

SELECTA QUÆDAM
THEOCRITI
IDYLLIA.

RECENSUIT,
VARIORUM NOTAS ADJECIT,
SUASQUE ANIMADVERSIONES
PARTIM LATINE,
PARTIM ANGLICE SCRIPTAS,
IMMISCUIT,
THOMAS EDWARDS, S.T.P.

In Usum Juventutis Academicæ.

CANTABRIGIÆ,
TYPIS ACADEMICIS EXCUDERAT J. ARCHDRACON;
Samptibus J. WOODYER, Bibliopolæ.

M. DCC. LXXIX.

RECEIVED

THE

LIBRARY

RECEIVED

VARIETY

ELITE

RECEIVED

VARIETY

RECEIVED

THOMAS

RECEIVED

CAN

RECEIVED

RECEIVED

RECEIVED

HONORATISSIMO. VIRO.
FRANCISCO. SEYMOUR. CONWAY.
COMITI. DE. HERTFORD.

&c. &c.

REGIÆ. MAJESTATI. A. SECRETIORIBUS. CONSILIIS.
NOBILISSIMI. PERISCELIDIS. ORDINIS. EQUITI.

&c. &c.

PRISCA. NOBILITATE. CLARO.
INGENII. ET. VIRTUTIS. ORNAMENTIS. PRÆDITO.
MORUM. COMITATE. FACILITATE.

EXCULTA. ELEGANTIA.

SUAVITATE. AMABILI.

DEMERENDIS. HOMINIBUS. NATO.

MAGNÆ. FORTUNÆ. CAPACI
CURAS. HASCE. THEOCRITEAS.

IN. PERPETUUM.

ANIMI. GRATISSIMI.

SUMMÆQUE. OBSERVANTIÆ.

TESTIMONIUM.

LUBENS. MERITO.

DAT. DICAT. DEDICAT.

AUCTOR.

P R Æ F A T I O.

OFFERO tibi, mi Lector, Selecta Nonnulla e Theocrito Idyllia, Versione et Notis illustrata.

In Græcis exhibendis, Editt. Oxoniens. ann. 1676. et 1699. ubique secutus sum; pauculis locis exceptis, de quibus in imis paginis te monui.

Versionem Vulgatam Theocriti Latinam quamplurimis in locis immutavi. Eam sane ita reformavi et recoxī, ut Nova fere dici mereatur illa, quam hic excudendam curavi. Neque tamen elegantiam et ornatum sectatus sum: id tantummodo egi, ut mentem Auctoris simpliciter et clare, quoad ejus fieri potuit, exprimerem.

Ani-

P R Æ F A T I O.

Animadversionibus pene Integris *Joannis Jacobi Reiskii*, et Viri summi, Linguae Græcæ, Reique Criticæ longe longèque peritissimi, JOANNIS TOUPII; — Selectis *Scholastarum, Stephani, Scaligeri, Casauboni, Palmerii, Heinsii, Wartoni*, — hancce nostram Editionem instruxi. — Quas autem ex Heinsio selegi Animadversiones, eæ admodum sunt paucæ. Heinsius in Theocrito explicando passim aberrat; et nunc subtilia nimis et exquisita, nunc dura plane et contorta interpretamenta lectoribus propinat. — Sed et nonnullas immiscui Observationes, quas, pro singulari sua humanitate, mecum per literas communicavit TOUPIUS ILLE MAGNUS, *literatæ Britanniae DECUS*. — Quod ad meas ipsius, ubique fere interspersas, Adnotationes attinet, multa Theocriti loca nova, ni fallor, lucē perfundunt. Et ne forte mireris, amice Lector, eas partim Latino, sermone partim Anglicano, esse conscriptas, scire te oportet, — Me aliquot abhinc annis Animadversiones in omnia Theocriti Idyllia
horis

P R Æ F A T I O.

horis subsecivis scripsisse; modo Latina,
modo lingua Vernacula, prout mihi venit
in mentem, prout fors tulit, adhibita: —
Neque me postea vidisse, cum jam Notas
meas recensueram, et selecta quædam
Idyllia edere decreveram, cui bono effet
futurum, vel Anglicas Latine, vel Latinas
Anglice reddere.

Ad calcem Operis accedunt Codd. MSS.
Collationes, et Duæ Appendiculæ. Vale.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

P. R. 11
The following is a list of the
names of the persons who were
present at the meeting of the
Board of Directors of the
City of New York, held on
the 11th day of January, 1891.
The names are as follows:

221511. On the 11th day of January, 1891,
the following persons were present at the
meeting of the Board of Directors of the
City of New York:

1. The Mayor of the City of New York,
John A. Bidsell.
2. The Deputy Mayor of the City of New York,
John A. Bidsell.
3. The President of the Board of Directors,
John A. Bidsell.
4. The Vice-President of the Board of Directors,
John A. Bidsell.
5. The Secretary of the Board of Directors,
John A. Bidsell.
6. The Treasurer of the Board of Directors,
John A. Bidsell.
7. The Auditor of the Board of Directors,
John A. Bidsell.
8. The Clerk of the Board of Directors,
John A. Bidsell.
9. The Engineer of the Board of Directors,
John A. Bidsell.
10. The Surveyor of the Board of Directors,
John A. Bidsell.
11. The Assessor of the Board of Directors,
John A. Bidsell.
12. The Comptroller of the Board of Directors,
John A. Bidsell.
13. The Collector of the Board of Directors,
John A. Bidsell.
14. The Tax Collector of the Board of Directors,
John A. Bidsell.
15. The Tax Assessor of the Board of Directors,
John A. Bidsell.
16. The Tax Collector of the Board of Directors,
John A. Bidsell.
17. The Tax Assessor of the Board of Directors,
John A. Bidsell.
18. The Tax Collector of the Board of Directors,
John A. Bidsell.
19. The Tax Assessor of the Board of Directors,
John A. Bidsell.
20. The Tax Collector of the Board of Directors,
John A. Bidsell.

THEOCRITI

IDYLLIUM I.

THYRSIS, five CANTIO.

ARGUMENTUM.

In hoc Idyllio colloquuntur inter se Thyrsis pastor et Caprarius. Thyrsis autem bucolico carmine canit Daphnidem præ amore contabescentem atque morientem; et pro eo capram ter mulgendam, et pulchrum pastorale poculum a Caprario præmii loco refert.

THYRSIS PASTOR, et CAPRARIUS.

SUAVEM quendam fusurum et picea,
caprarie, illa,
Quæ est juxta fontem, edit; suaviter vero
et tu

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α'.

ΘΥΡΣΙΣ, ἢ ΩΔΗ.

ΤΗΘΕΣΙΣ.

Εν τέτῳ τῷ Εἰδυλλίῳ διαλέγοντ' πρὸς ἀλ-
λήλας Θύρσις ποιμὴν καὶ Αἰπόλῳ. Ὁ
ᾧ Θύρσις βεκολικῶς ᾄδει τὸν ἴπ' ἔρωτ' ἑ-
πικόμῳ καὶ ἀποθήσκοντι Δάφνιδι, καὶ
ἀντὶ τέτῃ αἶγα ἐς τρεῖς ἀμέλξαι, καὶ κα-
λὸν κισύβιον πρὸς τ' αἰπόλῳ γέρας λαμ-
βάνει.

ΘΥΡΣΙΣ ΠΟΙΜΗΝ, καὶ ΑἰΠΟΛΟΣ.

ΑΔΥ τι τὸ ψιδύρισμα καὶ ἃ πίτυς, αἰ-
πόλε, πῖνα

Α ποτὶ ταῖς παγαῖσι, μελίσδεταί, αἰδὺ δὲ
καὶ τὸ

V. 2. A. Vide Notas.

Fistula canis: post Pana proximum auferes brabium.

Si ille acceperit cornutum hircum, tu capram capies:

Si vero capram ceperit ille præmium, tibi obveniet

Capella: Capellæ autem caro bona *est*,
donec mulgeas.

CAPRARIUS.

Suavius, o pastor, tuum carmen *ab ore*
tuo defluit, quam sonora

Illa a rupe ex alto defluit unda.

Si Musæ ovem munus abduxerint,

Tu agnum in stabulo saginatum capies præmium: Si vero placuerit

Illis agnum capere, tunc tu postea ovem abduces.

THYRSIS.

Visne per Nymphas, visne, caprarie,
hic sedens,

Ad declivem hunc collem, ubi *sunt* myricæ,

Fistula canere? ego autem interea capras pascam.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α'. 5

Συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἄθλον ἀ-
ποισῇ.

Αἶκα τὴνΘ· ἔλη κεραὸν τράγον, αἶσα τὴ λαψῇ·
Αἶκα δ' αἶγα λάβη τὴνΘ· γέρας, ἔς τε κα-
ταρρεῖ

Α χίμαςΘ· Χιμάρω ὃ καλὸν κρῆς, ἔς τε
κ' ἀμέλξης.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἀδιον, ὦ ποιμᾶν, τὸ τεὸν μέλΘ, ἢ τὸ
καταχῆς

Τὴν' ὀπὸ τᾶς πύγας καταλείβεται ὑψόθεν
ὑδωρ.

Αἶκα ταὶ Μῶσαι τὰν οὔϊδα δῶρον ἄγων),
Ἀρνα τὴ σακίταν λαψῇ γέρας· Αἱ δέ κ' ἀ-
ρέσκη

Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὴ δὲ τὰν οὔϊν ὑστέρην ἀ-
ξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Λῆς ποτὶ τὰν νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τῇδε
καθίζας,

Ὡς τὸ κάταντες τῆτο γεώλοφον, ἄτε μυρῖκαι,
Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομεισῶ.

CAPRARIUS.

Non fas *est*, o pastor, meridiano tem-
 pore, non fas *est* nobis 15
 Fistula canere: Pana metuimus: nam is
 a venatione
 Tunc defessus requiescit: sed et amaru-
 lentus *est*,
 Et illi semper acris bilis in naribus sedet.
 Verum (tu enim, Thyrsi, Daphnidis do-
 lores nosti,
 Et ad summam bucolici pervenisti carmi-
 nis,) 20
 Huc ades, sub ulmo sedeamus, Priapi,
 Et Nympharum Fontanarum ex adverso,
 ubi sedes *est*
 Illa pastoralis, et quercus: et si ceci-
 neris,
 Sicut olim cum Libyco Chromi cecinisti
 certans,
 Et capram tibi dabo gemelliparam, ut ter
 mulgeas, 25
 (Quæ duos habens hædos, duas præterea
 mulctras lacte complet,)
 Et profundum poculum, cera suavi ob-
 litum,

ΑΙΦΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμάν, τὸ μεταμβρινόν, ἔ
 θέμις ἄμμιν 15
 Συγείσδεν τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες ἢ γὰρ ἀπ'
 ἄγρας

Τανίκα κεκμακῶς ἀμπαύεται ἐντί γε πικρός,
 Καί οἱ αἰὲ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ρινὴ κἀθῆται.
 Ἀλλὰ (τὸ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλ-
 γεα εἶδες,

Καὶ τὰς βωκολικὰς ἐπὶ τὸ πλέον ἴκεο Μῶ-
 σας,) 20

Δεῦρ', ὑπὸ τὰν πτελέαν ἐσδώμεθα, τῷ τε
 Πριήπῳ,

Καὶ τὰν Κρηναῖαν καλεναῖον, ἅπερ ὁ θεὸς
 Τῆν' ὁ πωμῆνικός, καὶ ταὶ δρύες· αἱ δ' ἔ
 χ' αἰείσης,

Ὡς ποκα τὸν Λυβύαθε ποτὶ Χρόμιν ἄσας
 εἰσδων,

Αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματοκόον, ἐς τίς ἀ-
 μέλξαι, 25

(Ἀ δὲ ἔχοισ' ἐρίφως, ποταμέλξεται ἐς δύο
 πέλλας,)

Καὶ βαθὺ κισυβίον, κεκλυσμήνον ἀδεῖ καρῶ,

Utrinque ansatum, nuper factum, adhuc
coelum redolens: OPIA

Cui circum labra glomeratur superne hederæ;

Hedera auripigmento lita: et circa illam

Capreoli volvuntur fructu gestientes croceo.

Intus vero mulier, divinum quoddam opus, facta est,

Ornata peplo et reticulo: juxtaque ipsam viri

Pulchre comati vicissim, aliunde alius, Altercantur verbis: hæc vero non tangunt

ipsius mentem: 35

Modo illum aspicit virum ridens,

Modo rursus ad hunc celeriter applicat animum: illique præ amore

Diu oculis tumentes incassum laborant.

Cum his vero piscator senex, rupesque facta est

Aspera; in qua festinans magnum rete ad jactum trahit

Senex, laboranti pro viribus viro similis: 40

Diceres ipsum toto membrorum robore piscari;

Αμφῶες, νεολευχῆς, ἐπὶ γλυφάνοιο ποτόσδον
 Τῷ πατρὶ μὲν χεῖλη μαρύνει ὑψόδι κισσός,
 Κισσὸς ἐλιχρύσω κεκομισμύθη· αἱ δὲ καὶ αὐ-
 τὸν

30

Καρπῷ ἐλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομύρα κερκόεντι.
 Ἐβόθεν δὲ γονά, τί θείων δαίδαλμα, τέτυκ-
 ται,

Λοιπὰ πείλω τε καὶ ἄμπυκι παρὲς δέ οἱ ἄνδρες
 Καλὸν ἐθεράζοντες ἀμοιβαδὶς, ἄλλοθεν ἄλ-
 λῳ,

Νεικείῃσ' ἐπέεσσιν· τὰ δ' ἔφρενός ἄπλεται
 αὐτᾶς·

35

Ἀλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γε-
 λεῦσα,

Ἀλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτῇ νόον· οἱ δ' ὕψ' ἔρωτῳ

Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζονται.

Τοῖς δὲ μέτα γειπύς τε γέγων, πῆτα τε τέ-
 τυκ)

Λεπσᾶς, ἐφ' ᾧ σπυεύων μέγα δίκτυον ἐς βό-
 λον ἔλκει

40

Ὁ πρῆσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερόν ἀνδρὶ ἐοι-
 κώς·

Φαίης κεν γυίων νῦν ὅσον δένῳ ἐλλοπιεύειν·

Nam illi tument in collo undique venæ,
Quamvis sit canus: robur autem *illi est*
juventa dignum.

Haud vero ita procul ab *illo* mari exeso
sene,

45

Rubris uvis pulchre onusta est vinea:
Quam parvus quidam puer juxta sepēs
custodit

Sedens: circa vero ipsum duæ vulpes:
altera per ordines vitium

Incedit, lædens maturas *uvas*: altera in
peram

Omnem dolum struens, non prius puerum
se relicturam

50

Affirmat, quam *eum* impransum in sicco
collocarit.

At ille ex culmis pulchram locustis capi-
endis nectit decipulam,

Junco concinnans: et neque pera illi cu-
ræ est,

Neque plantæ tantum, quantum opere,
quod nectit, gaudet.

Undique vero circa poculum circumvolat
mollis acanthus,

55

Æolicum quoddam spectaculum: miracu-
lum te animum percellat.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Α'. II

Αἱ δέ οἱ ὠδήκωντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἴνες,
 Καὶ πολλὰ πρὶς ἰόντι· τὸ δ' ὅθεν αἶξιον ἄβας.
 Τυτθὸν δ' ὅσον ἄπωθεν ἀλιτρυτοιο γέρον-

τος,

45

Πυρναῖαις σαφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν αἰώα·
 Τὰν ὀλίγῳ πρὶς κῶρος ἐφ' αἵμασι παῖσι φυ-
 λάσκει

Ἡμῶν· ἀμφὶ δέ μιν δὺ ἀλώπεις· αἱ μὲν
 ἀν' ὄρχως

Φοιτῇ, συνομένα τὰν τρώξιμον· αἱ δ' Ἰππὶ πῆρα
 Πάντα δόλον τέχουσα, τὸ παιδίον ἔπρην
 ἀνάσκει

50

Φατῇ, πρὶν ἢ ἀνάεισον ἐπὶ ξηροῖσι καδίξοι.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερείκασι καλαὶ πλέκει ἀκει-
 δοθήραν,

Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων μέλεται δέ οἱ ἔτε π
 πῆρης,

Οὔτε φυτῶν τοσσηνον, ὅσον περὶ πλέγματι
 γαστρί.

Παντὰ δ' ἀμφὶ δέπας περὶπέπληται ὑγρὸς
 ἄκανθῳ,

55

Αἰολικόν π' ἰάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀ-
 πύξαι.

12 IDYLLIUM AL.

Pro hoc ego nautæ Calydonio capram dedi
Precium, et grandem caseum candidi
lactis.

Necdum labra mea attigit, sed adhuc jacet
Intactum: quo tibi valde lubens gratifi-
cabor, 60

Si tu mihi, amice, illud amabile cecineris
carmen.

Neque tibi invideo: Age, o bone: illum
enim cantum

Nequaquam ad Plutonium obliviosum re-
servabis.

THYRSIS.

“ INCIPITE BUCOLICUM, MUSÆ

“ CARÆ, INCIPITE CANTUM:

“ Thyrsis hic Ætneus ille *est*; et Thyrsi-

“ dis hæc vox *est*: 65

“ Ubi tandem eratis, quando Daphnis *amo-*

“ *re* tabescebat? ubi tandem, Nymphæ?

“ Anne apud Penei pulchra tempe? an

“ apud Pindum?

“ Non enim magnum flumen tenebatis

“ Anapi,

“ Neque Ætnæ cacumen, neque sacram

“ Acidis undam.

Τῷ μὲν ἐγὼ πορθεῖν Καλυδωνίῳ αἶγαν τ'
ἔδωκα

Ωνον, καὶ πυρρὴν μέγαν λευκοῖο γάλακτι.

Οὐδέ τί πω ποτὶ χεῖλι' ἐμὸν δίγειν, ἀλλ'
ἐπὶ κείτῃ

Αχαιῶν· τῷ κέν τυ μάλα πρῶφρων δρεσαί-
μαν, 60

Αἰκέν μοι τὸ φίλος, τὸν ἐφίμερθ' ὕμνοι αἰείης.

Κεῖ τοι τί φθονέω· Πόταγ', ὦ γαθέ· τὰν γῶ
αἰοιδᾶν

Οὐτί πω εἰς Αἶδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλα-
ξῆς.

ΘΥΡΣΙΣ.

“ ΑΡΧΕΤΕ ΒΩΚΟΛΙΚΑΣ, ΜΩΣΑΙ ΦΙΛΑΙ,

“ ΑΡΧΕΤ' ΑΟΙΔΑΣ·

“ Θύρσις ὅδ' ὥξ Αἰτνας, καὶ Θύρσιδ' ἄδ'
“ ἅ φωνά· 65

“ Πᾶ πόκ' ἄρ' ἦδ', ὅκα Δάφνης ἐτάκετο;

“ πᾶ πόκα, Νύμφαι;

“ Ἡ κ' Πηνειῶ καλὰ τέμπεα; ἢ κ' Πίνδω;

“ Οὐ γῶ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥέον εἶχετ' Α-

“ νάπω,

“ Οὐδ' Αἰτνας σκοπιᾶν, εἴδ' Αχιδὸς ἱερὴν ὕδωρ.

V. 59. Οὐδέ τί πω. Vide Notas.

“ INCIPITE BUCOLICUM, MUSÆ

“ CARÆ, INCIPITE CANTUM:

“ Illum sane thoes, illum lupi ululatu
deplorarunt, 71

“ Illum et leo sylvestris deflevit mori-
entem.

“ INCIPITE BUCOLICUM, MUSÆ

“ CARÆ, INCIPITE CANTUM:

“ Multæ ei ad pedes vaccæ, multi quo-
que tauri,

“ Multæ item juvencæ et vitulæ lux-
runt. 75

“ INCIPITE BUCOLICUM, MUSÆ

“ CARÆ, INCIPITE CANTUM:

“ Mercurius primus a monte venit, di-
xitque, Daphni,

“ Quis te conficit? cujus, obsecro, amore
adeo ardes?

“ INCIPITE BUCOLICUM, MUSÆ

“ CARÆ, INCIPITE CANTUM:

“ Venerunt bubulci, pastores, caprarii
venerunt: 80

“ Omnes rogarunt, quid ei accidisset

“ mali: Venit Priapus,

“ ΑΡΧΕΤΕ ΒΩΚΟΛΙΚΑΣ, ΜΩΣΑΙ ΦΙΛΑΙ,

“ ΑΡΧΕΤ’ ΑΙΟΔΑΣ.

“ Τῆνον μὰν θῶες, τῆναν λύκοι ὠρύσαντο, 71

“ Τῆνον χῶ’ κ’ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θά-

“ νόντα.

“ ΑΡΧΕΤΕ ΒΩΚΟΛΙΚΑΣ, ΜΩΣΑΙ ΦΙΛΑΙ,

“ ΑΡΧΕΤ’ ΑΙΟΔΑΣ.

“ Πολλάί οἱ παρ’ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε

“ ταῦροι,

“ Πολλάί δ’ αὖ δαμάλαι καὶ πόρπες ὠδύ-

“ ραντο.

75

“ ΑΡΧΕΤΕ ΒΩΚΟΛΙΚΑΣ, ΜΩΣΑΙ ΦΙΛΑΙ,

“ ΑΡΧΕΤ’ ΑΙΟΔΑΣ.

“ Ηνθ’ Ερμᾶς πρέπτος ἀπ’ ἔρεος, εἶπε ᾧ,

“ Δάφνι,

“ Τίς τυ κατὰ τεύχει; πῖνος, ὃ’ γὰρ δὲ τόσσον

“ ἔρασται;

“ ΑΡΧΕΤΕ ΒΩΚΟΛΙΚΑΣ, ΜΩΣΑΙ ΦΙΛΑΙ,

“ ΑΡΧΕΤ’ ΑΙΟΔΑΣ.

“ Ηνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμνίες, ὅπόλοι ἦν-

“ θον.

80

“ Πάντες ἀνθρώτευν, πῖ πάθοι κακόν· Ηνθ’

“ ὁ Πρίηπος,

16 IDYLLIUM I.

- “ Et aiebat, Daphni miser, quid tu ta-
 “ bescis? Sed et puella
 “ Per omnes fontes, *per* omnes fylvas,
 “ pedibus fertur,
 “ (INCIPITE BUCOLICUM, MUSÆ
 “ CARÆ, INCIPITE CANTUM,)
 “ Dicens, Ah! effusus nimis in amorem
 “ homo es, neque ulla arte supera-
 “ bilis: 85
 “ Bubulcus quidem dicebaris; nunc vero
 “ homini caprario similis es.
 “ Caprarius, quum capras intuetur, quo-
 “ modo ineantur,
 “ Tabescit oculis, quod non ipse hircus
 “ fit:
 “ (INCIPITE BUCOLICUM, MUSÆ
 “ CARÆ, INCIPITE CANTUM:)
 “ Et tu quoque, quum intueris virgi-
 “ nes, quomodo rideant, 90
 “ Tabescis oculis, quod non cum illis
 “ choreas ducas.
 “ His vero nihil respondit bubulcus; sed
 “ suum
 “ Peragebat acerbum amorem, et ad fi-
 “ nem peragebat vitæ.

“Κῆφα, “Δάφνι τάλαν, τί πὺ τάκειαι;” Α

“Δέ τε κώρα

“Πᾶσαν ἀνὰ κρήναν, πάντ’ ἄλσσαι, ποσὶ

“Φορεῖται,

(“ΑΡΧΕΤΕ ΒΩΚΟΛΙΚΑΣ, ΜΩΣΑΙ ΦΙΛΑΙ, ΑΡ-

“ΧΕΤ’ ΑΟΙΔΑΣ,)

“Ζατῶσ’, “Α, δύσερός πες ἄγαν, ἢ ἀμήχα-

“νος ἐσσί·

85

“Βῆτας μὰν ἐλέγευ, νῦν δ’ αἰπόλῳ ἀνδρὶ

“εἰκας.

“Ὡπόλος, ὅκ’ ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βα-

“τδύνται,

“Τάκεται ὀφθαλμῶς, ὅπ’ ἔτρεγος αὐτὸς

“ἐγενῆτο.

(“ΑΡΧΕΤΕ ΒΩΚΟΛΙΚΑΣ, ΜΩΣΑΙ ΦΙΛΑΙ, ΑΡ-

“ΧΕΤ’ ΑΟΙΔΑΣ·)

“Καὶ πὺ δ’, ἐπεὶ κ’ ἐσορῇς τὰς παρθένους, οἷα

“γελῶνπ,

90

“Τάκειαι ὀφθαλμῶς, ὅπ’ ἔμετὰ ταῖσι χο-

“ρεύεις.”

“Τῶς δ’ ἐδὲν ποπλέξαθ’ ὁ βωκόλος, ἀλλὰ

“τὸν αὐτῷ

“Ανυε πικρὸν ἔρωτα, ἢ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.

V. 85. Ζατῶσ’. Vide Notas.

“ INCIPITE BUCOLICUM, MUSÆ

“ CARÆ, INCIPITE CANTUM:

“ Venit etiam suavis Venus ridens, 95

“ (Sed occulte ridens, gravemque iram

“ gerens,)

“ Et dixit, “ Tu fane, Daphni, gloria-

“ baris, te Amorem superaturum:

“ An non ipse ab Amore molesto supe-

“ ratus es?”

“ INCIPITE BUCOLICUM, MUSÆ

“ CARÆ, INCIPITE CANTUM:

“ Huic vero Daphnis respondit: “ Ve-

“ nus gravis, 100

“ Venus odiosa, Venus mortalibus in”

“ visa,

“ (Jam enim indicant omnia,) sol no-

“ ster occidit:

“ *Atqui* Daphnis etiam apud inferos

“ acri erit dolori Amori.

“ ΑΡΧΕΤΕ ΒΩΚΟΛΙΚΑΣ, ΜΩΣΑΙ ΦΙΛΑΙ,

“ ΑΡΧΕΤ’ ΑΟΙΔΑΣ.

“ Ηνθέ γε μὰν ἀδεία καὶ ἅ Κύπρις γε-

“ λάοισα, 95

“ (Λάδρη μὲν γελάοισα, βαρὺν δὲ ἀνὰ

“ θυμὸν ἔχοισα.)

“ Κῆπε, “ Τὺ θὴν τὸν Ερωτᾶ καλεῖς, 100

“ Δάφνι, λυγξῆν

“ Ἀρ’ οὐκ αὐτὸς Ερωτᾷ ὡς δρυαλέω ἐ-

“ λυγίχθης;

“ ΑΡΧΕΤΕ ΒΩΚΟΛΙΚΑΣ, ΜΩΣΑΙ ΦΙΛΑΙ,

“ ΑΡΧΕΤ’ ΑΟΙΔΑΣ.

“ Τὰν δὲ ἄρα χῶ Δάφνις ποταμείνῃσιν.

“ Κύπρι βαρεῖα, 100

“ Κύπρι νεμεσάλᾳ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπε-

“ χθῆς,

“ (Ἡδὴ γὰρ φράσδει πάνθ’,) ἄλιθ’ ἄμμι

“ δεδύκει.

“ Δάφνις κεῖν αἶδα κακὸν ἔσσε’ ἄλγθ’

“ Ερωτᾷ.

V. 100. Τὰν δ’. Vide Notas.

V. 102. (Ἡδὴ γὰρ φράσδει πάνθ’,) ἄλιος ἄμμι δε-
δύκει. Vide Notas.

“ INCIPITE BUCOLICUM, MUSÆ

“ CARÆ, INCIPITE CANTUM:

“ Ubi bubulcus dicitur Venerem —

“ vade ad Idam, 105

“ Vade ad Anchisem: ibi *sunt* quercus,

“ ibi *est* cyperus,

“ Ibi suaviter bombilant apud alvearia

“ apes.

“ INCIPITE BUCOLICUM, MUSÆ

“ CARÆ, INCIPITE CANTUM:

“ Montanus et Adonis *est*; quandoqui-

“ dem et oves pascit,

“ Et lepores figit, et feras alias secta-

“ tur. 110

“ INCIPITE BUCOLICUM, MUSÆ

“ CARÆ, INCIPITE CANTUM:

“ *Vide* ut iterum consistas, ad Diome-

“ dem prope accedens;

“ Et dic, “ Bubulcum vici Daphnidem,

“ sed *tu* pugna mecum.”

“ INCIPITE BUCOLICUM, MUSÆ

“ CARÆ, INCIPITE CANTUM:

“ ΑΡΧΕΤΕ ΒΩΚΟΛΙΚΑΣ, ΜΩΣΑΙ ΦΙΛΑΙ,

“ ΑΡΧΕΤ’ ΑΟΙΔΑΣ·

“ Οὐ λέγει τὰν Κύπριν ὁ βωκόλῳ —

“ ἔρπε ποτ’ Ἰδαν, 105

“ Ἐρπε ποτ’ Αἰγίσαν· τινεὶ δρυές, ὧδε

“ κύπειρῳ,

“ Ὡδε καλὸν βομβῶντι ποτὶ σμάνεσσι

“ μέλισσαι.

“ ΑΡΧΕΤΕ ΒΩΚΟΛΙΚΑΣ, ΜΩΣΑΙ ΦΙΛΑΙ,

“ ΑΡΧΕΤ’ ΑΟΙΔΑΣ·

“ Ὄρειῳ χ’ Ὄδωνις, ἐπεὶ καὶ μάλα νο-

“ μύει,

“ Καὶ πῶκας βάλλει, καὶ θηρία τ’ ἄλλα

“ διώκει. 110

“ ΑΡΧΕΤΕ ΒΩΚΟΛΙΚΑΣ, ΜΩΣΑΙ ΦΙΛΑΙ,

“ ΑΡΧΕΤ’ ΑΟΙΔΑΣ·

“ Αὐτίς ὅπως σάση, Διομήδεῳ ἄσσον

“ ἰοῖσα,

“ Καὶ λέγε, “ Τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν,

“ ἀλλὰ μάχευ μοι.”

“ ΑΡΧΕΤΕ ΒΩΚΟΛΙΚΑΣ, ΜΩΣΑΙ ΦΙΛΑΙ,

“ ΑΡΧΕΤ’ ΑΟΙΔΑΣ·

V. 109. Ὄρειος. Vide Notas.

" O Lupi, o thoes, o in montibus lustra
 " habentes urfi, 115
 " Valet: ego Daphnis bubulcus vobis-
 " cum non amplius in sylvis *ero*,
 " Non amplius in quercetis, non in ne-
 " moribus. Vale, Arethusa;
 " Et fluvii, qui pulchram funditis de
 " Thymbride undam.

" INCIPITE BUCOLICUM, MUSÆ
 " CARÆ, INCIPITE CANTUM:
 " Daphnis ille ego *sum*, qui vaccas hic
 " pascebam; 120
 " Daphnis *ille*, qui tauros et vitulos hic
 " potum agebam.

" INCIPITE BUCOLICUM, MUSÆ
 " CARÆ, INCIPITE CANTUM:
 " O Pan, Pan, five es in monte excelsio
 " Lycæi,
 " Sive tu magnum obambulas Mæna-
 " lum, veni ad insulam
 " Siculam, et linque Helices promonto-
 " rium, altumque sepulchrum 125
 " Illud Lycaonidæ, quod et *Diis* beatis
 " admirandum:

“ Ω λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὥρεα φολάδες

“ ἄρκτοι, 115

“ Χαίρεθ'· ὁ βωκόλος ὑμῖν ἐγὼ Δάφνης

“ ὅκ' ἐτ' ἀν' ὕλαν,

“ Οὐκ' ἐτ' ἀνὰ δρυμῶς, ὅκ' ἄλσεα. Χαῖρ',

“ Ἀρέθουσα,

“ Καὶ ποταμοί, τοὶ χεῖτε καλὸν κτ'· Θύμ-

“ βριδ' ὕδωρ.

“ ΑΡΧΕΤΕ ΒΩΚΟΛΙΚΑΣ, ΜΩΣΑΙ ΦΙΛΑΙ,

“ ΑΡΧΕΤ' ΑΟΙΔΑΣ·

“ Δάφνης ἐγὼν ὅδε τῆν', ὁ τὰς βόας ὥδε

νομδίων, 120

“ Δάφνης, ὁ τὼς ταύρων καὶ πόρπας ὥδε

“ ποπίσδων.

“ ΑΡΧΕΤΕ ΒΩΚΟΛΙΚΑΣ, ΜΩΣΑΙ ΦΙΛΑΙ,

“ ΑΡΧΕΤ' ΑΟΙΔΑΣ·

“ Ω Πὰν, Πὰν, εἴτ' ἐσοὶ καὶ ὥρεα μακρὰ

“ Λυκαίη,

“ Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον,

“ ἐνθ' Ἰπὶ νᾶσον

“ Τὰν Σικελὰν, Ελίκας ᾗ λίπε ρίον, αἰπύ

“ τε σᾶμα 125

“ Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν α-

“ γασόν·

“ (DESINITE BUCOLICUM, MUSÆ,

“ AGITE, DESINITE CANTUM:)

“ Veni, *inquam*, o rex, et hanc aufer

“ dulce sonantem, bene compactam

“ Cera, fistulam pulchram, circa labrum

“ apte inflexam:

“ Nam ego certe ab Amore ad orcum

“ jam trahor. 130

“ DESINITE BUCOLICUM, MUSÆ,

“ AGITE, DESINITE CANTUM:

“ Nunc violas feratis rubi, feratis et

“ spinæ;

“ Et pulcher narcissus in juniperis flo-

“ reat;

“ Et omnia inversa fiant; et picea pira

“ ferat;

“ (Daphnis quoniam moritur;) et cer-

“ vus canes laceret; 135

“ Et ululæ montanæ cum lusciniis can-

“ tu certent.

“ DESINITE BUCOLICUM, MUSÆ,

“ AGITE, DESINITE CANTUM:

“ Et ille quidem hæc locutus destitit:

“ — Venus vero illum

“ (ΛΗΓΕΤΕ ΒΩΚΟΛΙΚΑΣ, ΜΩΣΑΙ, ΙΤΕ,

“ ΛΗΓΕΤ’ ΑΟΙΔΑΣ·

“ Ενθ’, ὦναξ, κὺ τάνδε φέρ’ εὐπάκτοιο με-

“ λίπνεν

“ Εκ κηρῶ σύειγα καλάν, πρὶ χεῖλος ἐλι-

“ κλάν·

“ Ἡ γδ’ ἐγὼν ἔω’ Ερῶτος ἐς ἄδαν ἔλκομαι

“ ἤδη.

130

“ ΛΗΓΕΤΕ ΒΩΚΟΛΙΚΑΣ, ΜΩΣΑΙ, ΙΤΕ,

“ ΛΗΓΕΤ’ ΑΟΙΔΑΣ·

“ Νυν ἰα μὴ φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ’

“ ἄκανθαί,

“ Α ἧ καλὰ νάρκισσος ἐπ’ ἄγκυρόισι κο-

“ μάσαι,

“ Πάντα δ’ ἐναλλα γένοιτο, καὶ αἱ πίπυς ὅ-

“ χνας ἐνείκαί,

“ (Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει,) καὶ τῶς κύνας ὥ-

“ λαφθ’ ἔλκοι,

135

“ Κηξ’ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρεύσαιν-

“ το.

“ ΛΗΓΕΤΕ ΒΩΚΟΛΙΚΑΣ, ΜΩΣΑΙ, ΙΤΕ,

“ ΛΗΓΕΤ’ ΑΟΙΔΑΣ·

“ Χῶ μὴ τόσσ’ εἰπὼν ἀπεπαύσατο·—Τὸν

“ δ’ Αφροδίτα

" Volebat erigere: sed fila omnia dese-
 " cerant

" Fatalia; et Daphnis transiit flumen, et
 " vortex obruit 140

" Musis carum virum, neque Nymphis
 " invisum.

" DESINITE BUCOLICUM, MUSÆ,

" AGITE, DESINITE CANTUM.

Et tu da capram, poculumque; ut, ea
 mulcta,

Musis libem: O salvete multum, Musæ,
 Salvete: Ego vero vobis posthac etiam
 suavius canam. 145

CAPRARIUS.

Plenum melle sit tuum pulchrum os,
 Thyrsi,

Plenum et favis; atque Ægilidas caricas
 comedas

Dulces; quoniam tu melius, quam cica-
 da, canis.

En vero tibi poculum! vide, amice, quam
 suaviter olet:

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α'. 27

“ Ηθελ’ ἀνορθῶσαι· τὰ γε μὰν λῖνα

“ πάντα λελοῖπει

“ Εκ Μοῖραι, χῶ Δάφνις ἔβα ῥόον, ἔκλυσε

“ δῖνα

140

“ Τὸν Μῶσαις φίλον ἄνδρα, τὸν ἔ νύμ-

“ Φαισιν ἀπεχθῆ.

“ ΛΗΓΕΤΕ ΒΩΚΟΛΙΚΑΣ, ΜΩΣΑΙ, ΙΤΕ,

“ ΛΗΓΕΤ’ ΑἸΔΑΣ.”

Καὶ τὸ δίδε τὰν αἶγα, τό τε σκύφῳ, ὥς

μιν ἀμέλξας

Σπείσω ταῖς Μοῖσαις· Ω χαίρετε πολλά-

χι, Μοῖσαι,

Χαίρετ’· Εγὼ δὲ ὑμῖν καὶ ἐς ὕστερον ἄδον

ἄσῳ.

145

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πλῆρες τοι μέλιτ’ τὸ καλὸν σόμα,

Θύρσι, γένοιτο,

Πλῆρες ὃ χαδόνων, καὶ ἀπ’ Αἰγίλῳ ἰχάδα

τρώγοις

Ἀδεῖαν, τέτιγ’ ἐπεὶ πύγε φέρτερον ἄδεις.

Ἡνὶ δέ τοι τὸ δέπας θᾶσαι, φίλ’, ὥς κα-

λὸν ὁσδε·

Horarum in fontibus ipsum lotum fuisse,
putabis.

150

Huc veni, Cissætha: tu vero mulge ip-
sam: *vos*que capellæ,

Nolite saltare, ne hircus vos inscendat.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α'. 29

Ωρᾶν πεπλυσθαι' νιν Ἰπὶ κρήναισι, δοκα-
σαις.

150

Ωδ' ἴθι, Κισσαίθα· τὸ δ' ἄμελγέ νιν· αἶ
δ' χίμαιραι,

Οὐ μὴ σκιεράσητε, μὴ δ' ἐτάγῃ ὕμνῳ ἀ-
ναστῇ.

THEOCRITI

IDYLLIUM IV.

PASTORES.

ARGUMENTUM.

Hoc Idyllium bucolicum est. Porro Battus pastor caprarius, et Corydon bubulcus, alternis versibus inter se colloquuntur. Inducit autem Theocritus Corydonem pascentem vaccas bubulci cujusdam Ægonis, quem dicit robustum existentem a luctatore Milone Olympiam abductum esse, certandi causa: Battum vero hæc interrogantem, et dicentem, vaccas malum pastorem nactas, atque propterea macilentas esse. Res autem transacta est in Crotone Italiæ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ δ.

ΝΟΜΕΙΣ.

ΤΠΟΘΕΣΙΣ.

Τῷτο τὸ Εἰδύλλιον βεκολικόν ἐστι. Βαίη^Θ
μὲν ἐν αἰπόλ^Θ, Κορύδων ᾧ βεκόλος, πρὸς
ἀλλήλους διαλέγονται ἀμοιβαίως. Τποπί-
θεται ᾧ ὁ Θεόκριτ^Θ τὸν Κορύδωνα βῆς
νέμοντα βεκόλε τινὸς Αἰγών^Θ, ὃν φήσιν
εἰς Ολυμπίαν ὑπὸ Μίλων^Θ παλαιστῇ
ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγωνίσεται τὸν
ᾧ Βαίηον ταῦτα πυνθανόμενον, καὶ λέγοντα,
ὅπ κακῇ αἱ βῆες ἔτυχον βεκόλε, καὶ εἰσὶ
λεπταί. Τὰ ᾧ πρᾶγματα δακρύου ἐν
Κρότωνι τ^τ Ἰταλίας.

BATTUS et CORYDON.

DI C mihi, o Corydon, *cujus sunt*
hæ vaccæ? an Philondæ?

'CORYDON.

Non, verum Ægonis: mihi autem eas,
 ut pascere, tradidit.

BATTUS.

Num alicubi eas clam vesperi omnes
 mulges?

CORYDON.

Atqui senex submittit vitulos, et me ob-
 servat.

BATTUS.

Ipsæ vero bubulcus in quam regionem e
 conspectu abiit?

5

CORYDON.

An non audisti? Milo ipsum ad Alphe-
 um secum abduxit.

BATTUS.

Et quando ille oleum oculis vidit?

ΒΑΤΤΟΣ καὶ ΚΟΡΤΔΩΝ.

ΕΙΠΕ μοι, ὦ Κορύδων, πίνῃται βόες; ἢ
ῥα Φιλώνδα;

ΚΟΡΤΔΩΝ.

Οὐκ, ἀλλ' Αἶγων βόσκειν δέ μοι αὐτάς
ἔδωκεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἡ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσσερ' παῖδας
ἀμέλγες;

ΚΟΡΤΔΩΝ.

Ἀλλ' ὁ γέρον ὑφίππ' τὰ μοςχία, κῆμ' φυ-
λάσσει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἀφαντος ὁ βωκόλ' ὥχετο
χώρεν;

5

ΚΟΡΤΔΩΝ.

Οὐκ ἄκυσας; ἄγων νιν ἐπ' Αλφεὸν ὥχετο
Μίλων.

ΒΑΤΤΟΣ.

Καὶ πόκα πίνῃται ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁ-
πώπει;

CORYDON.

Aiunt eum cum Hercule viribus et robore
certare *posse*:

BATTUS.

Et mater *mea* dixit, me Polluce esse me-
liorem.

CORYDON.

Et abiit hinc ligonem secum *ferens*, et
viginti oves: 10

BATTUS.

Perfuaferit utique Milo et lupis, ut statim
rabioli fiant.

CORYDON.

Juvencae vero ipsum hic mugientes desi-
derant.

BATTUS.

Miseræ illæ, quam malum bubulcum na-
ctæ sunt!

CORYDON.

Miseræ fane: neque amplius pasci volunt.

BATTUS.

Illi certe vitulæ ipsa *tantum* reliqua sunt 15

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Φαντί νιν Ηρακλῆϊ βίην καὶ κάρη^ς εἰσδεν

ΒΑΤΤΟΣ,

Κῆμ' ἔφαθ' αἱ μάτῃς Πολυδύκε^ς ἡμεν
ἀμείνω.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Κῶχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἵκατι τειτόθε
μᾶλα·

ΙΟ

ΒΑΤΤΟΣ.

Πείσαι τοι Μίλων καὶ τῶς λύκ^ς αὐτίκα
λυοσῆν.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ταὶ δαμάλαι δὲ αὐτὸν μυκώμεναι ᾧδε πο-
θεῖντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Δειλαῖαί γ' αὖται, τὸν βωκόλον ὥς κακὸν
εὖρον.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἡ μὰν δειλαῖαί γε καὶ ἔκεπ λῶντι νέμε-
σθαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τήνας μὲν δὲ τοι τὰς πόρε^ς αὐτὰ λείπ-
παι

Ι5

36 IDYLLIUM IV.

Ossa: Num rore victitat, sicut cicada?

CORYDON.

Non per terram: Modo *enim* ipsam ad
Æfarum pasco,

Et mollis feni pulchrum fasciculum præ-
beo:

Modo saltat circa umbrosum Latymnum.

BATTUS.

Macilentus profecto et taurus iste rufus
est: Utinam fortiantur 20

Lampriadæ populares, quando sacrificant
Junoni, talem: improbus enim *est* po-
pulus.

CORYDON.

Et fane *is* ad flomalimnum agitur, et ad
Physcum,

Et ad Neæthum: ubi pulchra omnia na-
scuntur;

Ægipyrus, et conyza, et odorifera meli-
tea. 25

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ δ. 37

Τῷς ἑᾶ· Μὴ πρῶκας σιπίζεται, ὥσπερ ὁ
τέπλιξ;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ δᾶν· Αἰλοκα μὲρ μιν ἐπ' Αἰσάροιο νό-
μῶ, 24

Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δι-
δωμι·

Αἰλοκα ὃ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἄμφι Λά-
τυμνον.

ΒΑΤΤΟΣ.

Λεπὶός μᾶν χῶ ταῦρ· ὁ πύρριχ· Εἶθε
λάχοιεν 20

Τοὶ τῷ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται, ὅκκα θυ-
οντι.

Τᾶ Ηρα, τοιῖνδε· κακοχρεάσμων γδ ὁ δᾶ-
μ·

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Καὶ μᾶν ἐς σομάλιμον ἐλαύνεται, ἐς τε τὰ
Φύσκω,

Καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον· ὅπα καλὰ πάντα
φύοντι,

Αἰγίπυρ·, καὶ κνύζα, καὶ εὐώδης μελί-
τεια. 25

B A T T U S.

Heu! heu! ibunt et vaccæ, o miser Ægon,
 Ad orcum, (quandoquidem etiam tu infelicem appetis victoriam,)
 Et fistula situ fœdabitur, quam olim compegisti.

C O R Y D O N.

Non illa, non per nymphas; quoniam
 ad Pisam abiens
 Dono mihi eam reliquit: Ego vero cantor
 quidam sum, 30
 Et bene Glaucæ carmina cano, bene etiam
 Pyrrhi:
 “LAUDO ET CROTONEM” — “PUL-
 “CHRA URBS *est* ZACYNTHUS,
 “ET QUOD AD ORIENTEM SPECTAT,
 “LACINIUM” — ubi pugil
 Ægon octoginta solus devoravit placentas:
 Illic et taurum de monte deduxit prehensum 35
 Ungula, et Amaryllidi donavit: mulieres
 vero

ΒΑΤΤΟΣ.

Φῶ, φῶ, βασδύνται καὶ ταὶ βόες, ὧ τάλαν
 Αἴγων,

Εἰς αἶδαν, (ὅκα κὲ τὸ κακᾶς ἡρώταο νίκας,)
 Χαῖ σύριγξ εὐρῶπι παλύνει, ἄν ποτ' ἐπάξω.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ τίνα γ', εἰ νύμφας, ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀ-
 Φέρπων

Δωρὸν ἐμὴν νῖν ἔλειπεν· Εγὼ δέ τις εἰμὶ
 μελικτὰς, 30

Κῆν μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκυρόμαι, εὖ δ' ἂν τὰ
 Πύρρῳ.

“ ΑΙΝΕΩ ΤΑΝ ΤΕ ΚΡΟΤΩΝΑ” — “ ΚΑΛΑ ΠΟ-
 ΛΙΣ Α ΖΑΚΤΗΘΟΣ,

“ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΤΑΩΝ ΤΟ ΛΑΚΙΝΙΟΝ” —
 ἅπτε ὁ πύκτας

Αἴγων ὀγδώκοντα μόνον κατεδαίσατο μά-
 σδας.

Τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὧρεο ἀγε πιά-
 ξας 35

Τᾶς ὀπλᾶς, κῆδωκ' Ἀμαρυλλίδι· ταὶ δ' ἂν γυ-
 ναῖκες

Alta voce acclamarunt, et bubulcus risit.

BATTUS.

O formosa Amarylli, tui solius ne mortuæ quidem

Obliviscar: quantum capræ mihi caræ sunt, tantum tu mihi cara obiisti.

Heu! heu! durum valde fatum, quod mihi obvenit.

40

CORYDON.

Bono esse animo oportet, care Batte; Cras forsân melius erit:

In spe sunt vivi; mortui soli spem non habent:

Et Jupiter modo serenus est, modo pluit.

BATTUS.

Bono sum animo: — pelle deorsum vitulos; nam oleæ

Ramos rodunt improbi: Abi tu, albe: 45

CORYDON.

Abi, Cymætha, ad tumulum: an non audis?

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ δ'. 41

Μακρὸν ἀνάυσαν, χῶ βωκόλῳ ἐξεγέλασ-
σεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ω χαίρεισ' Αμαρυλλί, μόνας σέθεν εἰδὲ
θανοῖσας

Λασδύμεσθ'· ὅσον αἶγες ἐμὴν φίλαι, ὅσων
ἀπέσθας.

Αἶ, αἶ, πῶ σκληρῷ μάλα δαίμονῳ, ὅς μ'
ἐλελόγχει.

40

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Θαρσεῖν γῆ, φίλε Βάττε, Τάχ' αὔριον ἔσ-
σετ' ἄμεινον·

Ελπίδες ἐν ζῳοῖσιν, ἀνέλπιστοι δ' θανόντες·

Χῶ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἶθριῳ, ἄλ-
λοκα δ' ὕει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θαρσέω· — βάλλε κάτωθε τὰ μοχρία, τὰς
γῶ ἐλαίας

Τὸν θαλλὸν πρῶγονί τε τὰ δύσσοα· Σίτθ', ὁ
Λέπαργῳ·

45

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Σίτθ', αἱ Κυμαῖθα, ποτὶ τὴν λόφον· ἐκ ἔσα-
κχεῖς;

42 IDYLLIUM IV.

Veniam, per Pana, malam rem *tibi* statim
daturus,
Nisi abis hinc : — Ecce! iterum huc ac-
cedit:
Utinam mihi esset curvum pedum, ut te
percuterem.

BATTUS.

Aspice me, o Corydon, per Jovem; nam
spina 50
Modo hic me sauciavit sub malleolo:
Quam vero altæ
Atractylides sunt! — Male pereat vitula:
Hanc pro virili abigere conans vulneratus
sum : — Nunquid cernis?

CORYDON.

Certe, certe, et unguibus eam teneo, —
atque hæc ipsa est.

BATTUS.

Quantulum est vulnus! et quantum vi-
rum domat! 55

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 8. 43

Ἡξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλῳ αὐτίκα
 δωσῶν,
 Εἰ μὴ ἄπει τετῶθεν — Ἰδὲ αὖ πάλιν ἄδε
 ποθέρει·
 Εἴθ' ἦν μοι ροικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πα-
 τάξω.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θᾶσαί μ', ὦ Κορύδων, ποπὲ πᾶ Διὸς, αἶ γ' ὅ
 ἄκανθα 50
 Ἀρμοῖ μ' ὦδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρὸν· Ὡς
 ᾗ βαθεῖαι
 Ταὶ ἀτρακτυλίδες ἐντί· — Κακῶς αἶ πόρρις
 ὀλοίτο·
 Εἰς ταύταν ἐτύπαν χασμδύμῳ· — Ἡ
 ῥά γε λδύσεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ναὶ, ναὶ, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω γέ νιν, — ἄδε
 καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ.

Οασίχον ἐπὶ τὸ τύμμα, καὶ ἀλίκον ἄνδρα
 δαμάσδει. 55

44 IDYLLIUM IV.

CORYDON.

Quum in montes vadis, ne discalceatus
eas, Batte:

In montibus enim rhamni et aspalathi
virent.

BATTUS.

Die age mihi, Corydon: Num vetulus
ille adhuc molit

Illam nigris superciliis amiculum, quam
olim deperibat?

CORYDON.

Admodum fane, o nequam: nuper ipse
intervenienti, 60

Quum etiam ad stabulum opus faciebat,
eum deprehendi.

BATTUS.

Euge! o homo libidinosè: natura tua vel
cum Satyris

Prope, vel cum Panibus; quibus exilia
sunt crura, certat.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Εἰς ὅρϙ' ὅχ' ἔρπεις, μὴ ἀνάλιπϙ' ἔρχεο,
Βάττε·

Εν γδ ὅρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαδοι κομό-
ωντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἰπ' ἄγε μοι, Κορύδων· Τὸ γερόνπον ἦ ῥ'
ἔπι μύλλει

Τήναν τὰν κυανόφρυν ἐρωπίδα, τὰς ποτ' ἐ-
κνίδῃ;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ακμάν γ', ὧ δειλαῖε· πρᾶν γε μὴρ' αὐτὸς
ἔπενθων, 60

Καὶ ποπὶ τὰν μάνδραν κατελάμβανον ἄμϙ'
ἐνάεγει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εὐγ', ὦνδρωπε φιλοῖφα· τό τοι γένϙ' ἦ
Σατυρίσκοις

Εγλύθεν, ἦ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν, εἰσδεῖ.

THEOCRITI

IDYLLIUM VI.

BUCOLICI CANTORES.

ARGUMENTUM.

DAMOETAS et Daphnis æstate, sub meridiem, greges in unum locum compellunt, et alternis de Cyclope et Galatea nympa canunt. Incipit itaque cantilenam Daphnis, sermonem tanquam ad Cyclopem dirigens: Damœtas vero respondet quasi sub persona Polyphemi. Res ipsa in Sicilia gesta fingitur. Alloquitur poeta Aratum; cujus etiam meminit in Thalyssiis, et alibi. Potest autem is esse, qui Phænomena scripsit.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 5.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ καὶ Δάφνης θέρους ὄντος,
μεσημβρίας, εἰς ἓν τὰ θρέμματα συνε-
λαύνουσι, καὶ ἀμοιβαίως τὴν περὶ Κύ-
κλωπος καὶ Γαλατείας νύμφης ὑπόθεσιν
ἄδουσιν. Ἀρχεῖ μὲν ἐν τῷ ᾠδῆς ὁ Δάφ-
νης, ὡς περὶ τὸν Κύκλωπα τὴν ἀπόδοσιν
ποιεῖ μὲν· ὁ δὲ Δαμοίτας ἀποκρίνε· ὡς
ἐκ περὶ σῶπε ἔ Πολυφήμῃς δῆθεν. Τὰ
πράγματα ἐν Σικελίᾳ. Περιδιαλέγε-
ται δὲ ὁ ποιητὴς Ἀργίῳ, ἔ καὶ μέμνηται
ἐν τοῖς Θαλυσίοις, καὶ ἀλλαχῇ. Δύναται
δὲ εἶναι ὁ τῷ Φαινομένων ποιητής.

DAMOETAS et DAPHNIS.

DAMOETAS et Daphnis bubulcus
in unum locum

Greges olim, Arate, compulerunt: Erat
autem alter eorum

Rufus, alter semiberbis: et ad fontem
quendam ambo

Sedentes, medio die æstivo, talia cane-
bant:

(Prior vero incepit Daphnis, quoniam et
prior provocaverat:)

5

DAPHNIS.

“ Petit tuum, Polypheme, gregem ovi-
“ um Galatea

“ Malis, effusum nimis in amorem ho-
“ minem caprarium vocans:

“ Et tu ipsam non adspicis, miser, mi-
“ ser, sed fedes

“ Suaviter fistula canens: — Ecce! illa
“ iterum canem petit,

“ Quæ te sequitur ovium custos: ipsa
“ vero baubatur

10

ΔΑΜΟΙΤΑΣ καὶ ΔΑΦΝΙΣ.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ καὶ Δάφνης ὁ βασιλεὺς
εἰς ἓνα χῶρον

Τὰν ἀγέλαν ποτ', Ἀρετῆ, συνάγαγον· Ἡς
δ' ὁ μὲν αὐτῶν

Πυρρὸς, ὁ δ' ἡμιχρῆς· Ἰπὶ κρήναν δέ τιν'
ἄμφω

Εσδόμυροι, θέρεσθ' μέσῳ ἅματι, τοιάδ' ἄ-
ειδον·

(Πρῶτ' δ' ἄρξατο Δάφνης, ἐπεὶ καὶ πρῶ-
τ' εἰσδεν·)

5

ΔΑΦΝΙΣ.

“Βάλλει τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἅ-
“Γαλάτεια

“Μάλοισιν, δυσέρωτα τὴν αἰπόλον ἀνδρᾶ
“καλῶσα·

“Καί τί νιν εἰ ποδορῆσθαι, τάλαν, τάλαν,
“ἀλλὰ κάθησαι

“Αδέα συεῖσδων· — Πάλιν ἄδ', ἴδε, τὰν
“κύνεα βάλλει,

“Α τοι τᾶν οἴων ἔπεται σκοπός· ἅ ὃ βαυ-
“σδει

ΙΘ

30 IDYLLIUM VI.

“ Ad mare spectans; illamque puri flu-
 “ ctus ostendunt

“ Placide murmurantes, in littore cur-
 “ rentem.

“ Vide, ne in crura puellæ irruat

“ E mari egredientis; neve pulchrum
 “ corpus laniet.

“ Illa vero ibi etiam lascivit, sicut car-
 “ dui

15

“ Aridi pappi, quando pulchra æstas
 “ torret:

“ Et fugit amantem, et non amantem
 “ sectatur;

“ Et a linea movet lapidem: Nam a-
 “ mori

“ Sæpe, o Polypheme, que non sunt
 “ pulchra, pulchra esse videntur.”

Post hunc Damœtas cœpit, et hæc ceci-
 nit:

20

D A M O E T A S.

“ Vidi, per Pana, ovium gregem quum
 “ peteret,

“Εἰς ἄλλα δεσπομένα, τὰ δέ νιν καλὰ κύ-

“ματὰ φαίνει

“Ασυχὰ καχλάζοντα, ἐπ’ αἰγματοῖο θέ-

“οῖσαν.

“Φράζεο, μὴ τὰς παῖδες Ἰπὶ κνάμαισιν

“όρεσιν

“Εξ αἰλὸς ἐρχομένης, κτ’ ὃ χροῖα καλὸν

“ἀμύξῃ.

“Α ὃ καὶ αὐτόθι τοι διαδρύπτεται, ὡς ἀπ’

“ἀκάνθας

15

“Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρε-

“άνικα φρύττει

“Καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ ἐφιλέοντα διώκει,

“Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμῆς κινεῖ λίθον· Ἡ

“γῶ ἔρωτι

“Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ

“καλὰ πύφανται.”

Τῷ δ’ ἐπὶ Δαμοίτας ἀνεβάλλετο, καὶ τὰδ’

ᾄδεν·

20

ΔΑΜΟΙΤΑΣ.

“Εἶδον, ναὶ τὸν Πᾶνα, τὸ ποίμνιον αἶψ’

“ἔβαλλε,

“ Neque me latuit; non *per* unicum

“ meum dulcē *oculum*, quō videbo

“ Usque ad mortem: (Cæterum vates

“ Telemus inimica prædicens

“ Inimica ferat domum, ut liberis ser-

“ vet *suis*:)

“ Sed ego quoque *eam* vicissim urens

“ non adspicio, 25

“ Sed aliam quandam dico *me* habere

“ mulierem: Illa vero audiens

“ Invidet mihi, o Pæan, et tabescit;

“ eque mari

“ Profilit furiosa, ad antrum prospe-

“ ctans, et ad ovium gregem,

“ Canem etiam *eam* latrare tacite *jubeo*:

“ etenim quum amarem

“ Illam, blande ganniebat *canis*, ad fe-

“ mora rostrum admovens. 30

“ Quum vero me sæpius hæc facere vi-

“ debit, forte mittet

“ Nuncium: At ego fores occludam,

“ donec juraverit,

“ Se mihi straturam pulchrum lectum

“ in hac insula.

- “ Κεῖ μ’ ἔλαθ’, εἰ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκύν,
 “ ὦ ποτόρημι
 “ Ες τέλος (Αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τηλεμῶς)
 “ ἔχθρ’ ἀγορεύων
 “ Εχθρὰ φέρει ποτὶ οἶκον, ὅπως τεκέεσσι
 “ φυλάξῃ)
 “ Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν εἰ
 “ ποτόρημι, 25
 “ Ἀλλ’ ἄλλαν πνὰ φάμι γυναῖκ’ ἔχειν· Ἀ
 “ δ’ αἰόισα
 “ Ζαλοῖ μ’, ὦ Παιᾶν, καὶ τάκεται, ἐκ δ’
 “ θαλάσας
 “ Οἰσεῖ, παπταίνοισα ποτ’ ἀντρέα τε καὶ
 “ ποτὶ ποίμνας.
 “ Σίγα δ’ ὑλακτεῖν νιν καὶ τὰ κυνί’ καὶ
 “ γῶ ὅκ’ ἦρων
 “ Αὐτὰς, ἐκνύζητο, ποτ’ ἰσχία ρύγχος
 “ ἔχοισα. 30
 “ Ταῦτα δ’ ἴσως ἐσορῶσα ποιεῦντά με
 “ πολλάκι, πεμψεῖ
 “ Ἀγγελὸν· Αὐτὰρ ἐγὼ κλασῶ θύρας, ἔσσι
 “ κ’ ὁμόσῃ,
 “ Αὐτὰ μοι σορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ’
 “ ἔπι νάσω.

“ Neque enim formam habeo turpem,
 “ ut *de* me dicunt:

“ Nam nuper in mare inspexi, (erat au-
 “ tem tranquillitas,) 35

“ Et pulchra mihi barba, pulchra unica
 “ pupilla,

“ (Ut a me judicatum est,) videbatur:
 “ dentium quoque

“ Nitorem Pario marmore splendido-
 “ rem *mare* ostendebat.

“ Ne vero fascinarer, ter in meum spui
 “ finum:

“ Hoc enim me anus Cotyttaris edo-
 “ cuit, 40

“ Quæ nuper messoribus apud Hippo-
 “ coontem tibia accinebat.”

Hæc locutus, Daphnin Damœtas oscu-
 latus est:

Et hic illi fistulam; ille vero huic pul-
 chram tibiā dedit.

Tibia canebat Damœtas, fistula vero ca-
 nebat Daphnis bubulcus;

“ Καὶ γάρ θην εἶδ’ εἶδ’ ἔχω κακόν, ὥς

“ με λέγοντι·

“ Ἡ γὰρ πρὶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον, (ἥς ὃ

“ γαλάνᾳ,) 35

“ Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ’ ἐμὴν

“ αἰμία κώρα,

“ (Ὡς παρ’ ἐμὴν κέκλειται,) κατεφαίνετο·

“ τῇ δέ τ’ ὀδόντων

“ Λευκοτέραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε

“ λίθοιο.

“ Ὡς μὴ βασκανθῶ ὃς, τρεῖς εἰς ἐμὸν ἔ-

πτυσσα κόλπον·

“ Ταῦτα γὰρ αἰ γράϊα με Κοτυπαιεὺς ἐξε-

“ δίδαξεν, 40

“ Ἀπρὸν ἀμώντεσσι παρ’ Ἰπποκόωντι ποτ-

“ αὐλεῖ.”

Τόσ’ εἰπὼν, τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφί-

λασε·

Χώ μὲν τῷ σύειγγ’, ὁ δ’ ὃ τῷ καλὸν αὐλὸν

ἔδωκεν.

Αὐλεῖ Δαμοίτας, σύεισδε ὃ Δάφνις ὁ βώ-

τας·

Saltabant statim vitulae in molli her-
ba.

Neuter vicit, sed *ambo* invicti fuerunt.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 5. 57

Ωρεϋντ' ἐν μαλακᾷ τὰ πόρπες αὐτίκα
ποῖα.

Νίκη μὰν εἴδ' ἄλλῃ, αἰάσονται δ' ἐγεί-
νοντο, 45

THEOCRITI

IDYLLIUM VIII.

BUCOLICI CANTORES.

ARGUMENTUM.

RES quidem transacta in Sicilia: Oratio vero sub ipsius poetæ persona fingitur. Contendunt autem inter se Menalcas pastor et Daphnis bubulcus, iudice delecto caprario, cujus nomen filetur: Præmium autem victoriæ deponunt proprias fistulas. Finito vero certamine, caprarius Daphnidi victoriam adjudicat. Est autem hoc Idyllum mixtum, partim ex rei gestæ narratione, partim ex personarum colloquio.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ η'.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ΤΑ μὲν πρῶτα ἐπὶ Σικελίας· ὃς
λόγῳ ἐκ τῶ ποιητικῶ πρὸς ὄψιν. Εἰσὶ δὲ
εἰζόντες ἀλλήλοισι Μενάλκας ποιμὴν καὶ
Δάφνις βουκόλος, εἰληφότες κριτὴν αἰ-
πόλον, ὃς τὸ ὄνομα σεσιώπηται· Επαθλὸν
ὃ πᾶσι τὰς ἰδίας σύειχας. Τελεσάν-
των δὲ τὴν ἄμιλλαν, ὁ αἰπόλος πρὸς Δάφ-
νιδι τὴν νίκην ἀπονέμει. Ἔστι μὲν ἔν τε-
το τὸ Εἰδυλλιον μικτὸν ἐκ τοῦ διηγημα-
τικῶ καὶ τῶ μιμητικῶ.

DAPHNIS, MENALCAS, et CAPRARIUS,

DAPHNIDI formoso occurrit boves
pascendi

Oves pascens, ut aiunt, in montibus altis
Menalcas.

Ambo hi erant flavis crinibus, impuberes
ambo;

Ambo fistula ludere, ambo cantare periti.

Prior vero Menalcas in Daphnidem in-
tuens dixit:

5

MENALCAS.

Daphni, custos boum mugientium, visne
mecum cantu certare?

Affirmo me victurum esse cantando te,
quantum volo.

Huic vero Daphnis tali respondit ser-
mone:

DAPHNIS.

Pastor lanigerarum ovium, fistulator
Menalca,

Nunquam vinces me, etiamsi cantando
moriaris.

10

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, καὶ ΑἰΠΟΛΟΣ.

Δ ΑΦΝΙΔΙ τῷ χαρίεντι συνήντετο βα-
 κολέοντι

Μᾶλα νέμων, ὡς Φανπὶ, κατ' ὥρεα μακροῖ
 Μενάλκας.

Ἀμφω τῷ γ' ἦτιν πυρρὸν εἶχω, ἄμφω ἀνάβω,
 Ἀμφω στείσδεν δαδαμυρῷ, ἄμφω αἰίδεν.

Πρατ' ὃ δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε
 Μενάλκας

5

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μυκητᾶν ἐπίβρε βοῶν, Δάφνι, λῆς μοι αἰ-
 σαι;

Φαμί τὸ νικασεῖν, ὅσῳν θέλω, αὐτὸς αἰ-
 δων.

Τὸν δ' ἄρα χῶ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο
 μίθῳ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ποιμὰν εἰρηπύκων αἶων, στυμκτὰ Μενάλκα,
 Οὔποτε νικασεῖς μ', ἐδ' εἴ τι πάθοις τὸ γ'
 αἰίδων.

10

MENALCAS.

Visne igitur *hoc* videre? visne deponere
præmium?

DAPHNIS.

Volo hoc videre; volo deponere præ-
mium.

MENALCAS.

Sed quid ponemus, quod nobis satis
dignum sit?

DAPHNIS.

Vitulum ego ponam; tu vero pone
æqualem matri agnum.

MENALCAS.

Nunquam ponam agnum: nam pater
meus difficilis *est*,
Et mater; ovesque omnes vesperi nu-
merant.

DAPHNIS.

Sed quid re vera pones? et quid lucra-
bitur *is*, qui vicerit?

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Χρήσδεις δι' ὧν ἐσιδεῖν; χρήσδεις καταθῆ-
ναι ἄεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρήσδω τῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθῆναι ἄ-
εθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἀλλὰ τί θησεύμεσθ', ὅ κεν ἅμῃν ἄρκιον εἴη;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ, τὸ δ' ἦ θές γ' ἰσομάτορα
ἅμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Οὐ θησῶ πόκα γ' ἅμνόν· ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ
πατήρ μευ, 15
Χὰ μάτρε, τὰ δ' ἦ μάλα ποθέσπερα πάντ'
ἀειθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δ' ἦ τὸ πλέον ἐξεῖ ὁ
νικῶν;

MENALCAS.

Fistulam, quam ego feci, pulchram,
 novem vocibus,
 Alba cera compactam, æqualiter infra,
 æqualiter supra,
 Hanc deponam: quæ vero patris sunt,
 non deponam. 20

DAPHNIS.

Imo vero et ego fistulam habeo novem
 vocibus,
 Alba cera compactam, æqualiter infra,
 æqualiter supra:
 Nuper eam compegi, et adhuc digitus
 dolet
 Hic; nam calamus scissus me sauciavit.
 Quis autem inter nos judicabit? quis
 auditor erit nostrum? 25

MENALCAS.

Quid si caprarium illum huc vocaveri-
 mus,
 Quem apud hædos canis ille albus la-
 trat?

ΜΕΝΕΛΑΕΥΣ.

Σύριγγ', ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ, ἐννεά-
φωνον,

Λευκὸν καρὸν ἔχουσιν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνω-
θεν,

Ταύτην κατδείνῃ· τὰ δ' ὅτ' πατρός ἐκαστα-
θήσῃ. 20

ΔΑΔΟΝΙΣ.

Ἡ μὰν τοι κήγ' ὅτ' ἐχὼ ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχουσιν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνω-
θεν·

Πρῶαν νιν συνέπαξ', ἐπὶ καὶ τὸν δάκτυλον
ἀλγῶ

Τῆτον, ἐπεὶ κάλαμ' ἰς με διασχισθεὶς διέ-
τμαξεν.

Ἀλλὰ πῶς ἄμμε κρινεῖ; πῶς ἐπάκοος ἔσεται
ἀμῶν; 25

ΜΕΝΕΛΑΕΥΣ.

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσω-
μες,

Ὡς ποτὶ ταῖς εἰρφοῖς ὁ κύων ὁ φάλαξ
ὑλακτεῖ;

66 IDYLLIUM VIII.

Et pueri clamarunt, caprariusque audi-
tum venit :

Et pueri cantabant, caprariusque judicare
voluit.

Prior vero cantavit sortito canorus Me-
nalcas :

Deinde amœbæum excepit Daphnis can-
tum

Bucolicum. Sic autem Menalcas inceptit
prior :

MENALCAS.

“ Valles et fluvii, divinum genus, si
“ quod Menalcas

“ Fistulator unquam amabile cecinit
“ carmen,

“ Pascite *has* ex animo agnas: et si
“ quando venerit 35

“ Daphnis habens juvenecas, nihilo mi-
“ nus habeat.”

DAPHNIS.

“ Fontes et herbæ, dulces plantæ, si
“ quid simile

Χὼ μὲν παῖδες αὖσαν, ὃ δ' αἰπύλῳ ἦν
ἐπακῆσαι·

Χὼ μὲν παῖδες αἶδον, ὃ δ' αἰπόλῳ ἦθελε
κείναι.

Πρῶτ' ὃ δ' ὦν αἶδε λαχὼν ἰύκτ' Μενάλ-
κας·

Εἶτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις ἀ-
οιδᾶν

Βωκολικάν. Οὕτω δ' Μενάλκας ἄρξατο
πρῶτ'·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

“ Ἀγχεα καὶ ποταμοὶ, θεῖον γένε', αἱ τι
“ Μενάλκας

“ Πῇ ποχ' ὃ στερκτὰς περσφιλὲς ἄσσε
“ μέλ'·

“ Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἦν δέ
“ ποκ' ἐνθ'·

“ Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδ' ἐλαστον
“ ἔχοι.”

ΔΑΦΝΙΣ.

“ Κεῖναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, αἱ-
“ περ ὁμοῖον

68 IDYLLIUM VIII.

“ Canit Daphnis lusciniis,

“ Hoc armentum saginate: et si quid

“ Menalcas

“ Huc egerit, lætus omnia copiosa

“ pascat.”

40

MENALCAS.

“ Ubique ver *est*, et ubique pascua, et

“ ubique lacte

“ Ubera turgent, et foetus aluntur,

“ Ubi pulchra puella advenit: si vero

“ abierit,

“ Et pastor aret illic, et herba.”

DAPHNIS.

“ Ibi oves *sunt*, ibi caprae gemelliparae,

“ ibi apes

45

“ Alvearia implent, et quercus altae

sunt,

“ Ubi pulcher Milo incedit pedibus: si

“ vero abierit,

“ Et qui vaccas pascit, et vaccae *ipsae*

“ *sunt* aridae.”

“ Μυσίσδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,
 “ Τῆτο τὸ βεκόλιον παίνετε κῆν τι Με-
 “ νάλκας
 “ Τῆδ’ ἀγάγοι, χαίρων ἀφθονά πάντα
 “ νέμοι.”

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

“ Παντᾶ ἔαρ, παντᾶ ὃ νομοὶ, παντᾶ ὃ
 “ γάλακτι
 “ Οὐδατα πληθεύουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
 “ Ενθ’ ἂ καλὰ παῖς ἐπιπύσεται· αἱ δὲ ἂν
 “ ἀφέρπη,
 “ Χῶ ποίμαν ξηρὸς τινόθι, καὶ βοτά-
 “ ναι.”

ΔΑΦΝΙΣ.

“ Ενθ’ οἷς, ἐνθ’ αἶγες διδυματοχοί, ἐνθα
 “ μέλισσαι
 “ Σμάνεα πληθεύουσιν, καὶ δρυὲς ὑψίτεραι,
 “ Ενθ’ ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσσὶν αἱ δὲ
 “ ἂν ἀφέρπη,
 “ Χῶ τὰς βῶς βόσκων, καὶ βόες αὐό-
 “ τεραι.”

MENALCAS.

“ * * * * *

“ * * * * * 50

“ * * * * *

“ * * * * *

DAPHNIS.

“ O hirce, albarum caprarum vir, ubi

“ densitas sylvæ

“ *Est* immensa, o fimi hædi, huc ad

“ undam venite:

“ In illo enim *loco* ille *est*: Abi, o cor-

“ nibus mutilate, et dic Miloni, 55

“ Quod Proteus, quamvis deus esset,

“ phocas pavit.”

MENALCAS.

“ Arboribus tempestas metuendum ma-

“ lum, fontibus aquarum ficcitas,

“ Avibus laqueus, *feris* sylvestribus

“ retia,

“ Viro teneræ virginis desiderium: O pa-

ter, o Jupiter,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Γ.Ι 717

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

“ * * * * *

“ * * * * *

50

“ * * * * *

“ * * * * *

ΔΑΦΝΙΣ.

“ Ω τρέγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ

“ βᾶθ' ὕλας

“ Μυεῖον, ὦ σιμαί, δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ, ἔει-

“ Φοί·

“ Εἰ πῆν' ᾧ τῆν' Ἰφ', ὦ κόλῃ, καὶ λέγε

“ Μίλων',

55

“ Ως Περγτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὦν, ἔνεμε.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

“ Δένδρεσι μὲν χαιμῶν φοβερόν κακόν, ὕδα-

“ σι δ' αὖχμός,

“ Ορεῖσιν δ' ὑσπλαγξ, ἀλγότεροις δ' ἴλινα,

“ Ἀνδρὶ δ' παρθενικᾶς ἀπαλᾶς πόθ' Ω

“ πάτερ, ὦ Ζεῦ,

V. 55. Μίλων', Vide Notas.

72 IDYLLIUM VIII.

“ Non solus amavi; et tu mulierum
“ amator es.” 60

DAPHNIS.

“ Non mihi terram Pelopis, non mihi
“ aurea talenta,
“ Contingat habere, neque cursu su-
“ perare ventos:
“ Verum sub hac rupe cantabo, te ulnis
“ amplectens,
“ Simul pascentes oves apud mare Si-
“ culum aspiciens.”

Hæc quidem alternis pueri cecine-
runt: 65
Ultimum vero cantum sic incepit Me-
nalcas:

MENALCAS.

“ Parce *meis* hædis, parce, lupo, fœtis
“ *meis* pecudibus:
“ Neque me injuria affice; quod par-
“ vus sim, et multas sequar.
“ O canis Lampure, adeone altus som-
“ nus habet te?

“ Οὐ μόνον ἡγάσθη, καὶ τὸ γυναικοφί-
 “ λας.” 60

ΔΑΦΝΙΣ.

“ Μὴ μοι γὰρ Πέλοπος, μή μοι χεύσεια
 “ τάλαια,

“ Εἴη ἔχειν, μηδὲ πρῶτον θύειν ἀνέμων·

“ Ἀλλ’ ὑπὸ τῶν πάντων τῶνδ’ ἄσομαι, ἀλκᾶς
 “ ἔχων τὸ,

“ Σύννομα μᾶλ’ ἐσορῶν τὰν Σικελὰν ἐς
 “ ἄλα.”

Ταῦτα μὲν ὦν δι’ ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ᾤ-
 εισαν· 65

Τὰν θυμάτων δ’ ὅδ’ αὖν ἔτῳ ἐξᾶρχε Με-
 νάλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

“ Φαίδε, τῇ ἐρίῳ, Φαίδε, λύκε, τῶν
 “ τοκάδων μεν·

“ Μηδ’ ἀδίκει μ’, ὅπ’ μικρὸς ἐὼν πολλὰ
 “ σιν ὀμαρτῶ.

“ Ω Λάμπρε κύων, ἔτω βαθεὺς ὑπὸ
 “ ἔχει τὴν;

“ Non oportet, *te* altum dormire cum
 “ puero pascentem. 70

“ Neque vos, oves, vereamini tenera
 “ vosmet satiare

“ Herba: non laborabitis, quando illa
 “ iterum nascetur:

“ Agite, pascimini, pascimini; omnes-
 “ que ubera implete,

“ Ut partem agni habeant, partem in
 “ calathos reponam.”

Deinde vicissim Daphnis sonore cantare
 cœpit: 75

DAPHNIS.

“ Et me ex antro junctis superciliis
 “ puella heri conspicata

“ Juvenças præteragentem, pulchrum,
 “ pulchrum esse, dixit:

“ Nihil tamen, ne acerbum quidem
 “ verbum, illi respondi,

“ Sed, oculis in terram dejectis, viam
 “ persequabar meam.

“ Suavis vox *est* vitulæ, suavis spiri-
 “ tus: 80

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Η. 75

“ Οὐ χρεὶν κοιμᾶσθαι βαθείως σὺν παιδί
 “ νέμοντα. 70

“ Ταὶ δὲ οἶες, μηδ’ ὕμμες ὀκνεῖθ’ ἀπα-
 “ λᾶς κορέσασθαι

“ Ποίας ἔπι καμῖνθ’, ὅκκα πάλιν ἄδε
 “ φύηται

“ Σίπτα, νέμεσθε, νέμεσθε, τὰ δὲ ἔστατα
 “ πλήσατε πᾶσαι,

“ Ως τὸ μὲν ὄφρ’ ἔχωνται, τὸ δὲ ἐς τα-
 “ λάρως ἀπόθωμαι.”

Δεύτερον αὖ Δάφνης λιγυρῶς ἀνεβάλλετ’
 αἰεῖδεν. 75

ΔΑΦΝΙΣ.

“ Καὶ μ’ ἐκ τῶ ἀντρω σύνοφρυς κόρα ἔχθεις
 “ ἰδοῖσα

“ Τὰς δαμάλας παρελῶντα, καλὸν,
 “ καλὸν ἦμες, ἔφασκεν

“ Οὐ μὰν, ἐδὲ λόγον ἐκείτην ἄπο τὸν
 “ πικρὸν αὐτᾶ,

“ Ἀλλὰ κάτω βλέψας, τὰν ἀμετέραν
 “ ὁδὸν εἶπον.

“ Ἀδεῖ αἱ φωναὶ τὰς πόρπας, αἰδὺ τὸ
 “ πνεῦμα. 80

"Suaviter et vitulus mugit, suaviter et

"vacca :

"Suave etiam *est* æstate ad undam

"fluentem sub dio cubare.

"Quercui glandes decori *sunt*, malo

"mala,

"Vaccae vitula, bubulco ipsæ vaccae."

Sic pueri cantârunt; caprariusque sic
dixit :

85

CAPRARIUS.

Suave tibi os *est*, et amabilis, o Daphni,
vox :

Jucundius *est* te modulantem audire,
quam mel lingere.

Accipe fistulas; vicisti enim cantando.

Et si me quoque ipsum una capras pa-
scentem volueris docere,

Mutilam illam tibi dabo, doctrinae præ-
mium, capram,

90

Quæ mulctrale supra summum semper
implet.

“ Ἀδὺ ὃ χῶ μόχθ' γαρύεσθαι, ἀδὺ ὃ

“ χά βῶς.

“ Ἀδὺ ὃ τῷ θέρεσθ' παρ' ὕδωρ ῥέον αἰ-

“ θριοκοντεῖν.

“ Τᾶ θρυῖται βάλανοι κόσμθ', τᾶ μα-

“ λίδι μάλα,

“ Τᾶ βοῖ δ' ἄ μόχθ', τῷ βωκόλῳ αἰ

“ βίες αὐταί.

Ὡς οἱ παῖδες ἄεισαν, ὁ δ' αἰπύλθ' ὦδ' ἀγό-
ρευεν.

85

Αἰπολοῦς.

Ἀδὺ π τὸ σόμα τοί, κ' ἐφίμερθ', ὦ Δάφ-
νι, φωνά.

Κρέατον μελπομένην τεῦ ἀκτέμεν, ἢ μέλι
λείχεν.

Λάσδεο τὰς σύειχας, ἐνίκησας γ' αἰείδων.

Αἰ δέ π λῆς με καὶ αὐτὸν ἄμ' αἰπολέοντα
διδάξαι,

Τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ, τὰ διδακτρά,
τοι αἶγα,

90

Ἀπὲς ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγία
πληροῖ.

Quomodo puer gavisus est, et exiliit, et
plausum dedit,

Postquam vicit, ita matrem hinnulus sa-
liendo petit :

Quomodo dolore tortus est, et mærore
animum afflictus est

Alter, ita et sponsa nupta tristitia affici-
tur.

95

Ex illo *tempore* Daphnis primus inter pa-
stores habitus est,

Et, valde adhuc adolescens, nympham
Naïdem uxorem duxit.

Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάσθη, καὶ αἰνέλατο, καὶ πλα-
τάγησε,

Νικήσας, ὅπως Ἰπὶ ματέρα νεβροῦς ἄλοιτο·

Ὡς δὲ κατισμύχθη, καὶ ἀνετραπέτο Φρένα
λύπα

Ὡτερ^Θ, ὅτω καὶ νύμφα γαμεθεῖσ' ἀκά-
χοιτο.

Καὶ τότε Δάφνις ὦσα ποιμῆσι περ^ατ^Θ
ἔγεντο,

Καὶ νύμφαν, ἄκρη^Θ ἐὼν ἔπ, Ναῖδα γᾶμν.

V. 92. 94. Ω; — Ω; — Vide Notas.

THEOCRITI

IDYLLIUM IX.

PASTOR, five BUBULCI.

ARGUMENTUM.

RES quidem in Sicilia gesta fingitur. Provocantur vero a socio pastore Daphnis et Menalcas, ut cantu inter se certent. Illi igitur alternis canunt: præmium vero refert uterque; Daphnis quidem clavam, Menalcas vero conchæ testam.

DAPHNIS et MENALCAS.

CARMEN bucolicum cane, Daphni;
tuque cantum incipe prior:
Cantum incipe prior, deinde sequatur
Menalcas;

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 9'.

ΝΟΜΕΥΣ, ἢ ΒΟΥΚΟΛΟΙ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ΤΑ μὲν πρᾶγματα ἐπὶ Σικελίας κεῖνται.
Εκκαλῶνται δὲ ὑπὸ συννομέως Δάφνις καὶ
Μενάλκας, ὅπως ἀλλήλοις ἀντάσωσιν.
Οἱ μὲν ἐν ἀμοιβαίως ἄδουσιν γέρας δι'
ἀπολαμβάνουσιν ἀμφοτέρω, ὁ μὲν Δάφ-
νις κορύναν, ὁ δὲ Μενάλκας σρόμβον ὄσρα-
κον.

ΝΟΜΕΥΣ, ΔΑΦΝΙΣ, καὶ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΔΕΟ, Δάφνι, πὺ δι' ὠδᾶς
ἄρχεο πρῶτον.
Ὡδᾶς ἄρχεο πρῶτον, ἐφεψάδω δὲ Με-
νάλκας,

Quum vitulos vaccis submiseritis, et im-
miseritis sterilibus *vaccis* tauros :

Atque hi simul pascantur, et in frondibus
 errent,

Non relinquentes armentum: Tu vero
 mihi carmen bucolicum cane 5

Ex altera parte; ex altera respondeat
 Menalcas.

DAPHNIS.

“ Suaviter vitula mugit, suaviter et
 “ vacca:

“ Suaviter et fistula *canit*, et bubulcus;
 “ suaviter et ego.

“ Est mihi ad undam gelidam torus: in
 “ eo stratae sunt

“ Albarum juvenicarum pulchræ pelles;
 “ quas mihi omnes 10

“ Africus arbutum rodentes a monte de-
 “ jecit.

“ Æstatem autem torrentem ego tan-
 “ tum curo,

Μόσχως βωσὶν ὑφέντες, ἔπι σείρασι ᾗ ταύ-
 ρως·

Χ' οἱ μὲν ἅμα βόσκοιντο, καὶ ἐν φύλλοισι
 πλανῶντο,

Μηδὲν ἀτιμαγεῦντες· Εμὶν ᾗ τὸ βωκό-
 λιάσδευ

Εμποθεν, ἄλλωθεν ᾗ γ' ὑποκρίνοιτο Μενάλ-
 κας.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

“ Αδὺ μὲν αἱ μόσχῳ γαρεύεται, ἀδὺ ᾗ
 “ χαί βῶς·

“ Αδὺ ᾗ χαί σύειγξ, χῶ βωκόλῳ, ἀδὺ
 “ ᾗ κήγών.

“ Εὐπὶ δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν εἰβάς·
 “ ἐν ᾗ νέεσθαι

“ Λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τὰς
 “ μοι ἀπάσας

“ Λιψ κόμαρθιν τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς
 “ ἐπίναξαι.

“ Τῷ ᾗ θέρους φεύγοντ' ἐγὼ τόσσον μελε-
 “ δαίνω,

V. 3. ἐπὶ Vide Notas. V. 4. ἅμα Vide Notas.
 V. 6. γ' ὑποκρίνοιτο Vide Notas.

“ Quantum qui amat, sermones patris
 “ et matris audire.”

P A S T O R.

Sic Daphnis mihi cantavit: Sic vero Menalcas:

M E N A L C A S.

“ *Ætna est* mater mea, et ego pulchrum
 “ antrum incolo 15
 “ Concavis in rupibus: possideo etiam
 “ quæcunque in somnio
 “ Apparent, multas oves, multasque ca-
 “ pellas;
 “ Quarum mihi ad caput, et ad pedes,
 “ vellera jacent.
 “ In igne autem querno exta bulliunt:
 “ In igne etiam aridæ
 “ Fagi, hiberno *tempore cremantur*: et
 “ ne tantillum quidem habeo cu-
 “ ram 20
 “ Hiemis, quemadmodum edentulus
 “ *ne tantillum quidem habet* nucum cu-
 “ ram, amylo adposito.”

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 9'. 85

“ Οσσον ἐρῶν [π] πατρὸς μύθων καὶ μα-
 “ τρὸς ἀκθεῖν.”

N O M E T Σ.

Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμὴν Οὕτω δὲ Με-
 νάλκας·

M E N A Λ Κ Α Σ.

“ Αἴτνα μάτερ ἐμαὶ, κήγῳ καλὸν ἄντρον
 “ ἐνοικῶ 15

“ Κοίλαις ἐν πύτρῃσιν ἔχω δέ τοι ὅσ' ἐν
 “ ὀνείρῳ

“ Φαίνονται, πολλὰς μὲν οἷς, πολλὰς δὲ
 “ χιμαῖρας,

“ Ων μοι πρὸς κεφαλᾷ, καὶ παρ' ποσὶ,
 “ κώεα κείνται.

“ Εἰς πυλὶ δὲ θρυῖν' ἰχθῆα ζεῖ. Εἰς πυλὶ
 “ δὲ ἄναι

“ Φαγοὶ, χιμαίνοντ'· ἔχω δέ τοι ἔδ' ὅσον
 “ ὥραν 20

“ Χείματ', ἣ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο πα-
 “ ρόντ'·”

V. 13. ἐρῶν [τι] Vide Notas.

V. 21. ἣ Vide Notas.

P A S T O R.

His applausi; et statim dona dedi:

Daphnidi clavam, quam patris mei aluit
ager

Sponte sua natam; quam fere ne faber
quidem reprehenderet:

Illi vero conchæ pulchram testam, cujus
carnem ipse

25

Comederam, (quum in rupibus Icariis *eam*
observatam cepissem,)

In quinque *partes* partitus quinque præ-
sentibus; Ille vero intonuit concha.

Bucolicæ Musæ, multum salвете, et
proferte, *quæso*, cantum,

Quem olim ego præsens illis cecini pa-
storibus;

“ Cicada cicadæ amica *est*; formicæ
“ formica;

30

“ Accipitres accipitribus; mihi vero
“ Musæ et cantus:

“ Quibus utinam tota mea domus plena
“ sit; neque enim fomnus,

ΝΟΜΕΥΣ.

Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα, καὶ αὐτίκα δῶρον
ἔδωκα·

Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρός ἔτρε-
φεν ἀγρός·

Αὐτοφυᾶ, τάν ἐδὲ ἂν ἴσως μωμάσατο τέ-
κτων·

Τήνῳ δὲ σρόμβῳ καλὸν ὄσρακον, ἧ κρέας αὐ-
τὸς

25

Σιτάθην, (πέτραισιν ἐν Ικαρίαισι δοκεύσας,)

Πέντε ταμῶν πέντ' ἔσιν· Ὁ δὲ ἐγκαναχή-
σατο κόχλῳ.

Βωκολικαὶ Μῶσαι, μάλα χαίρετε, φαίνετε
δὲ ὥδ' ἂν,

Τάν ποκ' ἐγὼ τήνοισι πατρὸν ἄεῖσα νομεῦσι·

[Μηκετ' ἐπὶ γλωσσας ἀκρας ολοφυγδονα-
φυσης]

“ Τέτηξ μὲν τέτηγ φίλῳ, μύρμακι δὲ

“ μύρμαξ,

30

“ Ἰσηκες δὲ ἰσηξιν, ἐμὴν δὲ ἅ Μῶσαι καὶ ὥδ' ἂν·

“ Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖῳ δόμῳ, ἔτε γὰρ

“ ὕπνῳ,

88 IDYLLIUM IX.

“ Neque ver subitum dulcius *est*: ne-

“ que *tam* apibus

“ Flores, quam mihi Musæ caræ *sunt*:

“ quos enim adspicientes

“ Gaudent, eos *sua* potione non lædit

“ Circe.”

35

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 9'. 89

“ Οὐτ’ ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον” ἔτε

“ μελίσσαις

“ Ανθεα, ὅσων ἐμὶν Μῶσαι φίλαι· ἔς γδ

“ ὀρώσαι

“ Γαθεῦσιν, τῶς δ’ ἔπ’ ποτῶ δαλήσατο

“ Κίρκα.”

35

THEOCRITI

IDYLLIUM X.

OPERARII, five MESSORES.

ARGUMENTUM.

COLLOQUUNTUR inter metendum Milo et Battus. Battus autem Bombycæ tibicinæ amore captus, Polybutæ cujusdam five filiæ, five ancillæ, segniter opus facit: Atque ob id interrogante Milone, cur ita tarde metat, Battus amorem suum illi declarat, et cantilenam in amicam suam recitat. Quam ubi absolvit, laudat eum Milo, quod cantilenam operario bene convenientem cecinerit.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ι.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ, ἢ ΘΕΡΙΣΤΑΙ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ΠΡΟΣΔΙΑΛΕΓΟΝΤΑΙ ἀλλήλοις ἐν τῷ
θερίζειν Μίλων καὶ Βάππῳ. Εξῶν δὲ
ὁ Βάππῳ Βομβύκας αὐλητείδῳ, Πο-
λυδώτῃ. πνὸς εἴτε θυγατρὸς, εἴτε θερα-
παίνης, ὀκνηρῶς ἐργάζεται. Καὶ διὰ τῆτο
πυνθανομένης τῆς Μίλωνος, πῖ ἔτῳ βρα-
δέως θερίζει, ὁ Βάππῳ τὸν αὐτῷ ἐρωτᾷ
δηλοῖ, καὶ ὥδῃν εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτῆς
ἀπαγγέλλει. Πανσάμενον ᾧ τῆς ὥδῆς
αἰνεῖ ὁ Μίλων, ὡς πρέπυσαν ἐργάτῃ ὥδῃν
εἴρηκεν.

MILO et BATTUS.

OPERARIE messor, quid tandem,
miser, tibi accidit?

Neque tuum *manipulorum* ordinem recta
ducere potes, ut antea ducebas;

Neque una cum propinquo segetem me-
tis; sed relinqueris,

Sicut ovis a grege, cujus pedem cactos
vulneravit.

Qualis in medio die, et vesperi futurus
es, 5

Qui nunc incipiens segetis seriem non
diminuis?

BATTUS.

Milo, vespertine messor, rupis fragmen-
tum duræ,

Nunquamne tibi evenit, ut aliquem ab-
sentem desiderares?

MILO.

Nunquam: quo enim rerum externarum
desiderio teneri potest homo opera-
rius?

ΜΙΛΩΝ καὶ ΒΑΤΤΟΣ.

ΕΡΓΑΤΙΝΑ βεκαῖε, τί νῦν, ὦζυρὲ,
 πεπόνθεις;

Οὐδ' ἐὼν ὄγμον ἄγειν ὄρεθ' ὃν δύναι, ὥς τοπεῖν
 ἄγεις,

Οὐδ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον, ἀλλ' ὑπο-
 λείπη,

Ὡσπερ οἷς ποίμνας, τὰς τὸν πόδα κάκτ'
 ἔπυψεν.

Ποῖός τις δείλαν τε καὶ ἐν μέσῳ ἅματ'
 ἑσθῇ,

Ὅς νῦν ἀρχόμην' τὰς αὐλακ' ἐκ λυπο-
 τρώγεις;

ΒΑΤΤΟΣ.

Μίλων ὄψαματ', πέτερας λυπόκομ' ἀτε-
 ράμνω,

Οὐδαμὰ τοι συνέβα ποθέσαι πινὰ τῷ ἀπε-
 όντων;

ΜΙΛΩΝ.

Οὐδαμὰ τίς ᾧ πόθ' τῷ ἔκτοθεν ἐργά-
 τα ἀνδρί;

B A T T U S.

Nunquamne igitur tibi evenit, ut propter
amorem pervigilares? 10

M I L O.

Neque eveniat: Periculosum *est* canem
exta gustasse.

B A T T U S.

At ego, o Milo, amo dies prope jam un-
decim.

M I L O.

De dolio *tu* vinum hauris: ego vero Ne
aceti quidem fatis habeo.

B A T T U S.

Itaque ante fores meas forde spurca *sunt*
omnia.

M I L O.

Quæ vero puella te torquet?

B A T T U S.

Filia Polybutæ; 15

ΒΑΤΤΟΣ.

Οὐδαμά νυν σὺνέβα τοι ἀγρυπνήσαι δι' ἔρω-
τα; ΙΟ

ΜΙΛΩΝ.

Μηδὲ ξυμβαίη· Χαλεπὸν χορείων κύνα γεῦ-
σαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἀλλ' ἐγὼ, ὦ Μίλων, ἔραμαι χεδὸν ἐνδεκα-
ταῖς.

ΜΙΛΩΝ.

Ἐκ πίθῳ ἀντλῆς δηλόν· ἐγὼ δ' ἔχω ἔδ'
ἄλῃς ὄξος.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τοιγάρτοι περὶ θυρεῶν μευ λυτὸ σποδῶ ἄ-
σκαλα πάντα.

ΜΙΛΩΝ.

Τίς ᾗ τὴν τῶν παίδων λυμαίνεται;

ΒΑΤΤΟΣ.

Α Πολυβῶτα, 15

V. 10. Οὐδαμά νυν Vide Notas.

V. 13. δηλόν· Vide Notas.

V. 14. σποδῶ Vide Notas.

Quæ nuper messoribus apud Hippoc-
ontem tibia accinebat.

M I L O.

Invenit deus peccatorem: Habes quæ
jam diu cupivisti:
Mantis, quæ inter stipulas versatur, tibi
nocte accubabit.

B A T T U S.

Tu me irridere incipis: Cæcus autem non
solus Plutus *est*,
Sed et curarum auctor Amor: ne magni-
fice loquaris. 20

M I L O.

Non magnifice loquor: Tu modo sege-
tem sterne,
Et aliquod *de* puella carmen amatorium
incipere: ita suavius
Operaberis: Quin antehac musicus eras.

B A T T U S.

“ Musæ Pierides, una mecum canite
“ proceram

Α πρὸν ἀμώντεας παρ' Ἰπποκόωντι ποτ-
αύλει.

ΜΙΛΩΝ.

Εὖρε θεὸς τὸν ἀλιτρεόν· Εχης πάλαι ὦν
ἐπεθύμεις·
Μάνης τοι τὰν νύκτι χερίζεσαι ἅ καλα-
μαία.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μωμᾶσθαί μ' ἄρχη τύ· Τυφλὸς εἴ' οὐκ
αὐτὸς ὁ Πλῆτθ,
Ἀλλὰ καὶ ὦ' Φρόνιπς Εξως· μηδ' ἐν μέγα
μυθεῦ. 20

ΜΙΛΩΝ.

Οὐ μέγα μυθεῦμαι· Τὸ μόνον κατάβαλλε
τὸ λαῖον,
Καί π' κόρας φιλικὸν μέλθ' ἀμβάλευ· ἄ-
διον ἔτως
Εργαξῇ· Καὶ μὰν πρῶτερόν ποκα μισ-
κὸς ἦσθα.

ΒΑΤΤΟΣ.

“ Μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν ῥαδι-
“ νάν μοι

“ Puellam: quæcunque enim attingitis,
 “ deæ, pulchra omnia efficitis. 25

“ Bombyce formosa, Syram te omnes
 “ vocant,

“ Macilentam, sole perustam; ego solus,
 “ mellis instar, flavam.

“ Et nigra viola est, et inscriptus hya-
 “ cinthus:

“ Attamen in fertis *flores* principes di-
 “ cuntur.

“ Capra cytifum sequitur; lupus ca-
 “ pram; 30

“ Aratrum *sequitur* grus; propter te
 “ ego *amore* infanio.

“ Utinam *tantæ* mihi essent *opes*, quan-
 “ tas Cræsum olim possedisse aiunt,

“ Aurei ambo Veneri dicati staremus:

“ Tu quidem tibiam tenens, et vel ro-
 “ sam, vel malum;

“ Ego vero schemate indutus, et novis
 “ in ambobus pedibus calceis Amy-
 “ clæis. 35

“ Bombyce formosa, pedes tui tali *sunt*;

“Παῖδ' ὧν γὰρ ἄψιοθες, θεαί, καλὰ πάν-
τα ποιεῖτε. 25

“Βομβύκα χαείεσσα, Σύραη καλέον-
“τι τὸ πάντες,

Ἰσχυρὰν, ἀλιόκαυστον, ἐγὼ δ' ἄ μόνῃ μελί-
χλωρον.

“Καὶ τὸ ἰὸν μέλαν ἐνπὶ καὶ ἅ γραπτά
“ὕακινθος·

“ Αλλ’ ἔμπας ἐν τοῖς σεφάνοις τὰ πρῶτα
“ λέγονται.

“ Α αἶξ τὴν κύπσον, ὁ λύκος τὰν αἶγα
“ διώκει, 30

“ Α γέροντες τῶν ῥα τῶν, ἐγὼ δὲ ἵππὸν
“ μεμάνημαι.

“ Αἶθε μοι ἦσαν, ὅσα Κρηῖσον πόκα φαντὶ
“ πεπᾶσθαι,

“Χρῦσοι ἀμφοτέρῳ καὶ ἀνεκείμεθα τᾷ
“Αφροδίτῃ·

“ Τὼς αὐλῶς μὲν ἔχοισα, καὶ ἡ ῥόδον, ἡ
“ πύγε μάλλον,

“ Σχήμα δ' ἐγὼ, καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέ-
 “ ροισιν ἀνύκτας. 35

“Βομβύκα χαρίεσσ’, οἱ μὲν πόδες ἀστρά-
“γαλοι τεῦ,

100 IDYLLIUM X.

“Vox *est* mollis: indolem vero *tuam*
“describere non possum.”

M I L O.

Nos profecto latuit, mefforem pulchros
facere cantus:

Quam belle dulcem mensus est harmo-
niam!

Heu! istam barbam, quam frustra alu-
isti. 40

B A T T U S.

Age igitur, vide et hæc, quæ sunt divini
Lytiersæ, *carmina*:

A G R I C O L A.

“Ceres, quæ multas fruges, multas

“*spicas* fers, *fac ut* hæc seges

“Probe inarata sit, et frugifera quam

“maxime.

P R O C U R A T O R.

“Stringite, fascium vinctores, mani-

“pulos, ne quis præteriens

“Dicat, — Ficulnei homines *sunt*, et

“hæc deperiit merces. 45

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ι. ΓΟΙ

“ Αφωνα ὃ πύχνα· τὸν δὲ αὖ τρέπον ὄκ
 “ ἔχω εἰπεῖν.”

ΜΙΛΩΝ.

Ἡ καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλελήθει βῶκος αἰ-
 δάς·

Ὡς εὖ τὰν ἰδέαν τὰς ἀρμονίας ἐμέτρησεν.

Ὡ μοι, τῷ πῶγωνΘ, ὃν ἀλυσίως ἀνέφυ-
 σας.

40

ΒΑΤΤΟΣ.

Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα, τὰ τῷ θείῳ Λυπ-
 ἔρσα·

ΓΕΩΡΓΟΣ.

“ Δάματες πολύκαρπε, πολίσαχυ,

“ τᾷτὸ τὸ λαῖον

“ Εὐεργόν τ' εἴη, καὶ κάρπιμον ὅτι μάλισα.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ.

“ Σφίγεται, ἀμαλλοδέεται, τὰ δρᾶγματά,

“ μὴ παριών πε

“ Εἴποι, — Σύκινοι ἄνδρες, ἀπώλετο καὶ

“ ὅτΘ ὁ μισθός.

45

- " Ad ventum Boream manipulorum
 " sectio vestra,
 " Aut *ad* Zephyrum, spectet: ita pin-
 " guescunt spicæ.
 " Frumentum triturantes fugere
 " *oportet*, tempore meridiano, so-
 " mnum:
 " Ex spicis grana tum maxime exeunt.
 " Incipere *oportet* messorum, cum
 " galerita expergiscitur, 50
 " Et desinere, cum dormitum it; qui-
 " escere etiam *medio* æstu.

OPERARIUS.

- " Optabilis *est*, pueri, ranæ vita; non
 " curat,
 " Qui potum infundat; adest enim
 " copiosus illi.

ALIUS OPERARIUS.

- " Pulchrius *esset*, o procurator avare,
 " lentes coquere:
 " *Vide autem*, ne manum incidas, dum
 " cuminum dissecas." 55

- “ Ες βορέην ἄνεμον τὰς κόρυθ’ ἅ το-
 “ μα ὑμῖν,
 “ Ἡ ζέφυρον, βλέπétω· παίνεται ὁ σάχυσ
 “ ἔτως.
 “ Σῖτον ἀλοιῶντας φεύγειν, τὸ μεσαμ-
 “ βεινὸν, ὕπνον·
 “ Ἐκ καλάμας ἄχουρον τελέθει τημόσδε
 “ μάλισα.
 “ Ἀρχεῖς δ’ ἀμῶντας, ἐγειρομένη κο-
 “ ρυδαλλῶ, 50
 “ Καὶ λήγειν, εὐδοντ’, ἐλινύσαι ᾗ, τὸ
 “ καῦμα.

ΕΡΓΑΤΗΣ.

- “ Εὐκτὸς ὁ τῷ βασιλεύῳ, παῖδες, βίῃ,
 “ ὃ μελεδαίνει
 “ Τὸν τὸ πῆν ἐγχέοντα, πάρεσι γὰρ ἄφθονον
 “ αὐτῷ.

ἌΛΛΟΣ ΕΡΓΑΤΗΣ.

- “ Κάλλιον, ᾧ πμελητὰ φιλάργυρε, τῶς
 “ φακὸς ἔψεν·
 “ Μὴ πτάμης τὰν χεῖρα, ταλαπείων τὸ
 “ κύμινον. 55

V. 48. ἀλοιῶντας Vide Notas.

M I L O.

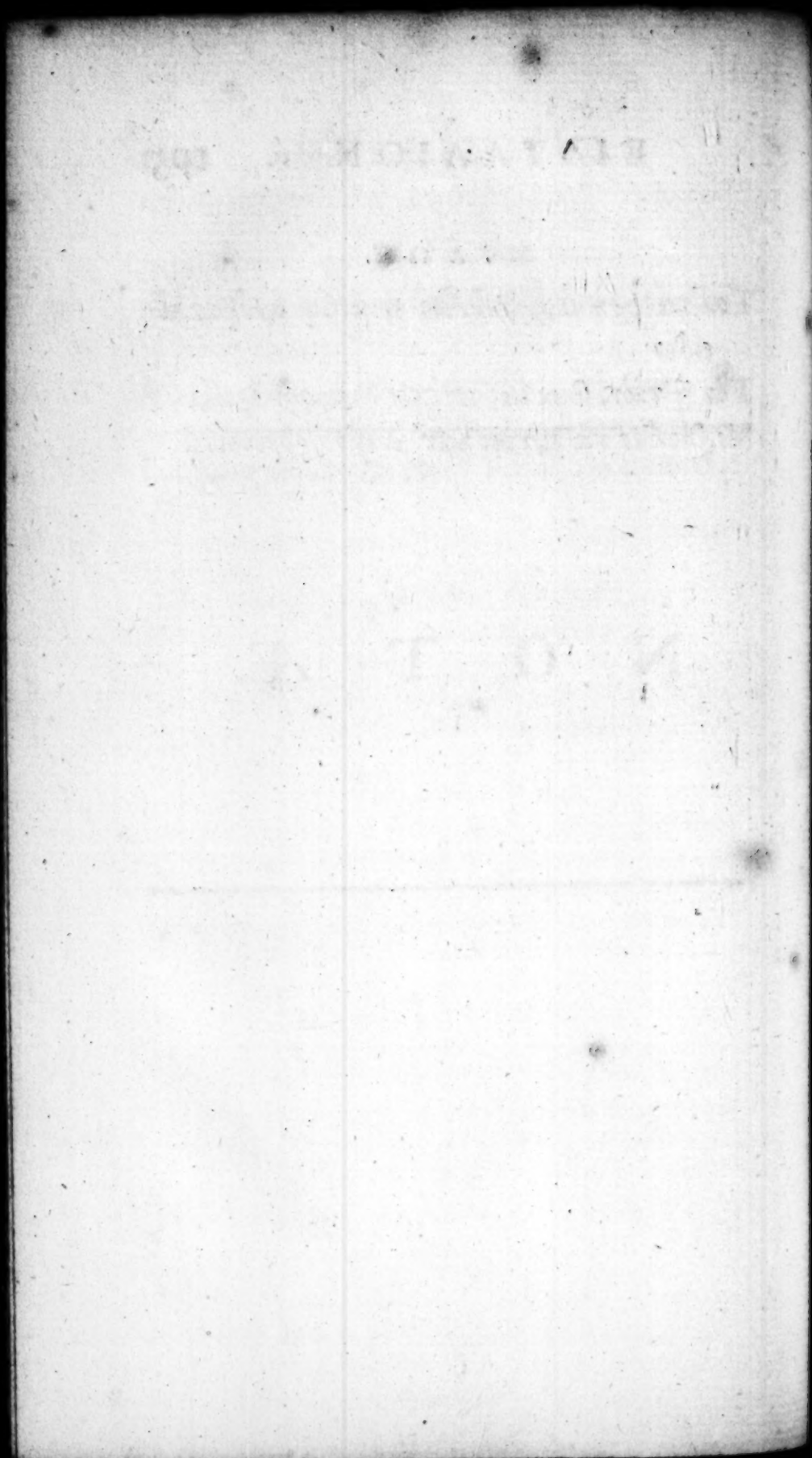
Hæc *quidem* viros sub sole laborantes canere decet:

Istam vero tuam, messor, jejunam de amore cantiunculam *potius* convenit Cantare matri in lecto mane recubanti.

ΜΙΛΩΝ.

Ταῦτα χεὶρ μοχθεῦντας ἐν αἰλίῳ ἄνδρας ἀ-
είδεν·

Τὸν δ' ὃ τεὸν, βακῶε, πρέπει λιμνηρὸν ἔρωτα
Μυθίσδεν τᾶ ματσί κατ' εὐνὰν ὀρθρευοίσα.

N O T Æ.

1. T O M

N O T Æ.

IDYLL. I.

INSIGNES Veneres, omnesque fere quas
Musa præ se fert Bucolica, complectitur hoc
Idyllium. Varietate præcipue, nec solummodo
pastoralium imaginum suavitate, sed et affectuum
veritate, commendari videtur.

Wartonus.

V. I. 2. Ἀδὺ τι το &c.) In the protasis here, I
understand μὲν Ἀδὺ τι το ψιθυρισμα καὶ α MEN πι-
τυς, αἰπολε, τηνα &c. — ὃς Ἀδὺ τι το ψιθυρισμαὶ
καὶ α πιτυς MEN, αἰπολε, τηνα &c.

ἀδὺ ΔΕ καὶ τυ Συρισδες

The incomparable Hoogeveen has given a
very full and clear account of the — True
Origin, — Primary Power, and — Various
Uses of this Noble Particle, in the 26th Chap.
of his *Doctrin. Partic. Ling. Græc.* to which I
must refer the reader. The beginning however
of the 1st Section is so excellent, and shews in
so

so strong and striking a manner, the great ingenuity and sagacity, the extraordinary accuracy and exactness of the celebrated Author, that I cannot forbear particularly distinguishing, and even transcribing it:

I. "Perventum nunc, ad nobilissimas particulas $\mu\acute{\epsilon}\nu$ et $\delta\epsilon$, quarum usus tam frequens est, ut
 "nulla fere inveniatur pagina, in qua non recurrat utraque sæpius; tam elegans, ut mirum
 "in modum structuras, cæteroquin turbatiores, ornet et illustret; tam necessarius, ut omnem
 "ambiguitatem, quæ, his absentibus, nascetur, eximat; utraque est tam arcto necessitudinis vinculo inter se conjuncta, ut altera
 "semper alterius ope indigeat, et, nisi mutua
 "præstita opera, neutra sine altera stare possit,
 "neque oratio sit integra aut absoluta; ordine
 "utraque $\iota\pi\omicron\tau\alpha\kappa\tau\iota\kappa\eta$, potestate $\alpha\pi\omicron\delta\omicron\tau\iota\kappa\eta$, functione autem tali, quæ orationem non dividit
 "quidem, sed divisas partes conjungit, nec eas
 "separatim, sed conjunctim considerari jubet.
 "Ordo peculiaris inter ipsas constans hic est, ut
 "princeps locus $\tau\omega\ \mu\acute{\epsilon}\nu$, posterior $\tau\omega\ \delta\epsilon$ tribuatur.

II. "De particulæ $\delta\epsilon$ origine, potestate et variis usibus abunde supra dictum est: aliquid
 "quoque de etymo $\tau\epsilon\ \mu\acute{\epsilon}\nu$ dicendum, cui si addatur terminatio verbalis, fiet $\mu\acute{\epsilon}\nu\omega$, *maneo*, *expecto*, quæ significatio primariam particulæ
 "potestatem dabit, quæ per omnes ejus usus
 "constanter dominatur, adeoque genuinæ notationis certum hunc characterem habet: qui
 "enim primo vocabulo apponit $\tau\omicron\ \mu\acute{\epsilon}\nu$, lectorem
 "vel auditorem monet in hoc tanquam principio
 "pio

“ pio ne acquiescat, sed expectare jubet, donec
 “ sequatur ἀπόδοσις, quæ orationem absolvat, ne
 “ quid peccet erretve: errabit autem crebro, nisi
 “ utramque orationis partem conjunctim confi-
 “ deret, ut, quum Theognis dicit:

Μὴ μὲν ἔπειςιν μὲν σέργε, νόον δ' ἔχε καὶ φρένας ἄλλη.

“ Quod si hic particula μὲν abesset in priori
 “ membro, ut et in posteriori δέ, utrumque per
 “ se spectatum contrarium plane sensum, quam
 “ vult auctor, daret, vetaretque ille se verbis
 “ amare, juberetque mentem averfam habere.
 “ Nunc τὸ μὲν jubet nos expectare, donec alte-
 “ rum orationis membrum sit adjectum, ut ora-
 “ tio sit absoluta, antequam de vero verborum
 “ sensu judicium feratur: et particula δέ, quam
 “ τὸ δέειν, i. e. ligandi significationem habere su-
 “ pra dixi Cap. 14. init. ita sequentia præceden-
 “ tibus conjungit, ut totum illud, αὐτὸν ἔπειςιν
 “ σέργειν et νόον ἄλλη ἔχειν vi particulæ μὴ vetet,
 “ non alterutrum separatim prohibeat jubeatve:
 “ ita ut sanum tandem hunc sensum verba nan-
 “ ciscantur: *Ne ita verbis me ama, ut mentem ha-*
 “ *beas averfam. Vel ne verbis præferas amorem,*
 “ *et interim mentem alienam habeas:* ut dictum
 “ in particula δέ, in principio.”

With regard to the Elliptical Use of μὲν, See Sect. 2. § 14. — 17. and Chap. 14. Sect. 1. § 3.

Ibid. pro τὸ ψιθύρισμα malim τοι ψιθύρισμα, ut sit hæc constructio verborum: ἡ πῖτος ἡ πρὸς ταῖς πηγαῖς ἔσα μελίζεται σοι ἡδὺ τι ψιθύρισμα. etiam illa, apud fontes, pinus jucundum quendam tibi sibilum susurrat. Illud καὶ refertur ad sequens αὐδὲ δὲ καὶ τὸ συρίσδες.

συρίδας. *sed et tu quoque fistula dulce canis.* Comparantur inter se pastor et arbor, quibus ambobus dulcedo communis tribuitur. *Reiskius.*

Ibid. Ἀδὺ τὶ το ψιδυρισμα) *ducentem quendam sursurum* — We meet with the same manner of expression v. 32. and 56. of this Idyll.

—— ΤΙ θεῶν δαίδαλμα, ——

—— *divinum quoddam opus,* ——

Ἀιολικὸν ΤΙ θαῦμα: ——

Æolicum quoddam spectaculum: ——

See too Idyll. 8. v. 86. and —— 20. v. 21. The former of which places likewise shews, that τὸ is the true reading here, and not τοι, as *Reiske* would alter it:

Ἀδὺ ΤΙ ΤΟ ἔμα τοι, ——

Suave quoddam os tibi.

Ibid. ἂ ποτὶ) malim ἂ sine accentu, ut subaudiatur ἔσα. *Stephanus.*

Ibid. δε) Vide quæ de hac particula disseruit Cl. Hoogeveenus, *Doctrin. &c. Cap. 14. Sect. 1. § 1. — 3. —* Illud tamen, (ut hoc semel moneam,) quod sub initio habet, ei assentiri non possum, “Particulam δε alteram μὲν semper vel “præmissam habere, vel intelligendam.” Tam frequens est, ut omnes norunt, tum apud prosæ scriptores, tum apud poetas, usus particulæ δε, ut multis in locis nulla ratione toties suppleri possit μὲν, (quod autem suppleri non potest, id neque intelligi potest,) quoties usurpatur δε. Modo enim (ut et verba clare indicant, et sensus,) in præcedentibus τῷ μὲν locus est; modo non est, neque esse potest: Nunc aliquid ex præmissis repetere, aut extrinsecus arcessere licet; nunc

nunc et hoc, et illud facere vetitum. Sed et sæpe accidit, ut non semper suppleri possit $\mu\epsilon\nu$, etsi rarius occurrat particula $\delta\epsilon$.

Næque hæc sane adeo mira; si quis secum reputet, quot et quantæ mutationes in linguis paulatim fiant:

*Multa renascentur, quæ jam cecidere, cadentque,
Quæ nunc sunt in honore, vocabula; si volet usus:
Quem penes arbitrium est, et jus, et norma loquendi.*

Haud dubium est, quin Græci antiquissimi utramque particulam semper simul adhiberent. Postea vero, procedente tempore, factum est, ut recentiores $\mu\epsilon\nu$ omitterent; et ita quidem, ut modo suggerendum esset, modo non esset. Ut, quod res est, dicam, licet hæc particula, in se spectata, "arcto (verba sunt Cl. Hoogeveeni,) "mutuæ necessitudinis vinculo constringantur," — $\tau\omicron$ $\delta\epsilon$ seorsum, sive separatim, nullo omnino ad $\tau\omicron$ $\mu\epsilon\nu$ respectu habito, Græci frequenter usurparunt; eademque particula $\delta\epsilon$ tribuerunt significationes, (aut, si mavis, easdemque retinuit significationes particula $\delta\epsilon$), quas, præcedente particula $\mu\epsilon\nu$, habet. Itaque in Hoogeveeni sententiam (quod tamen tanti viri pace dixerim,) pedibus ire non possum.

Verum opere in longo fas est obrepere somnum:

— *ubi plura nitent in carmine, non ego paucis
Offendar maculis; quas aut incuria fudit,
Aut humana parum cavit natura.* —

— *Neque id statim legenti persuasum sit, omnia, quæ magni auctores dixerint, utique esse perfecta.*

fecta. Nam et labuntur aliquando, et oneri cedunt, et indulgent ingeniorum suorum voluptati; nec semper intendunt animum, et nonnumquam fatigantur: cum Ciceroni dormire interim Demosthenes, Horatio vero etiam Homerus ipse videatur. Summi enim sunt, homines tamen: — Edwards.

Ibid. Ἀδὺ τι τὸ ψιθυρισμὰ &c.) Vide Mosch. Idyll. 5. v. 8. et Heskin ad loc. *Edwards.*

V. 3. — Mox placet nobis scriptura, quæ extat in Græcarum annotationum farragine, τυρίσδες, pro συρίσδες. nam illud constat esse Ἀκριώτερον. *Casaubonus.*

Ibid. συρίσδες Aldina cum reliquis. (Aldinam ubi simpliciter allego, consensum ambarum Aldinarum, tam prioris illius, cui nonnulla defunt, quam posterioris plenioris, significo.) sed duo medicei Codices et hic, et v. 14. et 16. melius dant τυρίσδες. item ZC. hic dat τορίσδες, et v. 16. τυρίσδεν. Sed Lips. cum vulgata facit utroque loco. v. v. 14. *Reiskius.*

Ibid. Ἀδὺ τι τὸ ψιθυρισμὰ καὶ α (MEN) πῖτος, αἰπολε, τήνα

Α ποτι ταῖς πάγαισι μελίσδεται· ἀδὺ ΔΕ καὶ τυ Συρίσδες —————) *Relatio membrorum:*

Hæ enim particulæ, μὲν et δε, nunc certarum quarundam in orationis membris vocum, nunc *integrorum membrorum* relationem, vel oppositionem, indicant. Quod diligenter notandum. *Edwards.*

Ibid. — Μετὰ Πᾶσι τὸ δεύτερον ἄθλον ἀποισῇ.) Huc alludit Longus, Pastoral ii. p. 80. Εσεμύνετό τις ὡς λύκον ἀποκτείνας· ἄλλος ὡς μόνε ΤΟΤ ΠΑΝΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΤΡΙΞΑΣ. *Tournius.*

V. 4. Αἶκα τῆνος ἔλη κεραὸν τραγὸν —) SCHOL.
 Τὸ ΑΙΚΑ ἀντὶ τῆ ΕΙΚΕΝ ἐς τὴν γὰρ αἰ διφθογγὸν
 τρέπεσιν οἱ Δωριεῖς εἰς τὴν αἰ. τὸ δὲ ἐψιλὸν εἰς ἄ
 βραχύ. οἶον, εἶπεν αἶκα, Ἀρτεμις Ἀρταμις. Κακῶς ἔν
 ὁ Θεοκρίτος ἐξέτεινε τὸ αἰ νυν. Ineptit Scholiastes;
 nam vocula Κα, quæ Dorum est, semper produ-
 citur. Noster II. 100.

Κῆπεί ΚΑ νιν ἔοντα μάθοις μόνον —
 Idem II, 142.

Χῶς ΚΑ τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάννα.
 III. 27.

ΚΑΙΚΑ μὴ ποθάνω —
 Ita scribendum ex Cod. Mediceo.
 XI. 61.

ΑΙΚΑ τις σὺν ναὶ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται.
 XVIII. 56.

ἐπεὶ ΚΑ πρῶτος αἰδὸς
 Εἰς εὐνᾶς κελαδῆση. —
 Aristoph. *Acharn.* 736.

Τίς δ' ἔτως ἄνεις
 Ος ὑμέ ΚΑ πρῶταίτο φανεράν ζαμίαν;
 — Τουρπίου.

Ibid. κεραὸν τραγὸν,) Noster, *Epigram.* I. v. 5.
 Βωμον δ' αἰμαζει ΚΕΡΑΟΣ ΤΡΑΓΟΣ κτος ο μαλός,

*Aram autem cruentabit cornutus hircus iste
 albus,*

Edwards.

V. 5. τε) —
 DEINDE quod legitur, IDYL. I. 5.

ἐς τε καταρρεῖ
 Α χίμαρος —

emendabam in ADDENDIS.

————— ἐς ΤΥ καταρρεῖ.
Quod pro more et consuetudine Theocriti est. Sed obstat nescio quomodo Apollonius Dyscolus in *Excerptis*, p. 427. qui ita habet: Η σὲ ὁμοίως πρὸς πάντων κοινῇ. Δωριεῖς διὰ τῆ τ. Ες τὲ καταρρεῖ. Θεόκριτος. Quare hanc litem aliis dijudicandam relinquo. *Tour.* Præfat. in Cur. Posterior. in Theocrit. p. 6. 7.

Ibid. et V. 6. ————— ἐς τὲ καταρρεῖ

A χίμαρος —————) ————— Idem
χίμαρος et χείμαρρος, ut χίμετλον et χείμετλον. Utrumque ἀπὸ τοῦ χείματος scilicet. Atque hinc notandus lusus Theocriti *Idyl.* I. 5.

Αἶκα δ' αἶγα λάβῃ τήνος γέρας, ἔς τε ΚΑΤΑΡΡΕΙ

A ΧΙΜΑΡΟΣ. —————

Nam verbum καταρρεῖν de lapsu aquarum sive χείμαρρος dicitur. Sed Theocritus semper festivus est. — *Tour.* Emendatt. in *Suid.* P. 3. p. 332.

Ibid. ἐς τε) Vide Hoogeveen. *Doctrin.* &c. Cap. 55. Sect. 1. § 1. 2. — 2. § 1. 12. — 3. § 1. — χίμαρῳ δὲ καλὸν κρησ, καὶ ἐς χρόνον καλὸν ἐστὶ, ὦ, αὐτ ἐν ὦ, κ' ἀμελῆης. — et bona est usque ad tempus, quo mulgeas. Vide Schöttgen. ad *Bos. Ellips.* p. 259. *Observat.* (a.) — Vide et Clarkii annot. ad *Hom. Iliad.* I. v. 63. *Edwards.*

Ibid. ἀμέλῃης Aldina, Venetæ, H.St. sed ZC. ἀμέλῃης. quem morem, eandem vocem duplici accentu ornandi, in libris Theocriti vetustis haud raro vidi usurpatum, quo qui usus esset, voluit ille lectionis varietatem indicare, fuisse nempe in aliis libris vulgarem, ut hic, ἀμέλῃης, in aliis doricam ἀμελῃῃης. v. 51. 152. et 5, 98.
v. H.

v. H. Stephani not. ad Idyll. 27. 19. de ἔς τε, vel, quod Casaubonus præfert, nescio quam vere, ἔς τε, v. ab eo dicta ad Idyllium quintum. Sententia est: *donec tu omiseris eam mulgere. nam ubi lac ei detrabere inceperis, carnem ejus quoque corrumpes.* χιμάρῳ (in dat.) dat Lips. Reiskius.

Ibid. — Ες τε κ' αμελξης.) —

Aliam lectionem proferunt Scholiastæ. Aldus et Stephanus habent αμελξης. Calliergus, quod mirere, duplici dat accentu αμέλξης. Ubi fortasse voluerit varietatem lectionis indicare, vulgarem scilicet αμέλξης, et Doricam, forte meliorem, αμελξης. Equidem, cum Reiskio testor, hanc rationem duplici accentu distinguendi eandem vocem, vidisse me non semel usurpatam, in antiquis Theocriti codicibus, a S. Amando nimirum prolatis. Idem fecit etiam Calliergus in voce καθίξης, v. 51, inf. Ne plura monstrem. Hujus rei extant exempla in Florentina. *Wartonus.*

V. 7. — Η το καταχες.) Interpres Latinus non debuerat vertere το καταχες *effusa*, sed RE-SONANS; non enim idem est quod το καταχαιομενον, απο τε καταχεισθαι, *effundi*, sed Dorice dicitur pro KATHXEΣ, estque idem quod ηχεν, vel κατηχεν. Lambertus Bos, OBSERVAT. Miscel. Cap. 19.

Quomodo rite verti debuerat ista vox, e Scholiaste Latinus interpres edidicisse potuisset. ΚΑΤΑΧΕΣ. Καίω φeres η ηχεν, η καίαχες, το καίαχαιομενον, η ύπηχεν, &c. — Ὡδωρ, ὅπερ ὑψοθεν απο της πετρας καίαφερεται μέλα ΗΧΟΥ. Idem vidit Æmilius Portus in Lexico Dorico. “A longum pro communi η in mediis nominibus Dorice positum.

Ut ΚΑΤΑΧΕΞ pro Κατήχες, *resonans*, a ΚΑΤΗΧΗΣ.
Quod compositum ex κατά et ΗΧΟΣ. Unde ve-
bum κατήχειν, et κατήχίζειν." *Wartonus*.

V. 8. καταλείβεται in constructione, quam
grammatici usurpant, est iterandum. ut sit τὸ
δὸν μέλος καβαλείβεται (scil. ἀπὸ τῆ σὺ ζῶματος) ἡδίων,
ἢ ἐκεῖνο τὸ κατήχες ὕδωρ ἀπὸ τῆς πέτρας καταλείβεται.
—— *Reiskius*.

Ibid. καβαλείβεται) Est verbum Medium: *deor-
sum sese fundit*: h. e. *defluit*. Καβα in compo-
sitione sæpe significat καὶω. *Edwards*.

Ibid. ———— ἢ το καήαχες

Τὴν ἀπο τὰς πέτρας καβαλείβεται ὑψοθεν ὕδωρ.)

Noſter, Epigram. 4. v. 5. ———— 7.

————— αεναιον δε
Πειθρον ἀπο σπιλαδων παντοσε τηλεθαι
Δαφναις, ————

————— *et perenne*
Fluentum e saxis undique viret
Lauris, ————

I cannot pass over unnoticed that melodious
flow of numbers, by which the poet has so
beautifully represented and expressed the musical
falling of the water from the rock:

————— ἢ το καήαχες
Τὴν' ἀπο τὰς | πέτρας || καβα | λειβεται | ὑψοθεν | ὕδωρ.
(See Appendicula II.)

Nor must I omit transcribing here those
charming passages in Virgil:

Tale tuum carmen nobis, divine poeta,
Quale sopor fessis in gramine; quale per æstum
Dulcis aquæ saliente sitim restinguere rivo.

Quæ

Quæ tibi, quæ tali reddam pro carmine dona?
 Nam neque me tantum venientis sibilus austru,
 Nec percussa juvant fluctu tam litora, nec quæ
 Saxofas inter decurrunt flumina valles.

Eclog. 5. v. 45. — 47. 81. — 84.

V. 9. μοῖσαι dant duo medicei, αἶδα sola Farreana. male. *Reiskius*.

Ibid. — οἶδα. —) Vitio forte præli, sola dat editio Farreana αἶδα, quæ prodiit Venetiis, 1543. Quæ et, eodem forte vitio, dat τήνας, v. 11. inf. *Wartonus*.

V. 10. Codex Stopii σακίταν explicat hoc scholio: λιπαρόν, πύονα, ἢ κατὰ τὴν μανδράν σιγίζομενον. *Reiskius*.

Ibid. Ἀρνα — σακίταν) Noster, Epigram. 4. v. 17. 18.

————— APNA, τον ισχω,

ΣΑΚΙΤΑΝ. —————

————— agnum, quem habeo,

Stabularium: ————— Edwards.

Ibid. αἰ δε κ') Αἰκα δε, vel αἰ δε κα' quomodo et Græci dicebant εἰ βυλεις δε, vel εἰ δε βυλεις. Confer v. 23. *Edwards*.

Ver. 11. τήνας sola Farreana, et hoc male. αἶξις Lips. Aldina, Salamandr. Brubach, H.St. αἶξις mediceus quartus, ZC. Farreana. Ego nil dubito, sine ε leg. esse αἶξις, vel αἶξις, in secunda perf. sing. fut. 1. med. — *Reiskius*.

Ibid. — αἶξις.) Calliergus habet αἶξις, quemadmodum Mediceus codex quartus. Nec non Codex Harleianus. Optime Vaticanus unus αἶξις. *Wartonus*.

V. 12. Λης) Το λης linguæ Doricæ esse, ex Anacreonte constat, Od. 10. v. 6. 7.

Ο δ' εἶπε Δωριαζών,
Λαβ' αὐτὸν ὀππόσ' ΛΗΣ.

*At ille dixit Dorice loquens,
Cape illum quanti vis.*

Edwards.

Ibid. τηδε) ἐν τηδε χωρα· Vide Bos. Ellips. in voc. Χωρα p. 264. 265. Edwards.

V. 13. Ως το καλάντες &c.) Idem versus legitur καλα λεξιν, Idyll. 5. v. 101. Edwards.

Ibid. Ως) Legendum — ὦ: — Existimarunt poni ὡς ἀντὶ τῆ πρὸς, quod Ἀττικώτερον esset, cum omnino sit ὦ, ἀντὶ τῆ ὅπε, Δορικῶς. Sic infra, ὦ βάθος ὕλας legebatur, cum δ' et Græcus interpret legerit, et viri docti rescripserint. —————
Heinsius.

Ibid. Ως) Nullus dubito, quin vera lectio, ut vult Heinsius, sit ὦ. Quod et vocolæ ἀτέ (si modo ita legendum est) magis convenit. Edwards.

Ibid. malim ἀ ταὶ μυρῖκαι. ubi myricæ sunt. nam dighthongus est anceps. Reiskius.

But ταὶ cannot be doubtful: for it cannot be short; the next word beginning with a consonant. See Appendicula II.

Ibid. ἀτέ) Ad verbum, ——— et ubi ———
καὶ ἐν ταυτῇ χωρα, ἐν ἡ ——— Vide not. ad v. 6, Hoogeveen. Doctrin. &c. Cap. 55. Sect. 2. § 7. 8. nec non Bos. Ellips. in voc. Χωρα p. 264. 265.
—— Malim vero ——— αὶ τε μυρῖκαι, ——— and the tamarisks, ———

Ω το καλάντες τὸ το γεωλοφον, ΑΙ ΤΕ μυρικαι,

UBI est declivis hic collis, ET myricæ,

Edwards.

V. 14. ——— Pro συρίσδεν dant ZC. et duo medicei, item v. 16. τυρίσδεν, quod Casaubonus, ut magis Doricum, præfert. Ad ἐν τῷδε subauditur τῷ χρόνῳ. ——— *Reiskius.*

Ibid. ———

Συρίσδεν Aldus. Τυρίσδεν agnoscit editio Calliergi; juxta duos Mediceos, aliosque, codices. Quod antiquitatem magis et Dorismum sapit. Nec aliter v. 16. inf. Et v. 3. supr. Ita quoque legunt, ut patet e v. 3, voc. τυρίσδες, interpretes Græci. Duo Codd. Benedictini συρίσδες. ———
Wartonus.

Ibid. ἐν τῷδε) ἐν τῷδε χρόνῳ. Vide Bos. Ellips. in voc. Χρονος p. 259. — 261. *Edwards.*

Ibid. ——— τας δ' αἰγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομῆυσαι.) ἐγὼν is here emphatical: ——— and I will tend the goats the while. See Harris's *Hermes*, Chap. 5. Note (1) p. 83.

Virgil, *Eclog.* 5. v. 12.

———— pascens servabit Tityrus hædos.

Ibid. Λης πόλι ταν νυμφαν, λης, αἰπολε, &c.) *Nofter*, *Epigram.* 5. v. 1. — 3.

Λης πόλι ταν νυμφαν διδυμοῖς αὐλοισιν αἰεῖσαι

Ἄδῃ τι μοι; κήγων πακτιδ' αἰεραμένος

Ἀρξέυμαι τι κρεκεῖν

Vigne

*Vifne per nymphas duplicibus tibiis cantare
 Suave aliquid mibi? et ego pectus sumens
 Incipiam aliquid fonare: ———*

Bion, Idyll. 7. v. 1. 2.

Αἴης νυ τι μοι, Λυκίδα, Σικελον μελος αὖδ' ἀγαίνειν
 Ἰμεροεν, γλυκυθυμον, ἐρωτικον, ———

*Vis nunc mibi, Lycida, quiddam Siculum carmen
 suaviter canere*

Desiderabile, animum mulcens, amatorium, —

Edwards.

V. 15. τὸ μεσημβρινὸν Lips. *Reiskius.*

Ibid. et V. 16. Caprarius Thyrsin affatur, et ait,

Οὐ θέμις, ὦ ποιμᾶν, τὸ μεσημβρινόν, εἰ θέμις ἄμμιν
 Συρίσδεν' τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες.

at vetus poëta, cujus extat epigramma in Panem
 libro III. in contraria sententia nostrum poë-
 tam imitatur: -

Χ' ὦ ποιμῆν ἐν ὄρεσσι μεσημβρινὸν ἀγχοῦ παγᾶς
 Συρίσδει.

quo in loco μεσημβρινὸν pro τὸ μεσημβρινόν positum,
 ut apud nostrum in Thalyfiis,

————— πᾶ δὲ τὸ μεσημέριον πόδας ἔλκεις.
Casaubonus.

Vide et Spanhem. Observatt. in Callimach.
 Hymn. in Lavacr. Pallad. v. 72.

Ibid. το μεσημβρινον,) Ponitur pro, seu potius,
 idem est quod, την μεσημβριαν. Vide Viger. Idio-
 tism. cap. 3. sect. 2. reg. 1. nec non quæ habet
 Cl. Hoogeveen ad calcem sect. 1. cap. 6. —
 in Not. scil. 93. § 6. p. 344. 345. Edit. 3. El-
 liptica

lyptica locutio est, atque ita supplenda: καὶ το μεσαμβρινον μέρος της ημερας. Vide Bos. Ellips. in voc. Μερος. p. 129. 130. 134. Iterum occurrit phrasis, Idyll. 10. v. 48.

ΣΙΤΟΝ ἀλσιωντας φευγειν, ΤΩ ΜΕΣΑΜΒΡΙΝΟΝ,
ΥΠΝΟΝ.

*Frumentum triturantes fugere oportet, tempore
meridiano, somnum:*

Edwards.

Ibid. ——— Το μεσαμβρινον. ———) ———

Meridiei QUIETEM Veteres attribuere solebant, quippe qui somnum tunc temporis capere deos arbitrabantur. Hinc pastor noster negat sibi licere fistula canere, quia jam meridies esset, et Pan, pastorale numen, dormiret. ———
Ea de causa meridie templum aliquod intrare nefas credebant, ne somnum Deorum turbarent. Propterea Pythagorici et sapientes apud Ægyptios, ne quis templorum portam præteriens vocem ederet, vetabant. Tum enim silentio colendum esse deum. Hinc et intelligendus Elias, Reg. iii, 18. *Cum esset jam meridies, illudebat illis Elias, dicens, Clamate voce majore; Deus enim est, et forsitan loquitur, aut in diversorio est, aut in itinere, aut certe dormit ut excitetur.* ———
Wartonus.

Ibid. et v. 17. Ου θεμις, ο ωριμαν, &c.) Vide omnino Th. Grævium et Daceriam ad Callimachi Hymn. in Lavacr. Pallad. v. 72. et Cl. Clericum

ricum in Art. Crit. P. I. C. I. §. III. 3. — Horatius, 3. Carm. Od. 29. v. 21. — 24.

Jam pastor umbras cum grege languido
Rivumque fessus quærit, et horridi

Dumeta Sylvani: caretque

Ripa vagis taciturna ventis.

Ad quem locum Dacierius, “ Dans les quatre vers
“ précédens Horace désigne la saison; et dans
“ ces quatre il marque une certaine heure du
“ jour, l’ heure du midi.” —

Caretque ripa vagis) “ Ce passage a extrême-
“ ment embarrassé les Interpretes, qui n’ ont pas
“ vû que dans ces quatre vers Horace ne parle
“ plus de la saison en general, mais de l’ heure
“ de midi; c’ est pourquoi il dit que les bords
“ des ruisseaux ne sont plus agitez des vents;
“ car les Anciens croyoient qu’ à midi tout étoit
“ calme, parcequ’ alors les Dieux se reposoient.
“ — Theocrite — fait dire par un berger,
“ Berger, il ne nous est pas permis de jouer de la
“ flute à midi; car nous craignons le Dieu Pan,
“ qui, après s’ être lassé à la chasse, a choisi cette
“ heure pour se reposer, et vous sçavez bien qu’ il est
“ colere.” — Vide et locum ex Virgilio in
nota ad *Τανικα κεκμακως αμπαυειαι*) citatum.
Edwards.

Ibid. — *Τον Πανα δεδοικαμες.* —) Legatur
potius, ut Dorismi servetur ratio, *δεδοικαμες*.
Quam Lectionem vel tueri vel illustrare possit
magister Græcus, ad *Idyll. V. 28.* *Δεδοικω* autem,
a medio perfecto *δεδοικα* deductum, unde *δεδοικο-*
μες, alibi Theocritus usurpat, *Idyll. XV. 58.* —
Wartonus.

Ibid.

Ibid. *δεδοικόμες* seems to be the true reading: — “From the preterperfect tense of verbs the Dorians form a present, as from *δεδοικα* they make *δεδοίκω*; from *δεδυκα*, *δεδύκω*.” — Bentley on Phalaris’s Epistles, p. 357.

Ibid. *η γαρ*) — *profecto enim* — *certe enim* — Vide Hoogeveen. Doctrin. &c. Cap. 21. Sect. 2. § 1. Adi, sis, etiam quæ habet vir clarissimus ad Vigerum, cap. 7. sect. 7. reg. 6. *Edwards*.

Ibid. *Τανικα κεκμακως αμπαυεται*.) Noster, Epigram. 3. v. 1. 2. et 5. v. 5. 6.

Ευδεις Φυλλοσρωτι πεδω, Δαφνι, σωμα ΚΕΚΜΑΚΟΣ
ΑΜΠΑΥΩΝ.

Dormis in solo foliis constrato, o Daphni, corpus defessum

Quieti dans: —————

Εγγυς δε σαντες λασιας δρυος αντρε οπισθεν,
Πανα τον αιγιεοταν ορφανισωμεν υπνα. *

*Stantes vero prope hirsutam quercum post antrum,
Pana caprarium privaverimus somno.*

Edwards.

Philostratus, Icon. II. 11. ΠΑΝ. ——— προσε-
χοντι δ’ αυταις (Νυμφαις) εδεν, αλλα πειρωντι αυτας,
και αποτελμενω τον κολπον, (lege cum Τουπιο, τον
κοντον, †) επιτιθενται καλα μεσημεριαν, οτε δη λεγεται
καθευδειν ο Παν, εκλελοιπως την θηραν. ——— *Mentem
tamen minime sibi (Nymphis) adhibentem, sed at-
trectantem*

* Vide Cl. Toupil Cur. Noviss. in Suid. p. 122. 123.

† Vide Emendatt. in Suid. P. 2. p. 134. 135.

trectantem illas, et fæde arrigentem, circa meridiem, quo tempore venatione jam omiffa dormire Pan. dicitur, invadunt. —————

Proteus quoque apud Virgilium, *Georgic. 4. v. 401. — 404. το μεσαμβρινον, κρημακως απταυται.*
 Ipsa ego te, medios cum sol accenderit æstus,
 Cum sitiunt herbæ, et pecori jam gravior umbra est,

In secreta senis ducam, quo fessus ab undis
 Se recipit; facile ut somno aggrediare jacentem.
Edwards.

Ibid. γε) Vide omnino Hoogeveen. *Doctrin. &c. Cap. 13. Sect. 1. § 15. 16. Cap. 24. Sect. 7. § 1. 2. 5. 9. — και, ni fallor, hic supprimitur: — (και) εντι γε μικρος, — και — γε vero reddi possit — et, quod majus est, — sed et. — quin et — &c. — “ et non tantum defessus “ requiescit; sed etiam amarulentus est, et illi “ semper acris bilis in naribus fedet.” *Edwards.**

V. 18. — οι — — — — — ποτι πινι — — — — —)
illi — in naribus — — — h. e. in illius naribus — — — The dative is frequently put in Greek (and so it is in Latin) for a genitive, or a pronoun possessive. — See Homer, *Il. 1. v. 104. 150. 167. 188. 200. 441. — 3. v. 195. 270. 272. 300. 338. 372. Hesiod, Theogon. v. 97. Bion, Idyll. 1. v. 9. — 3. v. 4. — 4. v. 11. Moschus, Idyll. 1. v. 13. 15. — 2. v. 41. 94. 160. Callimachus, Hymn. in Dian. v. 125. Opi- pian, Cyneget. 4. v. 298. Sophocles, Aj. v. 149. — ΕΙς ωτα φερει ΠΑΣΙΝ Ωδυσσευς, — In aures OMNIUM insusurrat Ulysses, — v. 216. 217.*

Magna

Μανία γὰρ αἷας ΗΜΙΝ· ο κλεινός Νυκτερός Αἰας ἀπελω-
 ἔθη. *Furore enim captus NOSTER inclytus Hac*
nocte Ajax rem fœdam perpetravit. Hoogeveen on
 Vigerus, cap. 3. sect. 1. reg. 9. not. 69. p. 54. b.

Ibid. Veterum opinio fuit, ut frontem pудо-
 ris, risus lienem, sic et iræ sedem esse nares. Inde
 illud est suavissimi poetæ Theocriti, non procul
 a principio idyllii primi,

Καί οἱ αἰεὶ δριμύτια χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.

et istud Herodis antiqui item poetæ,

Μὴ δὴ κόρη τὸ τὴν χολὴν ἐπὶ ῥίνας

Ἐχ' εὐθύς, ἣν τι ῥῆμα μὴ σοφὸν παύθῃ.

Perfius quoque, *Disce: sed ira cadat naso, rugosa-*
que fanna. et ante illum dixerat Plautus, *Fames*
et mora bilem in nasum conciuunt. Præbuit occa-
 sionem huic sententiæ Insimul et dicendi generi,
 quod in omni graviore commotione, maxime
 autem iræ, spiritus concitatus, ac velut æstuans,
 copiosius et vehementius ebullit, naresque erum-
 pendo dilatat. Cernas id maxime in brutorum
 generosissimis, equo, tauro, leone. Quamobrem
 placet τοῖς φυσιογνωμονῶσι nares in homine apertas
 et patulas, signum esse iracundi. ἀναφέρεται γὰρ,
 aiunt, εἰς ταύρους καὶ λέοντας. Atque hæc ne nimis
 rideamus, vetant prisca Hebræi, qui eidem vo-
 culæ et narium et iræ significationem tribue-
 runt. ————— *Casaubonus.*

Ibid. de naso iracundiæ sede, nota omnia. —

ῥίνα dat Stobæus cap. 20. ubi locum hunc affert.
Reiskeius.

Ibid.

Ibid. ————— ἐντί γε πικρός,

Καί οἱ αἰεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ρινὶ καθήται.)

Philostratus, Icon. II. 11. ΠΑΝ. ————— ἐκα-

Ψευδὲ δ' ἀρα, πρῶτερον μὲν ἀνείμενός τε καὶ πρᾶος τὴν
ρίνα, καὶ τὸ ἐπιχολὸν αὐτῆς λεαίνων τῷ ὑπνῷ. τῆμερον δὲ
υπερχολὰ, προσπείσσαι γὰρ αὐτῷ αἱ Νυμφαί· —————

*Dormiebat igitur, paulo ante quidem remissus ac
mitis nasum, suamque iracundiam somno mitigans.
Jam vero supra modum irascitur, invasere enim in
ipsum Nymphæ :* —————

Idem, ibid. ————— 12. ΠΙΝΔΑΡΟΣ. —————

ὁ δὲ Παν ἐξορχειται μὲν ρυθμὸν δὴ τινά· Φαῖδρον δὲ αὐτῷ
τὸ εἶδος, καὶ τῆς ρινὸς ἔδεν χολῶδες. —————

*Sed Pan nescio quem saltat in numerum :
Lata autem ipsi facies, nihilque nasus habet ira-
cundum.* —————

Horatius, 3. Carm. Od. 18. v. 1. — 4.

Faune, Nympharum fugientum amator,

Per meos fines et aprica rura

Lenis incedas ; abeasque parvis

Æquus alumnis :

Dacérius in Nott. ad loc.

Lenis) “ Faune étoit fort colere. Theocrite a
dit de lui dans l’ Idylle 1.

“ ————— τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· —————

“ ————— ἐντί γε πικρός,

“ Καί οἱ αἰεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ρινὶ καθήται.

“ *Nous craignons le Dieu Pan ; c’ est un Dieu
colere, et la bile est toujours prête de lui monter au
nez. Horace le prie donc de passer sur ses terres
avec un esprit de douceur.* —————

Faunus

Faunus autem, ut pulchre notum, idem est Deus apud Latinos, qui Pan apud Græcos: Vide Dacerium ad v. 1. hujusce Od. Vossium in Etymologic. Ling. Lat. v. *Faustus*, et Munckerum ad Albric. Philosoph. de Deor. Imaginib. Libell. IX. *De Pane*. p. 914. not. 4. Edit. Staveren. *Edwards*.

V. 19. Ἀλλὰ) Poni videtur pro Ἀλλ' ἀγε, — Vide Hoogeveen. Doctrin. &c. Cap. 1. Sect. 1. § 17. 18. Cap. 61. Sect. 1. § 7. *Quin age*, — *Verum age*, — *Edwards*.

Ibid. γὰρ δὴ) Vide Hoogeveen. Doctrin. &c. Cap. 12. Sect. 6. § 2. Adi etiam quæ habet ad Vigerum, cap. 8. sect. 5. reg. 1. — *tu γὰρ δὴ* — *nam profecto tu* — *nam utique tu* — *tu enim profecto* — *tu enim utique* —

δὴ in γὰρ δὴ is by no means particula superflua, as Vigerus imagined: There is no such thing in the whole Greek language. Particles have been said πλεονάζειν, παρέλκειν, ἐκ περιττοῦ κείσθαι, &c. have been called παραπληρωματικαί, περιτταί, ἀργαί, &c. only because they have not been understood. Every, the least particle, has as much a meaning and signification belonging to it, as any other words have. The excellent Author just quoted, in his Animadversions on Vigerus observes,

“ Græcorum scripta versanti quam plurima
“ occurrunt vocabula, quæ orationi inserta
“ prima fronte παρέλκειν videntur; diligentius
“ tamen inspecta, non ornatum tantum, sed vel
“ pondus, vel novam orationi significationem
“ addunt, adeo ut fortasse non procul a vero
“ aberraverim, si contendero, nullam in Græca
“ lingua vocem habendam esse supervacuam, aut
I temere

“ *temere orationi insertam.* At vero, quandoqui-
 “ dem hoc per omnia demonstrare longum esset,
 “ contentus fui sparsum in hoc opere ad ea, quæ
 “ ab Auctore nostro notantur παρέλκοντα, hic
 “ illic notas meas adjicere, et, quod superva-
 “ cuum videbatur, suam, quæ latebat, significa-
 “ tionem reddere.” ——— Not. (num. 94.) ad
 cap. 6. sect. 2. reg. 1. ——— And in the Preface
 to his Doctrin. &c. ———

——— “ Otiosas autem particulas non ap-
 “ pello eas omnes, quæ salva structuræ ratione
 “ abesse possunt; sed, quæ sine damno et illæso
 “ sensu abesse possunt, quarumque orationi in-
 “ fertarum nulla plane ratio est. *Tales apud an-*
 “ *tiquos auctores dicere audeo nullas esse.* Si fiat,
 “ ut adjectarum nullam rationem dare possimus,
 “ id *nostræ potius ignorantia* imputandum, opi-
 “ nor, quam linguæ vitio. Quid enim aliud
 “ nisi vitium linguæ est, vel scribentis insulsi-
 “ tas, si quis sententiæ vocem interjiciat, quæ nihil
 “ prorsus significet, et prorsus sit inutilis? Quod
 “ si particula, salva orationis structura, abjici
 “ possit, non statim ea dicenda otiosa vel exple-
 “ tiva, cum, hac neglecta, pereat vel emphasis,
 “ vel perspicuitas, quam orationi suppeditat, vel
 “ simile quid, propter quod vel additur, vel re-
 “ petitur: atque ita suo semper officio fungens,
 “ ob id ipsum non abundat. ——— Non
 “ una ex causa profluxisse videtur hæc de parti-
 “ cularum abundantia grammaticorum tantum
 “ non communis consensus, qui, simul ac præ-
 “ sentem particularum vim non assequuntur,
 “ neglecto labore, ac diligentiore cura, illico ad
 “ decan-

“ decantatum illum pleonasmum, securi magis
 “ quam tuti, confugiunt. Quæ autem elegan-
 “ tia possit esse vocabuli, nihil prorsus signifi-
 “ cantis, equidem non video. Inventa utique
 “ vocabula sunt ad animi sensum exprimen-
 “ dum: quid igitur tale præstabunt particulæ in
 “ oratione plane supervacuæ? —————

“ — *Prima ac princeps causa nostra sit ignoran-*
 “ *tia: si enim omnium particularum naturam*
 “ *originemque penitus haberemus cognitam,*
 “ *non difficile foret ubique locorum, quam vim,*
 “ *potestatem, usum et elegantiam præstarent*
 “ *orationi, et argumentationibus pondus et gra-*
 “ *vitatem adderent, ostendere: nunc, omissa di-*
 “ *ligentiore earum disquisitione, proclive fuit ad*
 “ *pleonasmum confugere.*” —————

“ Sed hæc sufficiant de particulis,
 “ quæ dicuntur *παραπληρωματικαί*, quæ a puriori
 “ Græcitate prorsus exulare jubeo, et ab hac doctri-
 “ na particularum Linguae Græcæ ubique arceò,
 “ jurene an injuria, qui opus hoc attente lege-
 “ rit, serio judicet.”

Ibid. triplex in libris loci hujus versatur le-
 ctio, ne Scholiastæ quidem illa præterita. Una
ἀλγε' αἶδε, altera *ἀλγε' αἶδες*, tertia denique *ἀλγεα*
εἶδες. Primam exhibent Aldina, Salamandr.
 Farr. Brubach. secundam Schol. et editio ZC.
 tertiam Flor. et Henr. Stephanus jure merito
 potulit. Pro *δὴ* dat Mediceus quartus *ποτε*.
Reiskius.

Ibid. — *Αλγεα εἶδες*.) Ita Stephanus et Flo-
 rentina, optime. Edidit Calliergus *αλγε' αἶδες*.
 Aldus *αἶδε*. Male etiam cæteri. Adeatur Scho-

lion in locum; ubi nonnihil de proprio fortasse sufferfit Calliergus, horum Scholiorum primus consarcinator et editor. Tertius Codex S. Laurentii ἀλγέ' αἰδε. Pro δὲ Mediceus quartus habet ποτε. *Wartonus.*

V. 20. το πλεον) — το πλεον, I take it, is here put for το πλεισόν. Comparatives in Greek are sometimes used for superlatives: Vide quæ notavit Cl. Hoogeveenus ad Vigerum, cap. 3. sect. 2. reg. 11. not. 84. nec non quæ habet Cl. Hutchinsonus ad Xenophont. Cyropæd. lib. 4. p. 243. not. 1. — lib. 7. p. 516. not. 5. Edit. 4to. Vide, sis, etiam Barnesium ad Anacreont. Od. 46. v. 3. *Επι πλεον* is put for *επι πλεισόν* in *Ælian*, Nat. Animal. lib. 4. cap. 40. — *Δραμεων δε (κυων) ΕΠΙ ΠΛΕΟΝ, λαγνος γινεται, φασι, μάλλον.* — *Cum se PLURIMUM (canis) currendo exercuit, multo effusiores ad res venereas existere ferunt.* —

Ibid. duo Medicei et Lips. dant *μοίσας. Reiskius.*

Ibid. — *τας βωκολικας επι το πλεον — μωσας,*) The Greeks are not only fond of putting neuter adjectives with the prepositive article prefixed, for substantives, (See note on *το μεσαμερινον*, v. 15.) but likewise of adding a genitive case, as if they were real substantives, and capable of governing that case; as real substantives most certainly are. All such phrases are however ellipses; and substantives are to be supplied, which may perfect and complete the sense and construction; with which the adjectives may agree, and by which the genitive cases may be governed. And thus in the phrase before us *μερας*, or *μετρον* is to be

be supplied: ——— ἐπὶ τὸ πλεον ΜΕΡΟΣ ———
 ΜΕΤΡΟΝ ——— τὰς βωκολικὰς μῦσας, ——— Vide
 Bos. Ellips. in voc. Μερὸς, et Μετρον' p. 130. &c. 141.
 142.

In the same manner *μετρον*, or some such word,
 must be supplied after *ἐπὶ πλεον*, Idyll. 3. v. 47.

————— ΕΠΙ ΠΛΕΟΝ ἀγάγε λυσσας,

————— *ad maximam adegit rabiem,*

————— ἐπὶ τὸ πλεον ——— may be well rendered here,
 ——— *ad summam* ——— or ——— *ad summum* ———
Summa and *summum*, by the way, are no more
 real substantives, than *τὸ πλεον* is. In the former
pars, or *res* is understood; in the latter *cacumen*,
culmen, *fastigium*, or the like: See the learned
 Palaiet's Thesaurus Ellipsium Latinarum, &c.
 p. 221. 222. 50. 120. 121.

Ibid. ——— τὰς βωκολικὰς ἐπὶ τὸ πλεον ἴκετο μῦσας,)
 'Tis observable, that in this phrase the Roman
 idiom is almost intirely the same as the Greek.
 The translation, ——— *ad summum venisti bucolicæ*
musæ, — or — *ad summam pervenisti bucolicæ musæ*,
 gives the true and full sense of the original; in
 every word, but one, exactly answers to, and
 coincides with the manner of expression in the
 Greek; and is at the same time pure Latin.
 (See by all means that most excellent chapter in
 Le Clerc's *Ars Critica, De Dissimilitudine Lin-*
guarum: P. 2. S. 1. C. 2.) Horace, 2. Epist. 1.
 v. 32.

VENIMUS AD summum FORTUNÆ; —

Quintilian, Institut. Orator. lib. i. Proœm. —
 ——— nec AD ULLIUS REI summam, nisi
 præcedentibus initiis, PERVENIRI, ———
 Our English idiom is very nearly the same with
 the Greek and Latin: ——— “You are come to”
 or ——— “You are arrived at the highest per-
 fection in the bucolic song,” ——— or, “in
 “singing bucolic songs,” ———

I shall only farther remark, that in phrases
 of this kind we sometimes find *ικνεισθαι επι* ———
 as here in Theocritus; sometimes, *αφικνεισθαι*
επι ——— sometimes, *ικνεισθαι εις* ——— some-
 times, *ερχεσθαι επι* ——— and sometimes, *ερχεσθαι*
εις ——— Plutarch. in Rom. p. 74. Edit. Bryan.
 ——— *ΕΠΙ πλεισιν ανθρωπινης ΑΦΙΞΟΝΤΑΙ*
δυναμεις. ——— *iis artibus ad summam inter mor-*
tales potentiam evasuros. Oppian. Cyneget. 4.
 v. 362. 363.

———— *επην δ' ΕΙΣ ακρον ΙΚΩΝΤΑΙ*

Ευπλανεος σιζιης, ———

———— *simul autem ad extremum pervenerint*
Felicitis vestigationis, ———

Thucyd. lib. 4. cap. 92. p. 292. Edit. Duker. —
 ——— *πως ε χρη και ΕΠΙ το εσχατον αγωνος ΕΛ-*
ΘΕΙΝ; ——— *quo modo vel summo cum periculo*
certandum non fuerit? Plato de repub. lib. 2.
 tom. i. p. 94. Edit. Massey. ——— *ιν' αμφοτεροι*
ΕΙΣ το εσχατον ΕΛΗΛΥΘΟΤΕΣ, ο μεν δικαιοσυνης, ο
δε αδικιας, κρινωνται οποτερος αυτοιν ευδαιμονεστερος. —
ut cum uterque ad extremum pervenerit, hic quidem
justitiæ, ille autem injustitiæ, judicetur, uter eorum
fit beator.

V. 21. Δευρ' ὑπο ταν πτελεαν εσδωμεθα, ———)
 Similiter Theocritus noster, Idyll. 5. v. 31. 32.
 et ——— 27. v. 12.

————— αδιον αση,
 Ταδ' ὑπο ταν κοτινον, και ταλσεα ταυτα καθιζας.
 ————— *suavius cantabis,*
Hic sub oleastro, et ad sylvam hanc affidens.

Δευρ' ὑπο τας πτελεας, ιν' εμας συριγγος ακυσης.
Huc veni sub ulmos, ut meam fistulam audias.

Similiter et Moschus, Idyll. 3. v. 21.

—————
 Ουκετ' ερημαιαισιν υπο θρυσιν ημενος αδει·

—————
Non amplius solitariis sub quercubus recubans
cantat :

Virgilius, Eclog. 5. v. 1. ——— 3.

Cur non, Mopse, boni quoniam convenimus
 ambo,

Tu calamos inflare leves, ego dicere versus,
 Hic corylis mixtas inter consedimus ulmos?

Edwards.

Ibid. et V. 22. ————— τω τε Πριηπω,

Και ταν Κρανιαδαν —————) Vide Hooge-
 veen. Doctrin. &c. Cap. 55. Sect. 1. § 1. 3. nec
 non Viger. Idiotism. cap. 8. sect. 7. reg. 1.

————— *PriapiQUE,*

ET Nympharum Fontanarum ———

or

————— *ET Priapi,*

ET Nympharum Fontanarum ———

But *que* answers more exactly to *τι*; and *quo*
 — *et*, and likewise *que* — *que*, are used by
 Latin writers for both — and: Virgil, *Æneid*.
 8. v. 161. 162.

MirabarQUE duces Teucros, mirabar ET
 ipsum

Laomedontiaden: —————

Ovid, *Metamorph.* 4. v. 147. 148.

Quæ postquam vestemQUE suam cognovit,
 ET ense

Vidit ebur vacuum; —————

Virgil, *Eclog.* 10. v. 22. 23.

————— tua cura, Lycoris

PerQUE nives alium, perQUE horrida cas-
 tra secuta est.

Ovid, *Metamorph.* 1. v. 500.

————— Laudat digitosQUE,
 manusQUE,

Ibid. v. 769.

————— quod nos auditQUE, videtQUE,

Ibid. 7. v. 89. 90.

Ut vero cœpitQUE loqui, dextramQUE pre-
 hendit

Hospes, —————

Ibid. v. 133.

—————
 Demisere metu vultumQUE, animumQUE
 Pelasgi.

Ibid.

Ibid. τῶν κρανιδῶν Lips. Aldina, Salamandr. Farr. Brubach. τῶν κρανιάδων ZC. τῶν κρανιάδων HSt. mihi videtur lectio τῶν κρανιδῶν vera esse. Moschus quidem Idyll. 3, 29. ubi est νύμφαι κρηνίδες, mediam corripit. Sed illa anceps est, et potest pro arbitrio poetæ corripī aut produci. Α κρήνη est κρηνίς. *Reiskius.*

Ibid. — Κρανιαδαν. —) Ita bene Stephanus. Calliergus Κρανιαδων. Κρανιδῶν Aldinæ est et Venetarum. Unde demum Reiskius confecisse videtur Κρανιδων. Bona quidem conjectura. Codex Harleianus, numerat. 5691, diserte dat τῶν Κρανιδων. Moschus Idyll. III. 29. habet Κρηνίδες. Quod ΚΡΑΝΙΑΕΣ edidit Joannes Heskin, Oxon. 1748. *Wartonus.*

Ibid. Κρανιαδαν) I would read Κρανιαδων — Dr. Bentley in the Preface to his Dissertation on Phalaris, justly observes, that “ the Dorians “ never turn ων into αν in the fifth declension: “ for they say τῶν Φρενῶν, not τῶν Φρενᾶν.” — αιγαν — Idyll. 5. v. 148. and — 8. v. 49. should be — αιγων — as it is in the former place, in Codd. Lips. et Benedictt. and in the latter, in Codd. Vatican. — Vide Præf. p. 29. Edit. Bowyer.

Ibid. ταν Κρανιαδαν) Moschus, Idyll. 3. v. 28. 29.

αι τε καθ' υλαν

ΚΡΑΝΙΑΕΣ ωδυραντο,

et per sylvam

FONTIUM NYMPHÆ plorant, —

Edwards.

Ibid. απερ) Vide omnino Hoogeveen. Doctrin. &c. Cap. 44. Sect. 1. § 1. — 4. 8. 11. — 4.

§ 7.

§ 7. — *ubi nempe — qua parte nempe —*
 Edwards.

V. 23. *πωμενικός* Aldina, ZC. Salamandr, Farr.
 Brubach. *ποιμενικός* Lips. Flor. HSt. *Reiskius*.

Ibid. ————— *απερ ο ζωκος*

τηνος ο πωμενικός, και ται δρυες —————)

Nofter, Epigram. 4. v. 1.

τηναν ταν λαυραν, ΤΩΣ ΑΙ ΔΡΥΕΣ, αιπολε,
καμψας,

Per illam viam, UBI QERCUS sunt, o caprarie,
deflectens,

Edwards.

Ibid. *αι δε κ')* Vide not. ad v. 10. huiusce Idyll.
 Edwards.

V. 24. Ως) Vide Bos. Ellips. in voc. *Ουτω* p.
 390. 391. ————— *αι δε κ' ΟΥΤΩΣ αεισης,*
Ως ποκα &c. Vide et Hoogeveen. Doctrin. &c.
 Cap. 57. Sect. 1. § 4. — 6. 13. Edwards.

Ibid. *λιβυαθεν* Lips. *Reiskius*.

V. 25. *Αιγα* ————— *διδυματοκον,*) Aristoteles,
 Hist. de Animal. lib. 6. cap. 19. § 251. 256.
 Edit. Mauffac. *Τικτυσι δε (προβαλα και αιγες) τα*
μεν πλειστα δυο, ενιοτε δε και τρια, ηδη δε και τετραρα.
Pariunt (oves atque capræ) fere duos; interdum*
tres; jam vero et quatuor.

256.

* Ita hic vertendum — *τα μιν πλειστα* — non *cum plurimos*, ut
 fecit Scaliger. Relata, sive opposita sunt — *τα πλειστα* — et
 — *ενιοτε* — ut clare indicant particulae *μιν* et *δε*, quæ, inter alios
 earum usus, vocibus, quarum inter se mutua est relatio, vel oppo-
 sitio, subjunguntur: (Vide omnino Hoogeveen. Doctrin. &c. Cap.

256.

Διδυμοτοκοῦσι δὲ καὶ προβάλα καὶ αἰγες, διὰ τε εὐκο-
σίαν, καὶ εἰαν ὁ κριός, ἢ ὁ τραγὸς ἢ διδυμοτοκος, ἢ ἡ μήτηρ.

*Geminos pariunt oves atque capræ, et pabuli uber-
tate, et cum aries, aut bircus, vel ipsa mater fuerit
una e gemellis.*

Edwards.

V. 26. ποταμέλξεται) id est προσαμελξεται, pa-
tietur, præter illud lac, quo nutrit duos hædulos, aliud
adhuc sibi lac detrahi, quo duæ mulctrae impleantur.
Reiskius.

Ibid. ————— ποταμελξῆσαι ἐς δύο πελάας,) Literally, ————— se præterea mulgeri finet, patietur, or se præterea mulgendam præbebit, usque ad duas mulctras: See Kuster's incomparable Treatise De Vero Usu Verborum Mediorum apud Græcos, &c. Sect. 2. p. 50. — 65. Edit. Nov. 1773. Reiske in explaining the meaning of the phrase, has happily expressed the peculiar force of the Middle Verb: "PATIETUR præ-
" ter illud lac, quo nutrit duos hædulos, ALIUD
" ADHUC SIBI LAC DETRAHI, quo duæ
" mulctrae impleantur."

Ibid.

26. Sect. 1. § 6. 7.) — τα ΜΕΝ πλεία, — νιοτε ΔΕ, — Atque ita ipse Scaliger τα πλεία reddidit, cap. 6. hujusce lib. apoteles. 72. 81. Τικτεῖ δὲ ὁ ἰκτινὸς, τα μὲν πλεία, δύο· νιοτε δὲ καὶ τρεῖς ἐξαγὼ νιοτῶν. Parit autem milvus FERE bina: interdum etiam ternos educit pullos.

81.

Τικτεῖ δὲ (ὁ κοκκυξ) ὀλιγακίς μὲν δύο, τα δὲ πλεία, τρ.

Singula FERE parit, (cusculus,) raro bina.

Verum quidem sine dubio est, τα πλεία apud Aristotelem "ulti-
" mum pullorum numerum dicere:" (Adi Scaligeri Comment. in apoteles. 314.) Sed non semper dicit. Est ubi significat fere, plu-
rimum, &c. ut ex hisce tribus locis, aliisque, certissime constat,

Ibid. (Α δὲ ἔχοισ' ἐριφῶς, πόλαμελξέται εἰς δύο πελάας,) Aristoteles, Hist. de Animal. lib. 3. cap. 16. apoteles. 253. Τα μὲν ἐν (ζῳα) πλεον εἶχει γαλαί, ἢ ὅσον εἰς τὴν ἐκτροφὴν τῶν τέκνων. *Quædam igitur (animalia) plus habent lactis, quam quantum exigatur ad alendum sobolem.* Adi, sis, et Ælium De Nat. Animal. lib. 3. cap. 33. Περὶ ——— αἰγῶν Σκοριῶν, ——— Edwards.

Ibid. Virgilius, Ecl. III. 30.

Bis venit ad mulctram, binos alit ubere factus. Intellige cum Reiskio per πόλαμελξέται, "Præterea
"mulgere potes"

Quin et illa Virgilio, Ibid. v. 3. 10.

Incipe siquid habes, siquos aut Phyllidos ignes. ———

Hic corylis mixtas inter confedimus ulmos. —

Theocriteis respondent. 19, 21.

Ἀλλὰ τὺ γάρ δῃ, Θυρσί, τὰ Δαφνίδος ἀλγέα εἶδες. —
Δεὺρ' ὑπὸ τῶν πτελεῶν ἐσθιμέθα. ———

Wartonus.

Ibid. ——— αἰ δὲ κ' αἰεὶ σῆς,
Ὡς ποκα τὸν Λιβυαθε πόσι. Χρομίν αἶσας ἐρισδῶν,
Αἰγὰ τε τοὶ δῶσω διδυματοκόν, εἰς τρεῖς ἀμελξάει,
(Α δὲ ἔχοισ' ἐριφῶς, πόλαμελξέται εἰς δύο πελάας.)
—————)

Noster, Idyll. 8. v. 85. — 87.

Αἰ δὲ τί λῆς με καὶ αὐτὸν ἀμ' αἰπολεὺν ἅ διδάξαι,
Τῆναι τῶν μίτυλων δῶσω, τὰ διδάκτρα, τοὶ αἰγὰ,
Ἄττις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πῶληροι.

Et

Et si me quoque ipsum una capras pascentem volueris docere,

Mutilam illam tibi dabo, doctrinae præmium, capram,

Quæ mulctræ supra summum semper implet.

Edwards.

Ibid. et V. 27. Ἀγὰρ ΤΕ _____

ΚΑΙ βαδὺ κισσῦλιν, _____

CapramQUE _____

ET profundum poculum, _____

Vide not. ad v. 21. 22. hujusce Idyll. Edwards.

Ibid. Sequitur apud Theocr. luculenta sane descriptio κισσῦλιν quod fuit amplissimi vasis pastoritii genus, quo se illi lacte, vino, aut quocunque alio potu, ingurgitabant. Capacitatem ejus licet colligere ex cælaturæ multiplici argumento: id poeta ita graphice depingit, ut cum artificis manu ingenii copia, et venæ ubertate, certasse videatur. — Casaubonus.

Ibid. Καὶ βαδὺ κισσῦλιν. —) — Propo-
nitur apud poetam nostrum pro præmio, varia multiplicique cælatura perfectum, necnon capacissimum, poculum, sive vas. Imaginibus pastoralibus, speciosis sane et luculentis, constat opus; in quibus confingendis et seligendis, judicium poetæ non minus ac inventio cernitur: —
Wartonus.

Ibid. κισσῦλιν,) Confer v. 143. 149. Vide Athenæum, lib. 11. cap. 7. p. 476. 477. 498. 499.

461. Edit. Lugdun. 1657. nec non Casauboni Animadvers. col. 796. 797. Vide et Hesychium in voc. Κισσιέιον. Nott. ad loc. Edit. Albert. Suidam in voc. Κισσυέιον. Pollucem, lib. 6. cap. 16. segm. 97. Jungerman. ad κισσυέιον. Pitiscum in vocc. *Cissybium*, *Poculum*, et *Scyphus*: denique scholiast. et Barnesium ad Homer. Odyss. 9. v. 346. *Edwards*.

V. 28. Αμφῶες. —) Capacitas Poculi notatur, quod duas habuerit aures. Μονῶτοι fuere minores Scyphi. Quatuor aures habebat Poculum Nestoris. Hom. Iliad. XI. 631. *Wartonus*.

Ibid. — Ceterum notanda obiter vox Αμφῶες. quod ad poculi μέγεθος indicandum addit poeta. Schol. Αμφῶες, τὸ ἀμφοτέρωθεν ἔχον εἰτία τινά. Διὰ δὲ τῆτε ΤΟ ΜΕΓΕΘΟΣ παρίσῃσιν. Recte. — *Tour*. Epist. de Syracus. v. 115.

P. 340.

Ibid. — Ετι γλυφανοιο ποτασδον.) Non *sculpturam* redolens, ut Latinus interpres, sed ipsum *cælum*, sculpturæ instrumentum. Quo sensu usurpatur apud Hymnos Homericos, MERC. v. 41. *Wartonus*.

Ibid. γλυφανοιο) Adi omnino Salmasium ad Solinum, p. 735. a. E. F. *Edwards*.

V. 29. Cissybii descriptionem ita orditur ingeniosus ille αἰπόλος,

Τῷ περὶ μὲν χεῖλη μαρῦνται ὑψόθι κισσός,

Κισσός ἐλιχρῦσῳ κεκονισμένος.

Imitatus est eleganter hunc locum, ut alios multos, poeta μεγαλοφρονότατος Nonnus, de cratere quodam loquens, Dionysiacorum libro XIX.

Τὴ περὶ χεῖλεος ἄκρον ἐπ' ἀμπελόεντι καρύνῳ
Κισσὸς ἔλιξ, χρυσέῳ δὲ πέρειξ δαιδάλλετο κόσμῳ.

Nisi plane constaret nobis de integritate vulgatæ
lectionis in superioribus Theocriti verbis, me-
rito

susplicari aliquis posset legisse Nonnum,

———— Κισσὸς ἔλιξ, χρυσῷ κεκονισμένος.

Casaubonus.

Ibid. τῷ cum iota subscripto Ald. τῶ (sine iota,
in genitivo Dorico) ZC. Salam. Farrean. Bru-
bach. HSt. τῆ Lipsf. nil admodum interest.
Idem superscriptum habet γρ. ποτὶ super πέρει.
Reiskius.

Ibid. Τῷ περὶ μὲν, &c.) Hæc saltem respexit
Virgilius, Ecl. III. 36.

————— Pocula ponam
Fagina, cœlatum divini opus Alcimedontis;
Lenta quibus torno facili superaddita vitis
Diffusos edera vestit pallente corymbos.

————— Porro hæc imitatur
Nonnus, ut et alia apud nostrum nonnulla, se-
quioris ævi poeta. DIONYSIAC. Lib. XIX.
pag. 516. ver. 25. Edit. Hanov. De Cratere lo-
quitur.

Τὴ περὶ χεῖλεος ἄκρον ἐπ' ἀμπελόεντι καρύνῳ
Κισσὸς ἔλιξ, χρυσέῳ δὲ πέρειξ δαιδάλλετο κόσμῳ.

*Cujus supra labrum summum in viteo capite
Hedera volubilis, aureo vero cirtum variegaba-
tur ornatu.*

Poculum

Poculum præterea Theocriteum Ronsardus et Marinus, poeta alter Gallicus, alter Italus, imitati sunt: ita tamen, ut novo fuce pulchritudinem veterem recoxerint. *Wartonus.*

V. 30 ελιχρυσω) ——— “Hedera poculum
“ illud ambiebat per extremas oras. Quæ he-
“ dera lita auripigmento fuit, ut κισσος χρυσοκαρ-
“ πος exprimeretur. Ελιχρυσος, auripigmentum.
“ Hefychius: ελιχρυσος, οἱ μὲν τὸ ἀρσενικόν, οἱ δὲ τὸ
“ ἀνθος ελιχρυσε βοτάνης.” ——— Salmaf. ad So-
lin. p. 868. ——— “Auripigmentum quoque
“ ελιχρυσον appellant Græci ἀπὸ τῆς εγχερυσσῆ ελης,
“ ab aureo nitore et splendore.” ——— Ibid. p.
224. a. F. Bodæus a Stapel ad Theophrast. Hist.
Plant. p. 1177. 2. ——— “Apud Theocritum
“ Eidyl. primo mentio fit elichrysi; sed haud scio
“ an poeta plantam intelligat. Videtur auripig-
“ mentum intelligere.” ——— *Edwards.*

Ibid. κεκονισμένος solus Lips. nil refert. Hoc a
κονίειν, vulgatum a κονίζειν, incrustare quasi aliqua
κονία tectorio cujuscunque coloris, ad illum mo-
rem, quo cæmentarii parietes incrustant. κονιῶσι.
Hic esse helichrysum idem, atque quod vulgo
auripigmentum appellant, contendit Niclasius.
Cui facile assentior. κεκονισμένος dat etiam Etymo-
log. M. versum hunc citans v. Ελίχρυσος. ———
Reiskius.

Ibid. κεκονισμένος) Vide Salmaf. ad Solin. p.
868. a. B. C. D. et quæ habet Wartonus ad Idyll.
22. v. 38. secum a Toupio communicata. *Ed-
wards.*

V. 31. ελιξ) h. e. ελιγς. Num. sing. pro plur.
Sic v. 147. 148.

_____ και απ' Αιγίλω ΙΣΧΑΔΑ τρωγοῖς
 ΑΔΕΙΑΝ, _____

_____ atque Ægilidas CARICAS comedas
 DULCES; _____

Vide not. ibid.

— Idyll. 10. V. 46. 47.

Ες Βορρην ανεμον ΤΑΣ ΚΟΡΘΟΣ α τομα υμιν,
 Η Ζεφυρον, βλέπεται _____

*Ad ventum Boream MANIPULORUM sectio
 vestra,*

Aut ad Zephyrum, spectet: _____

Vide not. ibid.

— 21. V. 6.

ΙΧΘΟΣ αγρευτηρες ομως δυο κειντο γερουντες,

_____ *PISCIUM venatores una duo cubabant senes,*

Vide Reisk. et Warton. ad loc.

— Idyll. 30. V. 4.

ΩΧΡΑΝ τε ΤΗΝ ΠΑΡΕΙΑΝ,

_____ *Et PALLIDAS genas,*

Vide Barnes. ad Anacreont. v. 1389.

— Epigram. 4. v. 8. 9.

Δαφναις, και μυρτοισι, και ΕΤΩΔΕΙ ΚΥΠΑΡΙΣΣΩΙ,

Ενθα περιξ κεχυται ΒΟΤΡΥΟΠΑΙΣ ΕΛΙΚΙ
 ΑΜΠΕΛΟΣ. _____

*Lauris, et myrtis, et ODORATIS CUPRESSIS,
Ubi circumcirca diffusæ sunt RACEMOSÆ cum
CAPREOLIS*

VITES: —————

———— Moschus, Idyll. 2. v. 36.

———— Τερπομεναι ροδῆ τε Φυῇ, καὶ ΚΥΜΑΤΟΣ ἡχη.

*Oblectantes se rosarum germinatione, et UNDA-
RUM strepitu.*

———— 3. v. 44. 87.

———— ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ περὶ σάμα κινυράτο Μεμνονος ΟΡ-
ΝΙΣ,

———— *VOLITANTES circum sepulchrum adeo deplora-
verunt Memnonis ALITES,*

———— ΠΑΣΑ, Βίων, θρηνεῖ σὲ ΚΑΥΤΗ ΠΟΔΙΣ, ἀγία
παντᾶ·

*O Bion, OMNES INCLYTÆ URBES, omnia
oppida te deplorant:*

———— Anacreon, Od. 41. v. 8.

———— Δι' οὗ Η ΧΑΡΙΣ ἐτεχθῆ,

———— *Per quem GRATIÆ genitæ sunt;*

Vide Barnes. ad loc.

Oppianus,

— Oppianus, Cyneget. 2. v. 357.

ΑΥΤΙΚΑ ΚΑΙ ΠΑΛΑΜΗΦΙΝ ΕΛΟΙΣ ΝΕΟΘΗΛΕΑΣ ΑΜΥΝΕΣ.

Illico etiam MANIBUS ceperis teneros agnos.

— v. 619. 620.

— αναιδεα φυλα δ' επεμψεν

ΑΡΗΤΙΑΣ,

— *impudentia vero genera (ei) immisit*
HARPYIARUM, —

— 4. v. 308. 309. 310. 311.

— ΚΕΡΑΣ δ' ανετελε μετωπῳ

— *CORNUA vero produxit e fronte:*

ΤΑΙΣΙ ΔΕ ΓΛΑΤΚΙΟΩΣΑΝ ΕΘΗΚΑΤΟ ΘΗΡΑΣ ΜΕΤΩ-
ΠΗΝ,

Bacchis autem CÆSIOS fecit feræ OCULOS,

ΚΑΙ ΓΕΝΟΥΑΣ ΘΩΡΗΞΕ, ΚΑΤΕΓΡΑΨΕΝ Δ' ΕΠΙ ΝΩΤΟΥ

PINON ΟΠΩΡΙΝΟΙΣΙ,

Et malas armavit, pinxitque in DORSIS

PELLES (floribus) autumnalibus, —

— Leonidas, Epigram. Antholog. C. Ceph.
lib. 3. p. 97. num. 658. (7) Edit. Oxon.

ΟΙ Δ' ΕΚΑΤΟΝ ΒΕΠΛΗΓΕΣ ΕΚΟΥΣΙΟΝ ΑΥΧΕΝΑ ΤΑΥ-
ΡΩΝ

ΗΜΑΞΑΝ ΒΩΜΟΙΣ ΚΡΑΝΙΟΙΟ ΔΙΟΣ.

*Centum ergo secures taurorum PRÆBITAS ul-
tro SERVICES*

Cruentant apud aras Jovis Capitolini.

Edwards.

Ibid. Καρπῳ — (κροκοεντι.) Noster, Epigram.
3. v. 3. 4.

_____ και ο τον κροκόεντα Πριηπος
 Κισσον εφ' ιμερτω κρατι καθαπτομενος,

_____ et Priapus, qui croceam
 Hederam pulchro capiti circumligatam habet,

Toupius ad loc. "Non intellexerunt interpretes. Κισσὸν κροκόεντα est *hederam croceas bac-*
"cas five corymbos ferentem. Καρπὸν κροκόεντα vo-
"cat Theocritus, I. 31. Qui locum aliter acci-
"piunt, falluntur. Confer Dioscor. II. 210."
 ——— Edwards.

V. 32. ——— Fuit mihi copia manu exarati
 codicis, in quo vidi scriptum, γυνά τις θεῶν δ.
 quod non annotassem, nisi viderem et scholiasten
 quoque eam lectionem habuisse, ac prope solam
 probasse. ——— Casaubonus.

Ibid. τις Aldina, ZC. Salamandr. Farreana,
 Brubach. τι varietas lectionum Brubachianæ sub-
 juncta et HSt. nescio quo auctore. Sine dubio
 τις præstat, quod etiam revocavi. θεῶν pro una
 syllaba effertur, et pugnat pro eo quoque Nicla-
 sius. Reiskius.

Ibid. Εντοσθεν δε γυναι τι θεων δαιδαλμα. ———)
 E Codicibus, optime legitur τις apud Aldum
 Calliergumque; probante magistro Græco, et
 puncta rite locante. Θεων pro una syllaba pro-
 nuntiatur. Eorum rationibus, qui sub hac mu-
 liere Pandoram somniarunt intelligi, nihil im-
 moror. Legi possit et το pro τι. Sed eodem
 redit. Habes tamen inferius, αιπολικον ΤΙ θεα-
 μα, v. 56. Inter varias lectiones Editionis Petri
 Bru-

Brubachii, ad calc. p. 361, *τι* pro *τις* in hoc loco profertur. *Wartonus*.

Ibid. — *τι* *θεων δαιδαλμα*, —) *τι*, I make no doubt, is the true reading: See note on v. 1. of this Idyll. — *Αδυ τι το ψιθυρισμα*)

Ibid. *τι θεων δαιδαλμα*,) *egregium quoddam decorum opus*, h. e. *egregium quoddam et divinum opus*:

— Scholiastes: — *γυνα τις κατεσκευασαι θεων δαιδαλμα, τετειςιν, εργον ετω ποικιλον, ως μη δοκειν ανθρωπον αυτο κατασκευασαι, η ποικιλαι, αλλα θευς*. — *Edwards*.

V. 36. *γελευσα* Aldina, ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. *γελοισα* Flor. HSt. *γελωσα* Lips. Bene Theocriti dignitatem poetica h. l. adversus Casauboni aggressiones tuetur Niclasius. *Reiskius*.

Ibid. et V. 37. *Αλλοκα μεν, τηνον ποιδερκελαι ανδρα γελευσα*,

Αλλοκα δ' αυ ποτι τον, &c.) Scribendum mallem cum Heinio,

Αλλ' οκα μεν, &c.

Αλλοκα δ' αυ, &c.

Ita melius servatur connectio. In vitiosa lectione perstat enarrator Græcus. Duo Codices Laurentiani proferunt *αλλοκα*. Optimus *Αλλ' οκα*. Alii quoque nonnulli. *Wartonus*.

Ibid. Vide Hoogeveen. Doctrin. &c. Cap. 37. Sect. 1. § 7. 8. 9. *Edwards*.

V. 38. ————— Lips. *κυλοιδιόντες*. *Reiskius*.

Ibid. *κυλοιδιωντες*) Vide Hesych. in v. *Κυλα*, et Nott. ad loc. Edit. Albert. Vide etiam Suid. in v. *Κυλοιδιων*, ac ibi Kusterum. Adde Polluc. in

Onomastic. lib. 2. cap. 4. segm. 66. et Interpp. ad loc. nec non Portum in v. Κυλοιδίαω, ὦ. Adiri quoque possint Flor. Christiani Notæ in Aristophan. Lysist. v. 471.

Suetonius, Tiber. Ner. Cæs. cap. 7. ——— *Sed Agrippinam et abegisse post divortium doluit: et semel omnino ex occurso visam, adeo contentis et tumentibus oculis prosecutus est, ut custoditum sit, ne umquam in conspectum ejus posthac veniret.* ——— Ad quem locum hæc inter alia habent Casaubonus et Pitiscus:

“ *Adeo contentis et tumentibus oculis prosecutus est.*) Expressit pluribus verbis, quod uno Græcorum ditissima lingua, κυλοιδίαν quod de eo dicunt, cui e contento intuitu rei amatae oculi tument. Theocritus:

“ ————— οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος

“ Δῆτα κυλοιδίωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.

“ Causa συνεχῆς hujus tumoris est, spirituum opticorum collectio et contentio: quæ nascitur ex affectus vehementia.”

“ TUMENTIBUS i. velut erumpentibus e capite, et prominentibus. Tales vocat κυλοιδίωντας, a verbo κυλοιδίω, quod est oculis turgesco, cavitates oculorum, quæ palpebris subsunt, tumidas habeo, Theocr. Idyll. 1. 38.

“ ————— οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος

“ Δῆτα κυλοιδίωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.

“ ————— illi vero præ amore

“ *Diu oculis tumentes incassum laborant.*”

Vide et Turneb. Adversar. lib. 14. cap. 17. *Edwards.*

Ibid.

Ibid. ——— Ετῶσια μοχθίζοντι.) Ita de obtrectoribus, Idyll. VII. 48. *Wartonus*.

V. 39. ——— Γριπτεὺς τε γερῶν, &c.) Scena e loco petita. Piscatui peropportuna Sicilia fuit, tum piscatoribus frequentissima. *Wartonus*.

Ibid. ——— γριπτεὺς τε γερῶν, πέτραι τε ———)

——— piscator *QUE* senex, petra *QUE* ———

Vide not. ad v. 21. 22. *Edwards*.

Ibid. et V. 40. 41. Vide Nostrum, Idyll. 3. V. 25. 26. et Warton. ad loc. Vide et Meursium ad Lycophron. Cassandr. v. 46. nec non Rittershusium ad Oppian. Cyneget. 1. v. 56. *Edwards*.

V. 42. ὅσον σθενος) Vide Schol. ad hunc ver. *Edwards*.

Ibid. ἐλλοπιεύειν) Vide iterum Schol. *Edwards*.

V. 43. ὧδε οἱ Leipf. Aldina, Salam. Farr. quam lectionem restitui. tam ipsi tument venæ. αἱ δὲ οἱ ZC. Brubach. HSt. *Reiskius*.

Ibid. Αἱ δὲ οἱ ὠδηκῶντι. ———) Legit, nec male, Scholiastes ὧς δὲ οἱ. Fortasse pro ὧς δὲ quod nunc extat apud Scholia, scripserat Theocritus ὧδε quod habet Aldus. Idem longe melius est hodie recepta lectione, viz. αἱ δὲ, quæ Calliergi est et Stephani. ὧδε οἱ, tam ipsi, &c. Habet tamen optimus Laurentianus αἱ δὲ. *Wartonus*.

Ibid. ὠδηκῶντι) Vide Ol. Toup̄ii Addend. in Theocrit. Idyll. 16. v. 77. *Edwards*.

V. 45. Τυτθὸν δ' ὅσον) Vide Schol. *Edwards*.

V. 48. ὄρχες Aldina, Lipf. ὄρχως ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. *Reiskius*.

V. 49. Φοιτῇ sola Commelin. cum post secutis, item Lipf. reliquæ Φοιτῇ. ἐπὶ πῆραν Aldina, ZC. Salam, Farr. Brubach. HSt. ἐπὶ πῆρα codex Nic.

Stopii, item Lips. unde forte Heinſius arripuit.
Reiſkius.

Ibid. ταν τρωξιμον.) Vide Boſ. Ellipſ. in voc.
Σταφυλη p. 203. *Edwards.*

Ibid. πηρα) Babrius apud Suidam, voce Ρωγα-
λεον.

Εν τῇδ' ἐκεῖτο ρωγας αιπολων πηρα,

Αρτων εωλων πασα και κρεων πληρης.

Illic autem jacebat lacera caprariorum pera,

Tota panibus obsoletis et carnibus referta.

Vide Cl. Toup̄ii Emendatt. in Suid. P. I. p. 145.
146. Noſter, Epigram. 2.

Δαφνις ο λευκοχρῶς, ο καλα συριγγι μελισδων

Βεκολικες υμνες, ανθετο Πανι ταδε.

Τες τρισσυς δονακας, το λαγωβολον, οξυν ακοντα,

Νεβριδα, ΤΗΝ ΠΗΡΑΝ, α ποκ' εμαλοφορει.

*Daphnis ille candidus, ille qui pulchra fistula mo-
dulabatur*

Bucolicos hymnos, hæc dedicavit Pani:

Tres tibias, pedum, acutum jaculum,

*Pellem cervinam, et peram, qua olim poma
ferebat.*

Edwards.

V. 50. τεύχοισα Aidina, ZC. Salam. Farr. Bru-
bach. HSt. κεύθοισα varietas lectionum Brubach.
subjecta et margo HSt. κεύθεσα Schol. ανάσειν Ald.
et Lips. quæ vera est lectio. ανάσειν ZC. Salam.
Farr. Brubach. ἀνήσειν codex Stop. Flor. HSt.
Reiſkius.

Ibid. et V. 51. ————— πριν —————

———— πριν —————

Vide Hoogeveen. Doctrin. &c. Cap. 49. § 14. 15.
Edwards.

Ibid.

Ibid. ————— A δ' ἐπὶ πῆρᾳ

Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παῖδίον ἔ' πρὶν ἀνάσειν.

Φατὶ, πρὶν. —————) Ad hunc locum proculdubio respexit Alciphro, iii. 21. Αὐτὸς δὲ ΟΥ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΑΝΗΣΕΙ, ΠΑΝΤΑ ΜΗΧΑΝΩΜΕΝΟΣ, ΠΡΙΝ τὰς παρὰ τῷ Λύκε δίκας εἰσπράξασθαι. Ita scribendus iste locus ex emendatione doctissimi Bergleri. Quod ex Theocrito nostro manifestum est. De *Vulpecula* autem vineæ damnum inferente, de quo supra noster, confer Cantic. Salamonis, ii. 15. Ad quem locum vel respexit, vel non respexit, Theocritus. *Toupius*.

Ibid. ἀναρίσων) pro ἀκράτισον dat. codex Fulvii Urfini apud Niclasium, ἀνάρισον, quod Niclas pro scholio habet. — *Reiskius*.

Ibid. ἀναρίσων) *Toupius* in Epist. de Syracus. V. 147. — (ἀνάρισος Διοκλείδας.)

“ Hunc locum minus intellexerunt interpretes. Idem ἀνάρισος et ἄγευσος, sive ἀνακράτισος. Quare dicit Gorgo: *My husband has had no meat for the day*. Hesych. Ἀρίσων, τὸν πρωῒνὸν ΑΚΡΑΤΙΣΜΟΝ. Schol. ad Homer. Il. Ω. 124. Ἀρίσων δὲ λέγει νῦν τὸ πρωῒνὸν ἔμβρωμα, ὃ ἡμεῖς λέγομεν ΑΚΡΑΤΙΣΜΑ. Ita scribendus iste locus. Confer Plutarch. Sympos. Lib. VIII. p. 726. Athenæum, p. 11, et Schol. ad Homer. Il. B. 381. Atque hinc corrigendus Theocritus in THYRSIDE, loco omnium vexatissimo, et qui viros doctissimos frustra exercuit. est autem v. 50.

“ ————— τὸ παῖδίον ἔ' πρὶν ἀνάσειν

“ Φατὶ πρὶν ἢ ἀκράτισον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.

“ Ubi schol. Ἐνταῦθα δὲ Ακράτισον ἀντὶ τῷ Ἀγευσον.
“ quod

“ quod falsum est. Proculdubio scribendum,

“ ——— Πρὶν ἢ ΑΝΑΡΙΣΤΟΝ ἐπὶ ξηροῖς καθίξῃ.

“ Error ortus videtur ex interpretamento. Ανα-

“ ριστον, ἀγευστον, ἀνακράτιστον. quæ vox postrema,

“ nonnihil decurtata, in textum irrepsit. hic fons

“ et fundus corruptelæ. Quare corrigendus

“ Scholiastes: Εὐταῦθα δὲ ΑΝΑΡΙΣΤΟΝ ἀντὶ τῆ

“ Αγευστον. quod omnino verum. Rem egregie

“ expreſſit Apuleius Metam. IX. p. 219. *Quanto*

“ *me felicior Daphne vicina, quæ MERO ET*

“ *PRANDIO MATUTINO saucia, cum suis*

“ *adulteris voluptatur.*” Vide et Viri longe do-

ctissimi Cur. Noviss. ad Suid. p. 106.

Idem Vir summus in Literis ad me datis,

“ I. 51. — ἢ ἀναρῖστον ἐπὶ ξηροῖς καθίξῃ.) Ita

“ scribendus est iste locus. Quod et jampridem

“ monuimus in Epistola nostra ad Cl. Warto-

“ num. Confer et *Curas nostras novissimas* in

“ Suidam. Quod sequitur, ἐπὶ ξηροῖς καθίξῃ, sa-

“ tis luculenter explicuit Casaubonus. Huc

“ facit egregie Noster, Idyl. XVI. 12.

“ Εὐθ’ ΑΥΤΗ σφίσιν ΕΔΡΗ —

“ Quod inprimis notandum.”

Ibid. ἢ ἀναρῖστον) With regard to the συνίξῃς

here, see Hom. Iliad. 17. v. 461. et Clark. ad loc.

—— 20. v. 101. et Clark. ad loc. Hesiod. Op. et

D. v. 5. 462. et Græv. ad locc. Philemon. Frag-

ment. 2. v. 1. p. 475. Edit. Winterton. Morell.

Proſod. cap. 1. sect. 2. p. 6. Toup. Cur. Noviss.

in Suid. p. 106.

V. 52. ἀνθερμειστοί) Vide Oppian. Cyneget. 1. v.

231. et Ritterhus. ad loc. *Edwards.*

V. 53. Sequitur statim, μέλειται δὲ οἱ ὅτε τι πῆρης.

quæ

quæ jam olim varie scribi cœperunt. Scholiastes legi indicat, εἰς ἐπὶ πῆρης: malim, εἰς ἐπὶ πῆρης. *Casaubonus.*

V. 55. πάντα Aldina, ZC. Salamandr. Farr. Brubach. παντᾶ Lips. et HSt. De v. ἀνθρώπους adire jubet Niclas Spanhemium ad Callimachi H. in Delum 193. et Foessii Oecon. Hippocr. Idem Niclas bene tætetur dignitatem Theocriti adversum iniquam censuram Lacerdæ, (ad Virg. Eclog. 3, 45.) quem ὑγρὸς ἀκανθος offenderat. Confer Idyll. 25, 206. *Reiskius.*

Ibid. Virgilius, Ecl. III. 45.

Et molli circum est ansas amplexus acantho.

———— Παντᾶ, Stephani est. Aldina et Calliergiana dant Παντα: cum primo Vaticano.

Υγρὸς est flexibilis. Qualiter, Epitheti loco, tribuitur Arcui. Idyll. XXV. 206.

Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὕψον ἔλυν. ———

Ego itaque flexibilem arcum, &c.

———— Wartonus.
Ibid. υγρὸς ἀκανθος) See Martyn on Virgil's Eclog. 3. v. 45. ——— Georg. 2. v. 119. ——— 4. v. 123.

V. 56. ——— Probamus ut scribatur, Αἰολικόν τι θάσμα, potius quam αἰπολικόν: quanquam γραφῆς utriusque meminere veteres interpretes. Hesychius, Αἰολικόν θάσμα ἀντὶ τῆ Αἰτωλικόν παρὰ Θεοκρίτω. ἡ γὰρ Καλυδὼν Αἰολίς ἐκαλεῖτο. In libris editis ineptissime scriptum hodie ἀντὶ τῆ αἰπολικόν. Innuuit autem his verbis Hesychius, Æoles vindicasse sibi aliquando Calydonem: quod ex historia notum est. Legimus enim, diu litem fuisse inter

inter Æoles et Ætolos de hac urbe: tandem secundum Ætolos fuisse pronunciatum, propter Homeri maxime auctoritatem: qui inter Ætolorum urbes Calydonem recenset. Veruntamen, si antiquissima tempora repetimus memoria, certum est, Calydonem non solum fuisse Æolum, sed etiam Æolidem nominatam. Thucydides in tertia historia, ἀνεχώρησαν ἐκ ἐπὶ Πελοποννήσε, ἀλλ' ἐς τὴν Αἰολίδα, τὴν νῦν καλεσμένην Καλυδῶνα. — Casaubonus.

Ibid. E Niclasio disco, Wintertonum aliter exhibere, atque reliquos libros, in quibus, meis quidem omnibus, est αἰπολικόν. Videtur Wintertonus αἰολικόν exhibuisse e margine HSt. scholiis, et ex Hesychio v. Αἰολικόν, ubi locum hunc Theocriti grammaticus affert. Sed loco secundi αἰολικόν leg. est αἰτωλικόν. Sæpe Αἰολεῖς et Λιτώλες inter se permutari, docet Grotius ad Aratum Phænom. v. 255. p. 6. v. etiam Canteri N. L. 3, 5. et Schotti Observat. 2, 46. qui lectionem αἰολικόν auctoritate Phavorini Camertis stabilit. *Reiskius*.

Ibid. — Subnotandum puto, Calydonium sive Æolicum fuisse mercatorem illum, πορθμεα ΚΑΛΥΔΩΝΙΟΝ ut infra dicitur, a quo coemptum fuisse constat isthoc artificii eximii monumentum. Testis est insuper Clitarchus, ab Athenæo citatus, Deipnos. 11. p. 477. Cas. Edit. scyphum apud Æoles nuncupari ΚΙΣΣΥΒΙΟΝ. Porro Aldus et Calliergus habent αἰπολικόν. Quinetiam Stephanus edidit αἰπολικόν, adjecit tamen in margine αἰολικόν. Siqui interea velint Αἰτολικόν, non morabor. Αἰπολικόν penitus abjudico; quod recens aliquis magister Græculus, novandi studio,

dio, nec quid antiqui sapiens, pro singulari suo acumine, primum conjectasse videtur. Nonnulli, qui legunt *αιολικον*, putant ad *αιολον*, *variegatum*, alludi; quod est ejusdem fere cerebri figmentum. Non dissimulandum est interea, Vaticanorum plurimos, Codicem Cardinalis Ottoboni, omnesque tres Laurentianos, *αιπολικον* agnoscere.

Jam quod ad *θαυμα* attinet. Veram lectionem *θαυμα* forte credas; ex Hesychii loco modo allato: quamvis Aldus et Calliergus ediderint *θαυμα*. Utrumvis autem legas; nam *θαυμα* tantum Dorice ponitur pro *θαυμα*. ——— Possit et rescribi *θαῦμα*, juxta Vaticanum quartum, aliosque nonnullos scriptos codices. *Wartonus*.

Ibid. *Αιολικον τι θαυμα* —) Edit. Oxon. 1676. habet *Αιπολικον*. ——— Vide not. ad v. 1. hujusce Idyll. *Αδυ τι το ψιθυρισμα*) ——— Haud dissimiliter Moschus de Europæ calathō, Idyll. 2. v. 37. 38.

*Αυτη δε χρυσειον ταλαρον φερει Ευρωπεια,
Θηητον, μεγα θαυμα, μεγαν πονον Ηφαιστοιο,*

*Ipsa vero aureum ferebat calathum Europā,
Spectabilem, valde mirandum, magnum opus Vulcani,*

Edwards.

Ibid. ——— *τερας κε τυ θυμον ατυξαι*.) Homerus, Il. 1. v. 362.

——— *τι δε σε φπενας ικετο πενθος;*

——— *quis vero tibi mentem invasit mæror?*

Adi Cl. Toup̃ii Addend. in Theocrit. Idyll. 29. v. 20. *Edwards*.

V. 57. *τῷ* (pro *τῆ*, Dorice) medicei duo. quod rece-

recepissem, si citius illa fuisset auctoritate instructus. *Reiskius.*

Ibid. et V. 58. — Utitur poëta genere loquendi pereleganti, δῶναί τι τιχὸς quod apud Græcos frequenter occurrit. Aristophanes Pace,

Οὐκ ἂν ἔτι δοίην τῶν θεῶν τριώβολον.

Paullo tamen aliter Theocritus: addit enim vocem ὦλον, quod vulgo non solet:

Τῷ μὲν ἐγὼ πορθμὲι Καλυδιονίῳ αἶγά τ' ἔδωκα

ὄλον.

Recte enim Græcus interpres τῷ explicat, ἕνεκα τῷ vel τέτῳ. — *Casaubonus.*

Ibid. — αἶγά τ' ἔδωκα

ὄλον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος.) Recte Scholiastes, Τυρόεντα, ἀντὶ τῷ τυρόν. Ἄρτον τυρώντα, vocat Sophro apud Athenæum, L. iii. p. 110. cuius verba, quæ corrupta admodum sunt, hic obiter emendabo. Nam viri doctissimi, qui has Musas tractarunt, nihil viderunt. Καὶ τυρώντος δὲ ἄρτε μνημονεύει ὁ Σώφρων ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Πενθεῖᾳ ἔτῳ. Συμβλέύω τ' ἐμφαγεῖν ἄρτον γ' ἄρτι τυρώντα τοῖς παιδίοισι ΣΤΝ ΑΛΙ. Ita scribendus est iste locus. *Recens caseus cum sale comedendus est.* Quod pueris recte præcepit Sophro. Ceterum ad hunc Theocriti locum manifesto respexit Longus, Pastoral. iii. p. 112. Καὶ ἔριφον αὐτῇ δώσειν ἐπηγγείλατο, καὶ ΤΥΡΟΥΣ ἀπαλὰς πρωτόρῳτε γάλακτος, καὶ τὴν αἶγα αὐτήν. Ubi notandum illud γάλα πρωτόρῳτον. Quod haud vulgare est. *Toupius.*

Ibid. — Τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος.)

Mr. Toup in a letter, I received from him, “Τυρόεντα μέγαν is a large cheese: a very suitable present from a Goatherd. So Longus in his
“pa-

“pastorals and the Scholiast understood it. The
 “word ἄρτον subintelligitur; as appears from a
 “passage of Sophron, which Theocritus had his
 “eye upon. Mr. Valckenaer has made some
 “objections to it, but of no consequence. I
 “shall send you an additional note on this place.
 “What follows, λευκοῖο γάλακτος, is not idle. It
 “means what we call in Cornwall, *a raw milk*
 “*cheese*, or, one made of *unskimmed milk*. And
 “this sense of the words sets the whole passage
 “in its proper light. Mr. Valckenaer’s *cheese*
 “*cake* is foreign to the purpose.”

Ibid. τυροεντα) Vide Bos. Ellips. in voc. ἄρτος.
 p. 21. 22. *Edwards*.

V. 59. ἐμὸν omnes mei libri. ἐμῷ solus Lips. ποῖ
 cohæret, non cum χεῖλος, sed cum θίγεν. *attigit*.
 τι est pro κατὰ τι, *ullo modo, unquam*. *Reiskius*.

Ibid. Οὐδ’ ἐτι πω, &c.) Quod Virgilius ad ver-
 bum fere transtulit, Ecl. iii. 43.

Nec dum illis labra admovi, sed condita servo.
 Aldus legit Οὐδε τι πω. Rectissime Calliergus, quem
 sequitur Stephanus, Οὐδ’ ἐτι πω. Sicut in Idyll.
 XI, 28. Οὐδ’ ἐτι πω νυν. Ubi Aldus et Calliergus,
 Οὐδε τι πω νυν. De poculorum veterum generi-
 bus vide Macrob. Saturn. V. C. 21. Necnon
 Athen. Caf. pag. 481, 498. *Wartonus*.

Ibid. Οὐδε τι πω is most clearly the true read-
 ing: See the excellent Hoogeveen, Doctrin. &c.
 Cap. 59. Sect. 4. § 1. Cap. 39. Sect. 12. § 1. 4. 5.
 Cap. 50. per totum.

The Greeks use promiscuously εἴτε τι πω and
 εἴτε πω τι. Homer, Il. 2. v. 252.

Οὐδε τι πω σαφῶς ἰδμεν, &c.

Neque hætenus scimus aperte, &c.

———— 17. v. 401.

———— Οὐδ' ἀρα ΠΩ ΤΙ

Ἦιδεε Πατροκλον &c.

———— *Nec dum quicquam*

Sciebat Patroclum &c.

V. 60. τῷ καί τοι Ald. Salam. Farr. Brubach. τῷ καί τυ ZC. et Schol. τῷ κέν τυ codex Stopii, HSt. μάλα τοι πρόφρων quatuor medicei. *Reiskius.*

V. 61. Αἰκεν) Vide Cl. Toup̄ii Addend. in Theocrit. Idyll. 29. v. 16. *Edwards.*

V. 62. ——— Illud etiam non dissimulabo, longe mihi placere magis in hoc versu,

Κῆτοι τί φθονέω.

lectionem, quam notat scholiastes, Κῆ τι τυ κερτομέω. ac videntur mihi illa verba habere sententiam paullo meliorem. κερτομέω liquidem ita debes hoc loco interpretari, ut in Homeri Od. v.

———— σέ δὲ κερτομέεσσαν οἶω

Ταῦτ' ἀγορευέμεναι, ἵν' ἐμὰς φρένας ἡπεροπεύσης.

qui locus caprarii hic mentem facile aperiat. *Casaubonus.*

Ibid. κῆτοι τοι φθονέω Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. κῆτι τοι φθονέω Lips. quæ lectio si probatur, τοι distrahendum est in duas syllabas τοῖ. κῆτοι τί φθονέω HSt. κῆτι τυ κερτομέω margo HSt. e scholiis, quam lectionem pro genuina habet, alteram pro scholio, Niclas. *Reiskius.*

Ibid. Κε τοι τί φθονέω) Stephani Margo præfert κητι τυ κερτομέω. Quod probat *Casaubonus.* Ita quoque Scholiastes a nonnullis legi nos docuit.

Tres

Tres Laurentiani dant φθονειω. Est in optimis Vaticanis κερτομεω. Sensus perfacilis est. *Wartonus.*

Ibid. Niclas vulgarem bonam lectionem ἰφιμερον adversus ἰφ' Ἰμέρα, Dan. Heinsii commentum, bene defendit. Daphnis erat vulgare pastorum et adamatum carmen, ut patet e Callimachi Epigr. 23. ἐκέτι Δάφνιν, Ποιμένες, Ἀσκήδην δ' αἶν' αἰετόμεθα. *Reiskius.*

V. 64. Ἀρχετε βυκολικας, &c.) Hinc Virgillii, vel pueris notissimus, profluxit versiculus, toties iteratus. Ecl. iii.

Incipe Mænaliος mecum mea tibia versus.

Wartonus.

Ibid. Haud dissimilis est versus ille intercalaris apud Moschum, Idyll. 3.

Ἀρχετε Σικελικαὶ τῷ Πενθεος, ἀρχετε Μοισαί.

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.

Vide, sis, Lowthii Prælect. de Sacr. Poës. Hebr. 29. p. 383. 384. Edit. 3. *Edwards.*

V. 65. ἀδ' α) in Flor. ἀδέα φωνά. *Stephanus.*

Ibid. ὁδ' ἔξ αἴτνας Lipsf. Ald. Flor. margo Salamandr. et Farr. ὁδ' ὦ' ἔξ αἴτνας ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. ἀδέα φωνά Aldin. ἀδ' α φωνά Lipsf. ZC. Salam. Farrean. Brubach. HSt. et sic quoque decem codices meliores dare, affirmat Dorville ad Chariton. p. 4. *Reiskius.*

Ibid. ἀδ' α φωνά.) ——— Sic duo Vaticani codices a S. Amando collati. Primus ita edidit Calliergus; ex antiquis certe membranis, quarum copia mihi suppetit: quem sequitur Stephanus.

phanus. Perperam vetustiores illæ, Aldina et Florentina, dant ἀδεα. Fatendum tamen est, Heinſianæ lectioni facem præluxiſſe Græcos enarratores. Legerat, quod non præteriri puto, Gregorius Cor. de Dialectis, ἀδε α̃ φωνα. Edit. Giſberti Koen, 1766. p. 82. Præterea multum variatur in Codicibus meis. *Wartonus.*

Ibid. Edit. Oxon. 1676. habet etiam ἀδεα φωνά. Vera lectio est αδ' α φωνα.

Θυρσις ΟΔ' ΩΞ Αιτνας, και Θυρσιδος ΑΔ' Α φωνα. *Edwards.*

Ibid. Θυρσις οδ' ωξ Αιτνας, —) Thyrsis speaks here δεικτικως. See note on v. 120. of this Idyll. Sophocles, Aj. v. 78. 98. 446. 447. 560. 833. 912. 913. Edit. Johnson, 1737. Camerarius on v. 446. 447. 912. 913. Johnson on v. 78. 98. Westerhoviſius's Commentary on Terence, Andr. 2. 1. 10. p. 79. Heaut. 2. 3. 115. p. 520. Merriſk's Annotations on St. John, 2. v. 19. p. 97. 98. and on the Pſalms, 34. line 17. p. 68. 69.

— The article ο in ωξ is emphatical; as ille in Latin frequently is. — ωξ Αιτνας, —

I would render by an adjective: — *Ætnæus*,

— See Hoogeveen's Notes on Vigerus, cap. 9. ſect. 3. reg. 4. p. 540. not. 14. Edit. 3. Stephans's Theſaur. Ling. Græc. in v. Εκ. Tom. 1. col. 1161. C.

So I would turn — χω' κ̃ δρυμοιο λεων — v. 72. — et leo SYLVESTRIS — Κηξ̃ ορεων τοι σκωπες — v. 136. Et ululæ MONTANÆ —

τα — λινα — Εκ Μοιραν, — v. 139. 140.

— fila FATALIA; — ωξ Εφυρας —

Αρχιας, — Idyll. 28. v. 17. — Archias EPHY-

RÆUS, — Πεισανδρος — ωκ Καμειρα, —

Epi-

Epigram. 20. v. 4. *Pisander* — *CAMIRÆUS*,
 — I must farther observe, that Θυρσις ὁδ' ὡς
 Αἰτνας is elliptical, and to be thus supplied: Θυρ-
 σις ὁδ' ΕΕΤΙ ὁ ΘΥΡΣΙΣ ἐξ Αἰτνας. *HIC Thyrsis EST*
THYRSIS ILLE ÆTNÆUS: THIS Thyrsis is
THE ÆTNÆAN Thyrsis: h. e. EGO SUM
THYRSIS ILLE ÆTNÆUS: I am THE Æ-
TNÆAN Thyrsis.

V. 66. ἦθ' (id est ἦτε) quod revocavi, Lips.
 Ald. ἦσθ' ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. Pro
 posteriore πᾶ ποκα dat Salamandr. et Farreana
 πᾶ τοκα, nescio consilione an errore. quod si data
 opera, necesse est, ut primo etiam loco πᾶ τὸν
 legatur. — *Reiskius.*

Ibid. Πα ποκ' ἀρ' ἦσθ', &c.) Maro — hæc ad
 verbum fere transtulit. Ecl. X. 9.

Quæ nemora, aut qui vos saltus habuere, puellæ
 Naiades, indigno cum Gallus amore periret?

Nam neque Parnassi vobis juga, nam neque

Pindi,

Ulla, moram fecere, neque Aonia Aganippe.

Wartonus.

V. 68. Οὐ γὰρ δὴ) *Non enim profecto* —
Non enim utique — Vide not. ad v. 19. hujusce
 Idyll. nec non Hoogeveen Doctrin. &c. Cap. 39.
 Sect. 3. § 17. *Edwards.*

Ibid. ποταμῶ γε μέγαν Flor. *Reiskius.*

V. 69. Acis Siciliæ fluvius Theocrito nomina-
 tus versu isto,

Οὐδ' Αἰτνας σκοπιάν, ἐδ' Ακιδος ἱερὸν ὕδωρ.

is est, opinor, de quo Eustathius non semel: certe
 quidem is, de quo Vibius Sequester: *Acis*, inquit,

ex monte *Ætna* in mare decurrit, ex cuius ripis *Polyphemus saxa in Ulysses* egisse dicitur. *Silius Italicus*,

Quique per Ætnæos Acis petit æquora fines.

— *Casaubonus.*

Ibid. *Ακιδος*) Vide *Cellar. Geograph. Antiq. lib. 2. cap. 12. Tom. I. p. 624. 625. Edwards.*

Ibid. — *Ποταμοιο μεγαν* —) *Florentina*, nec ulla forsan auctoritate, dat *ποταμω γε*. Princeps tamen editio *ποταμοιο*. Ut et illa quæ *Lo-vanii* prodiit, 1520. 4to. *Wartonus.*

V. 71. *Τηνον μεν θωες*. —) Eodem modo *Virgilius*, — *Ecl. V. 27.*

Daphni, tuum *Pœnos* etiam ingemuisse leones Interitum, montesque feri, sylvæque loquuntur. *Wartonus.*

Ibid. *θωες*,) Vide *Oppian. Cyneget. 3. v. 336. — 338. Rittershuf. ad loc. nec non 4. v. 211. Edwards.*

V. 72. Omnes *ἀνέκλαυσε*. *solus margo HSt.* dat *ἐκλαυσε*. Forte repræsentare volebat admonitionem, stultam illam quidem, *Scholiastæ*, esse, qui divisis vocabulis legant *ἀν' ἐκλαυσε*. *Reiskius.*

V. 73. pro *φίλαι* dat, hic et postmodum, tertius *mediceus* *πάλιν*. *Reiskius.*

Ibid. — *Μωσαι φίλαι*. —) Moneo nonnullos hic *Codices manuscriptos*, inter quos *codex Harleianus*, unusque *Vaticanus*, ut et subinde, dare *παλιν* pro *φίλαι*. — *Wartonus.*

V. 74. *Πολλαι οι παρ' ποσσι βοες*. —) *Virgilius*, *Ecl. X. 16.*

Stant et oves circum, &c.

— *Wartonus.*

V. 75.

V. 75. *πορτίες*) Vide Oppian. Cyneget. i. v. 506. 507. et Rittershus. ad loc. Vide et Cl. Toup. Cur. Posterior. in Theocrit. Idyll. 27. v. 63. *Edwards.*

V. 77. *πρώτιος* Lips. ZC. Brubach. *πράτιος* Ald. Salam. Farr. *ἄρεος* ZC. et codex Stopii. Lips. *ἔρεος.* *Reiskius.*

Ibid. *Ἡνθ' Ἐρμας* &c.) Virgilius, ubi supra, 19. seq.

Venit et upilio, tardi venere bubulci,
Uvidus hiberna venit de glande Menalcas.
Omnes, unde amor iste, rogant, tibi. Venit
Apollo;
Galle, quid infanis, inquit? tua cura, Lycoris,
Perque nives alium, &c.
Venit et agresti capitis Sylvanus honore:
Pan, deus Arcadiæ, venit. —

Wartonus.

V. 78. *ω γαθε,*) Vide Hoogeveen. ad Viger. cap. 3. sect. 3. p. 74. 75. not. 92. Edit. 3. *Edwards.*

Ibid. *ἔρασσαι* (duplici sibilo) solus HSt. poterat ille ea quidem opera supersedere. v. Idyll. 2, 149. *Reiskius.*

V. 79. *pro φίλαι* hoc loco et vs. 84. dat Lips. *παλιν.* v. ad v. 73. *Reiskius.*

V. 80. *βῦται* quatuor medicei, Lips. Aldina, et ex indicio Niclasii, etiam Stop. et Flor. *βῦται* ZC. Salam. Farr. Brub. HSt. *Reiskius.*

V. 81. *ἀνηρώτων*, Lips. Ald. Salam. Farr. Brubach. *ἀνηρώτευν* ZC. HSt. *πρίαπος* omnes veteres, ut necesse sit, ut Dan. Heinsius primus auctor *Πρίηπος* invexerit. *Reiskius.*

V. 82. *αἱ δέ τε* Ald. Salam. Farr. Brub. Lips. *αἱ*

δε γε ZC. quod recepi. α δέ τι κώρα HSt. quod plane repudiandum. *Reiskius.*

Alter codex Benedictinus dat τε, optimus autem Laurentianus τι. ———
Wartonus.

V. 83. πάσας ἀνὰ κράνας solus margo HSt. *Reiskius.*

Ibid. ——— A δε τε κωρα
Πασαν ανα κραναν, παντ' αλσεα, ποσσι φορεται,
—————)

Bion, Idyll. I. v. 19. — 21.

————— α δ' Αφροδιτα,
Λυσαμενα πλοκαμιδας, ανα δρυμς αλαληται,
Πενθαλεα, —————

————— ipsaque Venus,
Solutis capillis, per saltus errat,
Lugubris, —————

Vide et v. 23.

Oppian. Cyneget. 4. v. 366. 367.

Ως δ' οτε παρθενικη γλαυκοεντος εν ειαρος ωρη
Αελαυτοισι ποδεσσιν αν' υρεα παντ' αλαληται,
Ανθεα διζομενη, —————

Ut autem cum puella lactei in veris tempore
Nudis pedibus per montes omnes oberrat,
Flores quærens, —————

Edwards.

V. 84. (ἀρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἀρχετ' αἰο-
δᾶς)) Quia hic intercalaris versus omnino inter-
rumpit sententiam, ideo parenthesis notis eum
cixi: quod in aliis non feci, post quos tamen et
ipsos sæpe illa imperfecta manet. *Stephanus.*

V. 85.

V. 85. *Ζατεῦσα, δύσερως* Lips. Ald. quod recepi. *Ζατεῦσ', α' δύσερως* ZC. Brubach. quod idem videtur etiam voluisse Salamandrina, in qua est *Ζατεῦσ' δύσερως*. Sed adhuc pejus Farreana *Ζατεῦσ' δύσερος*. denique *Ζατοῖσ' α' δύσερως*. HSt. E Stopiano video *Ζητοῖσ'* afferri. *Reiskius*.

Ibid. ————— Dorica sunt vocabula et ex usu penitus remota, *Ζατῶσαι*, et quod pro eodem citare videtur Hesychius, *Ζαγῶσαι*: quod modo est *ὑποπτεῦσαι*, modo nihil aliud quam *Φράσαι*, et dicere. *Ζαγῶσαι*, inquit, *ὑποπτεῦσαι*. *Δωρικὴ ἢ λέξις, ἀντὶ τῷ ἐπισχεῖν, κατασχεῖν*. Et infra: *Ζατῶσαι, Φωρῆσαι, Φράσαι, Ζημιῶσαι, ὑπονοῆσαι*. Scribo non *Ζατεῦσα*, sed *Ζατῶσα*, sensu longe alio, quam hactenus suspicatus est quisquam. Tota hæc oratio Nymphæ Echenaidis est exprobrantis Daphnidi vulgivagam Venerem, καὶ ὁρμὴν ἄσκατον. Juro Theocriti Veneres, locum non esse, qui minus ab interpretibus intellectus sit, cum iis quæ sequuntur, ut ostendamus cum singula considerabimus. ————— Totam ————— orationem putat (Græcus interpres) esse consolantis Daphnidem Priapi: cum sit indignantis puellæ, cui fidem fregerat, quamque inconstantia sua offenderat: itaque tot errores committit, quot verba sequuntur. Antiqui critici non est dubium quin in hoc Theocriti loco partim *Ζατῶσα, ὑποπτεῦσα, Ζηλοτυπῶσα*, exposuerint: partim simpliciter *Φράζουσα*, quod nobis placet. Sed utro modo sumas, oratio quæ sequitur ipsius Nymphæ est. — Tota increpatio quæ sequitur nihil aliud est quam libidinosi hominis character, non infelicitis. Itaque nec vocem *δύσερως*, nec vocem *αἰμήχανος*,
L 4 in-

intellexerunt, ut debebant, interpretes: quo factum, ut nihil in tota puellæ oratione perceperint, cum etiam cujus esset ea, ignorarent. Δύσεως est non qui Græcis dicitur ἐπὶ κακῇ ἐραῖ, nec quod Grammatistæ volunt, δύσκολον ἔρωτα ἔχων, quomodo ab omnibus acceptum fuit hætenus: nihil minus. Sed qui Xenophonti δύσεως τῶν ἀφροδισίων, Theocrito simpliciter δύσεως dicitur: qui in amorem et libidinem nimium effusus est, nec modum sui habet. Eodem modo et ἀμήχανος, cujus vocis vis in loco simili nondum sat bene Latinis expressa fuit. Poëta de Nestore eodem fere modo bis usus est, cum vehementiam illam senilem καὶ ὀργὴν γεροντικὴν exprimit. — σὺ δ' ἀμήχανος ἐσσι γεραιέ; *Tu nimium mirus homo es senex, nec cessare potes.* Utrumque et δύσεως et ἀμήχανος intensionem hic designat; quod hætenus observatum non fuit. Objicitur Dapnidi amoris inconstantia, et promiscua Venus, ut sequentia docebunt. *Heinsius.*

Ibid. δύσεως) Eratosthenes Scholasticus, Epigram. Antholog. C. Ceph. lib. 1. num. 401. Edit. Oxon.

Τῷς τρητῷς δονακας, το νακος τοδε, ταν τε κορυναν,
Ανθεο Πανι φιλω, Δαφνι γυναιοφιλα.

Ω Παν, δεχνυσο δωρα τα Δαφνιδος· ισα γαρ αυτω

Και μολπαν φιλεις, και ΔΥΣΕΡΩΣ τελεθεις.

Pertusas arundines, et rhenonem hunc, pedumque,

Optimo Pani dedicasti, O Daphni mulierose.

Accipe, O Pan, Daphnidis dona: non tu enim,
atque ille,

Minus et cantum et deperdite amas mulieres.

Edwards.

V. 86. Sequitur:

Βέτας μὲν ἐλέγευ· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ εἰκας.

Hæc probant superiora, ac potissimum ea, quæ de voce *δύστητος* diximus. Convicium quo in re pastoralis proscindebatur οἱ Αἰπόλοι, erat, quod imitarentur pecoris sui naturam. Atqui *λάγνοι* et Venerei erant οἱ *τράγοι* καὶ αἱ *αἴγες*, Caprariorum pecudes, ut vulgo notum est: Tales ergo et illi qui præerant iis. Festiva, lepida, venusta est hæc puellæ oratio: quæ ne puellæ quidem antea esse sciebatur. Dicebaris, inquit, o Daphni, Bubulcus esse, et homo continens: nunc Caprariorum mores induisti. ————— *Heinsius.*

Ibid. μὲν ἐλέγευ revocavi e Lips. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. ut necesse sit, vulgare μὲν ab Heinsio profectum esse. *Reiskeius.*

Ibid. αἰπολῷ ἀνδρὶ) h. e. ἀνδρὶ ONTI αἰπολῷ, vel ———— ΟΣ ΕΣΤΙ αἰπολός. Confer Idyll. 6. v. 7. ———— Sic et Idyll. 10. v. 1. Εργατῖνα βουκαίε, ———— h. e. Εργατῖνα ΩΝ βουκαίε, vel ———— ΟΣ ΕΙ βουκαίος, ———— Vide quæ ibi diximus. ———— Vide etiam ver. 9. ejusdem Idyll. nec non Idyll. 21. v. 3. Epigram. 7. v. 2. Oppian. Cyneget. 3. v. 295. ———— Φωτὲς ἀμωρῆες, ———— *Homines pastores*, ———— Idem idioma habent Latini: *homo servus*, *homo histrio*, *homo fabulator*, *mulier meretrix*, et similia. Porro, ut recte monet Cl. Hoogeveenus, "Vocabulum " *ἀνὴρ* junctum substantivo hominis, studium vel " artem aliquam exercentis, in versione Latina " commodè omittitur. Ut, *Λατόμοι ἄνδρες* apud " Q. Calabr. *Lapicida*. *Βυκόλος ἀνὴρ*. *Armentarius*. apud eundem lib. VI. v. 347." ————

Ani-

Animadversſi. ad Vigerum, cap. 3. ſect. 3. not. 82.
p. 76. Edit. 3. *Edwards.*

V. 87. Sequitur:

Ὠπόλος ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται,
Τάκειαι ὀφθαλμῶς, ὅτι ἔτράγος αὐτὸς ἔγεντο.)

Et hoc confirmat quod diximus. Est enim
τηκεδῶν ὀφθαλμῶς, hominis libidinosi, æmuli, κα-
τωφερεῖς, et obsceni, character. — Sensus totius
loci, et, ut magistri loquuntur, τὸ πᾶν, tale est:
Puella per fontes et lucos omnes fertur, atque
ita conqueritur: Certe, Daphni, in amoribus le-
vis nimiumque desultorius es. Hactenus qui-
dem Bubulcus ab omnibus dicebaris: nunc vero
Caprariorum mores et inconstantem libidinem
plane induisti. Illis enim, quotiescunque suas
capras iniri vident, dolent continuo et liquore
turpi suffunduntur oculi, quod non ipsi hirci
sint. Tibi vero, quotiescunque puellam e trivio
ridere vides, oculi liqueſcunt, quod non cum ea
choreas ducas. Non vetabo propterea si quis
illud αἰ δὲ τε κώρος cum Priapi oratione unico ductu
continuet: ut illa quæ sequuntur μιμητικῶς ab
illo referantur. Hæc interim verba puellæ
sunt. *Heinsius.*

V. 91. Τάκειαι ὀφθαλμῶς, ———) Dacier on
Horace's Epodes, 5. v. 40.

Intabuissent pupulæ.

Intabuissent) "C'est le mot propre pour ex-
"primer l'effet, qui se produit dans les yeux d'
"une personne, qui regarde un objet, qu'elle
"souhaite avec passion, & dont elle ne ſçauroit
"pourtant jouir. Leur humeur cristalline se
"con-

“ consume peu à peu, leur lumière s’affoiblit, &
 “ la langueur, qu’ ils contractent, les fait pa-
 “ roître mourans. C’ est ainsi qu’un Berger dit
 “ à Daphnis dans Theocrite :

“ Καὶ τὸ δ', ἐπεὶ κ' ἐσορῆς τὰς παρθένους, οἷα γελῶντι,
 “ Τάκεαι ὀφθαλμῶς, ὅτι εἰ μετὰ ταῖσι χορεύεις.

“ *Et toi, quand tu vois nos jeunes Bergeres rire*
 “ *Et danser, tu te meurs, Et tes yeux se consomment, de*
 “ *ce que tu ne danses pas avec elles. &c. &c.*”

Ibid. τῇσι solus ZC. et Stop. *Reiskius.*

V. 92. ποτελέξαι — Lipf. Ald. ZC. Salam.
 Farr. Brubach. Solus Stephanus auctor fuit in-
 secutis, ut ποτιλέξαι darent. *Reiskius.*

V. 93. Ἀνυε μικρὸν ἐρωτα, —) — “ Pera-
 “ gebat amorem acerbum. id est, Transfigebat
 “ tempus in acerbo amore.” Stephan. Thesaur.
 Ling. Græc. in v. Ἀνυω. *Edwards.*

V. 95. ἡ Κύπρις Ald. ZC. Salam. Farrean. Bru-
 bach. HSt. αἱ Κύπρις sola Commelin. & Lipf. —
 γελώωσα Flor. *Reiskius.*

Ibid. γελαοισα,) Vide Hesiod. Theogon. v. 203.
 — 206. Hom. Iliad. 3. v. 424. — 4. v. 10.
 — 5. v. 375. — 14. v. 211. — 20. v.
 40. Odyss. 8. v. 362. Hymn. in Ven. v. 17. 49.
 56. 65. 156. Suid. et Steph. in v. Φιλομειδης.
Edwards.

V. 97. — Λυγιζειν.) Legit Calliergiana λυγυ-
 ζειν. Stephanus et Aldus cum nostra. Quin et
 λυγιζειν habet et interpretatur Scholiastes. —
 Vaticanus unus λυγιζην. — *Wartonus.*

V. 98. ἄρ' Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt.
 ἦρ' Lipf. ZC. ἀργαλέω solus HSt. — *Reiskius.*

Ibid.

Ibid. (ελυγνυχθης;) ——— Aldus cum nobis:
Wartonus.

V. 100. ποταμίετο Lips. Ald. ZC. Salam.
 Farr. Brubach. margo HSt. et Stobæus, qui cap.
 62. hunc locum recitat, ——— ποταμίψαλο
 HSt. et Stop. *Reiskius.*

V. 101. θανατοῖσιν sola Ald. ———
Reiskius.

Ibid. ——— Κυπρι βαρετα,

Κυπρι νεμεσσασατα, Κυπρι θνατοῖσιν απεχθης,) Huc
 facit breve Bionis Idyllium, quod apud Stobæum
 exstat, Serm. 62. p. 401. Edit. Aur. Allob. et in
 Bion. et Mosch. Edit. Heskin. p. 14. quodque
 bellum in primis, meo quidem animo, atque
 elegans est:

Αμερε Κυπρογενεια, Διος τεκος, ηδε Θαλασσης,
 Τιπηε τοσον θνατοισι, και αθανατοισι χαλεπειεις;
 Τυθον εφαν' τι νυ τοσσον απεχθεις, και τι νυ σ' αλα,
 Ταλικον ως πανηισσι κακον, τον Ερωτα τεκηαι,
 Αγριον, ασοργον, μορφα νουν κδεν ομοιον;
 Ες τι δε νιν πλανον, και εκασολον ωπασας ημιν,
 Ως μη πικρον εοντα δυναιμεθα τηνον αλυξαι;
 O placida Venus, Jovis et Maris filia,
 Quid est quod adeo hominibus, et diis molesta es?
 Parum dixi: imo quid adeo infensa es, et quid te
 lædit,

Tantum ut omnibus malum, Amorem pepereris,
 Crudelem, immitem, ingenio longe dissimilem formæ?
 Cur vero alatum eundem, et sagittarium nobis
 dedisti,

Ut

* Ita restituit Longopetræus. Vulgo και παντα nullo sensu,
 et repugnante etiam metro legitur. *Heskin.*

Ut illum quantumvis acerbum effugere non possemus?

Edwards.

V. 102. Ἦδη γάρ) in Flor. editione legitur, ἦδη γὰρ φράσθη πάνθ' ἄλιον ἄμμι δεδύκην Δάφνις. Quam lectionem comperi ab Eustathio ex parte comprobari, legente itidem hæc per infinitivum (sed scribente δεδυκεῖν, non δεδύκην) cum accusativo ἄλιον. Ita enim ille in hunc locum Odyss. υ. ἥελιος δὲ Οὐρανὸν ἐξ ἀπὸ λωλε, κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλὺς, &c. ————— lectionem Flor. edit. probō in eo, quod ἄλιον scribit, et quod infinitivum etiam habet: (sed quem malim cum εἰ scribere, ut apud Eustathium legimus) rursus eandem improbo in eo, quod distinguit post Δάφνις, non ante. Veram enim hanc esse lectionem arbitror: Ἦδη γὰρ φράσθη πάνθ' ἄλιον ἄμμι δεδυκεῖν; Δάφνις κ' οἷα αἰθερᾷ, etc. ut sit: Jamne ergo dicis, omnem solem occidisse? id est: Jamne de vita nostra actum esse dicis? Jamne extremum vitæ diem mihi instare ais? Quanquam φράσθη malit fortasse quispiam exponere: *Putas, Existimas*. Videamus autem, quam belle hæc inter se cohæreant. Dixerat illi Venus, Tu gloriabaris, fore, ut Amorem subigeres: nonne tu contra ab Amore sævo subactus es? Ex quibus Veneris verbis colligit Daphnis, et eam et ejus filium, Amorem, omnes machinas ad perdendum ipsum adhibuisse, adeo ut spes nulla vitæ supersit. Respondet itaque: Jamne ergo solem omnem nobis occidisse putas? Quibus verbis subjungit: Δάφνις etc. id est, Daphnis etiam apud inferos erit acer dolor Amori. Q. d. Atqui, etiamsi mori me contingat, vel ipsa umbra

umbra mea vehementes Amori molestias exhibebit. Lego autem: Κακὸν ἔσsetαι ἄλγος Ἐρωτι, ut legitur in Flor. ——— Stephanus.

Ibid. Non est autem dubitandum recte hunc versum,

Ἦδη γὰρ Φράσδει πάνθ' ἄλιον ἄμμι δεδύκειν;

ex Eustathii commentariis in Iliadis ῥαψ. δ. χ. sic esse emendatum. ——— Casaubonus.

Ibid. In hujus versus lectione et interpunctione libri multum a se discedunt. Medicei duo, Lips. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. sic dant: Ἦδη γὰρ Φράσδει πάνθ' ἄλιος. ἄμμι δεδύκει Δάφνης. κείν ——— nisi quod ZC. post δεδύκει adhuc aliud comma addit. Eandem lectionem, sed aliter distinctam, exhibet HSt. scilicet sic: Ἦδη γὰρ Φράσδει πάνθ' ἄλιος ἄμμι. δεδύκει Δάφνης. De lectione dubium non est, quin ἄλιος vera sit. Sed de ratione verba discriminandi laboratur. Penes me quidem certum est, ita illa discerni oportere, ut discrevi, ad hunc nempe modum: (Ἦδη γὰρ Φράσδει πάνθ' ἄλιος ἄμμι δεδύκει. Sol nobis occidit (in præsente) hoc est, in extremo vitæ versor articulo, fatum mihi supremum imminet. Id enim loquuntur omnia, scil. signa et argumenta vitæ meæ declinantis, aut omnes meæ res. δεδύκει repeto a verbo δεδύκειν. Juniores editiones vitiose dant ἄλιον et δεδύκειν. Liber Vimariensis annotatum dabat, in Flor. esse ἄλιον et δεδύκην. Eustath. ad Iliad. χ. p. 1266. 47. ἐντεῦθεν δὲ ὀνόμενος ὁ Θεόκριτος φησι τὰ ἐπὶ πάντα τὸν ἥλιον δεδύκειν, ἥγην ἐπὶ πάσας συνέλεσθῆναι τὰς ἡμέρας τῷ ζῆν. Citavit scil. e memoria, quæ ad lapsum facilis et prona est. Idem ad Odyss. v.

p. 1895. 16. καθὰ κ' Θεόκριτος ἥλιον πάντα δεδύκειν
λέγει τῷ ἤδη θνήσκοντι. *Reiskius.*

Ibid. —————

Ἦδη γὰρ φράσδει ΠΑΝΘ' ΑΛΙΟΣ ἄμμι. δεδύκει
Δάφνις. —————

Ita scribendus videtur iste locus. quo tangit
Daphnis Veneris commercium cum Marte, cujus
SOL index fuerat. ———— *Tour.* Animadverssi.
in Schol. Theocrit. Idyll. 1. v. 1.

V. 103. ἔρωτος est in meis omnibus. Henr. Ste-
phanus in notis e Florentina probat ἔρωτι, me
quidem invito. ἄλγος ἔρωτος, *ulcus Cupidinis* est,
res eum urens, excrucians. κὴν αἶδα Lips. *Reiskius.*

Ibid. ———— *Ἐρωτος.*) Mavult Stephanus ἐρωτῇ,
secundum Florentinam. Quod et habent mei
Codices. Aldus et Calliergus exhibent ἔρωτος. —
Wartonus.

V. 105. ἔ λέγεται dant omnes mei. nullus ta-
men dubito, quin legendum sit, aut ἔ λέχεται,
vade ad Idam, ubi lectum sternit, vel lecto accipit,
et concubinam sibi habet, vel potius ἔ δεχεται, ubi
hospitio accipit, vel exspectat, pastor, Anchises, Ve-
nerem. ———— *Reiskius.*

Ibid. Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βαρκόλος. ————)
Hæc perperam sollicitavit Cl. Reiskius. Nihil
falsius, nihil venustius, hac Apopsiopefi. Ita lo-
cutus est Mercurius apud Lucianum, Deor. Dial.
XV. Εγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Αφροδίτην· ἀλλ' ἔ' χρεὴ αὐ-
χεῖν. Item Aristophanes, Vesp. 1172.

Πρῶτον μὲν ὡς ἡ Λαμί' αἰῶσ' ἐπέρδετο,
Ἐπειτα δ' ὡς ὁ Καρδοπίων τὴν μητέρα.

Ita

Ita scribendus iste locus, vel metro postulante. Recte ὁ Καρδοπίων, ut supra ἡ Λαμία. Sunt autem hæc nequiora et καμικώτερα. Interpretes non intellexerunt. Haud aliter Virgilius, Ecl. iii. 12.

Novimus et qui te. —————

Ad quem locum consulendi interpretes. *Toupius.*

Ibid. ερπε) Ερπω de reptilibus proprie dicitur, et *serpere* significat. Sæpe vero pro simplici βαίνω, nativa serpendi significatione prorsus omitta, sumitur: sive — de quibuscumque aliis animalibus sensu laxiori dicitur, et *incedere, ire, vadere, tendere, accedere, &c.* sonat. Nimirum plurima in omnibus linguis vocabula *ex ea significatione*, ut Gellii verbis utar, Noct. Attic. lib. 13. cap. 29. *in qua nata sunt, decesserunt vel in aliam longe, vel in proximam.* Vide Porti Lex. Doric. in v. Ερπω. Clerici Art. Crit. P. 1. C. 4. § III. 10. p. 89. Edit. 5. Johnsoni Not. in Sophocl. Ajac. v. 157. 282. Adi, sis, et Wartonii Not. in Theocr. Idyll. 15. v. 26. *Edwards.*

V. 106. solus HSt. dat ἀγχίσαν. cæteri omnes ἀγχίσην. ————— *Reiskius.*

Ibid. ————— ερπε πὸς Ἰδαν,

Ερπε πὸς Ἀγχίσαν. —————)

Hesiodus, Theogon. v. 1007. ————— 1009.

Αἰνεῖαν δ' ἀρ' ἔτικλεν εὐσεφανὸς Κυthereia,

Αγχίσῃ ἡρώϊ μίγξεισ' ἐρατῇ φιλοτῇ,

Ἰδῆς ἐν κορυφῇσι πολυπύχῃ, ὑλησσοῖ.

Æneam porro peperit pulcre coronata Cytberea,

Anchisæ heroi mista jucundo concubitu,

Idæ in verticibus habentis multa juga, sylvosæ.

Edwards.

Ibid.

Ibid. ——— Duo vocabula *τηνεί* et *ᾧδε*, non sunt inter se disjuncta, non *ibi* et *hic* significant, sed utrumque idem dicit *ibi*, *ibi*, apud Anchisen puta, in monte Ida. Locus est similis *vf. 33. idyllii 5. ubi v. Reiskius.*

Ibid. et V. 107. ——— *τηνεί ὄρυες, ᾧδε κυπείρος, ὠδε καλον βομβευνή· ποῖσι σμανέσσι μελίσσαι.)* Confer quæ canit Noster, *Idyll. 5. v. 33. 34. 45. — 49. et Idyll. 11. v. 45. — 48. Vide et Virg. Eclog. 7. v. 12. 13. Edwards.*

V. 108. a medico tertio et a Stopiano abest. *Reiskius.*

V. 109. *Ωραῖος χ' Ωδωνις,)* ——— Reponendum omnino,

ΩΡΕΙΟΣ Χ' ΩΔΩΝΙΣ. ———

Sensus est: *Tu me rides, et de BUBULCO triumphos agis. Sed Anchises BUBULCUS; sed Adonis PASTOR; et uterque MONTES colebant. Idem ὠρειος et ὄρειος. Qua voce utitur Polybius, Lib. X. p. 835. Καὶ ΤΩΝ ΟΡΕΙΩΝ τὰς ΑΚΟΝΤΙΖΕΙΝ καὶ λιθάζειν δυναμένους, οἱ τινες κατὰ τὰς μὲν ἐκ ἑμενον.* Ita scribendus iste locus, qui cum Nostro conferendus est. Manum suam agnoscit Theocritus, iii. 46.

Τὰν δὲ καλὰν Κυθήρειαν ΕΝ ΩΡΕΣΙ ΜΑΛΛΑ ΝΟΜΕΥΩΝ

Οὐχ ἔτιως ΩΔΩΝΙΣ ἐπὶ πλεον ἄγαγε λύσσας,

Ως' εὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;

Confer etiam *Idyll. XX. 35. ——— Τουρ.*

Epist. de Syracus. v. 113. p. 339. 340.

Vide et *Animadverss. in Schol. Theocrit. Idyll. 7. v. 106. — And I can oblige the reader with some farther remarks of this excellent Critic*

M

upon

upon the place, taken from one of the Letters, he has honored me with:

————— “ I would advise you to print “ *Ωρειος*” which I have already shewn to be the “ true reading in my Letter to Mr. Warton. “ The common reading is nonsense. Virgil’s “ *formosus Adonis* is nothing to the purpose. If “ he followed Theocritus, he followed a bad “ Copy: which I suspect was the case of Ho- “ race; as I have intimated in my Emendations “ on Suid. II. p. 11.”

Ibid. *Ωρειος* is without all doubt the genuine reading: but I would give the sense a little different turn: “ *Adonis too inhabits a mountain, or “ frequents mountains, as well as Anchises; as he “ both feeds sheep, &c.*” Daphnis insinuates, that Venus used to go to *him there*, as she did to Anchises on mount Ida: ——— See Idyll. 3. v. 46. — 48. ——— 20. v. 34. — 36. Bion, Idyll. 1. passim. Ovid, Metamorph. 10. v. 524. ——— 559. Ruæus ad Virg. Eclog. 10. v. 18. Danet, Dictionary &c. in v. *Anchises et Adonis*.

V. 110. ——— Ex iis, quæ docent nos interpretes ad ista verba, καὶ *πῶκας* βάλλει, colligimus, mutato accentu scripsisse veteres grammaticos ex idiomate Dorico *πῶκας*, et *θῶας* (sic scribendum in scholiis) et similiter alia id genus. Eum linguæ Doricæ canonem refert Eustathius ex commentariis in Theocritum. Ita ille in hæc verba ex *Ιλιάδ.* ῥαίψ. ε.

————— ἡ δ’ ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ἦν.
 Ἰσέον, ait, ὅτι ὡς καὶ ἐν τοῖς Θεοκρίτῃ Φαίνεται, αἱ μὲν εἰς
 αἱ λήγῃσαι εὐθεῖαι τῶν πληθυντικῶν συσέλλασσι τὸ α τῶν
 αἰ-
 i

ἐπιταλικῶν παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν, αἱ δὲ εἰς ἐκλείνουσιν ἀπ' ἑκείνης τῇ κοινῇ διαλέκῳ. ex isto canone scribendum oda quarta, πρῶτας σιτίζεσθαι, ut habent libri antiqui, non πρῶτας, ut alii codices ideo corrupti, quia emendati. Meminerint tamen tirones, non semper huic canoni esse locum in scriptis τῶν Δωριαζόνων: idemque sentiendum de cæteris omnibus, quæ huic dialecto propria esse traduntur. simile potest observari in Herodoti et Hippocratis τῶν ἰαζόνων scriptis. *Casaubonus.*

Ibid. Ἰηρία πάντα δίδωκε Ald. Lips. margo Salamandr. et Farr. et margo item HSt. Scholiastes et Florentina. Ἰηρία τ' ἄλλα δίδωκε ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. et codex Stopii. ——— *Reiskius.*

Ibid. ——— T' ἄλλα. ———) Ita Calliergus, Stephanus, Florentina. Aldus, et Stephanus in margine πάντα. Utriusque lectionis mentio fit a Scholiaste. Necnon utraque constat in Vaticanis. Confer Idyll. XXIV. 79. *Wartonus.*

V. 112. αὖτις quatuor medicei, et ex editis sola Brubach. cæteræ omnes αὐτίς. propius a vero. leg. enim ἄντις, ex adverso. Vide, ut stare possis ex adverso Diomedis, cum eo in certamen congressa. Potest tamen vulgata ferri, si αὖτις accipitur pro rursum, aut, ut aliud exemplum afferam, et ἄσπον cum Διομήδεος conjungitur. ut stes prope Diomedem. ἰοῖσα tum significabit studium, contentionem, festinationem. *I propere, et vide, ut cum Diomedē congregiare.* Præfero tamen αὐτίς. ——— *Reiskius.*

Ibid. Quæ hic habet Reiskius noster, ἐς κορακας, quod aiunt, ableganda. ——— Ἄσπον, all know, has frequently a genitive case after it; and ἰεναι;

οἱ ἐρχεσθαι ἄσπον τινος, *prope accedere ad aliquem*, or *ad aliquid*, is a Greek phrase: Herodotus, lib. 4.

C. 3. — νυν ὧν μοι δοκεῖ αἰχμας μὲν καὶ τοῖα με-
τειναι, λαβούλα δὲ ἐκάστων τε ἵππευ τὴν μασιγὰν, IENAI
ΑΣΣΟΝ ΑΤΤΩΝ. — *Mibi videtur, spiculis
arcubusque omiſſis, ſumenda cuilibet flagella, quibus
equos verberamus, et AD ILLOS PROPIUS
EUNDUM.* —

Homer, Il. 23. v. 3. 4.

— — — — — αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
ΤΕΙΧΕΟΣ ΑΣΣΟΝ ΙΣΑΝ, σάκε' ὤμοισι κλιναντες.

— — — — — at Achivi
AD MURUM PROPE ACCEDEBANT,
ſcuta humeris inclinantes.

Euripides, Cyclop. v. 253. 254.

Ἡμεῖς βορὰς χρῆζοντες ἐμπολὴν λαβεῖν,
ΣΩΝ ΑΣΣΟΝ ΑΝΤΡΩΝ ΗΛΘΟΜΕΝ νεως ἀπο.

*Nos cupientes cibi emptionem, h. e. cibum emp-
tum, accipere,*
AD TUA ANTRA PROPE ACCESSIMUS
a navi.

Aristophanes, Eq. v. 1303.

— — — — —
Καὶ τιν' εἰπεῖν, ἥ τις ἀνδρῶν ἀσσον ἔκ
ἐληλθόει,
— — — — —

— — — — —
*Et quandam earum, quæ AD VIROS numquam
PROPIUS ACCESSERAT, dixiſſe,*
— — — — —

So that the words Διομηδεος ασσον ιοισα, are constructed together; and not to be disjoined: Διομηδεος cannot be separated from ασσον, nor ιοισα from ασσον Διομηδεος.

_____ *σαση* _____ means nothing more than *ση* does in that well-known hemistich,

ΣΤΗ δε μαλ' εγγυς ιων, _____

*STETIT*que, valde prope cum accessisset, —

and in

ΣΤΗ ρα μαλ' Εκτορος εγγυς, _____

STETIT valde *Hectorem prope*, —

Αιας δ' εγγυθεν ηλθε, Φερων σακος, ηυτε πυργον,
ΣΤΗ δε παρεξ' _____

Ajax vero prope accessit, ferens scutum, velut turrim;

*STETIT*que *juxta*: _____ *

_____ or than *σητην* and *εση* do in

Ως φατο' τω δε μαλ' ωκα Ποσειδαιων και Αθηνη
ΣΤΗΤΗΝ εγγυς ιοντε, _____

Sic dixit: hunc autem valde cito Neptuneus et Minerva

STETERUNT prope accedentes, — †

Ως φαλο' τε δ' Οδυσευς δερικλυτος, εγγυθεν ελθων
ΕΣΤΗ προςθ'. _____

M 3

Sic

* Iliad, 4. v. 496. — 5. v. 611. — 11. v. 429. — 12. v. 457. — 17. v. 347. — 7. v. 225. — 11. v. 485. 486.

† Iliad, 21. v. 284. 285,

*Sic dixit: hunc autem Ulysses hasta inclytus, prope
veniens*

STETIT ante: ————— *

The phrases in Homer,

ΣΤΗ ——— ΕΓΓΥΣ ΙΩΝ, ———

ΣΤΗ ——— ΕΚΤΟΡΟΣ ΕΓΓΥΣ, ———

———— ΤΩΙ ———

ΣΤΗΤΗΝ ΕΓΓΥΣ ΙΟΝΤΕ, ———

———— ΤΟΥ ——— ΕΓΓΥΘΕΝ ΕΛΘΩΝ

ΕΣΤΗ ———

are manifestly similar to this place here in Theocritus,

———— ΣΤΑΣΗΙ ΔΙΟΜΗΔΕΟΣ ΑΣΣΟΝ ΙΟΙΣΑ,

and shew what its genuine sense is.

ΑΥΤΙΣ then is most evidently the right reading, not ΑΥΤΙΣ. And the true order of the words is as evidently this: ΟΡΑ, οπως ιοισα ασσον Διομηδεος ΑΥΤΙΣ γαση, ———

Ibid. ——— γαση, ———) ——— “Ισημι,
“statuo, vel stare facio alterum: Ισημαι, statuo
“me, seu stare facio me, i. e. *sto*.” ———
Kuster. de Verb. Med. sect. 1. § 13. p. 13. Edit.
Nov. 1773. Edwards.

Ibid. ——— Διομηδεος ασσον ———) Διομηδεος
is not really governed by ασσον, but by απο understood: See Bos's Ellipses, in voc. Απο. p. 322.
323.

Ibid. ——— γαση, ——— ιοισα,) As the
action of *going near*, or *approaching*, must necessarily

* Iliad, 11. v. 396. 397.

farily be over and past, before that of *standing* commences, I would render ——— *ισισα*, in Latin, by the preterit participle of a verb deponent, ——— *profecta*, ——— *aggressa*, ——— or by *cum* and the future perfect subjunctive of a verb neuter, *cum* ——— *iveris*, ——— *cum* ——— *accesseris*, ——— &c. Either of these ways of turning it, is consistent with the nature and order of things. The present participle in the common Version, (*accedens*, ———) is manifestly not consistent with them: ——— though, in point of Latinity, the expression is undoubtedly good: See Sanctius's *Minerva*, lib. 1. cap. 15. p. 130. ——— 132. Edit. Amst. 1714. and Perizonius's Note, 2. Vossius's *Aristarchus*, de Analog. lib. 4. cap. 14. Vol. 2. p. 233. Johnson's *Grammatical Commentaries*, p. 392. Port-Royal *Latin Grammar*, sect. 4. chap. 3. II. p. 496. 497.*

In the hemistichs quoted from Homer,

Στη δε μαλ' εγγυς ιων, ———

Στητην εγγυς ιοντε, ———

——— *ιων* ——— is properly translated, ——— *cum accessisset*, ——— Il. 4. v. 496. ——— 5. v. 611. ——— 11. v. 429. ——— 17. v. 347. and ——— *profectus*, ——— 12. v. 457. ——— *ιοντε*, ——— is as improperly translated, ——— *accedentes*, ———

Ibid. ——— Διομηδεος ασπον ιοισα')
Diomedes Homericum respicit poeta, qui Venerem
M 4 rem

* I must just observe, obiter, that the Latin language *sometimes* runs into the impropriety of using the present for the preterit participle; the English language *perpetually*.

rem vulnerasse dicitur. Iliad. Lib. V. ———
Wartonus.

Ibid. ΑΥΤΙς ΟΠΩς ΣΑΪΗ, ΔΙΟΜΗΔΕΟς ΑΨΣΟΝ ΙΟΙΣΑ,) Literally in English, See *that you stand again* — According to the spirit of the Author, *Go and stand again* — or, *Go and get again* —

ΑΥΤΙς ΟΠΩς ΣΑΪΗ, ΔΙΟΜΗΔΕΟς ΑΨΣΟΝ ΙΟΙΣΑ,

Go and get near Diomed again,

Adi Iliad. 5. v. 121. ——— 132. 311. ———

380.

V. 113. Και λεγε, “Τον βωταν νικω Δαφνιν, —”) Subest ελλειψις supplenda vocula οτι· Και λεγε, ΟΤΙ “Τον βωταν νικω Δαφνιν, ———” Narrationibus rectis sæpe prefigitur οτι διηγηματικον· Neque redundat particula — (Vide omnino Hoogeveen. Doctrin. &c. Cap. 38. Sect. 3. § 9. (ut nonnulli volunt.* ——— Xenophon de Cyri Institut. lib. 5. p. 332. ——— Και ο Κυρος απεκρινατο, ΟΤΙ, εφη, ω Γωβρυα, πολλες μεν οιομαι ειναι ανθρωπους, &c. — *Et respondens Cyrus, multos arbitror esse homines, ait, Gobrua, &c.* — Ibid. p. 363. 364. Επει δε παντες εν οδω ησαν, προς μεν Χρυσανταν ιππεας επεμψεν, ερκετας, ΟΤΙ, Εν οδω ηδη παντες αγεδη εν θασσον. *Cumque omnes essent in itinere, ad Chrysantam misit equites, qui dicerent, Omnes jam in via sunt; quare celerius ducito.* Idem, Ibid. lib.

* Budæus, Devarius, Vigerus, Hutchinsonus, Merrick, alii. Adi, sis, Budæi Comm. Ling. Græc. p. 1049. 1050. Edit. Paris. Devarii Libel. de Græc. Ling. Partic. p. 174. Vigeri Idiotism. cap. 5. sect. 1. reg. 16. cap. 8. sect. 9. reg. 4. Hutchinsoni Nott. ad Xenophont. Cyropæd. lib. 5. p. 332. 363. ——— 7. p. 504. Edit. 4to. Merrick, Annotatt. ad Evangel. Joan. 1. v. 20. 32. ——— 3. v. 28.

lib. 7. p. 504. ——— Των εν υπηρετων τις απεκρι-
 νατο, ΟΤΙ, Ω δεσποτα, ε ζη, αλλ' εν τη μαχη απεθα-
 νεν, εμβαλων το αρμα εις τας Αιγυπτιας &c. ———
Ei quidem ex ministris respondit, Is, domine, non
vivit, sed in pugna mortuus est, cum in Ægyptios
currum suum immisisset: &c. Vide et Merrick, an-
 notatt. in Evangel. Joan. 1. v. 20. nec non Hoo-
 geveen. Doctrin. &c. Cap. 38. Sect. 2. § 5. *Ed-*
wards.

Ibid. ——— νικω ———) De usu particulæ οτι διη-
 γηματικῶ agens Cl. Hoogeveenus, hæc inter alia
 habet, Doctrin. &c. Cap. 38. Sect. 2. § 1. 2. 5.

I. “ Usus διηγηματικὸς est duplex; vel enim rem
 “ narriamus ex nostra, vel aliena persona, uten-
 “ tes illic obliqua, hic recta oratione. Obliqua
 “ per accusativum et infinitivum resolvi potest:
 “ ut, cum dicimus: Λέγω, ὅτι Σωκράτης ἐστὶ σοφός.
 “ et, Λέγω Σωκράτην εἶναι σοφόν. At non item hoc
 “ fit in oratione recta.” ———

II. “ In eo Græci discrepant a Latinis, ut hi
 “ præterito tempore utantur, illi præsentī, quo-
 “ ties narrant aliquid factum, nempe quempiam
 “ vel dixisse, vel monuisse, vel interrogavisse
 “ quippiam. Ratio est, quod varia respiciuntur
 “ tempora: Latini respiciunt tempus, quo ipsi
 “ rem narrant, quod itaque præterit: Græci il-
 “ lud spectant, quo res narrata accidit, sive quo
 “ quis dicitur aliquid aut dixisse, aut monuisse,
 “ aut interrogavisse: respectu ergo temporis,
 “ quo res facta est, indicatur presens, quod se-
 “ quuntur Græci: rursus respectu temporis, quo
 “ res narratur, indicatur præteritum, quod se-
 “ quuntur Latini.” ———

(Adi

(Adi et Cap. 36. sect. 1. § 10. ——— notas
ad Vigerum, cap. 5. sect. 3. reg. 11. p. 217. a. b.
218. a. b. 219. a. b. Merrick, annotatt. in Evan-
gel. Joan. 1. v. 40 ——— 2. v. 9.)

V. "Quum narratio instituitur ex persona
" ipsa narrantis, potest resolvi per accusativum
" et infinitum: ut, cum dicitur, ἀκούσας, ὅτι Κύριός
" ἐστίν, resolvitur ita: ἀκούσας τὸν Κύριον εἶναι. At
" non item hoc fit, ubi utimur oratione recta,
" five cum loquimur ex persona aliena, quam
" dicentem inducimus. Ut apud Xenoph. Instit.
" lib. VIII, p. 216. extr. Τὸν δ' ἀποκρίνασθαι (λέγε-
" τια) ὅτι, βασιλείαν μὲν ἐκ αὐτῶν δεξαίμεν. *Illum autem*
" *respondisse ferunt: Regnum non optarem.* Et
" cum B. Jacobus ait in sua epist. cap. 1, com.
" 13. Μηδεὶς πειραζόμενος λεγέτω, ὅτι, Ἀπο Θεῶ πει-
" ράζομαι. *Nemo, dum tentatur dicat: A Deo ten-*
" *tor.* Quæ verba non possunt ad orationem
" infinitam reduci, *dicat, me tentari a Deo:* sic
" enim ipse apostolus diceretur tentari; &c."
Edwards.

Ibid. βέταν dat tertius medicus. ——— *Reiskius.*

Ibid. ——— " Τον βωταν ——— Δαφνιν, ———)
Sic Idyll. 6. v. 44.

————— συρισθε δε ΔΑΦΝΙΣ Ο ΒΩΤΑΣ·
————— *fistula vero canebat Daphnis bubulcus:*
et Idyll. 7. v. 73.

————— Ως ποκα τας Ξενας ηρασσατο ΔΑΦΝΙΣ Ο ΒΩΤΑΣ,
—————

————— *Quomodo olim Xeneam amavit Daphnis bubulcus,*
—————

Edwards.

Ibid.

Ibid. ——— ἀλλὰ videtur hic loci, ut alias persæpe, *quare, quapropter*. V. ad Idyll. 2. 10. dicenda, et ita quoque dudum Æmilius Portus in Lexico Dorico accepit. Potest tamen vulgaris significatio etiam hic obtinere, ut sententia sit: *vinco equidem Dapnin. juvat tamen etiam tecum, o Diomede, experiri*. ——— Reiskius.

Ibid. ἀλλὰ) Vide omnino Hoogveen. Doctrin. &c. Cap. 1. Sect. 1. § 1. 2. 17. Adi et not. ad v. 19. hujusce Idyll. Edwards.

Ibid. ——— μαχευ ———) The nominative to μαχευ, though not expressed, is manifestly contradistinctive and emphatical: ——— ἀλλὰ ΣΤ μαχευ μοι. ——— sed TU pugna tecum. See Harris's Hermes, p. 83. 84. note (l.) ——— Homer, Il. 3. v. 164.

ΟΥΤΙ ΜΟΙ ΑΙΤΙΗ ΕΣΤΙ, ΘΕΟΙ ΝΥ ΜΟΙ ΑΙΤΙΟΙ ΕΙΣΙΝ,
&c.

Non mihi in causa es; dii utique mihi in causa sunt,
&c.

ΟΥΤΙ ΣΤ ΜΟΙ ΑΙΤΙΗ ΕΣΤΙ, &c.

Non tu mihi in causa es, &c.

The preceding verse I have rendered in English,

*Go and get near Diomed again,
This I would turn,
And tell him, "I have done for the herdsman
"Daphnis, but I want to have an engagement ———
"I want to have a brush ——— with You."*

The passage is a keen and severe sarcasm.

In ver. 105. ——— 107. 109. 110. Daphnis reproaches Venus with her passion for Anchises
and

and Adonis: here with her cowardice in running away from Diomed. — And, as Reiske observes, “objectat Veneri dedecora ejus, quod “ipsum prior adorta esset oratione aculeata. ideo “illam mutuis aculeis ulciscitur.”

V. 115. ἀνὰ ὤρεα. Lips. ZC. *Reiskius*.

Ibid. Urfas cur appellet poëta Φωλάδας, ex Aristotele, Theophrasto, Sopatro, Plinio, obscurum non est: ———— *Casaubonus*.

V. 118. Thymbrin, ———— interpretibus fluvii nomen esse placet. Cæterum ita dubia et incerta eorum traditio, ut prope ipsis aqua hic videatur hæsisse. ———— Mihi non displiceat, Thymbrin ———— montis potius esse nomen, unde plures fluvii oriantur, et in mare præcipitent. *Casaubonus*.

Ibid. Θύμβριδος dat codex Stopii, Θύμβριδας omnes, quos vidi. margo tamen HSt. e Scholiis affert Δύμβριδος.. ———— *Reiskius*.

Ibid. Thymbris est montis nomen. Quod et recte observavit Casaubonus. Interpretes de fluvio acceperunt. in quo falluntur. Ita locutus est Demostratus, in Epigr. Anthol. Cephal. p. 172.

Νύμφαι Ναϊάδες καλλίρροον αἱ τόδε νᾶμα

ΧΕΙΤΕ ΚΑΤ' ΟΥΡΕΙΟΥ ΠΡΩΝΟΣ ἀπειρέσιον,

Τρμιν ταῦτα πόρεν Δαμόσρατος Αντίλα υἱὸς

Ξέσματα, καὶ δοίων ῥίνα κάπρων λάσσια.

Toupius.

V. 120. Δαφνις εγὼν οὐδὲ τῆνος, ————) The order of the words seems to be, Εγὼν οὐδὲ (εἰμι) τῆνος Δαφνις, ———— and Εγὼν οὐδὲ ———— may either mean, *Ego, hic homo*, ———— δεικτικῶς, (See note on v. 65. of this Idyll.) or *Ego, qui hic adsum*,

sum, — Daphnis ille sum, — Vide omnino Cl. Toup. Emendatt. in Suid. P. 2. p. 167. 168.

Ibid. — ο τας βοας ωδε νομευων,)

Pro — ΟΣ τας βοας ωδε ENOMETON, — O cum participio, resolvitur in articulum postpositivum cum præsenti, aut præterito imperfecto. *Edwards.*

V. 121. πορτίας) Vide not. ad v. 75. hujusce Idyll. *Edwards.*

Ibid. Δαφνις, ο τως ταυρως &c.) Repete απο κοι-
νῃ, Εγὼν οδε (εἰμι) τηνος — Εγὼν οδε (εἰμι) τηνος
Δαφνις, ο τως ταυρως &c.

The ομοιοπτωτον and ομοιοτελευτον here, are immediately perceived upon reading the verses :

ΔΑΦΝΙΣ εγὼν οδε τηνος, Ο ΤΑΣ ΒΟΑΣ ΩΔΕ ΝΟ-
ΜΕΥΩΝ,

ΔΑΦΝΙΣ, Ο ΤΩΣ ΤΑΥΡΩΣ καὶ ΠΟΡΤΙΑΣ ΩΔΕ
ΠΟΤΙΣΔΩΝ.

I shall therefore only remark, that these figures are also found, Idyll. 8. v. 28. 29. — II. v. 22. 23. — Vide Quintilian. Institut. Orator. lib. 9. cap. 3. p. 821. — 823. Edit. Burman. nec non Stephani Annotationes in Schol. Græc. in Thucyd. Pag. 2. Col. 1. V. 9. p. 587. Edit. Duker.

Virgil. Eclog. 5. v. 43. 44.

Daphnis ego in silvis hinc usque ad sidera notus ;

Formosi pecoris custos, formosior ipse.

V. 125. — scribit scholiastes, et probamus nos, Ελίκας δὲ λίπε Ρίον. Scio ρίον appellari omne promontorium, aut etiam collem : ut in Hercule
λεοντοφόνω.

Αὐτὰρ

Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ὑπὸ σκιεροῖσιν ἐκρύφθην
 Ἐν ῥίῳ ὕληντι.

Sed hic alia notione accipiendum, de Rhio promontorio in ea ora Peloponnesi, ubi Helicē fuit, omnibus geographis celebrato. *Casaubonus.*

Ibid. ἰλίνας δὲ λίπε ῥίον in omnibus est libris meis. ————— *Reiskius.*

Ibid. ————— ῥιον hic scribitur, non Ριον, in permultis apud me Codicibus manuscriptis. *Wartonus.*

V. 126. solus Lips. ἀγατὸν. ————— Flor. ἀγητὸν. *Reiskius.*

V. 127. Ληγετε, &c.) Virgilius, Ecl. VIII. 61.

Define Mænalios mecum, mea tibia, versus.

Wartonus.

V. 128. omnes libri Φέρ' εὐπάκτοιο. nihilominus contendam, legendum esse Φέρει πακτοῖο. Non enim Φέρειν dicitur, sed Φέρεσθαι, cum significatur ablatio præmii propositi. πακτὸς κηρὸς, æque bene dici potest, quam εὐπακτος. *Reiskius.*

Ibid. Vide Cl. Bowyer. Præfat. in Kuster. de Verb. Med. p. 3. 4. Edit. 1773. *Edwards.*

V. 129. καλὰν libri omnes. ————— *Reiskius.*

V. 132. νῦν δ' ἰα Lips. quod non probo. Idem Lips. cum duobus medicis ἀκάνθοι. *Reiskius.*

Ibid. Νῦν ἰα μὲν φορεῖτε βατοί, &c.) Virgilius, Ecl. VIII. 52.

Nunc et oves ultro fugiat lupo; aurea duræ

Mala ferant quercus: narcissus floreat alnus:

Pinguia corticibus sudent electra myricæ:

Certent et cyncis ululæ: sit Tityrus Orpheus.

Vide Idyll. V. 125. *Wartonus.*

V. 133. ——— Ald. κομᾶσαι. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. dant κομᾶσαι. *Reiskius.*

V. 134. ἐναλλα) — “ἐναλλα proprie dicuntur
“ ea, quæ vicissim altera in alterorum naturam
“ migrant, ita ut quædam eorum fiat permutatio,
“ sive commutatio. Theocritus Idyllio primo,
“ versu 134. πάντα δ' ἐναλλα γένοιτο, ———
“ Omnia vero inversa fiant, (invertantur, immuten-
“ tur, vel commutentur,) ———” *Port. Lex. Dor.*
V. ἐναλλος.

Ibid. omnes veteres libri dant γένοιτο. quod revocavi. Primus videtur Dan. Heinsius γένοιτο invexisse, quod in Lips. quoque reperi. ———
Reiskius.

Ibid. ——— Γένοιτο. ———) Calliergus, omnesque veteres, γένοιτο. Primus, ut videtur, Hein-
sius attulit hanc nostram. *Wartonus.*

Ibid. “Apud auctores,” ut Hutchinsoni nostri verbis utar, “sæpe nomina neutra pluralia cum
“ verbo plurali juncta reperiās.” Adi eum ad Xenophont. Cyropæd. lib. 8. p. 573. not. 2. Edit. 4to. *Edwards.*

V. 135. θνήσκει Aldina et Flor. ——— *Reiskius.*

Ibid. ——— κ' τὼς κύνας ὥλαφος ἔλκοι.)
Inepte interpres, Jam cervus canes trahat capti-
vos. Immo Cervus canes dilaceret. Quod contra naturam est. Idem ἔλκειν, ἔλκειν, et ἔλκύειν. Quod canum est. Plato de Republ. lib. vii. p. 539. Χαίροντες, ὥσπερ ΣΚΥΛΑΚΙΑ, τῷ ΕΛΚΕΙΝ ΚΑΙ ΣΠΑΡΑΤΤΕΙΝ τὰς ψλησιόν αἰεί.

Homer. Il. X. 335.

——— σὲ μὲν ΚΥΝΕΣ ἡδ' αἰῶνοι
ΕΛΚΗΣΟΥΣ' αἰκῶς. ———

Ubi

Ubi libri nonnulli, Ἐλκύουσ' αἰκῶς. Quod juxta est. Hinc Ελκυσμα. Manetho *Aprotel.* IV. 2001

Οἰωνῶν κατάδειπνα, ΚΥΝΩΝ Θ' ΕΚΚΤΕΜΑΤΑ
δεινά.

————— *Toupius.*

Niceph. Gregor. *Orat. funeb.* in Theodor. Metochitam. Αἱ πᾶσαι τῶν συμφορῶν ἀλγυδόνες ἀθρώαι δραμῦσαι, καὶ τὴν ἐμὴν μετὰ τῆς μνήμης Καρδίαν συνειληφύϊαι, Καθάπερ τινες ΚΥΝΕΣ ἄγριοι σῶμα πεπτωκός, ἐνθεν κακείθεν πικρῶς ΠΕΡΙΕΛΚΟΥΣΙ. *Toupius* in Indic. ad Cur. Posterior. in Theocrit. v. Ελκεῖν.

Ibid. Vide, sis, Oppian. *Cyneget.* 2. v. 176, &c. &c. *Edwards.*

V. 136. καὶ ὁρέων solus ZC. γαρύσσαιντο (duplici sibilo) solus Lips. et unus mediceus. *Reiskius.*

Ibid. Καὶ ὁρέων τοι σκωπές ———) *Et ululae montanæ* ——— Vide not. ad v. 65. hujusce Idyll. *Edwards.*

V. 137. deest Lips. *Reiskius.*

V. 138. ἀνεπαύσατο sola Aldina, et P. ex annotatione Leichii. *Reiskius.*

Ibid. ——— τοσσ' εἰπων ———) ——— *having said THUS MUCH* ——— Idyll. 6. v. 42.

ΤΟΣΣ' Εἰπὼν, τὸν Δαφνὶν ὁ Δαμοῖτας ἐφίλασε·
Hæc locutus, Daphnīn Damætas osculatus est:
Idyll. 7. v. 128.

ΤΟΣΣ' ἐφάμαν' ὁ δὲ μοι το λαγωβόλον, ἀδὺ γελαξας,

Hæc dixeram: ipse vero pedum mihi, suaviter ridens,

————— *Ibid.*

Ibid. Χω μὲν τοσσ' εἰπων ἀπεπαύσατο —————)

This hemistich occurs, Idyll. 7. v. 90.

Χω μὲν τοσσ' εἰπων ἀπεπαύσατο· τον δὲ μετ' αὐθις
Κηγων τοι' ἐφάμην· —————

Et ille quidem hæc locutus desit: post quem vicissim

Ego talia dixi: —————

V. 139. μὲν omnes reliqui. μὴν Lips. Reiskius.

Ibid. ——— Λινὰ πάντα λελοῖπει.) Defecerant omnia fila, quæ nempe, nascente Daphnide, nerverant Parcæ. Deinceps, in proximo versiculo, Daphnis εἰς ῥοὸν, sc. *transit flumen Acherontis*. Wartonus.

Ibid. et V. 140. ——— τα γέ μιν λινὰ πάντα
λελοῖπει

Εκ Μοῖραν, —————) The order of the words is, τα ——— λινὰ πάντα ἐκ Μοῖραν λελοῖπει· and ——— ἐκ Μοῖραν ——— may either be rendered by a genitive case, ——— *Parcarum* ——— as ἀπο with a genitive is, (Vide Hoogeveen. ad Viger. cap. 9. sect. 1. reg. 16. not. 57. p. 522. b.) or by an adjective, ——— *Fatalia* ——— Vide Hoogeveen. ad Viger. cap. 9. sect. 3. reg. 4. not. 14. p. 540. a. nec non Stephan. Thesaur. Ling. Græc. in v. Εκ· Tom. 1. col. 1161. C. Vide et nott. nostras ad v. 65. et 147. hujusce Idyll. et ad Idyll. 6. v. 15.

Ovid, 5. Trist. 3. v. 25. 26.

Scilicet hanc legem nentes *fatalia* Parcæ

Stamina bis genito bis cecinere tibi.

N

Ibid.

Ibid. f. 3 (id est 2) κλύσει δῖνα, cuius rivi vel torrentis, Stygii puta, vortex obruit. *Reiskius.*

Ibid. ———— Εκλύσει. ————) Codex Harleianus habet εκρύψει. *Wartonus.*

V. 141. μοῖσαις Lips. Aldina et reliqui, præter HSt. et Heins. qui μῶσαις dant. *Reiskius.*

Ibid. ———— Ου Νυμφαῖσιν ἀπεχθῆ.) Quarum una scilicet, ut præmonuimus ad v. 64. et 66. Daphnin adamaverat. *Wartonus.*

V. 143. Καὶ τὴν διδοὶ τὰν αἶγα. ————) Legit Heinsius, c. IV. διδοί, quod Doricum magis. ———— *Wartonus.*

Ibid. Vide Porti Lex. Dor. in v. διδοί, ὡς Mat-tair. Gr. Ling. Dialect. p. 235. 236. *Edwards.*

Ibid. κεν P. Lips. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. margo HSt. qui tamen in textu dat μιν, e codice forsitan Stopii, in quo ita est, teste Nicholas. *Reiskius.*

V. 147. πλῆρες δὲ σχαδόνων Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. πλῆρες τοῖς σχαδόνων medicei tres, Lips. ZC. Schol. Heringa in Observ. Novis Miscell. Amstelod. seu Dorvillianis p. 963. vult Αἰγαλῶ legi. Confer Palmer. Exercit. ad Auctores Græcos p. 791. qui vulgatam defendit. ———— *Reiskius.*

Ibid. ———— τοῖς pro δὲ ———— profert Cathier-gus, et Scholiastæ videntur usurpasse. Habent et Codices Vaticani. *Wartonus.*

Ibid. Καὶ ἀπ' Αἰγίλῳ ἰσχάδα τρώγοις.

Plura ad hunc locum doctissimus Heinsius in lectionibus Theocriticis cap. 4. et contendit legi debere ἀπ' αἰγέρῳ pro ἀπ' αἰγείρῳ (αἰγείρος autem populum arborem significat.) Ait enim Gram-maticos

maticos olim notasse αἶνον χωρὶς τῆς λέγεσθαι, at eos Grammaticos nominare oblitus est. At vulgata lectio optima non eget mutatione, quod ex uno Athenæi loco omnino firmabimus, qui lib. 14. cap. 18. sic habet: Φιλήμων δὲ ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων Αἰγιλίδας φησὶν εἶναι τὰς κάλλιστας ἰσχαδάς. Αἰγίλον δὲ εἶναι δῆμον τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ ἡρώος τινὸς Αἰγίλου ὠνομασμένον. id est, *Philemon libro de nominibus Atticis ait Ægilidas fici aridas optimas esse: Ægilum vero esse pagum Atticæ a quodam Ægilo Heroe denominatum.* Maneat igitur vulgata lectio, quæ pulchre congruit antecedentibus: optat nempe caprarius, ut Thyrsidi omnia optima eveniant; ut melle et favis os plenum habeat, et ficus præstantes ex Ægilo comedat. Summi viri interpretatio difficultatem satis magnam apportat; nam si ficus è populo arbore legendæ forent, id non sine magno labore fieret: populus enim arbor est altissima, unde decerpere ficus difficile foret, tum ἰσχαὰς non est ficus recens ex arbore lecta, sed ficus ad solem siccata post collectionem, hominum opera. *Palmerius.*

Ibid. ——— ἀπ' Αἰγίλου ἰσχαδά ———) h. e.
 ——— Αἰγίλου ἰσχαδάς ——— aut ——— Αἰγιλίδας
 ἰσχαδάς ——— Vide Idyll. 6. v. 15. ac ibi notata:
 Vide et ad v. 65. 139. 140. — nec non ad v. 31.
 — hujusce Idyll. ——— ἐλξ) *Edwards.*

Ibid. Πληρὲς τοῖς μελιτος ———
 Πληρὲς δὲ σχαδονίων, ———) Psalm 19.
 v. 10.

שְׂבִיבִי מִדְּבַר

וְיִשְׂרָאֵל מִדְּבַר

Et dulciora MELLE,
Et STILLATIONE FAVORUM.

Sweeter also than HONEY,
 Or THE DROPPING OF HONEY-
 COMBS.

See Taylor's Heb. Concordance in voce צִיִּים
 Signif. II. ——— נֶפֶת צִיִּים is not, as Le Clerc
 thinks, "circumloquutio mellis antea memorati,
 "pro consuetudine repetendi, quæ Hebræis sol-
 "lemnis:" It means *white*, or *virgin honey*;
 which is more pure and delicious than *yellow*, or
common honey. The Psalmist represents the laws
 of God as more desirable not only than gold,
 but than even the finest gold; and as sweeter not
 only than honey, but than even the purest
 honey.

The incomparable Bp. Hare, to whose acute-
 ness and sagacity we entirely owe the discovery of
 the true and genuine Hebrew Metre, divides this
 passage into two versiculi, or lines; the first
 consisting of seven, the second of five syllables;

umétukim middébaſ,

venópet zúvim.

The measures are the same in the seven imme-
 diately foregoing periods: and this uncommon
 regularity of the metre is particularly remark-
 able. The Bp. very ingeniously observes, notul.
 ad x. 15. "Cum Psaltes hætenus Deum ex
 "operibus ejus celebrasset, nunc ut præstan-
 "tissimæ

“tiffimæ legis latorem prædicat totis versibus
 “sedecim, iisque elegantissimis, cum singula
 “disticha consent eodem pedum numero;
 “prior nempe versiculus in singulis constat se-
 “ptem syllabis, alter quinque;” ——— Vide
 et Prolegom. in Psalm. &c. p. 30.

V. 148. ——— Τέτλιγος ἐπεὶ τύγε Φέρλερον ἄδεις.)
 Scribendum ex more et consuetudine Dorum,
 ΤΥΓΑ. Noster, v. 69.

—— Μῆτ' ὦν ΤΥΓΑ τῦτον ὀνάσῃς.

Idem, v. 71.

—— Μῆτ' ὦν ΤΥΓΑ τῶδε χαρίζῃ.

Atque ad hanc normam corrigendus Etymologus,
 V. ΣΥΓΕ. Οἱ Δωριεῖς σύγα λέγουσι. Scribe ΤΥΓΑ.
 Nam Dores τυ pro συ dicunt. ——— *Toupius.*

Ibid. ——— τετλιγος ———) Τέτλιξ is the *Cicada*
 of the Latins: And the *Cicada*, Mr. Martyn in-
 forms us, (Notes upon Virgil's Georg. 3. v. 328.)
 “has a round and short body, is of a dark green
 “colour, sits upon trees, and makes a noise five
 “times louder than a grass-hopper. They be-
 “gin their song as soon as the sun grows hot,
 “and continue singing till it sets. Their wings
 “are beautiful, being streaked with silver, and
 “marked with brown spots. The outer wings
 “are twice as long as the inner, and more va-
 “riegated. They are very numerous in the hot
 “countries, but have not been found on this
 “side the Alps and Cevennes.”

“It has been usual to render *cicada*, the same
 “Author observes, a *grass-hopper*, but very erro-
 “neously:”

“neously:” ——— “The proper name for a
“*grass-hopper* is *locusta*.” ——— “the *cicada* is an
“insect of a very different sort.” ———

Cæterum — Vide Hom. Iliad. 3. v. 151. 152.
Hesiod. Scut. Herc. v. 393. — 397. Anacr. Od.
43. Bentr. Phalar. p. 176. Toup. Emendatt. in
Suid. P. 1. p. 9.

V. 149. Ηνι δε τοι το δεπας ———) Vide Idyll.
3. v. 10. Confer et Idyll. 8. v. 84. *Edwards*.

Ibid. φιλος,) ——— “vocandi ——— casus sæ-
“pius eodem modo, quo rectus, scribebatur:
“hunc morem Grammatici tribuunt Atticis:
“*Schol.* in *Soph.* Aj. v. 943. *Gregorius* de Dial.
“Att. MS. excitat eam in rem *Sophocleum*: Ω
“ἔτος Αίας, δεύτερόν σε προσκαλῶ. Similiter legit
“*Eustath.* in Od. Γ, p. 130, 38. ubi vulgatur
“*Soph.* Aj. v. 89. Ω ἔτος, Αἴαν. Talia dantur plu-
“rima: ὦ φίλος non tantum apud Tragicos le-
“gitur, sed et apud *Theocrit.* Eid. 1, 149. hæc
“enim Attica non magis sunt quam dialecti
“cujusvis.” Valckenaer. adnotatt. in Euripid.
Phœniss. v. 1332. — Vide v. 61. hujusce Idyll.
Edwards.

V. 150. Ωραν πεπλυσθαι, &c.) Omnibus rebus
ornandis adhibentur Horæ: omnibus gratiam
atque elegantiam conciliare dicuntur. Hinc ωρα,
est pulchritudo. Ωραιος, pulcher. Qua de re,
non minus erudite quam prolixè egit G. Græ-
vius, ad Hesiodi Theogon. v. 903. *Wartonus*.

Ibid. δοκασσεῖς unus ZC. ——— *Reiskius*.

Ibid. Vide Hesiod. Theogon. v. 900. — 902.
et Grævium ad loc. ——— Op. et D. v. 75. et
Robinson. ad loc. Hygin. Fab. CLXXXIII. et
Nott.

Nott. p. 303. 304. Edit. Staveren. Stephan. Thesaur. Ling. Græc. in v. *Ωρα* Tom. 4. col. 788. B. C. Vossii Etymologic. et Pitisc. Lex. in v. *Hora*. Edwards.

V. 151. Schol. *κιναιθα*. *Reiskius*.

Ibid. *Κισσαιθα*) Vide Schol. Vide et Cl. Toupîi Animadverff. in Schol. Theocrit. Idyll. 5. v. 136. Edwards.

V. 152. *σκητᾶσῃτε* ZC. duplici accentu. v. ad vf. 6. *ἀνασθῇ* P. Ald. Salam. Farr. Brubach. quod nihili est. *ἀνασῇ* ZC. et HSt. quod verum est. *Reiskius*.

N O T Æ.

I D Y L L. IV.

INSCRIPTIO hujus Idyllii est in medico quarto βεκολιασαι ἡ νομεῖς. *Reiskius.*

V. 1. Εἰπε μοι, &c.) Virgilius, Ecl. III. 1.

Dic mihi, Damæta, cujum pecus? an Melibæi?
Non: verum Ægonis; nuper mihi tradidit
Ægon.

Wartonus.

V. 2. editiones omnes dant αὐτὰς. pro quo ex ingenio rescripsi αὐτὸς. Scholiastes dat βόσκειν. sed hæc auctoritas, hoc quidem loco, nulla est. *Reiskius.*

V. 3. Erat peculiare apud antiquos furti genus, pastoribus mercenariis usitatissimum, qui absente domino gregem emulgebant: ———
Heinsius.

Ibid. ——— Πασας ἀμειλγας.) Hinc utique Virgilius, Ecl. III. 3.

Hic alienus oves custos bis mulget in hora.
Wartonus.

V. 5. αὐτὸς omnes veteres, etiam Commel. et Lips. sed αὐτὸς, quod unde in juniores editiones venerit, nescio, est in medico tertio et quarto. Theocritus interdum articulo abutitur ita, ut redundare videatur, ut Idyll. 8, 86. τὰ δίδακτρα, pro simplici δίδακτρα. Idyllio 11, 34. recurrit αὐτὸς pro simplici αὐτός, ubi nil mutarunt. vid. Æmil. Porti Lexicon Doric. *Reiskius.*

Ibid. ἀφαντος) Anacreon, Od. 33. (Εἰς Χελιδονα.)
v. 4. 5.

Χειμωνι δ' εἰς ΑΦΑΝΤΟΣ,
Ἡ Νειλον, ἢ πὶ Μεμφιν·

*Hyemeque abis evanida,
Vel ad Nilum, vel ad Memphin:*

Vide, sis, etiam Luc. 24. v. 31. et quæ ibi habent Clericus, Wetstenius, et Harwoodus. *Edwards.*

V. 6. ΑΛΦΕΙΟΝ Scholiastes, e quo si lectionis varietatem affero, ad editionem scholiorum primam provoco. nam in junioribus, pessimo consilio, lectiones scholiorum accommodatæ sunt ad lectiones texti, quod vocant. Hoc meminisse lectores, in locis similibus huic, velim. ———
Reiskius.

Ibid.

Ibid. ——— nulla necessitas cogit nos de illo celeberrimi nominis athleta (Milone Crotoniata) Theocriti locum interpretari: nam potest et de alio, qui ipsius poëtæ fuerit æqualis, intelligi, plures enim variis temporibus fuisse antiquo Miloni et ὁμοτέχνης et ὁμωνύμης ne dubitandum quidem est. Verum Crotoniata illius ea claritudo fuit, ut quicquid de ullo Milone agonista diceretur, id omne quasi de se dictum sibi vindicaret. ——— *Casaubonus.*

Ibid. ——— ἀγων νῦν ἐπ' Ἀλφειῶν, ὡχέτο Μίλων.) Ægon, as we learn from the eighth verse, was famous amongst his fellow-rustics for very uncommon stoutness and strength of body: and was indeed looked upon as a match for Hercules. Milo (who, we are to suppose, was his intimate acquaintance and friend) had the same high opinion of him; and concluding that the extraordinary strength he was possessed of, must necessarily enable him to do great things in wrestling, was very desirous he should contend as a wrestler in the Olympic Games. He therefore endeavoured to persuade Ægon to go with him to Elis, and offer himself as a candidate for the Olympic Crown. He expatiated, we are naturally to imagine, upon the great advantages Ægon's superior force and might would certainly give him in a combat; and confidently assured him, that by practising a little time according to the rules of art, he would be eminently qualified for obtaining a victory. Ægon incited and encouraged by what was generally said of him, and by the pressing intreaties and

and powerful persuasions of Milo, was prevailed upon to repair to Elis, and to offer himself as a competitor for the Olympic Olive.

V. 7. — Battus, audito bubulcum Ægonem ad certamen Olympicum esse profectum, stupefactus rei novitate, ait,

Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσι, ὅπως;

Ita scribunt Dores, non ὅπως. est autem dictum ἐμφατικώτατα: nam ut efficiat Ægonem sacro certamini nunquam præparasse, negat eum vel vidisse unquam oleum: sine quo exercitatio non fiebat in palæstra et tyronum ludo. —

Casaubonus.

Ibid. — Miratur Battus Ægonem ad Olympicum certamen ineundum profectum esse, quod nunquam palæstram exercuisset, et oleo inunctum nunquam fuisse, ad tale exercitium necessarium. Non recipiebantur enim athletæ ab Hellanodicis ad certandum, nisi præmisso juramento, se decem mensibus continuis exacte omnia, quæ ad exercitium hoc conferant, observasse. Pausan. Heliac. i. pag. 173. οἱ δὲ ἄνδρες ἀθληταὶ καὶ τότε ἔτι προνατόμυνται δεκάεφεξ μηνῶν ἀπηκριβῶσθαι σφίσι πάντα ἐς ἀσκήσιν. Jure igitur mirabatur Battus hominem, cui palæstra et oleum ignota erant, Olympicam affectare coronam. *Palmerius.*

Ibid. — ὅπως revocavi ex Aldina, Salamandr. Farr. Brubach. probatum etiam Casaubono. ὅπως ZC. in texto et in scholiis, item HSt. *Reiskius.*

Ibid. Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὅπως;) πει;)

πει;) Verba notanda. Haud aliter locutus est Plutarchus in Alcibiade. Εὐδοκίμων δὲ δημοσία καὶ θαυμαζόμενος, ἔχ' ἥτιον ἰδίᾳ τὰς πολλὰς τὸτ' ἐδημαγωγὰς καὶ κατεγοήτευε τῇ διαίτῃ Λακωνίζων· ὥσθ' ὁρῶντας ἐν χρῶ· κεριῶνλα, καὶ ψυχρολετένλα, καὶ μάξῃ συνόνλα, καὶ ζωμῶ μέλανι χρώμενον, ἀπίσκειν καὶ διαπορεῖν εἶποτε μάγειρον ἐπὶ τῆς οἰκίας ἔτος ἀνὴρ ἔσχεν, ἢ ΠΡΟΣΕΒΛΕΥΕ ΜΤΡΕΨΟΝ, ἢ Μιλησίᾳς ἠνέσχετο θίγειν χλανίδος. Qui locus eximius est. *Tourius.*

Ibid. ——— Lepidus Athenæi festivissimi locus huc commodè referri possit. Mirabantur Athenienses novum civem, Athenionem, in purpureis stragulis, sella pedibus argenteis subnixa, Athenas deportari. “Ο μηδεπολε, ἐπὶ τῇ τριβωνος, ΕΩΡΑΚΩΣ ΠΟΡΦΥΡΑΝ πρότερον.” — L.V.p.212.

——— *Wartonus.*

Ibid. ——— Ὀπωπεί.) Legit ὀπωπή, Dorice, Causaubonus, c. VI. Quod quidem agnoscunt editiones antiquiores. Stephanus habet nostram lectionem, præeunte Calliergo. *Wartonus.*

Ibid. ελαιον) Adi viri longe doctissimi, Joannis Bodæi, Nott. et Commentar. in Theophrast. de Hist. Plant. lib. 4. cap. 3. p. 311. col. 1. 2. nec non Gilberti West Dissertat. de Ludis Olympicis, Sect. 8. p. 69. 70. *Edwards.*

Ibid. ——— ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπωπεί;) ——— ἐν ὀφθαλμοῖσιν ——— is not emphatical here: ——— ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπωπεί means nothing more, than ὀπωπεί of itself does. And thus in Homer, Il. 3. v. 28.

Ὡς εὐχαρὴ Μενελάος Ἀλέξανδρον θεοειδέα
ΟΦΘΑΛΜΟΙΣΙΝ ἰδὼν. ———

Sic

*Sic gavisus est Menelaus Alexandrūm divinā
forma præditum*

Oculis conspicatus: ———

— v. 169.

Καλον δ' ἔγωγε εἶδον ἸΔΟΝ ΟΦΘΑΛΜΟΙΣΙΝ,

Pulchrum autem adeo ego nondum vidi oculis,

— v. 306.

— ΕΠΕΙ ἔπῳς τλησομ' ΕΝ ΟΦΘΑΛΜΟΙΣΙΝ
ΟΡΑΣΘΑΙ

Μαρναµενον Φιλον υιον ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.

— *quia nullo modo sustinebo oculis videre*

Pugnantem dilectum filium cum bellicoso Menelao.

and in Oppian, Cyneget. 2. v. 440.

— τοι δ' αἴσαν ΕΝ ΟΦΘΑΛΜΟΙΣΙΝ ΟΡΩΝ-
ΤΕΣ

Οὐδ' ὡς ἐχθραῖσι, καὶ ἔλπειται φονῆα.

— *illi autem (quamvis) mortem oculis cer-
nentes*

*(Tamen) ne sic quidem aversantur, neque deserunt
interfectorem.*

— 3. v. 482.

Ναὶ μὴν ἄλλο γένεθλον ΕΜΟΙΣ ΙΔΟΝ ΟΦΘΑΛ-
ΜΟΙΣΙΝ,

Certe et aliud genus meis vidi oculis,

4. v. 16.

Αὐτὰρ ἐγὼν εἶρω, τὰ τ' ΕΜΟΙΣ ΙΔΟΝ ΟΦΘΑΛ-
ΜΟΙΣΙ,

Sed ego commemorabo quæ meis vidi oculis,

οφθαλμοῖσιν ἰδὼν is simply ἰδὼν· ἰδὼν οφθαλμοῖσιν is simply ἰδὼν· ἐν οφθαλμοῖσιν ὁρασθαι is simply ὁρασθαι· ἐν οφθαλμοῖσιν ὁρῶντες is simply ὁρῶντες. Vide Schol. ad Hom. Il. 3. v. 28. Stephan. Annotatt. in Schol. Græc. Thucyd. Pag. 105. col. 1. V. 2. p. 625. Edit. Duker. Cleric. Art. Crit. P. 1. S. 1. C. 4. *De Emphasi Vocum.*

Ibid. Καὶ ποτὰ τήνος ἐλαίον ἐν οφθαλμοῖσιν ὀπώπει;) The Gymnastic Candidates for the Olympic Crown were, as is well known, obliged to go through a preparatory course of exercise for ten months together before the Celebration of the Games. Potter is of opinion, the whole of this time was spent at Elis; and that as to what “we are told by *Phavorinus*, that the preparatory exercises were only performed thirty days before the Games, this must be understood of the performance of the whole and entire exercises in the same manner they were practised at the Games, which was only enjoined in the last month, whereas the nine antecedent months were spent in more light and easy preparations.” (*Archæolog. Græc. lib. 2. cap. 22. p. 449.*) But that thirty days only, or one month, were really spent at Elis, and that consequently the candidates were at liberty to practise the other nine months in the gymnasiums of their

their respective towns, or countries, is very justly inferred by the late ingenious and learned Author of a Dissertation on the Olympic Games, from the following words of Philostratus: *Ἡλείοι τες ἀθλητὰς, ἐπειδὴν ἦεν Ὀλυμπία, γυμναζέσθαι ἡμέρων τριακοντα ἐν αὐτῇ τῇ Ἡλίδι*. — *Elienses, quando Olympiorum est tempus, athletas dies triginta in ipsa Elide exercent*: — (De Vit. Apollon. Tyan. lib. 5. cap. 43. p. 227. Edit. Olear.) This indeed is, in my apprehension, a decisive passage; and shews in what sense Phavorinus, and other ancient authors, who mention the preparatory exercises being performed thirty days before the Games, are to be understood. See West's Dissertation. &c. Sect. 15. p. 150. and likewise p. 147. 158. Sect. 3. p. 33. Sect. 5. p. 45. See too the learned Dr. Harwood's Introduction to the Study and Knowledge of the New Testament, Vol. 2. p. 5. and Jortin's Remarks on Ecclesiastical History, Vol. 4. p. 181. 182.

Ægon then, we may conclude, repaired to Elis, as other candidates did, thirty days before the Celebration of the Games: But he had not exercised himself at all in a regular manner at home; nay, he had never so much as seen athletic oil. Milo (we are to suppose) had told him, that with one month's practice only he would certainly be a match for any antagonist; and that when he had shewn in the course of his exercises at Elis, what a man he was, and what prodigious feats he could do, the oath taken by others, that they had duly exercised themselves for ten months together, would be readily dispensed

penfed with in *him*, and he would be gladly received by the Hellanodics as a competitor for the Olympic Crown.

V. 8. *κάρτος* Ald. ZC. in scholiis, Salam. Farr. Brubach. HSt. *κάλλος* ZC. in texto, et margo HSt. *ἐρίσδειν* ZC. in scholiis. *ἐρίζειν* τινὶ *κάρτος* est, cum aliquo de robore contendere, uter sit robustior. Sic aliquoties Callimachus, ut H. in Dianam vs. 262. *μηδ' ἐλαφρολὴν, μηδ' εὐστοχὴν ἐριδαίνειν. nemini auctior sim, ut cum Diana de facultate vel dexteritate ferās figendi contendat.* Reiskius.

Ibid. ——— *Καρτος*.) Calliergus legit *καλλος*. Ita quoque legerat unus e magistris Græcis; quod et dat Stephani margo. *Wartonus*.

V. 9. ——— *αμεινω*.) ——— *a better man.* Homerus, Iliad. 2. v. 239.

————— *εο μεγ' ΑΜΕΙΝΟΝΑ Φωτα,*

————— *se multo fortiozem virum,* ———

————— *a much better man than himself,* ———

Vide Cl. Toup̄ii Cur. Posterior. in Theocrit. Idyll. II. v. 25. p. 19. *Edwards*.

Ibid. *Κημ' εφ' α' α' ματηρ Πολυδευκεος ημεν αμεινω*.)

“ Idem illud quod sequitur.

“ *Κημ' εφ' α' α' ματηρ Πολυδευκεος ημεν αμεινω.*

“ Id est:

“ Me quoque Pollucem mea mater vincere dixit.

“ Cum quis anteponitur, aut æquatur iis, cum

“ quibus nullo modo conferendus est. Matres

“ enim

“enim amore cæcutiunt in filios, et formosissi-
 “mos putant, qui sunt deformes: fortissimos,
 “qui sunt ignavissimi. Porro Pollux pugil
 “optimus fuisse creditur, teste Flacco:

“Castor gaudet equis: ovo prognatus eodem,
 “Pugnis. —————”

Erasm. Adag. p. 586. col. 1. Edit. Francofurt, 1646. Et me mater. Edwards.

V. 10. Jam vero cum dicat Corydon de Ægone, quem Milo Olympiam abduxerat,

Κ' ἔχει' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἰκασι τετόθει μᾶλα,
 quæri jam olim cœpit quid hic μῆλα poëta ap-
 pellet: et quorsum oves, quorsum etiam σκαπά-
 νην secum Ægon in Elidem detulisset. Paucis
 omnibus satisfaciemus. Qui Olympicæ coronæ
 cupiditate ducti in Pisatidem veniebant, ii ante
 legitimum certamen, quod erat dierum quinque,
 triginta ipsos dies ab epistatis, et ludorum magistris
 exercebantur. Isacius Tzetzes in Lycophronem,
 τὰ δὲ Ολύμπια πέντε ἡμέρας ἐτελεῖτο, ἀπὸ τῆς σελή-
 νης, μέχρι ὅλης αἰ. προγυμνάζοντο δὲ πρῶτον, ἡμέρας
 τριάκοντα. Philostratus De vita Apollonii libro
 quinto, Ἡλεῖοι τὰς ἀθλητάς, ἐπιδὼν ἡκὴ Ολύμπια, γυ-
 μνάζουσιν ἡμερῶν τριάκοντα ἐν αὐτῇ τῇ Ἠλίδι. Ita fiebat
 ut XL. fere, vel minimum XXXV. dierum mora
 athletic in Elide esset facienda. Propterea oves
 XX. secum deducit Ægon, ut illarum carnibus
 toto illo tempore alatur. nam peregrinantes olim
 de cibo sibi solitos prospicere, nemo non hospes
 et peregrinus in literis potest ignorare. De
 σκαπάνῃ sive ligone aut rastro, ut exponitur in

Glossario, notavimus jam olim, fuisse genus exercitationis Græcorum epheborum, quod explicat Festus Pompeius. *Rutrum*, inquit ille, *tenentis juvenis est effigies in Capitolio, ephebi more Græcorum barenam ruentis exercitationis gratia.* Fuit hoc inter præludia, quibus athletæ præparabantur ad cætera certamina: eratque inter eos contentio quis socium suum in pulvere palæstrico ruendo præverteret, quod *παρορύττειν* Græci dicunt: ideo ligonem vel rutrum domo aufert Ægon, hoc ipso athletam sese profitens. nam et pictores sculptoresque, ut declarat superior Festi locus, athletas, vel certe ascetas, rutrum tenentes effingebant. Hæc nobis ex veterum lectione comperta satis et certa. ——— *Casaubonus.*

Plura de V. ΣΚΑΠΑΝΗ vide apud Salmas. in Solin. Tom. 1. p. 365. edit. Traject. *War-tonus.* Addend. &c.

Vide et Turnebi Adversarr. Tom. 2. lib. 17. cap. 8. p. 145. nec non doctissimum Bodæum ad Theophrast. Hist. Plant. lib. 5. cap. 10. p. 543. col. 2. *Edwards.*

Ibid. *εἰκασι* mediceus quartus, Aldina, ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. *εἰκοσι* Lips. et ZC. in Scholiis. *τετόθε* Ald. ZC. in texto, Salam. Farr. Brubach. HSt. *τετόθι*, ZC. bis in scholiis, et illinc margo HSt. nec non mediceus secundus et quartus. Sed vera est illa prior lectio *τετόθι*, *hinc*, ex hoc loco. ——— *Reiskius.*

Ibid. *Κωχέτ' έχων* &c.) The order of the words is, *Κωχέτ' τετόθε, έχων σκαπαναν τε και εἰκασι μαλα'* Et hinc abiit, &c. Synchysis. See note on the next ver.

V. 11. τῖ (pro τοι.) Scholiastes. λύκος (per ω)
Ald. et Brubach. solæ. *Reiskius*.

Ibid. Πείσαι τοι Μίλων καὶ τὸς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.)
Venustatem hujus loci nemo Interpretum per-
cepit. Respexit poeta ad versum præcedentem,

Κῶχ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἰκάσι τέσσερις ΜΗΛΑ.

Ubi notandum illud, εἰκασι μῆλα. *viginti oves.*
qui fundus sententiæ. Facit Ægon quod lupi
facere solent. *Oves dilaniat.* Λυσσῆν est pro-
prie *canum.* est et *luporum famelicorum.* Poeta,
nescio quis de S. Theodoro, 154.

ΑΥΚΟΤ ΤΕ ΛΥΣΣΑΝ ἔξελών τ' εὖ ποιμνίῃ.

Atque hinc unice intelligendus noster; cuius
venerum atque elegantiarum ne centesimam
quidem partem perspectam habemus. *Toupius.*

Ibid. Πείσαι τοι &c.) A synchysis again: Μίλων
τοι πείσαι αὐτίκα καὶ τὸς λύκος λυσσῆν. — *Milo*
utique mox persuaserit et lupis, ut rabiosi sint, —
fiant. — For so I now would understand the
passage. Vide omnino Suid. in v. Αὐτίκα. —
By and by — *In a little time* — *Before it*
be long — *Soon* — &c. — *Milo will*
also persuade wolves to run mad. — I shall only
observe that we frequently meet with synchyses
in the Greek and Latin poets; and that the
words were thus placed out of their more usual
and natural order, merely on account of the
metre.

V. 12. Ταῖς δαμαλαῖς, &c.) Virgilius, Ecl. III. 4.

Infelix, O semper oves, pecus, &c.

Compares etiam nostrum, v. 15. 20. cum Virgilio, ibid. 102. 100. *Wartonus.*

(V. 8. ——— 12.) To enter thoroughly into our Author's meaning here, it should be observed, — That *Και* in *Κωχέτ'* manifestly connects the 10th verse with the 8th. — and that *δε* after *δαμαλαι* as manifestly connects the 12th verse with the 10th. — That consequently, what Corydon says in these three verses, thus connected, though not spoken together, is really, as to the sense, one continued speech: or, — That Corydon, without taking any notice of Battus's observations in the intermediate verses, the 9th and the 11th. — goes on with his talk in the same manner, as if Battus had said nothing at all. — And a common thing it is in conversation, for a person to make no reply to another's remarks on, or inferences from what he says, but to proceed in his discourse, as if the other had not put in a word.

V. 8. Φαντι νιν Ηρακληϊ βιην και καρπος ερισδεν·

V. 10. Κ' ωχέτ' έχων σκαπαναν τε και εικάλι τετοθε
μαλα·

V. 12. Ται δαμαλαι Δ' αύσον μυκωμεναι ωδε ποθευήι.

In the 6th verse Corydon tells Battus, that Milo had taken Ægon with him to the Olympic Games. Amazed at this, Battus asks in the next verse,

Και ποκα φηνος ελαιον εν οφθαλμοισιν οτωπει ;

And,

And, pray, when did he ever see such a thing as oil in his life?

As much as to say, "And what will he do there?
"—— And what business has he there? who
"knows no more of wrestling, than a cow does
"of a new shilling: nay, I am sure on't, never
"saw such a thing as oil in his life." To which
Corydon replies,

Φαντι νιν Ηρακληϊ βιην και καρτος ερισδεν·

O but they say, he is as stout and strong as Hercules:

Battus remarks,

Κημ' εφ'αθ' α ματηρ Πολυδευκεος ημεν αμεινω.

*And my good mother used to say, that I was
a better man than Pollux.*

Corydon goes on:

Κ' ωχεϊ' εχων σκαπαναν τε και εικασι τελοδε μαλα·

*AND so he went with his spade and twenty
sheep:*

Battus remarks,

Πεισαι τοι Μιλων και τως λυκος αυλικα λυσσην.

Why Milo will make wolves run mad next.

Corydon proceeds:

Ται δαμαλαι Δ' αὔσον μυκωμεναι ωδε ποθευήσι.

BUT the poor heifers are lowing here, and want him sadly.

This seems to be the genuine sense, and true spirit of the passage.*

V. 13. βυκόλον Lips. *Reiskius.*

Ibid. Δειλαιαι γ' αὔσαι τον βυκολον ως κακον ευρον.)

It may be either Poor creatures! what a wretched herdsman have they gotten! or What a wretched herdsman have the poor creatures gotten!

V. 14.

* Aristophanes, Plut. v. 361. ——— 368. Edit. Bergler. et Burman.

BL. Φιν,

Ως υδω ατίχως υγίης εἰν υδινος

ΑΛΛ' εἰσι τε κιδως ἀπάντις ἄττοις.

XP. Ουτοι μα την Δημητρε' υγίαιεν μοι δοκις.

BL. ΩΣ πολυ μιδισηχ', ων προτερον εἰχι, τροπων.

XP. Μιλαγχολας, ω' ιδρωτε, η το υβανος.

BL. ΑΛΛ' υδω το βλιμ' αυτο κατα χωραν εχαι.

ΑΛΛ' εἰν επιδηλον τι πεπανωρηκοτι.

BL. Hen!

Quam nihil omnino sani est apud quenguam:

Verum omnes ad unum serviunt lucro.

Profecto tu homo haud sanus mihi uideris.

Quam multum recessit a pristinis moribus!

Mi homo, te certe atra bilis agitat.

At neque vultu est satis composito et quieto:

Sed et is indicio est eum aliquid mali perpetrasse.

V. 14. — και εκέσι λωνσι νιμεσθαι.) Moschus,
Idyll. 3. v. 23. 24.

και αι βοες αι ποδι ταυροις
Πλαζομεναι γοαονσι, ΚΑΙ ΟΤΚ ΕΘΕΛΟΝΤΙ ΝΕ-
ΜΕΣΘΑΙ.

— et vacca, quæ apud tauros
Vagantur, plorant, et non volunt pasci.

Edwards.

V. 16. — Μη πρωκας σιτιζεσαι, ωσπερ ο τετλιξ;)
Barnesius ad Anacreontem, Od. 43. v. 3.

(Ολιγην δροσον πεπωκως,)

“ Quod hic πινειν, Theocrito σιτιζεσθαι dicitur, Idyll.

“ 4. v. 16. — μη πρωκας σιτιζεσαι, ωσπερ ο τετλιξ;

“ et Virgil. Eclog. V. v. 77. Dumque Thymo pa-

“ scentur apes, dum Rore Cicadæ. Unde Callima-

“ chus, — πρωκας τραζε πεισισας Πρωϊον ενδυκειω;

“ τετλιγος ειδαρ εδων. Ast alii non secius potum

“ illis tribuunt, ut noster: Ita Antholog. fol. 265.

“ Αχχεις τετλιξ δροσераις σαγονεσσι μεθυσθεις. Et fol.

“ 94. Αρκει τετλιγας μεθυσαι δροσος. Dicendum

“ Rorem illis et Potum, et Cibum.” —

Illud εν παροδω observandum, Barnesium duo

Callimachi loca, quæ in Scholiis Theocriti nostri

ad hunc ver. afferuntur, cum Casaubono con-

junxisse; ejusque emendationes probasse, nisi

quod ανσι τε πρωκιον, Heinsium secutus scripserit

πρωιον. Vide Casauboni Lectt. Theocritt. cap.

4. sub init. Heinsii Lectt. Theocritt. cap. 8.

Locum apud Scholiast. corruptum et pertur-

batum, ingeniose, ut solet, restituit, et in ordi-

nem redegit Cl. Toupius in Animadversf. in

Scholl. Theocritt. ad quas lectorem amando. Adeat etiam Wartonii Emendationes Editorum Scholiorum; nec non Spanhemii Observationes in Callimach. Hymn. in Apoll. v. 41. *Edwards.*

V. 17. — Επ' Αισαποιο. —) De præpositione hac cum casu genitivo, vide Cl. J. Alberti ad Evang. Joann. IV. 6. Obs. Miscell. Necnon Miscell. Obs. Crit. Tom. IV. pag. 2. Et Tryphiodorum, v. 142. *Wartonus.*

Ibid. Αισαποιο) Vide Cellar. Geograph. Antiq. lib. 2. cap. 9. Tom. 1. p. 589. *Edwards.*

V. 19. Λατυμνον.) Vide iterum Cellar. Geograph. Antiq. lib. 2. cap. 9. Tom. 1. p. 589. *Edwards.*

V. 20. μὲν Ald. et illinc margo HSt. μὰν ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. HSt. Forfitan respexit ad h. l. Eustath. ad Iliad. x. p. 790. 2. *Reiskius.*

V. 21. v. Casaubon. ad Athen. p. 330. *Reiskius.*

V. 22. δᾶμος) ZC. in scholiis ταῦρος. inepte. *Reiskius.*

Ibid. — Κακοχρασμων γὰρ ὁ δαμος.) Nonnulli magistrorum Græcorum legerant ταῦρος. Minus eleganter et recte. Harleii Codex affert Κακοφρασμων. Quod notandum est. Nullam non occasionem captat Theocritus Atheniensium mores vellicandi. Quod Siculis solenne fuisse puto. Tenuis Atheniensium victus, et cultus sordidus, mire Siculis displicebat. Hinc macilentus quidam et discalceatus philosophus inducitur, qui se nempe *Atheniensem* prædicabat. Idyll,

Idyll. XIV. 6. Contra, vapulabant ab Atheniensibus Siculi, quod libidinosum genus hominum, deliciisque deditum. Constabat multiplici civitatum cœtu Græcia vetus; inter quas, ut fit, magnæ frequentesque simultates exardescere solebant. De luxu et lautitiis Siculorum, five Syracusanorum, plura adfert Athenæus, L. XII. p. 518. 527. edit. Cas. Confer et Sicil. Antiqu. Cluverii. L. i. cap. 4. pag. 60. *Wartan.*

Ibid. δαμος.) Vide Cellar. Geograph. Antiq. lib. 2. cap. 13. Tom. i. p. 746. 747. *Edwards.*

V. 23. Aliquanto post occurrit in omnibus, quas videre licuit, editionibus, mendum turpissimum. Sic enim vulgo legitur hic versus,

Καὶ μὰν ἐς τὸ Μάλιμον ἐλαύνεται.

cum sit omnino scribendum ἐς σομαλίμνον. Στομαλίμνη et σομαλίμνον voces, quæ hætenus in tenebris delituerunt, pluribus a nobis, Deo volente, in nostris Animadversionibus in Strabonem, scriptorem præstantissimum, explicabuntur et asserentur. Nunc satis erit Eustathii locum asserere, ne quis postea de veritate hujus lectionis dubitet. σομα δὲ, αἶτ, ὅτι καὶ ἐπὶ λιμένων λέγεται, καθὰ καὶ ἐπὶ ποταμῶν, ἐπὶ δὲ καὶ λιμνῶν, ὡς δηλοῖ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ σομαλίμνον, δῆλον ἐστίν. Locus est in decimo *Odysse.* commentario. *Casaubonus.*

“ 3. καὶ λινοθαλάσσαι) Sic vocantur lacus magni, sæpe mari propinqui, ac similes aquæ falsedine: qui lacus si mari aliquo ostio conjungantur, σομαλίμναι a Græcis appellantur; quæ de voce plura libro quarto.”

“ 3. καλῶσι δὲ σομαλίμνην) Vocant vulgo Græci
“ hujusmodi

“ hujusmodi loca (ait Strabo) *σομαλιμναις*: Nec
 “ putandum est Stomalimnam proprium hujus
 “ loci fuisse nomen. Nam istæ *λιμνοθαλασσai*
 “ omnes etiam *σομαλιμναι* appellantur a Geo-
 “ grapho: ut libro XIII. in descriptione illius
 “ oræ ubi fuit Troja, *καὶ ἡ σομαλιμνὴ καλεῖται*
 “ *καὶ αἱ τὰ Σκαμάνδρῳ ἐκβολαί*. Reperies et alibi
 “ in hoc scriptore. Poetæ etiam *σομαλιμνον* di-
 “ cunt. Theocritus IV. v. 23.

“ *Καὶ μὰν ἐς σομαλιμνον ἐλαυνεται.*

“ Sic enim locum Theocriti esse corrigendum
 “ primi nos docuimus. ——— Recte explicat
 “ scholiastes hic quid appellent *σομαλιμνὴν*. ni-
 “ mirum lacum prope mare, qui ipsum mare
 “ suo ostio ingrediatur. Infra Strabo *λιμνὴν*
 “ *ἐνὲωγμένην* eodem sensu dixit, cui opponit *λιμνὴν*
 “ *ἀσόμεν.*” ———

“ 8. *Καὶ ἡ Στομα λιμνὴ καλεῖται*) et *palus* nomine
 “ *stoma* vertit Xylander. vetus etiam pejus et
 “ *lacus* qui *Os* dicitur. Tu verte, et quæ *Stoma-*
 “ *limne* appellatur. ——— *σομαλιμνὴν*
 “ autem quid Græci appellarent dictum a nobis
 “ ad librum quartum: p. 184. vocem enim
 “ hætenus incognitam primi eruimus et expo-
 “ suimus:” ——— Casaub. ad Strabon.
 Geograph. lib. 1. p. 84. not. 3. lib. 4. p. 280.
 not. 3. lib. 13. p. 890. not. 8. Edit. Amst. 1707.
 Edwards.

Ibid. Scio verissimum esse, quod notarunt
 viri magni, legendum esse *σομαλιμνον*, pro quo
 inepte irrepperat, et obtinuerat, *το Μαλιμνον.* —

————— *Heinsius.*

Ibid.

Ibid. ἐς τὸ Μάλινον ———— Lipf. Ald. ZC.
Salamandr. Farr. Brubach. et HSt. margo HSt.
dat ἐς τὸ Λάτυμον. ———— Tuetur ————
vulgatam If. Vossius ad Catullum p. 247. et Eu-
stathius ad Odyss. κ. p. 1649. 57. *Reiskius.*

Ibid. Καὶ μὲν ἐς σομαλινον εὐαγνεται. ————)
Aldus, Calliergus, cæterique vetustiores, et post
illos Stephanus, ediderant τὸ Μαλινον. ————
Stephanus habet in margine Λατυμον.
Quæ glossa dimanasse videtur ex ejusdem vocis
usu, supra, v. 19. Optimus codex Laurentianus
adfert σομαλινον. In Vaticanis habemus τὸ μα-
λινον, et τὸ μαλυνον. Codex C. Ottoboni τὸ
μαλινον. ———— *Wartonus.*

Ibid. Omnino legerim cum Casaubono, σομα-
λινον. Vide et Salmas. ad Solin. p. 491. a. C.
D. E. *Edwards.*

Ibid. ἐς τε τὰ Φουσκά, Quod perinde est, ac si
dixisset, ———— ἐς τε ΤΟΝ ΦΥΣΚΟΝ,
——— et ad *PHYSCUM*, ————

Articulum neutrius generis cum genitivo sub-
stantivi, pro substantivo sæpe ponunt Græci:
Anacreon, Od. II. v. II.

Ὅσω πέλᾳς ΤΑ ΜΟΙΡΗΣ.
pro Η ΜΟΙΡΑ.

Quanto propior ei MORS sit.

Sophocles, OEdip. Tyran. v. 996. 997.

——— ω ΤΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

Κρατεῖ, ————
pro Η ΤΥΧΗ. Recte Schol. ω η ΤΥΧΗ ————

cui

cui FORTUNA

Dominatur,

Thucydides, lib. 2. sect. 60.

“Και προσδεχομενω μοι ΤΑ ΤΗΣ ΟΡΓΗΣ υμων
“ ες με γεγενηται.”

pro Η ΟΡΓΗ υμων.

“Vestra in me INDIGNATIO mihi exspe-
“ctanti contigit:”

Idem, lib. 4. sect. 54. ———— διο και θασσον
και επιτηδειοτερον το, τε παραιτικα και το επειτα ΤΑ
ΤΗΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ επραχθη αυτοις. ———— pro
Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ quam mox ξυμδασιν vocat. ————
Quamobrem etiam citius et commodius, et in prae-
sentia et in posterum, COMPOSITIO ab ipsis
transacta est. ————

5. sect. 86. ———— “ΤΑ δε ΤΟΥ ΠΟ-
“ΛΕΜΟΥ, παροντα ηδη, και ε μελλοντα, διαφεροντα
“αυτε φαίνεται.” ———— pro Ο ΠΟΛΕΜΟΣ. ————
“sed BELLUM, quod jam praesens est, non autem
“futurum, ab hac re videtur differre.” ————

8. sect. 77. ———— και ΤΑ ΤΟΥ ΠΟ-
ΛΕΜΟΥ παρεσκευαζοντο υδεν ησσον. ———— iterum
pro ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ. ———— BELLUM
etiam nihilo segnius apparare coeperunt. Vide Cl.
Dukerum ad hunc loc. et ad lib. 4. sect. 54.

Ælianus, Nat. Animal. lib. 5. cap. 13. ————

Οι δε δε αρα η μελιττα και υειε απειλευθος επι-
δημιαν, και σκληρον πνευμα εσομενον. Ει δε αυτη πα-
ρα δοξαν γενοιτο ΤΟ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, οφει φερν-
σαν λιθον εκαστην ακροισ τοις ποσιν, ερμα ειναι και μη
ανατρεπεσθαι. ———— pro ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ. ————

Ingruentis

————— *Ingruentis pluviae et ventorum adventum praesentiunt. (apes.) Quod si VENTUS eis praeter opinionem ingruerit, videbis singulas summis pedibus lapillum ferre, munimentum ne vento abripi aut everti possint. Edwards.*

Ibid. Φυσκω,) Vide Cellar. Geograph. Antiq. lib. 2. cap. 9. Tom. 1. p. 589. *Edwards.*

V. 24. τον Νηαιθον) Schol. Νηαιθος ποταμος Κροίωνος. ——— Cellarius, Geograph. Antiq. lib. 2. cap. 9. Tom. 1. p. 589. 590. ———

“Nec longe inde Neæthus amnis est, ———

“Strabo conjungit cum Æsaro. Æsarus, inquit, *fluvius et portus, και αλλος ποταμος Νεαιθος,*

“*et alius fluvius Neæthus.* Hi (Ovidius et Stra-

“bo) corripunt primam: producunt alii. The-

“ocritus dicto idyll. IV: v. 24.

“Και ποῖι τον Νηαιθον, οπα καλα παντα φυσῶσι.”

“Et Lycophron, Alexandra. vers. 921. *Ναυαιθος.*”

Casaubonus ad Strabon. lib. 6. p. 402. not. 5.

————— “Νηαιθον metri causa vocat Theocrit.”
Edwards.

V. 25. Αιγυπιος,) Vide, sis, Constantinum et Bodæum ad Theophrast. Hist. Plant. lib. 2. cap. 9. p. 114. col. 2. p. 115. col. 2. ——— Bodæum ad lib. 6. cap. 5. p. 641. col. 2. p. 642. col. 1. 2.
Edwards.

Ibid. Αιγυπιος, και κνυζα, και ευωδης μελιτεια.)
Noster, Epigram. 4. v. 7.

—————
Δαφναις, και μυρτοις, και ευωδει κυπαρισσῳ

Lauris,

Lauris, et myrtis, et odorata cupresso;

Edwards.

V. 26. τάλας Stop. *Reiskius.*

Ibid. βασιυντι δε βοει, &c.) Aliam ob causam se gregibus suis subduxisse Pastorem, finxit Virgilius, Ecl. III. 3.

Infelix O, semper oves pecus! Ille Neæram
Dum fovet, &c.

Wartonus.

V. 27. — και τυ —) — even YOU —

Ibid. ηράσας sola ZC. *Reiskius.*

Ibid. ηρασας) Aoristus primus praesentis saepe significationem habet; saepe et per verbum soleo reddi debet: Sophocles, Aj. v. 536. Edit. Johnson.

ΕΠΗ.ΝΕΣ' εργον, ———

LAUDO factum, ———

Recte Schol. αντι τε επαινω.

Aristophanes, Plut. v. 238.

Ευθυς ΚΑΤΩΡΥΞΕΝ με κατα της γης κατα.

Continuo me DEFODIT — aut — SOLET
DEFODERE — in ima terra.

Noster, Idyll. 9. v. 36.

——— τως δ' ε τι πολω ΔΑΛΗΣΑΤΟ

Κιρκα.

_____ eos sua potione non **LÆDIT** —
vel **LÆDERE SOLET** — *Circo.*

Pindarus, Olymp. Od. 2. v. 106. Edit. Oxon.

Πανας **ETIEAN.** _____

Panas **LUANT.** _____ aut _____ **LUERE**
SOLEANT. _____

Schol. _____ τιμωρίας εἰσαν. αὐτὶ τε υπεχασί.

_____ v. 126.

_____ **ETEIAAN** Διος

_____ **Οδον** _____

_____ illi **PERAGUNT** _____ vel

_____ **PERAGERE SOLENT** *Jovis*

Viam _____

Vide et Oppian. Cyneget. 1. v. 452. 453. 508.

_____ 2. v. 205. 212. 241. _____ 3. v. 313. 402.

440. _____ 4. v. 61. 65. 79. 82. 85. 87. 88. 90. 91.

92. 94. 100. 119. 127. 145. 153. 154. 193. 195.

196. 203. 204. 211. 212. 214. 215. 218. Græv.

ad Hesiod. Op. et D. v. 185. p. 298. 299. Edit.

Robinson. Bos. Animadverff. &c. p. 17. Duker.

ad Aristoph. Plut. v. 244. p. 1191. Edit. Bur-

man. Forster. in Indic. II. ad Plat. Dialog.

VERBUM. *Aoristus pro actu*, &c. Viger. Idio-

tism. cap. 5. sect. 3. reg. 11. Hoogeveen. nott.

96. 97. p. 212. _____ 215. Adi, sis, etiam Cle-

ricum

ricum ad Æschin. Socrat. Dialog. 3. § 10. p. 98.
et ad Rom. 8. v. 30. nec non Dissertationem no-
stram de Prædestinat. Paulin. p. 86. 87. *Ed-
wards.*

Ibid. et V. 28. ————— και ται βοες, &c. —
————— Κα συργξ &c.) ————— BOTH
*the cows, &c. ————— AND the
pipe &c.*

Ibid. versus hujus initium recitat Suidas v.
ευρω̃ς et Etymolog. M. in eodem vocabulo.
Reiskius.

Ibid. ευρω̃τι) Vide Suid. in v. Ευρω̃ς. *Ed-
wards.*

Ibid. παλυνε̃λαι,) Præsens pro futuro: Home-
rus, Iliad. I. v. 420. 426.

—————
EIM' αυτη προς Ολυμπον αγανι̃φον, αι κε πει-
θεται.

—————
*VADAM ipsa in Olympum valde-nivosum, si
persuadebitur.*

—————
Και τοτ' επει̃λα τοι EIMI Διος πο̃σι χαλκοβα̃λες δω,

—————
*Et tunc postea VADAM Jovis ad ære-fundatam
domum,*

Vide et Forsterum in Indic. II. ad Plat. Dialog.
VERBUM. Præsens pro futuro, &c. Vigeri
Idiotism. cap. 5. sect. 3. reg. II. p. 216. Hoo-
geveen. nott. 98. 99. *Edwards.*

Ibid.

Ibid. Sequitur,

Χ' αὖ σύριγγ' εὐρώτι παλύνειται, ἂν ποτ' ἐπαῖα.

ubi scribendum ἐπαῖα, pro ἐπάξω: quod minus recte quidam libri habent. *Casaubonus.*

Ibid. ἐπαῖα revocavi ex Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. et Lips. ἐπαῖα HSt. ἐπάξω Commel. videtur ἐπάξω Doricum esse, pro vulgari ἐπάξω. nam Doros ω in α mutare solebant, ut νυμφᾶν, μοισᾶν, et similia, quæ nota sunt cuivis. Probavit etiam nostram lectionem *Casaubonus*, et vulgarem, ἐπάξω, disertis verbis damnavit. Quid? quod Idyll. 5, 6. pro ἐκλάσῃ legi vult ἐκλάσα, quod libris minus annuentibus equidem non ausim. Codex Schotti Toletanus ἐπαῖας. v. Ejus Observ. 2, 46. *Reiskius.*

Ibid. ———— Επαῖω.) Aldus et Calliergus habent ἐπαῖα. Rectissime. Ita volunt Doros; ω scilicet in α mutare apud secundam personam aoristi 1. medij. Et alibi. Vide Not. ad Idyll. V. 6. Schottus affert ἐπαῖας. Obs. II. 46. Harleianus dat Codex ἐπιῖω. Optimus Laurentii ἐπαῖα. *Wartonus.*

Ibid. ἐπαῖω.) Schol. Επαῖα] Το δευτερον προσωπον τε πρωτη μεση αορισε, οι Συρακυσιοι δια τε α προφερουσι. ενοησω, ενοησα. εγραψω, εγραψα. ητω και το επαῖα, ανηι τε επηξω. ———— Vide et *Mattaire Gr. Ling. Dialect. p. 235. Edwards.*

V. 32. ———— putarem τὸ αἰνέω τάν τε Κρότωνα, et καλὰ πόλιν αὖ Ζάκυνθος, fuisse principia cantilenarum quarundam vulgo notarum, et quæ in ore omnium tunc erant, quas

se bene canere jactat Corydon. —————

Palmerius.

Ibid. ad h. l. y. Palmer. Exerc. p. 797. αἰνεῖν usurpatur poetis de cantu, quo quis alterius laudes celebrat. Sic Callimachus H. in Delum vs. 6. ὡς θεὸν ἤνεσσε πρῶτα, *prima omnium Delus Apollinem pro deo celebravit carminibus.* Est itaque hujus loci hæc sententia: Ego didici carmina et canendi modos ab artificibus cantus memoria nostra peritissimis et clarissimis inventa. Et sic celebrare meis carminibus soleo Zacynthum et Lacinium. Ex hoc genere hymnorum, quod versatur in prædicandis laudibus loci aut regionis alicujus, exemplum superest hymnus ille ipse, quem modo laudabam, Callimachi in Delum. ————— *Reiskius.*

Ibid. Αἰνεῖν τὰν τε Κρότωναν. —) Percelebris urbs — Croton fuit; amplitudine, nitore, civium multitudine, inter primas suspicienda. Mira etiam cœli temperie felicissima. Quinetiam propter studium athleticum magnopere inclauit; crebrasque victorias, quas ejus incolæ passim Olympicis reportavisse traduntur. Schola etiam floruit, quam Pythagoras instituerat, optimisque artium liberalium disciplinis instruxerat. Hinc abunde materies carminis. Αἰνεῖν vox est hymnologica. *Wartonus.*

Ibid. “ — ΤΑΝ — ΚΡΟΤΩΝΑ ” —) Vide Schol. ad v. 33. et Cellar. Geograph. Antiq. lib. 2. cap. 9. Tom. 1. p. 589. *Edwards.*

Ibid. — Α Ζακύνθος.) Forte αἰρε. Quod habet Codex Vaticanus. *Wartonus.*

Ibid:

Ibid. Αἰνέω τὰν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἃ Ζάκυνθος.) Editio Commelini ἃ τε Ζάκυνθος. Recte: nam Ζάκυνθος primam corripit. Homer. Odyss. i. 24.

Δελίχιόν τε, Σάμη τε, καὶ ὕλησσα Ζάκυνθος.

Quem et secutus est Virgilius, Æn. iii. 270.

———— Nemorosa Zacynthus,
Dulichiumque, Sameque. —————

Zacynthus πόλιν ἀξιόλογον vocat Strabo. Ceterum quod hic scribit scholiastes de Crotone, Διέφερε δὲ ἡ Κρότων τῶν ἐπὶ Ἰταλίᾳ πόλεων ETANΔΡΙΑ· καὶ τῇ λοιπῇ εὐδαιμονία, verum est. Marcianus Heracleota, in Perieg. 323.

ΕΤΑΝΔΡΟΤΑΘΗ πόλις τε γενομένη Κρότων.

Toupius.

Vide Animadverss. in Schol. v. 33:

Ibid. Α ΖΑΚΥΝΘΟΣ,) Vide Cellar. Geograph. Antiq. lib. 2. cap. 14. Tom. 1. p. 802. Edwards.

V. 33. ΤΟ ΛΑΚΙΝΙΟΝ") Vide Schol. et Cellar. Geograph. Antiq. lib. 2. cap. 9. Tom. 1. p. 589. Edwards.

Ibid. "ΑΙΝΕΩ ΤΑΝ ΤΕ ΚΡΟΤΩΝΑ" — &c.) Virgilius, Eclog. 5. v. 86. 87.

Hæc nos, "Formosum Corydon ardebat Alexin, &c.

Hæc eadem docuit, "Cujum pecus? an Melibæi? &c.

Edwards.

V. 34. Αἰγων οὐδωκονίᾳ μόνος καλεδαισαῖο μασδας.) De Gulis Athletarum multa miracula referunt

antiqui scriptores. Hinc Ægon dicitur, supr. v. 10. viginti oves, quo melius sibi robur atque animos sustinere posset, ad Elidis certamina secum tulisse. Milo etiam dicitur, apud Athenæum, taurum quadrimum, a se prius gestatum, comedisse. Necnon viginti carnis libras, totidemque panes, tresque vini congios, absumpisse. Edit. Caf. X. 412. Ita et Hercules puerulus, hisce ludis instituendus, appositas sibi in prandio quotidie carnes assatas habuisse memoratur, grandemque panem Doricum, qualis fossori conveniret. Idyll. XXIV. 135. Ubi vide notas. Narrat et Philostratus, Herculem bovem totum comedisse, ita ut ne ossa quidem reliquerit. Icon. II. p. 819. D. —————

Quod sequitur, de altero illo portento, tauro ab Ægone ungula prehenso, —————

Idem etiam narratur de Titormo quodam, cum Milone certamen ineunte. Ælian. Var. Hist. L. XII. 22.

Porro cantilenarum principia fuisse, "Αινω των τε Κροθωνα," et, "Καλα πολις," quæ in omnium ore tunc erant, ————— nonnulli credidere. Vid. Not. Idyll. XIV. 30. *Wartonus*.

Ibid. ——— μονος κατεδαισατο ———) Vide Toup. Epist. de Syracus. p. 341. 342. *Edwards*.

Ibid. μασδας) ——— "Μαζα est polenta farina conspersa et subacta aqua et oleo. Hesych. "Μαζα, αλφιλα πεφυρμενα υδατι και ελαιω. (Vide ibi nott. Edit. Albert.) ————— Μαζα est a "ματτω, subigo. Est enim farina subacta aqua. "hinc Latinis massa. Siculi ζ et σσ invicem "mutant.

"mutant. Pro πλασσω dixerunt πλαζω. pro
 "ανασσω αναζω, ζακυνθος Saguntus." Græv. Lectt.
 Hesiod. Op. et D. v. 590. Vide et Porti Lexic.
 Ionic. in v. Μαζα. *Edwards.*

V. 35. ἔρεος Lips. adscripserat hic annotator
 Vimar. [v. Ælian. var. hist. l. 12. περὶ Τιτόριου
 ἰσχύος.] *Reiskius.*

V. 38. Cum Corydon Amaryllidem obiter
 nominasset, arripit ex eo Battus, ———
 ——— occasionem, lessum ei defunctæ canendi.
Reiskius.

Ibid. Ω χαριεστ' Αμαρυλλι,) Confer Idyll. 3.
 v. 6. *Edwards.*

V. 39. Comparat hunc locum Ernestius V. C.
 eum loco Callimachi H. in Apoll. vs. 94. ut hic
 ἴσον sic est iteratum, ut posterius æquipolleat vocī
 τοῦτον, sic apud Callimachum τόσος est iteran-
 dum sic, ut prius significet ὅσος. Collegere ad
 illum Callimachi locum viri docti alia similia
 exempla. Sententia est hæc, tametsi paulo bre-
 vius et obscurius a poeta enunciata: quam mihi
 caræ sunt capellæ meæ, tam tu mihi cara eras,
 Amarylli, donèc superstes eras; sed nunc ex-
 stincta es. *Reiskius.*

V. 40. με λελόγχει Lips. quasi præsens esset a
 verbo λελόγχω. *Reiskius.*

Ibid. ——— ος μ' ελελογχει.) ——— ("Inversa
 "autem structura, et in malam partem, Theocr.
 "Idyll. 4. Αἰ αἰ τῷ σέληρῳ μάλα δαίμονος ος μ' ελε-
 "λογχει, pro ον ελελογχεῖν sive εἰληχά.") ———
 Stephan. Thesaur. Ling. Græc. in v. Λαγχάνω,
Edwards.

V. 41. recitat hunc locum Stobæus c. 109. v. Broekhus. ad Tibull. 2. 7. 2. *Reiskius*.

Ibid. — Ταχ' αὐριον εἴσσε' ἀμεινον.) In this and the two following verses, Corydon, to cheer up Battus's spirits, and alleviate his concern for the loss of Amaryllis, repeats to him three encouraging proverbs:

"Proverbialem habere figuram videtur illud
"Aristophanis in Pluto:

"Ω Βλεψιδῆμ', ἀμεινον ἡ χθες πρᾶττομεν.

"Id est:

"O Blepsideme, melius atque heri mihi est.

"Cum significamus fortunam in melius commutatam. Item illud Theocriticum, quod
"alio citavimus loco:

"———— Ταχ' αὐριον εἴσσε' ἀμεινον.

"Id est:

"———— Melius cras forsan habebit.

"Nam Heri et Cras, pro præterito futuroque
"tempore posita sunt." Erasmi Adag. p. 598. col. 1. 2. *Melius nobis est quam heri*. Vide et Girardum ad Aristoph. Plut. v. 344. p. 29. Edit. Kuster.

V. 42. Ελπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνελπίστοι δὲ θανόντες.) Vide Erasmi Adag. p. 665. col. 2. *Ægroto dum anima est, spes est*. Edwards.

V. 43. Χω Ζεὺς ἀλλοκα μὲν πελεῖ αἰθρίος, ἀλλοκα δ' υἱός.) Homer, Iliad. 12. v. 25. 26.

_____ ΤΕ δ' ἀρα ΖΕΥΣ

Συνεχες, _____

_____ *pluebat interim Jupiter*

Continuo, _____

Idem, Odyss. 14. v. 457. 458.

_____ ΤΕ δ' ἀρα ΖΕΥΣ

Παννυχος' _____

_____ *pluebat autem Jupiter*

Tota nocte: _____

Hesiodus, Op. et D. v. 488.

_____ Τημος ΖΕΥΣ ΤΟΙ τριτω ηματι, _____

_____ *Tunc Jupiter pluat triduo,* _____

Vide et Grævii Lectt. ad v. 415. Clerici Art. Crit. P. 3. S. 1. C. 5. § 4. Tom. 2. p. 51. 52. Toupîi Emendatt. in Suid. P. 2. p. 139. nec non Harwoodi Introduct. &c. Tom. 1. p. 307. in not. Erasmus, Adag. p. 261. col. 2.

“ *Nunc pluit, et claro nunc Juppiter æthere fulget.*

“ *Diversa metaphora rem eandem explicuit Theocritus in Batto:*

“ *Χω Ζευς αλλοκα μεν πελει αιθριος, αλλοκα δ' υει.*

“ *Id est:*

“ *Nunc pluit, et claro nunc Juppiter æthere*
“ *lucet.*

“ *id est: Aliquando res adversæ sunt, aliquando*

“secundæ: quemadmodum cœlum nunc serene-
 “num est et placidum, nunc turbidum ac tem-
 “pestuosum.”

Edwards.

V. 44. 45. — βαλλε κατωθε &c.) The natural incident of the calves browsing upon the olives, is beautifully introduced here: It makes an unexpected and striking contrast and opposition in the poetic representation. Battus and Corydon are standing quite still; and, perfectly sedate and composed, talking with each other: when all on a sudden they are put into a violent hurry and bustle; and set first a running, and then a hooting, as if they had laid a wager, which should run the fastest, and hoot the loudest.

Ibid. τας — ελαιας) should have been rendered, *olearum*: Num. sing. pro plur. Vide ad *Idyll.* I. v. 31. ελιξ)

Ibid. Τον θαλλον —) Vide *Toupii Addend.* in *Theocrit.* II. v. 73. Vide et notam nostram ad *Idyll.* I. v. 31. ελιξ) *Edwards.*

Ibid. δυσσοα') “Δυσσοος, dicitur vel ο δυσκολως
 “σωζομενος, ideoque ο κακοδαιμων: vel ο δυσχερως
 “διωκομενος: α σω significante et σωζω et διωκα.
 “*Theocr.* *Idyll.* 3, Ωμοι εγω τι παθω; τι ο δυσσοος
 “εχ υπακχεις; et *Idyll.* 4, τας γαρ ελαιας Τον
 “θαλλον τρωγοντι τα δυσσοα, f. μοσχια. Ubi inter-
 “pretari queas non solum Misera, sed etiam
 “Perdita, Improbata. utpote quæ vix abigi et
 “depelli a carpendis ramis queant.” *Stephan.*
Thesaur. *Ling. Græc.* v. Δυσσοος, in *Indic.*
Edwards.

Ibid.

Ibid. α λεπαργος) Elliptica fortan locutio, atque ita forsitan supplenda: — Ω ΟΥΤΩΣ, — ΩΝ — vel — ΟΣ ΕΙ — ο λεπαργος ΜΟΣΧΟΣ. — Ο ΤΥ, QUI ES albus VITULUS: Confer Idyll. 5. v. 76. 102. 147. Vide et Bos. Ellips. in voc. Ω. p. 270. — 272. nec non notam nostram ad Idyll. 1. v. 86. αινελα ανδρι) Nonnulli volunt, nominativum cum articulo pro vocativo poni: Adi Schol. ad Aristoph. Av. v. 1627. D'Orville Crit. Van. cap. 7. sect. 2. p. 141. Warton. ad Idyll. 5. v. 102. Potius dixerim, vocandi casum esse recto similem: Nam quid vetat, quo minus nomina Τριβαλλος, — — — — — παϊς. — — — — — περιστιαρχος, — — — — — Κωνηρος, — — — — — συριγξ, — — — — — cum articulis, Ο Τριβαλλος, — — — — — ο παϊς. — — — — — ο περιστιαρχος, — — — — — ο Κωνηρος, — — — — — Α συριγξ, — — — — — tam vocativi apud Græcos sint, quam nominativi, quemadmodum sunt nomina ηλιος, φιλος, αυτη, aliaque sexcenta, sine articulis? Vide omnino Clark. ad Hom. Iliad. 1. v. 566. — 5. v. 487. — 6. v. 396. — 8. v. 377. Vide et Mattaire Gr. Ling. Dialect. p. 82. Voss. Aristarch. lib. 4. cap. 5. p. 678. — 680. lib. 6. cap. 3. p. 191. 192. Notam nostram ad Idyll. 1. v. 149. Viger. Idiotism. cap. 7. sect. 11. reg. 5. Hoogeveen. not. 9. p. 413. Edwards.

V. 46. ex hoc versu voc. σίττα citat Eustathius ad Odyss. ω. p. 1963. 43. Reiskius.

Ibid. σίτθ' α κιναιθα medicei duo. Reiskius.

V. 48. — 18, αυ παλιν αδε ποθερπει) Idyll. 6. v. 9.

— ΠΑΛΙΝ αδ, ΙΔΕ, ταν κυνα βαλλει,

Ecce!

———— *Ecce ! illa iterum canem petit,*

Edwards.

V. 49. ἢ Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. ἢ Commelin. et Lips. item Zach. Calliergus in scholiis; hoc e consueto loquendi more, illud videri queat Doricum, pro ἔε a verbo ἔω, *sum, es, est.* ῥοικὸν λαγωῶλον ex hoc versu citat et interpretatur Eustathius ad Iliad. ψ. p. 1332. 46. item p. 1815. 14. *Reiskius.*

Ibid. — Το λαγωῶλον. —) De significatione et etymologia hujusce vocabuli, more suo, Spanhemius erudite cumulateque differuit ad Callimach. Hymn. in Dian. v. 2. Vol. II. p. 122. Occurrit vox, Idyll. VII. 128. Et Epig. II. 3. *Wartonus.*

Ibid. ————— Theocritus, IV. 49.

Εἴθ' ἦν μοι ῥοικὸν τὸ λαγωῶλον. —————

Scribe, Αἴθ' ἦς. Quod ex more et consuetudine Dorum est. ————— Τουρ. Addend. in Theocrit. Idyll. 10. v. 32.

Ibid. Εἴθ' ἦν μοι ῥοικὸν τὸ λαγωῶλον, ὥς τυ παλάξω.) Scribendum Αἴθ' ἦς. Quod ex more et consuetudine Dorum est. Huc facit elegans epigramma in Anthologia Cephalæ, p. 127. Edit. Reisk. Quod quia *Bucolicum* est, hic intergrum et emendatum subjiciam. Nam editores, nec gratiæ nec Græcismi memores, in alia omnia abierunt.

ΜΟΥΚΙΟΥ.

Αἱ χίμαροι, τί ποῖ' ἄρα τὰ μὲν θύμα καὶ τιθύμαλλα
Λείπετε, καὶ χλοερὴν αἰγίνομον βοῖάνην,

Πὰρ

Πὰρ δὲ ἐπ' ἀλλήλαις σκιρτήμασι γαῦρα τίθεσθε,
 Ἀμφὶ τὸν ὕλοβάτην ἀλλόμεναι νόμιον;
 Οὐκ ἀπὸ πυγμαχίης ἀποπαύσειε; μή ποδ' ἀπεχθὴς
 Ἀνίσσῃ κορυὴν χειρὸς ἀπ' αἰπολικῆς.

Toupius.

V. 50. Θάσαι μ', ὦ Κορυδῶν, ποδὶ τῷ Διός, —)
 For God's sake, Corydon, look here; —

V. 51. Illo autem loco,

————— αἱ γὰρ ἀκανθα
 Ἄρμοι μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν.

fi sequimur scholiasten, male scribitur ἄρμοι pro ἄρμῳ. Statuitur enim ab illo inter hæc differentia: sed eam Eustathius non admittit, qui Syracusano more δασύνεσθαι hanc vocem annotans, exponit ἀρτίως. Æschyli quoque scholia ἄρμοι explicant νεωστὶ, cum hac adjectione, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀρμάτων τῶν συνιθεμένων καὶ ἀρμοζομένων νέον. Omitto quæ de ista voce disputantur in Etymologico. ———— *Casaubonus.*

Plura legas in hoc vocabulum disputata apud Etymologicum Magnum. Consule quoque Cl. Valckenarii Epistol. supr. citat. pag. 49. Qui grammaticorum, nec minus Casauboni nostri, sententiam docte confirmat. Benedictini duo, necnon tres Laurentiani, dant ἄρμοι. Multi etiam Vaticani. *Wartonus.*

V. 53. ταύτην et χασμύμενος. Lips. posterius etiam Aldina, Salamandr. Brubach. HSt. χασμεύμενος ZC. Farrean. ἦρα τε Lips. *Reiskius.*

Ibid. Εἰς ταύαν ——— χασμευμένος) ——— which I have turned, *Hanc pro virili abigere conans* — But as this gives the general meaning, and not the

the literal sense of the phrase here, and may be thought rather a paraphrase, than a translation; I would, upon second thoughts, render it ad verbum, *Huic inbians* — or *Dum huic inbio*, — *Εἰς ταύταν* — *χασμευμενος*. I take it, is the same as if it been, *Πρὸς ταύταν* — *κτχηνος*, and this phrase must evidently have been explained here, "*Ore biante currens, et pro virili hanc consequi conans*," — or "*Dum ore biante curro, et pro virili hanc consequi conor*, — ut, soil. baculo "*percuterem, aut simile quid facerem, ne ad oleas iterum rediret, — vulneratus sum*:" Vide Steph. Thesaur. Ling. Græc. in v. *Χανν* et *Χασκω*.

If I rightly understand the Poet's representation, Battus and Corydon are talking at some distance from the olives. Battus accidentally turning his head, sees the calves browsing on the trees. He instantly cries out,

— *βαλλε καλῶθε τα μιοσχια, τας γαρ ελαιας*
Τον θαλλον τρωγοντι τα δυσσοα —

and whilst he is uttering the first words, he and Corydon both set a running together; and when he has uttered the remaining words, both set a hooting together:

— *Σιθ', ο Αεπαργος*
*Σιθ', α Κυμαιθα, &c.**

Whity

* Our Poet is such an excellent painter here, that one cannot read

— *Σιθ', ο Αεπαργος*
Σιθ', α Κυμαιθα, ωστι τον λοφορ —

without seeing the hurry and bustle, the two rustics are in.

Whity goes away before Battus gets to the olives: He therefore stops running, and stands still. *Cymatha* stays where she is, and stirs not an inch. Corydon therefore continues running towards her; and swears he will be the death of her, if she does not take herself somewhere else:

————— ἢ κ' ἐσακκῆεις;
 Ἡξῶ, ναιὶ τὸν Πῶνα, κακὸν τέλος αὐτικὰ δάσων,
 Εἰ μὴ ἀπὲι τῆτωθεν· —————

Whilst he is saying this, she runs away: He follows her; both *whilst* he is saying it, and *after* he has said it. Having followed her, as far as he thinks necessary, he returns; and goes to the place, where Battus is standing. But scarce is he there, when he sees her coming to the plants again:

————— Ἰδ', αὐ πάλιν αἰδε ποθεῖται·

Upon this Battus sets out; determined to drive her to some purpose, and by a good drubbing give her enough of meddling with olive-trees. But as he is eagerly running after her, (which we are to suppose he has done for a considerable way,) and endeavouring with all his might to come up with her, a thorn pierces his leg; instantly stops his pursuit; and obliges him to limp back again to Corydon, and beg of him to examine the wound, and, if possible, pull out the thorn:

Θάσσαι μ', ὦ Κορυδαῖν, ποῖς τῷ Διὶ, αἶ γὰρ ἀκάρθῃ
 Ἀρμοὶ μ' ὧδ' ἐπαΐαξ' ὑπὸ το σφυρον· —————

But

But according to this account, — As in ver. 45. 46. Battus and Corydon *speaking both together*, — so in ver. 48. after Corydon has said,

Εἰ μὴ ἀπεί τι τῶθεν' —————

both are silent: some time passing before he says,

————— Ἰδ', αὐ πάλιν αἰε ποθεῖται·

According to this account too, — There is another *interval of silence* between ver. 49. and 50. *Whilst* Corydon is speaking,

————— Ἰδ', αὐ πάλιν αἰε ποθεῖται·

Εἰθ' ἦν μοι ροικὸν τὸ λαγῶλον, ὡς τὴν πάλαξω.

Battus sets out to drive Cymætha away: *After* Corydon has spoken it, *nothing is said*, 'till Battus returns.

And in this 53d ver. we may very naturally suppose Battus makes a little pause after χασμευ-
μενος' ——— and then says,

————— Ἡ γὰρ γε λευσσεῖς;

We are likewise, I should think, to imagine, that Corydon begins looking for the thorn, as soon as Battus has spoken,

————— α γὰρ ἀκάνθα

Ἀρμοὶ μ' ὡδ' ἐπατάξ' ὑπὸ τὸ σφυρον' ———

and consequently, — that Battus says,

————— Ὡς δὲ βαθεῖαι

Ταὶ ἀβραχὺλιδες ἐνί· ——— Κακῶς α πορὶς ολοῖο·

Εἰς ταύταν ἐτυπᾶν χασμευμενος' ———

whilst Corydon is looking for it.

I scarce need remark, ——— That the actions of Battus and Corydon, which the Poet designed, we should suppose, and supply, and has tacitly and implicitly represented them as doing, are evidently as much parts of the pastoral picture, as the speeches he puts into their mouths, or the actions, he *explicitly*, and in *express words*, represents them as doing.

V. 54. τε Lipsf. Aldin. ZC. Salam. Farr. Brubach. γε HSt. bene habet vetusta lectio a me revocata. Idem est, ac si dixisset κ' ἔχω αὐτὴν, κ' ἦδε ἐς-ὦν αὐτὴ. *et teneo illam spinam, et hæc ipsa est, quam vides.* Reiskius.

Ibid. ——— αὐτὴ καὶ αὐτὰ.) ——— **AND THIS** is IT. ——— *and here it is.*

Idyll. I. v. 65.

————— ΚΑΙ Θυρσίδος ΑΔ' α φωνα'

————— *et Thyrsidis hæc vox est:*

Vide quæ ibi adnotavimus. *Edwards.*

V. 56. ὄκχ' ἔρπεις Lipsf. Ald. ZC. Salam. Farrean. ὄκχ' ἔρπεις Stop. Brub. HSt. ἀνήλιπος Ald. Flor. ἀνάλιπος ZC. Salam. Farr. Brub. HSt. Valkenaer Ep. ad M. R. p. XLII. præfert ἀναίλιπος ex Hesychio. *Reiskius.*

Ibid. ——— Αναλιπος ———) Mavult ἀναιλιπος, Cl. Valckenarius, ubi supr. pag. 42. ——— Reperitur ——— ἀνηλιπος apud veteres editiones; ——— Legit ἀνηλιπος Cod. Harl. Præterea Scholiaften consulas, et Æmilii Porti Lexicon Doricum; ne grammaticorum ratiunculas hic apponamus. Vide Rittershusium ad Oppian. Cynege. I. 101. *Wartonus.*

Ibid.

Ibid. ἀνάλιπος) Vide nott. ad voc. Ἀνάλιπος apud Hesych. Edit. Albert. nec non Oppian. Cyneget. 4. v. 367. et Rittershus. ad loc. *Edwards.*

V. 57. ——— Ἀσπαλαθοί. ———) Est grandis frutex spinosus. De quo confer Salmas. in Solin. Tom. i. pag. 281. Necnon Hyl. Iatr. cap. lxxxiv. pag. 116. ad calc. Plin. Exercitat. edit. Traject. *Wartonus.* Addend. &c.

Ibid. ἀσπαλαθός) Vide Dioscorid. de Med. Mat. lib. 1. cap. 19. nec non Suid. in v. Ἀσπαλαθός. *Edwards.*

V. 58. εἴπ' ἄγε μ' ὦ Κορύδων ex optimis, quos perhibet, codicibus affert Dorville ad Chariton. p. 414. sed illam lectionem meorum librorum nullus habet. Verbum μύλλειν ex hoc versu affert et interpretatur Eustathius ad Odyss. v. p. 1885. 22. *Reiskius.*

Ibid. Εἴπ' ἄγε μοι Κορύδων. ———) Moneo ut rescribatur e tribus Vaticanis,

Εἴπ' ἄγε, Μ' ὦ Κορύδων. ———
Wartonus.

Ibid. μύλλει) Horatius, 1. Sat. 2. v. 34. 35.

————— non alienas
Permolere uxores. —————

Vide Dacerium ad loc. Vide et omnino nott. ad vocc. Μύλλει. Μύλλη. apud Hesychium, Edit. Albert. *Edwards.*

V. 59. κυανοφρυγ) Vide Grævii Lectt. in Hesiod. Op. et D. v. 527. Vide, sis, etiam Idyll. 8. v. 76. et Warton. ad loc. *Edwards.*

Ibid.

Ibid. — ΠΟΤ' ΕΚΝΙΣΘΗ.) Harleianus, ΠΟΤΕ
 κνισθη. Forte legendum ΠΟΚ'.
 Wartonus:

Ibid. — Τὸ γερόνιον ἢ ὅτι μύλλει
 Τήναν τὰν κυανόφρυον ἐρώσιδα, τὰς ποτ' ἐκνίσθη;)

Doctissimus Hemsterhusius legendum censebat,

— τὰς ΠΟΚ' ΕΚΝΙΣΘΗΣ.

Prius verum; de altero non liquet. Mihi secus
 videtur cum scholiasta. Rectissime Interpres, Num
 senecio ille ADHUC molit scortillum illud, quod
 OLIM deperibat? Does the old fellow follow the
 same trade STILL. Toupus.

V. 60. πρῶν) f. πρῶαν. (v. 5, 4.) (et sic invenio
 in Flor.) et ἐπῆνθον ob sequens κ). Reiskius.

Ibid. — Πρᾶν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθων.) Claudi-
 care videtur versiculus: ideoque conjecit Hein-
 sius legendum πρῶαν, c. VIII. Sic, inquit, Idyll.
 V. 4.

Τον μὲν τὰν συρίγγα ΠΡΩΑΝ κλειψάλα Κομάαν.

Sed fallitur Heinsius; utcunque eam conjectu-
 ram confirmet editio Florentina. Versiculus certe
 suis numeris constat. Ultima enim in δειλαίε
 rite producitur, ob duas consonantes quibus se-
 quens vox inchoatur. Wartonus.

V. 61. τὰν μανδρά tres medicei. male. τὰν μάν-
 δρα Aldina, Salam. Farr. Brubach. HSt. τᾶ μάν-
 δρα Flor. τὰν μάκτραν ZC. et ex eo margo HSt. et
 Schotti codex Toletanus, quod possit quodam-
 modo

modo sic colorari, ut accipiat pro pistrino.
 ——— μάνδραν etiam est in Lipsf. ἄμος cum spiritu leni dat Lipsf. ἐνάργη revocavi ex Aldina, Salamandrina, Farreana, Brubach. HSt. solus ZC. dat ἐνάργει, unde in juniores editiones emanavit. *Reiskius*.

Ibid. μανδραν) Adi, sis, Burmannum ad Ovid. Metamorph. 6. v. 423. *Edwards*.

Ibid. Ακμάν γ' ὦ δειλαῖε· πρῶν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθών,

Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν κατελάμβανον, ἄμος ἐνάργει.)

Numeri innumeri. Scribendum cum Editione Florentina πρῶαν. Quod et monuisse jam video Daniele Heinsum. Quæ sequuntur nemo interpretum intellexit. Πρὸς τὴν μάνδραν ἐνεργεῖν, est *ad caulæ parietem subagitare*. Πρὸς τοῖχον κινεῖν vocat Archilochus apud Harpocratonem. De quo nos in Epist. Crit. p. 53. Quare removenda distinctio post κατελάμβανον, quæ omnes editiones occupavit. Verbum autem ἐνεργεῖν in isto sensu usurpat Alciphro, iii. 55. Ο Κύνων δὲ πρῶτα ἔρεῖ κατὰ τὴν κυνικὴν ἀδιαφορίαν, εἰς σύρμα χαλάσας καὶ καθείς τὸ τριβώνιον, ἔπειτα καὶ Δωρίδα τὴν μεσαργὸν οἶος ἦν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀπάντων ὁρώντων ΕΝΕΡΓΕΙΝ, φάσκων ἀρχὴν γενέσεως εἶναι τὴν φύσιν. Quæ κυνικάτα et festivissima sunt. *Toupius*.

Vide et Cur. Posterior. in Theocrit. Idyll. 8. v. 67.

V. 62. φιλοφά) Vide omnino Cl. Toupîi Animadvers. in Schol. Theocrit. ad hunc ver. *Edwards.*

V. 63. κακοκναμοισιν,) Adi iterum Virum longe eruditissimum, *ibid. Edwards.*

Ibid. Εγγυθεν, ————— ερισδει.) *Non longe abest, quin ————— Parum abest, quin ————— tua natura ————— certet. Edwards.*

 N O T Æ.

IDYLL. VI.

V. 1. Δ AMOITAE καὶ Δάφνης ὁ βωκόλος ———) Vox βωκόλος tam ad *Damætam* quam ad *Daphnin* referenda est. Quod et recte docet Scholiastes. Idem monuit Schol. ad Pindar. *Olym.* IV. p. 147. &c. ———
Toupius.

Ibid. If this remark be just, ο βωκολος should be rendered *bubulci*, in the plural: But compare v. 44. of this Idyll.

Ibid. Δαμοιτας, &c. ———) Virgilius, *Eclog.* VII. 2.

Compulerantque greges Corydon et Thyrsis
 in unum.

Wartonus.

V. 2. Aratus, quem affatur poëta, plerisque visus esse is, cujus extant *φαινόμενα*. non defuere qui aliter sentirent: ideo additum in MSS. scholiis, ἄλλοι δὲ φασιν (ὅτι διαλέγεται) πρὸς τινὰ ἕτω καλόμενον. *Casaubonus*.

Ibid. Vide Scholiast. et Warton. *Edwards*.

Ibid. affert Casaubonus e Scholiasta inedito Genevensi locum, unde colligatur, in libris quibusdam fuisse συναγαγεν in singulari. Dorvillius tamen ad Chariton: p. 488. negat, se illam in ullo suorum librorum reperisse. *Reiskius*.

V. 3. Πυρρος,) Vide Warton. Addend. &c. *Edwards*.

V. 4. μέσω cum iota subscripto Ald. Salam. Brubach. HSt. μέσω (sine iota, in genitivo) ZC. Farr. quod verum puto. *die quodam æstatis mediæ, seu jam adultæ*. sed parum profecto refert. *Reiskius*.

V. 5. ἐρίσθεν (pro ἐρίζειν) Aldina, Salam. Farr. Brubach. HSt. ἐρίσθεν (pro ἡρίζειν) Commel. revocavi veterem lectionem, et nova distinctione illuminavi. Sententia est: Daphnis contentionem cantionis exordiebatur, quia major natu erat. nam πρῶτος posterius accipio de homine, natu majore, quam sit alter. Quæ si cui minus videatur probabilis interpretatio, poterit ille, comitate, quod appinxi, oblitterato, locum accipere de homine, qui princeps sit contentionis poëticæ, qui cæteros omnes arte canendi et carmina pangendi facile superet. *Reiskius*.

Ibid. These remarks of Reiske are ingenious; but will by no means stand the test. Upon reading the verse it immediately appears, that

πρωτος in the end, has exactly the same meaning as πρωτος in the beginning of the line; and that — prior provocaverat :) is the obvious, plain, and natural sense of — πρωτος ερισθεν') as much as Prior — incepit — is of Πρωτος — αρχατο — ερισθεν') here is — ad certamen provocaverat :) And thus εριδμεινω signifies both certo, and ad certamen provooco: Vide Albert. ad Hesych. v. Εριδμειναισιν.

Ibid. Edit. Winterton. habet Πρᾶτος — — — — — πρωτος — — — — — Edwards.

V. 7. μάλοισιν libri omnes. ut nesciam, qui factum sit, ut in mea editione μάλοισι sit exhibitum. ego equidem v non deleveram in illo exemplo, quod operæ typographicae secutæ sunt. sed nihilo factus eo est poëta deterior. σι producit a cæsura. Pro δυσέρωτα τὸν malim uno vocabulo legi δυσερῶταλον. Reiskius.

V. 6. 7. Βαλλει — — — — — Μαλοισίν, — — —) Confer Idyll. 5. v. 88. Vide et Schol. ad v. 6. hujusce Idyll. Hesych. in v. Μηλοβαλειν' et Nott. ad loc. Edit. Albert. Suid. in Μηλω βληθηναι, et in Μηλοις βαλλειν' Port. Lex. Doric. in v. Μαλον' Malum, Pomum: Erasmi Adag. p. 521. col. 1. Malis ferire: Emimenes. ad Virg. Eclog. 3. v. 64. Olear. ad Philostrat. Icon. I. 6. ΕΡΩΤΕΣ. nott. a 1. b 4. a 12. 13. p. 770. 771. Burman. ad Virg. Eclog. 3. v. 71. Bergler. ad Aristoph. Nub. v. 993. Warton. Addend. &c. ad v. 6. — — — Not. ad Idyll. 5. v. 88. Adi, sis, et Toup. Cur. Posterior. ad Idyll. 7. v. 152. Edwards.

Ibid. δυσερῶτα) Vide Idyll. 1. v. 85. Edwards.

Ibid.

Ibid. τὸν αἰπόλον ἀνδρά) Vide Idyll. 1. v. 86.
et quæ illic adnotavimus. *Edwards.*

Ibid. ——— δυσερωτα τὸν αἰπόλον ἀνδρά καλεῖσθαι) Vide Warton. de Poef. Bucol. Græcor. Dissertat. p. 32. 33. *Edwards.*

Ibid. ——— δυσερωτᾷ τὸν αἰπόλον ἀνδρά καλεῖσθαι) ——— calling you a lascivious goatherd: or, if Reiske's be the true reading, ——— a most lascivious goatherd: ——— In this little poem, ——— Galatea is a wanton unlucky nymph; who, though enamoured with Polypheme, (as well as he was with her,) takes pleasure in teasing and tantalizing him: ——— Polypheme disgusted at her behaviour, entirely neglects her, and pays no kind of court to her: ——— She endeavours by different methods (Vide v. 6. 7. 9. 15. 16.) to make him take some sort of notice of her. Here, by *throwing apples*, she endeavours — to coax him to do it; and, by *calling him a lascivious goatherd*, — to provoke him to do it.

V. 8. ποθόρησθα recte dat Aldina sola. quod revocavi. nam est a ποθόρημι Dorico, pro προσοράω. v. vñ. 22. et 25. ποθορήσθα ZC. in scholiis. ποθ' ὀρήσθα ZC. in texto, Salam. Farr. Brub. HSt. *Reiskius.*

Ibid. ——— Editio ——— Aldi legit, eaque sola, ποθορησθα. A ποθορημι, Dorice pro προσοράω. *Wartonus.*

V. 9. f. πάλιν, ἀνίδε, τὰν κύνα ε. rursus, ecce, canem jactu ferit. *Reiskius.*

Ibid. Confer Idyll. 4. v. 48. Ex illo loco satis constat, hic legendum esse ἰδε. *Edwards.*

V. 10. Citat ex hoc versu v. βαῦζειν Eustathius ad Odyss. π. p. 1749. 40. *Reiskius*.

(Ibid. βαῦσσει) Vide Polluc. Onomastic. lib. 5. cap. 13. segm. 86. Edit. Amst. 1706. nec non Seber. ad βαῦζειν not. 3. *Edwards*.

V. 11. φαίνει est in omnibus libris. malim tamen ῥαίνει. *adspergunt eam, madefaciunt undæ*. *Reiskius*.

V. 12. ἤσυχα ZC. in scholiis. καχλάζοντες Flor. *Reiskius*.

Ibid. Ασυχὰ καχλάζοντα. —) — Etsi sciam de fluctibus maris hoc Epithetum prædicari. Κυματὶ καχλάζοντι. Orphei Argon. v. 1253. Habet et Pindarus phialam, καχλάζοισαν δροσὶ ἀμπελῶ. Olym. VII. 3. Est et καχλάζουσι ναμασι. Anth. I. xx. 14. ————— Nonnullis arridere possit παφλαζοντα, *placide ferventia*. Quod est Vaticani noni. Παφλασμα strepitus est maris æstuantis. Confer Valckenar. ad Euripid. Hippolyt. v. 1210. pag. 293. seq. *Wartonus*.

Ibid. ——— Ταῦτά δὲ νιν καλὰ κύματα φαίνει

Ασυχὰ καχλάζοντα, ἐπ' αἰγιαλοῖο θέουσιν.) Editio Florentina καχλάζοντες. Quod vero proximum est. Scribendum proculdubio,

Ασυχὰ ΚΑΧΛΑΖΟΝΤΟΣ ἐπ' αἰγιαλοῖο θέουσιν.

Quæ vulgatis haud paulo suaviora sunt. Nostram lectionem agnoscit Scholiastes, ἡσύχως κινεμένῃ τῷ αἰγιαλῷ. Quod notandum. Cæterum verbum φαίνει viris doctissimis minus arridebat. Hinc alius ῥαίνει, alius σαίνει. Quam et elegantem correctionem vocat vir eruditissimus ad Euripidis Hippolytum. Sed vulgata lectio verissima est.

Huc

Huc facit, ut taceam Scholiastam, Paulus Silentarius, in Epigr. Anthol. lib. VII. p. 594. Quod ita scribendum est.

Σὴν γὰρ ἐμοὶ καὶ πόσιος ἐπήρατον εἰκόνα ΦΑΙΝΕΙ,
Καὶ πόσιων δῖναι, καὶ δέπας οἰνοχόου.

Toupius.

V. 13. Φράζεο omnes veteres. *Reiskius.*

Ibid. et V. 14. Φράζεο, μη τας παίδος ἐπὶ κναμαῖ-
σιν ορεση

Εξ αλος ερχομενας, —————) Here we are to suppose Galatea is coming out of the water to the shore.

V. 15. αὐτόθε Lipf. mediceus secundus et quartus, item Scholiastes. αὐτόθι omnes editi. Scholiastes illud exponit, *ab ipso statim principio cum tu eam persequeris.* vulgatæ sententia erit: *etiam ibi adeo, cum tibi occurrit, cum se tibi ultro ingerit.* διαδρύπσεισθαι significare, *delicias facere*, hoc est, *simulare contemptum, aversionem, odium ejus, quem tu ames*, id vero extra dubium est. Sed cum hanc gerat significationem, id vero paulo est obscurius. Nam a principio, vel proprie, significat *se se mollem, facilem, obsequiosum præbere.* videtur tam repugnantium significationum hoc vinculum esse. Δρύπειν est comminuere et velut commolere, seu frangendo, seu macerando. Homines itaque διαλεθρυμμένοι, luxu et mollitie fracti, ad levissimam quamque speciem rei novæ, insolitæ, cujuscunque denique offensionis, horrent et nauseant, et contorsione vultus corporisque miris gesticulationibus aversionem animi sui a popularitate quadam significant, a qua sui generis

generis nobilitatem morumque suorum elegantiam plurimum abhorreere testantur. *Reiskius.*

Ibid. διαθρυπτεται,) Vide Stephan. Thesaur. Ling. Græc. in v. θρυπτομαι, Διαθρυπτομαι, et Διαθρυψις. Warton. ad v. in Not. ad hunc ver. nec non in Not. ad Idyll. 15. v. 99. ubi vox iterum occurrit: Port. Lex. Dor. in Διαθρυπτεσθαι. *Edwards.*

Ibid. Α δε και αυτοθι τοι διαθρυπτεται, ———) *Illa vero ibi etiam lascivit, ——— q. d. "non solum gregem tuum et canem e mari malis petit Galatea, sed ibi etiam" (loco indicato) "in litore lascivit," ——— Edwards.*

Ibid. απ' ακανθας) cardui Vide Hoogeveen. ad Viger. cap. 9. sect. 1. reg. 16. not. 57. p. 522. Confer Idyll. 1. v. 147. Adi et quæ adnotavimus ad v. 65. 139. 140. ejusdem Idyll. *Edwards.*

V. 16. καπυραι) Vide Indic. in Stephan. Thesaur. Ling. Græc. v. Καπυρος col. 1134. H. 1135. A. *Edwards.*

Ibid. ——— "Χαιται καπυραι απ' ακανθας, " sunt pappi volantes Lucretii. Pappi enim sunt " flores carduorum. καπυραι quia fervore solis " flaccidæ decidunt, et per aërem feruntur." ——— Græv. Lectt. Hesiodd. Op. et D. v. 582. *Edwards.*

Ibid. φρύττει omnes editi. φρύγει Lips. medicus secundus et quartus. φαινει mediceus tertius. *Reiskius.*

Ibid. ——— φρυττει.) Variant libri manuscripti, nonnulli φρυγει, quidam φαινει, suppeditando. *Wartonus.*

Ibid.

Ibid. Α δὲ καὶ αὐτὰδὶ τοὶ διαθρυπῆται, ὡς ἀπ’

αἰσάνδας (ἴδου, ἡλίου, ἡσυχίας, ἡσυχίας, ἡσυχίας)
 Ταὶ καπύραι χαίλαι, τὸ καλὸν δεῦ.) “And she
 “there” (Daphnis pointing to the place)
 “wanton too, frolics, and sports, as dry thistle-
 “down does in the summer air.” We are to
 suppose here, that Galatea is come out of the
 water, and wantoning upon the shore, in order
 to gain the attention of Polypheme, and engage
 him to pay his court to her again. See English
 note on ver. 7. ——— δυσερώϊα τὸν αἰπολὸν ἀνδρὰ
 καλεῖσά·)

V. 18. γραμμή h. l. est idem, quod alias τὸ
 σκάμμα, linea ducta in stadio seu campo ludis
 gymnics consecrato, ad quam usque procurritur.
 quo de vocab. v. Leopard. Emend. 1, 22. In
 illa linea ponebatur saxum, pro meta. et quia
 saxum hoc erat terminus cursus, pro omni de-
 inde rei cujusque termino usurpabatur, ultra
 quem evehi nefas fit. *Movere itaque saxum a
 scrobe*, est, terminos rerum mutare atque trans-
 ferre, et omnia commiscere. Sententia loci
 igitur hæc est: Galatea sacros et sanctos amoris
 terminos movet et conturbat. Lex nempe
 amandi hæc est fixa immobilis, ut amentur
 amore digna, et a quibus tu redameris. Illa
 vero hanc legem migrat. amat te, qui turpis es,
 et fugit te, amantem sui, et rursus fastidita te
 persequitur. Hoc vero est in amando fusque
 deque omnia habere, et nulla ratione duci. Lo-
 cus Eustathii a Casaubono excitatus, ad sen-
 tentiam quidem perspicendam, nihil nos adju-
 vat. Est ad Iliad. ζ. p. 633. pen. et Odyss. α. p.

1397. 32. Corrigam a re invitatus locum Xenophontis in fine Agesilai, ubi pro πρὸς τῷ στόματι τῆ βίᾳ ὦν legendum est πρὸς τῷ σκάμματι τῆ βίᾳ ὦν, *ad metam vitæ perlatus*. Adscripserat ad h. v. annotator Vimar. Polluc. l. 9. p. 490. *Reiskius*.

Ibid. γραμμάς) Vide Bos. Ellips. in voc. Γραμμή. p. 45. Casaub. Lectt. Theocritt. cap. 23. sub init. Albert. ad Hesych. in ΑΦ' ἱσρας. Polluc. 9. 7. 98. nott. ad loc. D'Orvill. Crit. Vann. p. 273. *Edwards*.

Ibid. ——— τον απο γραμμάς κινει λιθον. ———) This is connected with ——— και ε φιλεοντα διωκει, ——— 'Tis a proverbial expression, and plainly means, ——— "*she has recourse to every possible expedient* ——— "*she leaves nothing untried* ——— "to make you take notice of her:" ——— "Cum ——— significatur quispiam omnia experiri, "neque quicquam intentatum relinquere, tunc "is proverbiali figura, calculum a linea movere "dicitur:" ——— Erasmi. Adag. p. 122. col. 1. *Calculus a linea movere*. Vide et p. 120. col. 1. *Omnem movere lapidem*: p. 230. col. 1. *Movebo talum a sacra linea*: nec non Schol. ad loc. Kuster. ad Suid. in Κινησω τον ΑΦ' ἱσρας. D'Orvill. Crit. Vann. p. 268.* 269.*

Ibid. ——— η γαρ ερωτι δει.) Vide Schol. ad loc. *Edwards*.

V. 20. ἀνεβάλλετο καλὸν αἶδεν. P. Ald. in quo vestigia lectionis ἀνεβάλλετο καλῶσαν αἶδεν, id est, καὶ ἄλλην, scil. ὡδὴν αἶδεν. vulgata est in ZC. et reliquis omnibus libris, et confirmatur a vs. 4. et 7, 91. καὶ τόδ' αἶδεν Flor. *Reiskius*.

Ibid.

Ibid. ἀνεβαλλετο,) Αναβαλλομαι here, and in Idyll. 8. v. 71. and 10. v. 22. means nothing more than simply to *begin*: The other sense given to it in these passages, may be seen in Clarke's Notes upon Homer, Odyss. 1. v. 155. Merrick's Latin Annotations on Tryphiodorus, v. 468. Warton's Notes on Theocritus, Idyll. 10. v. 22. Adi et Hesych. in v. ἀναβαλλετο. Albert. Animadverss. Suid. in ἀνεβαλλετο. Port. Lex. Dor. in ἀμβαλεν, &c.

Ibid. ——— Καὶ τὰδ' αἰιδεν.) Tres Vaticani habent καλον αἰιδεν. Unde hæc refingo,

————— ΚΑΛΑ Δ' ΑΙΙΔΕΝ.

Wartonus.

V. 22. Κε μ' ελαβ', & τον εμον τον ενα γλυκυν, —) Scholiaſtes, ——— καὶ εκ ελαβε ΜΑ τον εμόν ενα και γλυκυν ΟΦΘΑΛΜΟΝ, ——— Vide et Bos. Ellips. in voc. Οφθαλμοι. p. 169. 170.* *Neque me latuit, non, inquam, per unicum meum dulcem oculum,* ——— Vide Hoogeveen. Doctrin. &c. Cap. 25. § 15. Debuissẽm distinxisse post ——— & ——— in Text. Gr. et post ——— non ——— in Vers. Lat. ——— De reliquo, adi Cl. Toup̃ii Animadverss. in Longin. sect. 16. p. 189. *Edwards.*

Ibid. ποθορῶμαι medicus quartus. *Reiskius.*

Ibid. Optimus Codicum nostrorum dat ποθορωμαι. *Wartonus.*

Ibid. ω ποθορημι) *quo videbo* Præſens pro futuro: Vide not. ad Idyll. 4. v. 28. παλυνεται,) "with"

* Similiter Ου δαν̃ ——— Idyll. 4. v. 17. ——— 7. v. 39. ponitur elliptice pro Ου ΜΑ την γην̃ ———

"with" — or "by which I shall certainly see,
"let Telemus say what he will," —

V. 23. Ες τέλος) *Ad mortem usque*: — Ες
τέλος scil. βίη, vel ζωής quomodo τελευτή etiam
sine adjectione ponitur pro τελευτή βίη, vel ζωής
Vide Stephan. Thesaur. Ling. Græc. in vocc.
Τέλος, Τελευτή, et Τελευταῖω, ὦ. Bos. Ellips. in voc.
Βίος p. 30. 31. — Scholiastes, —

— δι' ἣ νυν βλέπω καὶ ΒΛΕΨΩ δι' ὅλης με τῆς
ζωῆς τὸτο γὰρ τὸ ες τέλος. *Edwards.*

Ibid. — Ο μαντις ὁ Τηλεμος. —) Vates
Telemus Eurymides, cujus utique mentio fit,
Odyss. IX. 509. Prædixerat autem Polyphemo,
cujus in hoc Idyllio personam sustinet Damætas,
oculum ei unicum Ulyssēm ablaturum. Ovid.
Met. XIII. 771.

Telemus Eurymides, quem nulla fefellerat
ales,

Terribilem Polyphemon adit, lumenque quod
unum

Fronte geris media, rapiet tibi dixit, Ulysses.

Wartonus.

V. 25. κνίζω et 28. παπταίνεσα Scholiastes, quæ
vix sunt in variantibus habenda. *Reiskius.*

Ibid. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ — παλιν —)
But I too — in my turn — ἐγὼ is contra-
distinctive to Galatea. Confer Idyll. 5. v. 122.
where ἐγὼ is opposed to τις, v. 120.

Ibid. κνισδων) Confer iterum Idyll. 5. v. 122.
Edwards.

V. 27. Ζαλοὶ μ', — καὶ τακεταί, —)
"ex invidia erga me tabescit." Vide Indic. in
Theocrit.

Theocrit. ad calcem Edit. Reisk. addit. *Edwards.*

V. 28. Οἷσρες,) Vide Toup̄ii Cur. Posterior. in Theocrit. Idyll. 15. v. 98. p. 29. 30. *Edwards.*

Ibid. ——— ἀντρα ——— ποιμνας.) Num. plur. pro sing. Confer Idyll. 9. v. 15. ——— 11. v. 44. Vide et v. 33. hujusce Idyll. ac not. ad Idyll. 1. v. 2. in Addend. *Edwards.*

V. 29. idem est, ac si dixisset ἡ τῷ αὐτὴν ὑλακτεῖν σιγὴ πάρεσι τῇ κυνί. *canem tenet silentium allatrando eam. ipsa canis nil curat eam latrare, latratu non amplius eam accipit venientem, sed silentio transmittit.* Annotator Vimar. adscripserat [scil. ἐπέταξα.] *Reiskius.*

Ibid. Λεῖπει τὸ ἐπέταξα, ἥγυν ἐπέταξα τῇ κυνὶ σιγᾶν, καὶ μὴ ὑλακτεῖν.) Hæc inepta sunt, et hominis ad incitas redacti. Quod vero ad hunc locum commentatus est Cl. Reiskius, longe ineptissimum est. Nimirum utrique fraudi fuit lectio mendosa. Legendum utique:

Σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ ΤΑΝ ΚΥΝΑ. ———

Idem ὑλακτεῖν τὴν κύνα et ἡ κύων ὑλακτεῖ. Sed hæc rara, et parum nota sunt scilicet. Est autem σῖγα ὑλακτεῖν, *sublatrare.* Γρύζαι vocant nonnulli. Hesych. Γρύζαι. ἡρέμα πράττειν ἢ ὑλακτεῖν. Confer Schol. ii. 108. Τούρ. Animadverss. in Schol. Theocrit. ad hunc loc.

Ibid. ——— ὑλακτεῖν νιν ———) Vide Port. Lex. Dor. in νιν, ——— in genere *fæmineo*, &c. Stephan. Thesaur. Ling. Græc. in voc. ὑλακτεῖν, ὦ. Heins. ad Ovid. Trist. 2. v. 459. Gronov. ad Plaut. Pœnul. 5. 4. 64. Edit. Ernest. *Edwards.*

Ibid. Σιγα δ' υλακτειν νιν και τα κυνι' ———) q. d. "Non solum autem eam non adspicio, et " aliam quandam mulierem me habere dico, " *sed etiam* canem eam e mari egredientem latrare " jubeo:" Σιγα, ut mihi quidem videtur, non est cum voce υλακτειν conjungendum, sed cum voce κελευω, quod hic subintellexerim; quodque adeo suppleverim: Σιγα ΚΕΛΕΥΩ ——— *Sum-* *missa voce* ——— aut, si mavis, *Tacite* ——— *Signo* *dato*, ——— JUBEO ——— Vide Stephan. Thesaur. Ling. Græc. in vocc. Σιγη et Σιγα: Voss. Aristarch. de Construct. cap. 36. Vol. 2. p. 455. Bos. Ellips. in voc. ΚΕΛΕΥΕΙΝ p. 302. 303. Hic itaque ordo verborum esse possit: Σιγα δε (κελευω) και τα κυνι υλακτειν νιν' ——— *Edwards.*

Ibid. According to the poetical representation here, Polypheme's dog (who, we are to suppose, was trained and tutored by his master, to do a great many things; and to do any of them, whenever he bade him, and the moment he bade him; and to be, in every respect, under the most perfect command) had been at one time taught by him to fondle, and fawn upon Galatea; and afterwards at another, upon some particular signs and tokens being given him, to bark at her with anger and dislike. Polypheme's meaning was, that the dog's treatment of her, might correspond with his own; and that she might see from a change of behaviour in his dog, that he was displeased with, and disgusted at her, as well as from a change of behaviour in himself: for he adds,

_____ και γαρ οκ' ΗΡΩΝ
 Αυτας, εκνυζητο, πο' ισχια ρυγχος εχοισα.

"For when I LOVED, he wagg'd his tail
 "with glee,
 "Fawn'd, whin'd, and laid his head upon her
 "knee."

Fawkes and Creech.

V. 30. εκνυζατο revocavi ex Ald. et vetustis reliquis. sola Commelin. εκνυζητο. *Reiskius.*

V. 32. _____ Scribendum autem κλασῶ aut κλαζῶ cum subscripto ι, et εἶε, non εἶε, in hoc versu,

Αὐτὰρ ἐγὼ κλασῶ θύρας, εἶε κ' ὁμόσση.

Casaubonus.

Ibid. κλαζῶ Flor. ὁμόσση P. Ald. ZC. Salam. Farr. quod revocavi. ὁμόσση Brubach. HSt. *Reiskius.*

Ibid. _____ Florentina porrigit κλαζῶ.
Wartonus.

V. 33. _____ Στορέσειν καλα δειμνια τασθ' ἐπι νασω.) *Heinsius* _____ scribi vult τασθ'. Ut fit, *Hic in insula.* Nam α' ΝΑΣΟΣ, inquit, ubique Theocrito est SICILIA, quæ sedes etiam Cyclopiis erat. Vide Idyll. XVI. 85. _____ De Sicilia insula dicta Νασος, videndus Cl. Dorvillius, SICULA. p. 271. *Wartonus.*

Ibid. Αυτα _____ στορέσειν _____) See *Vigerus's Idioms*, cap. 4. reg. 6. _____ cap. 5. sect. 3. reg. 2. *Hoogeveen's note* 87. _____ But such expressions are evidently elliptical: and this here should be thus supplied: _____ εἶε κ' ὁμόσση, ΟΤΙ _____ or _____ ΩΣ _____ αυτα ΒΟΥ-
 R ΔΕΤΑΙ

ΑΕΤΑΙ ——— ΘΕΛΕΙ ——— ΧΡΗΖΕΙ ——— or
 ——— ΜΕΛΛΕΙ ——— ^{σορευειν} &c. ad verbum,
 ——— *donec juraverit, QUOD ipsa VELIT*
sternere &c. ——— *QUOD stratura sit* &c. Vide
 Idyll. 8. v. 7.

Ibid. *καλα δειμνια*) Vide not. ad v. 28. ———
αντρα ——— ποιμνας.) *Edwards.*

V. 34. pro *κακὸν* dat ZC. in scholiis *αἰσχρον*.
 (non *αἰσχροῦ*, quod editiones juniores dant) quæ
 lectio *αἰσχρον* et cum sensu et cum metro stare
 potest. *Reiskius.*

Ibid. *Και γαρ, &c. ———*) Virgilius, Ecl.
 II. 25.

Nec sum adeo informis; nuper me in littore
 vidi,

Cum placidum ventis staret mare, ———

Cæterum quæ Cyclopi nostro, non æque Cory-
 doni Virgiliano, conveniebant. Aptissimum
 Speculum Giganti magnus oceanus, marinum
 præterea littus incolenti. ——— Hinc
 Ovidii Polyphemus, Met. XIII, 840.

Certe ego me novi, liquidæque in imagine
 vidi

Nuper aquæ, placuitque mihi mea forma vi-
 denti.

Wartonus.

Ibid. ——— *ως με λεγουσι*) h. e. ———
ως με ΕΧΕΙΝ λεγουσι ——— *ut me habere dicunt*;
Edwards.

V. 35. *ἰσέδρακον* Flor. *Reiskius.*

V. 38. *αὐτὰν* sola Aldina. nil frequentius quam
αὐτῇ

αὐτῇ et αὐγῇ in vetustis libris permutari. In ὑπέφαινε subauditur ὁ πόντος vel ἡ θάλασσα a communi. *mare intuenti mihi retorquebat ad oculos nitorem a dentibus meis, Pario marmore splendidiorem.* Reiskius.

V. 39. — Porro inter varia antiquorum remedia, quibus se a fascino defendi posse arbitrabantur, fuit et illud, quod commemoratur hoc versu:

ὥς μὴ βασκανθῶ δέ, τρεῖς εἰς ἐμὸν ἐπύσσα κόλπον.

cujus rei alii quoque poëtae multi Græci Latiniq; post Theocritum meminerunt. Quid autem veteres moverit, ut putarent, vim aliquam habere ad amoliendum oculorum fascinum, sputi in sinum coniecti scditatem, declarat Plutarchus. Ait ille, res turpes et obscœnas ideo adversus fascinum adhiberi, ut harum intuitu eludatur vis mali oculi nocere cupientis. Plutarchi verba hæc sunt, Sympos. V. Probl. VII. διὰ καὶ τὸ τῶν προβασκανίων γένος &c. &c. Casaubonus.

Ibid. Vide Potter. Archæolog. Græc. lib. 2. cap. 18. col. 342. — 344. Edit. Lat. Lugd. Bat. 1702. fol°. Heinsium, — Wartonum, — Toup. Animadverss. in Scholl. Theocritt. — ad hunc ver. Vide, sis, et Idyll. 20. v. 11. Edwards.

V. 40. Κοτυτταρις) Schol. — Κοτυτταρις δὲ ὄνομα κυρίου — Edwards.

V. 41. ἱπποκόωνι, Aldina, Salam. Farr. Brubach. HSt. ἱπποκίωνι, Lips. ZC. tam in texto, quam in scholiis, v. Schol. ad Idyll. 10, 16. ubi eadem

recurrat diversitas lectionis in libris. ἰπποκρίωντι
Flor. *Reiskius*.

V. 43. ὁ μὲν, Damœtas Daphnidi. ὁ δὲ, Daph-
nis Damœta. *Reiskius*.

V. 44. συρισθε) Vide Warton. Addend. &c.
Edwards.

Ibid. ————— Δαφνις ὁ βωτας) Confer
v. 1. hujusce Idyll. nec non Idyll. 1. v. 113. —
7. v. 73. Epigram. 5. v. 3. 4. Vide et not. ad
Idyll. 1. v. 113. — “ Τον βωταν ————— Δαφνιν,
—————) p. 186. *Edwards*.

ult. νίκη Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt, νίκη
ΖC. ἄλλος pro ἕτερος a recentioribus Græcis usur-
patur. Sic est illud Arati Phænomen. 49. αὐτὰρ
ὃ γ’ ἄλλην μὲν [id est, τὴν μὲν ἑτέραν ἄρκλον] νεάτη
ἀπολέμεναι ἔρῃ, ἄλλην δὲ [id est, τὴν δὲ ἑτέραν] σπείρει
περίεμεναι. vid. ad Idyll. 7, 36. *Reiskius*.

Ibid. Νίκη μαν εἰς ἄλλος, —————) Ad verbum,
Vicit sane neuter, ————— Vide Schol. ad hunc ver.
Hesych. in v. Ἐτερον. Albert. ad loc. Suid. in v.
Ἄλλος, et in Ἐτερος. Kuster. nott. ad locc. nec non
ad v. Ἐτερον. Stephan. Thesaur. Ling. Græc. in
vocc. Ἄλλος et Ἐτερος. *Edwards*.

 NOTÆ.

IDYLL. VIII.

DOMINATUR in hoc Idyllio suavitas illa, quæ bucolicis carminibus unice convenit. Tum crebræ submiscentur notæ atque indicia simplicitatis rusticæ; quibus, in hoc Siculo nostro versando, tantopere delectamur. Comparetur Idyllio nono. *Wartonus.*

V. 2. pro ὡς φαντε commendat Pierſon Verof. p. 46. Διόφαντε. prorsus nulla de causa. nam, quam affert, ea nulla est. Ut in vulgo de magnis illis mythicis heroibus variæ et inter se sæpe pugnantibus versabantur fabulæ, sic de Daphnide et Comata multæ et dissimiles sibi fabulæ jactabantur a pastoribus. Equis nescit, talium fabellarum seu apologorum commune præloquium hoc esse, aiunt, fama fert antiqua, fuisse

aliquando hos vel illos, reges, pastores, ut quisque vult comminisci. *Reiskius.*

Ibid. — Ως φαντι. —) Vehementer displicent illa ως φαντι, adeo ut a Theocrito profecta, ægre mihi persuadere queam. *Idyll. XV. 137.* quidem ea verba occurrunt, sed ejus loci longe alia est ratio, quod insipienti patebit. — Scribendum auguror.

Μαλα νεμων, ΔΙΟΦΑΝΤΕ. —
Inscripsit Syracusanus vates nonnulla amicis *Idyllia*, veluti *Arato Idyll. VI.* *Niciæ medico, XI. et XIII.* et huic *DIOPHANTO, Idyll. XXI.* — *J. Pierfoni VERISIMIL. Lib. I. cap. IV. pag. 46. Lugd. Bat. 1752. Wartonus.*

V. 3. Αμφω, &c. —) *Virgilius, Ecl. VII. 4.*

Ambo florentes ætatibus, Arcades ambo,
Et cantare pares, et respondere parati.

Wartonus.

V. 5. πρώτος *Stop. Ald. cæteri πρώτος. Reiskius.*

Ibid. δ'ων) *Hoogeveenus, Doctrin. &c. Cap. 14. Sect. 5. § 5.* "Ex vi conclusiva nascitur usus
" inchoativus, ut fufius in particula εν demon-
" strabo cap. XL. sect. 2. ita in δ' εν, τὸ δ' po-
" testatem suam συναπτικὴν exercet, et εν rem
" ipsam aggredientis et quasi se ipsum accin-
" gentis notam habet, sed non nisi præmissis
" nonnullis, quæ tanquam viam sternunt ad se-
" quentia. Latini, apud quos hic particularum
" vero igitur usus non est, si utramque parti-
" culam exprimere volunt, coguntur adjectum
" verbum repetere, aut cognatum addere. Ita
" Theo-

"Theocritus, certamen Daphnidis et Menalcæ
 "Idyll. VIII. narraturus, primum utramque de-
 "scribit personam a vitæ instituto, habitu,
 "ætate et arte, antequam eos cantantes inducit,
 "hoc modo:

"Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντητο βεκολέοντι

"Μάλα νέμων, ὡς Φανί, καὶ ἄρια μακρὰ Μενάλκας·

"Ἀμφω τῷ ἤτην πυρρότριχον, ἄμφω ἀνέλω,

"Ἀμφω συρίσδεν δεδαημένω, ἄμφω αἰίδεν.

"Daphnidi formoso occurrebat boves pascenti, ut
 "aiunt, Menalcas in montibus altis oves pascens:
 "ambo erant rufo capillo, ambo impuberes, ambo
 "fistulam inflandi, ambo cantandi periti. His præ-
 "missis, ita inchoat:

"Πρῶτος Δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Με-
 "νάλκας.

"Hic Latini non dicunt: *Primus vero igitur*:
 "sed, quasi Græce diceretur: Πρῶτος δὲ Μενάλκας
 "ἠγόρευεν ἠγόρευεν ἔν τῳ. Prior vero Daphnin
 "intuens cecinit. Cecinit ergo hoc modo." Ed-
 wards.

V. 7. ——— νικασεν, ——— αὐτός ———)
 Vide Viger. Idiotism. cap. 4. reg. 6. 7. — cap.
 5. sect. 3. reg. 2. et Hoogeveen. Animadverss. ad
 locc. p. 169. not. 39. p. 206. not. 87. Edwards.

V. 9. Dorville ad Chariton. p. 660. affirmat,
 codicem Taurinensem, quem optimum appellat,
 exhibere συρικτὰ. quod in nullo meorum reperi.
Reiskius.

Ibid. ——— Συρικτὰ. ———) Affert Dor-
 vilus e Codice Taurinensi, quem vocat optimum,

συμμετα. Ad Chariton. p. 660. —
 Wartonus.

V. 10. 2d 11) Vide Hoogeveen. Doctrin. &c.
 Cap. 39. Sect. 11. § 24. Edwards.

Ver. 11. 11) Hoogeveenus, Doctrin. &c. Cap.
 40. Sect. 1. § 5. "Tertio apta est hæc particula,
 "quoties verba ad rem vocantur, ut apud
 "Theocr. Idyll. VIII, vs. 11. In superioribus
 "Daphnis et Menalcas, verbis inter se certave-
 "rant, uter melius cantaret, quum Menalcas re-
 "probare cupiens, quod verbo dixerat, sic ait:

"Χρήσδεις δ' ὦν εἰσεῖν; Χρήσδεις καταδείναι αἰ-
 "θλον;

"Vis ergo videre? Vis deponere præmium? Quem
 "locum imitatus est Virgilius Ecl. III, vs. 28.

"Vis ergo inter nos, quid possit uterque, vicissim
 "Experiamur? —"

Edwards.

Ibid. Χρήσδεις δ' ὦν εἰσεῖν; —) AND will
 you try and see THEN? —

(Ibid. Χρήσδεις, &c. —) Virgilius, Ecl. III.
 28.

D. Vis ergo inter nos quid possit uterque,
 vicissim

Experiamur? Ego hanc vitulam, ne forte re-
 cuses,

Depono: tu dic mecum quo pignore certes.

M. De grege non ausim quicquam deponere
 tecum:

Est

Est mihi namque domi pater, est injusta no-
verca;

Bisque die numerant ambo pecus, alter et
hædos.

Wartonus.

V. 13. μὲν P. Ald. καὶ cæteri. *Reiskius.*

V. 14. γ' post ἰσομάτορα delevi ex auctoritate
Aldinæ, et vñ. 15. γ' post ποικα iterum expunxi
ex auctoritate Lips. Ald. ZC. Salam. Farrean.
Brubach. HSt. *Reiskius.*

V. 16. ——— Ποθεσπερα. ———) Stephanus
mavult ποθ' εσπερα. Sic et Idyll. IV. 3. Aldus
et Calliergus ut nos, utroque loco. Est pro
προς εσπερας. Vide Spanhem. Callimach. Tom.
II. p. 38. Necnon Æmilium Portum, V. τα-
ποθεσπερα. *Wartonus.*

V. 17. Αλλα τι μὲν) Hoogeveenus, Doctrin.
&c. Cap. 59. Sect. 8. § 4. ——— " Quid sit
" ἀλλὰ μὲν, supra dixi cap. 1, sect. 9. init.
" Nempe τὸ ἀλλὰ vel contrarium, vel diversum
" quid ponere a superioribus, quod τὸ μὲν vi sua
" βεβαιωτικῇ stabiliat. Quid igitur hic faciat τί,
" inquirendum venit. (Locus Platonis est in
" Symposio pag. 202.) Is, qui respondet, ex
" superiori disputatione intelligit, aliud quid re-
" quiri, quod certius sit; quid autem illud sit,
" ignorat, et ideo interrogat per voculam τί. τὸ
" μὲν tandem indicat βεβαιόν τι πείσωμαι. Com-
" mode itaque ἀλλὰ τί μὲν; dicit ille, qui errore
" deprehensio, in re recte dijudicanda hæret, et
" ab altero auxilium petit, ut tandem discat,
" quid certo statuendum sit. ———

" Theocr.

" Theocr. Idyll. VIII, vs. 15.

" ubi Menalcas:

" Οὐ θήσω ποκά γ' ἀμνόν· ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πα-
" τήρ μευ

" Χαῖ μάτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῖνσι.

" *Nunquam deponam agnum, quoniam difficilis meus*

" *est pater et mater: et numerant semper vespere*

" *oves. Tum Daphnis:*

" Ἀλλὰ τί μὲν θήσεις; Τί δὲ τὸ πλεον ἔξει ὁ νικῶν;

" *Ex eo, quod agnum non audet deponere, colli-*

" *git aliud esse diversum, quod deponere audeat,*

" *id quod confirmat τὸ μὲν. q. d. si non agnum,*

" *certe est aliud quid. Quid hoc est?*" Edwards.

" Ibid. Ἀλλὰ τι μὲν θήσεις; ———) BUT

WHAT will you REALLY stake? ———

" V. 18. Συρσίγ' ἂν ἐποίησα κάλαιν ἐγὼ ἐννεαφώνον.)

Lege pro ἐγώ, ΕΧΩ.

Fistulam, quam feci, habeo pulchram, novem
vocibus.

Ut inferius legitur in versu 21. qui videlicet huic
invicem respondet. Calliergus habet Συρσίγ', et,
e Codicibus, ἐποίησα. Huc referendus est Virgi-
lius, Ecl. II. 36. *Wartonus.*

V. 20. εἰ κατὰ τισὺν Ald. sola. *Reiskius.*

V. 21. Ἡ μὲν τοι) Hoogevenus, Doctrin. &c.
Cap. 21. Sect. 3. § 13. "Quin et tria hæc βε-
"βαιωτικὰ ἢ μὲν τοι, jungit, etiam citra jurisju-
"randi formulam, aut sponfionem, non tamen
"fine seria asseveratione, Theocritus, Idyll. VIII,
"vs. 21.

" H

“ Η μὲν τοὶ κήγῳ σύριγ' ἔχω ἐννεάφωνον.

“ *Imo vero et ego habeo fistulam novem vocum.*”

Edwards.

V. 23. — Δακτύλον αλγῶ, &c.) —

Profecto fatemur in illis esse suavissimam simplicitatem. Fastidiosa quadam elegantia, plurimas circumstantias, ut ita dicam, naturales, poetæ recentiores subintelligere solent et suppressimere; quæ, palam prolatae et expressæ, ut veterum mos est, magnam haberent pulchritudinem. *Wartonus.*

V. 24. κάλαμός γε διασχισθεὶς Lips. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. recte. quamquam adhuc melius fore existimavi, si γε hoc dividerem in duo vocabula γ' ἰ. primus HSt. male dedit με. qui dici potest διέτμηξέν ἔμε ὁ κάλαμος pro ἔμῃ τὸν δάκτυλον? *Reiskius.* — — — — — *Nugæ.*

Ibid. — — — — — Καλαμος με — — — — —) Aldus, Calliergus, &c. habent γε. — — — — — *Wartonus.*

V. 25. Lipsiensis liber huic versui personam Menalcæ præscriptam habet, et sequenti Daphnidis. ἡμῶν dat Aldin. ZC. Salam. Farr. Brubach. αἰμῶν HSt. alii αἰέων, teste annotatore Vimar. *Reiskius.*

V. 26. τήνόν τῶς omnes libri dant. ut τῶς sit encliticum. feram. Sententia enim bona exit: *advocemus quodammodo* — — — — — fed, nescio quare, mihi displicet illud languidum *quodammodo*. Refinxi ergo sic, ut τῶς eum circumflexo exararem, et in fine versus signum interrogationis adderem, hac sententia: *Quid si vocemus?* h. e. ipse

tu tecum statue, quale sit, si vocemus, recte
et sapienter factum, nec ne. *Reiskius.*

Ibid. — πῶς — — — — — ἢ καλεῶμαι,)
— πῶς should undoubtedly be circumflexed:
Πῶς AN TO XPHMA EXOI EATTO, — ἢ καλεῶμαι
&c. “ Quomodo se res haberet, si vocaremus
&c.” *Quid si vocemus, or vocaverimus &c.*
(Which is likewise an elliptical expression in
Latin: “ *Quid fiet,* — — — — — “ *Quid futurum est,*
— — — — — “ *Quid dices,* — — — — — “ *Quid censebis,* — — — — —
“ *si vocemus &c.* — — — — — *vocaverimus &c.*) *WHAT*
IF we call that goatherd here, &c.

Ibid. et V. 27. Τηνον — — — — — τον αιπολον — — — — —
Ω ποτι τοις εριφοις — — — — —) Idyll. 1.
v. 1. 2.

— — — — — Α ΠΙΤΥΣ, — — — — — ΤΗΝΑ
— — — — — Α ΠΟΤΙ ΤΑΙΣ ΠΑΓΑΙΣΙ, — — — — —
Edwards.

Ibid. Ω ποτι ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακίει.
Numeri insuaves. Repono,

— — — — — ἐρίφοισι κύων ὁ φάλαρος ὑλακίει.
Toupius.

Ibid. Ω — — — — — ὑλακίει;) *Malim*
ON — — — — — ὑλακίει; *Vide auctores citatos ad*
Idyll. 6. v. 29. — — — — — ὑλακίειν νιν — — — — —)
Edwards.

Ibid. — — — — — ο κυων Ο φάλαρος — — — — —)
THE white dog — — — — —

V. 28. χοῖ Aldina, ZC. Salamandr. Farr. Bru-
bach. HSt. et sic quoque versu proximo. ἐπακ-
σας ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἐπακῶσαι
Ald.

Ald. HSt. potest utrumque ferri. *audiendi causa*, aut *obsecutus*. Reiskius.

V. 29. κρίνειν Lips. Reiskius.

Ibid. Vide nos ad Idyll. I. v. 121. Edwards.

V. 30. δ' ων) Vide not. nostr. ad v. 5. hujusce Idyll. Edwards.

V. 33. ——— θειον γένος, ———) In ver. 37. γλυκερον φυτον is manifestly predicated of βοτάναι, not of κρηναί. I should therefore think, that θειον γένος here, is predicated of ποταμοί, not of αγκαι. Otherwise, there were in the heathen theology, *gods of the valleys*,* as well as *gods of the rivers*. Vide omnino Cl. Clericum ad Gen. 14. v. 19. Exod. 9. v. 18. 1 Reg. 20. v. 23. 28.

V. 34. Πη ποχ') Vide Cl. Toup. Epist. de Syracuf. v. 89. p. 337. Edwards.

Ibid. In hoc versu,

Πη ποχ' ὁ συρικτὰς πρόσφιλες ᾄσει μέλος.

antiquissimæ editiones Romana et Florentina præferunt συρικτὰ, non συρικτὰς: sicut paullo ante, λαχὼν ὑπὲρ Μενάλκας. mutarunt hunc locum, qui existimabant tantum ob metricam necessitatem poëtas ea formatione uti, quod falsum esse ex Homero et Eustathio certum est. Usi sunt etiam in patrio casu, et in quarto, contra Homeri consuetudinem, ut notat Theon in ista Arati verba, ——— πώδες ἱππότα Φηρές. Orpheus de lapide magnete,

—— ἐκ ἐθέλει μεθέμεν πολέμισ' ἀ σίδηρον.

Sic in hac lege Demonassæ, Cypriorum reginæ, Μη

· ——— ὄργων ἦλκ ———

Μὴ ἀποκτεῖναι βῆν ἀρότα, apud Dionem Chrysostomum oratione altera De Fortuna. *Casaubonus.*

Ibid. συρικτὰ P. Aldina, ZC. in textō, Salamandr. Farr. συρικτὰς ZC. in scholiis, Brubach. HSt. revocavi prius. constat enim hodie, Doras nominativum non modo in ας, sed etiam in α exeuntem formasse. Probavit etiam Casaubonus συρικτὰ, præter Aldinæ auctoritatem, ad Florentinæ quoque, provocans. *Reiskius.*

Ibid. Ο συρικτας. —) Ita Stephanus aliique. Sed repone ex fide duorum Benedictinorum, ne plures nominem, συρικτα. Quod et habent Aldus et Florentina. Dores scilicet in α, non minus ac in ας, nominativum suum terminare solent. Ita v. 30. Dant etiam duo Laurentionorum συρικτα. *Wartonus.*

Ibid. Vide et Wartoni Addend. &c. ad hunc ver. *Edwards.*

V. 35. ἐκ ψυχᾶς] ex animi mei sententia, prout ipse volo atque cupio. αἰνάδας P. Ald. ZC. in textō, Salamandr. Farr. Brub. margo HSt. medicus secundus et tertius. αἰνίδας ZC. in scholiis et HSt. *Reiskius.*

Ibid. ἐκ ψυχας) Vide Schol. ad hunc ver. *Edwards.*

Ibid. ἢν δε) Si ver. 39. cum hocce contuleris, statim senties, voculam κην voculis ἢν δε respondere; atque adeo δε verti debere et. — *ET si*
—— *Edwards.*

V. 36. — μηδεν ελασσον εχοι.) Εμε δηλονοτι. *Scholiast.*

V. 37. γλυκερον φυτον,) Num. sing. pro plur. Vide ad Idyll. 1. v. 31. ελιξ) *Edwards.*

Ibid.

Ibid. *αὐτὸς ὁμοίον*) *fi. quid simile* — Scho-
liastes vero, ΑΙΠΕΡ ΟΜΟΙΟΝ, ἀντὶ τοῦ εἰπερ ὁμοίως.
Edwards.

V. 39. ποιμαίνετε *mediceus quartus. Reiskius.*

V. 40. pro χαίρων malim χιμαρῶν. *fi. quid capel-
larum Menalcas hic egerit. ut hoc χιμαρῶν respon-
deat illi τὰς δαμαλάς* vl. 36. *Reiskius.*

Ibid. ————— Κῆν τι Μενάλκας,

Τῇδ' ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.) Scri-
bendum, adficiente Scholiasta, Τῇδ' ἀγάγη. No-
ster supra,

————— Ἦν δὲ ποκ' ΕΝΘΗ:

Δάφνις ἔχων δαμαλάς, μὴδὲν ἔλασσον ἔχοι.

Quod sequitur minus ceperunt viri doctissimi.
Χαίρων est *gratis, impune.* Eupolis apud LON-
GINUM NOSTRUM, Περὶ γλ. § XVI.

Οὐ γὰρ, μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην,

ΧΑΙΡΩΝ τις αὐτῶν τῆμόν αἰλγυνεῖ κέαρ.

Quem locum neutiquam adsecuti sunt interpre-
tes. *Toupius.*

Ibid. Vide Viri summi Animadverff. in Lon-
gin. Sect. 16. p. 190. *Edwards.*

V. 41. πάντα ter Ald. ZC. Salam. Farr. Bru-
bach, παντᾶ solus HSt. scholia quoque monent,
libros quosdam τὰμὰ dare. *Reiskius.*

Ibid. Παντᾶ εἶαρ. —) Legerem, cum Aldo et
Calliergo, Παντα. "OMNIA sunt *Ver.*" Sed ea-
dem recepta vox subinde bis occurrit et repeti-
tur; ubi etiam necesse est ut pro πανταχᾶ ha-
beat. Ut Idyll. I. 55. Quanquam vox ea,
bis

bis repetita, scribatur ab Aldo et Calliergo, ut in primo loco. —————

Hinc Virgilius, Ecl. VII. 53.

Stant et juniperi, et castaneæ hirsutæ;
Strata jacent passim sua quæque sub arbore
poma:

Omnia nunc rident: at si formosus Alexis
Montibus his abeat, videas et flumina sicca.

&c. *Wartonus.*

V. 42. pro πλήθυσιν ZC. in scholiis et Flor. dat πηδῶσιν, vitiose. *Reiskius.*

V. 43. ἐπινείσεται Lips. ἐπιθινίσσεται Stop, Flor. *Reiskius.*

V. 44. Lips. χ' ἂ βοτάνᾳ. *Reiskius.*

V. 46. pro πλεῖσιν mediceus primus παραῶσι. in quo, non dubito, quin sit grammaticus aliquis nescio quid dorici stercoreis reperturus. *Reiskius.*

ibid. malim ἔδρας ὑψιτέρας. apes implent melle, tam corbes vel alveos (σμάνεα idem sunt, atque σίμελα. v. Schol. ad Idyll. 1, 107.) quam quercus altas. notum est, apes mellificari in quercubus et aliis arboribus cavis.

Versus hi quatuor 49. 50. 51. et 52. (in Text, nostr. 53. 54. 55. 56. *Edwards.*) Daphnidi sunt tribuendi, ————— *Reiskius.*

V. 49. — 52. * * &c.) Menalcas and Daphnis, I would observe here, have Two Contests. In the First — they sing Seven Amœbæan songs; consisting each of Four Elegiac verses: — In the Second — they sing Two songs; Menalcas one, consisting of eight Heroic verses,
Daphnis

Daphnis another, consisting of Nine. Menalcas is the First singer, and Daphnis is the Second: as appears from v. 30. — 32. 66. 75. The number of Amœbæan songs should be even: as is evident from v. 65. One consequently is wanted. Which that one is, may be easily known. "Daphnis," to use Reiske's words, "Milonem amabat, ut e v. 47. constat. Menalcas se puellæ amore captum versu 43. profitetur." Therefore the song, Ω τραγε, &c. is Daphnis's; not Menalcas's, as in the com. copp. Δενδρεσι &c. is Menalcas's; and Μη μοι γαν &c. is Daphnis's. The song wanted then is that of Menalcas, to which Daphnis's song, Ω τραγε, &c. answered. Could this song be recovered, the Original would be perfect and complete: and, Menalcas's song, Δενδρεσι &c. being placed before Daphnis's, Μη μοι γαν &c. as in this Edit. every thing would be right and regular.

V. 53. 54. Omnino autem scribendum est,

Ω τραγε τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὃ βάθος ὕλας
Μυρίον, ὃ σιμαὶ δεῦρ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι.

non ut in omnibus reperimus editionibus ὃ βάθος· facit nobiscum scholiastes, ut ex ejus editione, atque interpretatione constat. Sic ille, ὃ βάθος ὕλας, ὅπερ ἐστὶν ὑψηλὴ δασύτης. Repetendum ἀπὸ κοινῆς, δεῦρο. quasi diceret Menalcas, ὃ τραγε δεῦρο ἐνθάδε, ὃ βάθος ὕλης μυρίον. Casaubonus.

Ibid. ὃ, ubi, legendum esse pro ὃ, quod est in omnibus libris, constat e Scholiaste, qui ὃ perspicuis literis in edit. ZC. dat, et reddit ὅπερ. id quod dudum observavit Casaubonus. Possit quo-

que legi *ὧς*, *ad*, quod malim. subauditur *δεῦρο*, *huc* *ades*, *ad profunditatem sylvæ immensam*. ὕλης Ald. Flor. cæteri ὕλας. Reiskeus.

Ibid. — Ω βαθος ὕλης.) Legendum est ὦ. Vid. Not. ad Idyll. V. 101. Ita unus e Lauren-
tians. Sensus est, "Huc, O Hirce, Huc agite,
O Hædi, *ubi*, &c." — Intellige —
simas capellas Virgillii. — In altero
Benedictinorum datur ὦ βαθος. —
Wartonus.

Ibid. δεῦρ') "δεῦτε, poet. adverb. hortantis, q. d.
"δεῦρο ἴτε, huc venite, eja huc venite. De quo
"pluribus agitur in Mag. Etym. in vocibus δῆ-
"ρο, & δεῦτε, p. 258. 54. — Port. Lex.
Dor. v. δεῦτε.

Ibid. — Ω βαθος ὕλας
Μυριον, — εφ' ὕδαρ, —)
Vide Ovid. Metamorph. 3. v. 28. — 31. 155.
— 162. — Fast. 6. v. 9. 10. Omnino
enim *obstreperetur aquis*, ut habent Editt. vulgatt.
legendum puto: non, ut olim conjecerat Hein-
sius, *obstreperetis aves*; neque, ut postea conjec-
vit Burmannus, *obstreperetur avi*. Quæ lectiones
duræ mihi quidem, et coactæ videntur. Hora-
tius, Epod. 2. v. 27.

Fontesque lymphis obstrepunt manantibus,

Edwards.

Ibid. Ω τραγε, ταν λευκαν αιγαν ανερ, &c.) Syn-
chysis; et hypozeugma. — Ordo verborum
est, Ω τραγε, ανερ ταν λευκαν αιγαν, ω σιμαι εριφοι,
δευτε.

δευτ' εφ' υδωρ, ω βαθος υλας μυριον. Post αιγαν, ΔΕΥ-
ΡΟ ΙΘΙ απο κεινε supplendum: Ω τραγε, ανερ των
λευκαν αιγαν, ΔΕΥΡΟ ΙΘΙ εφ' υδωρ, ω βαθος δε. ω σι-
μαι εριφοι, ΔΕΥΡΟ ΙΤΕ εφ' υδωρ, ω βαθος δε. Ed-
wards.

IV. 55. Εν τῇν) I would with one of the Scho-
liasts understand τῷ τοπῷ. — Another of them
understood τῷ υδάτι. — δευτε εριφοι επι το υδωρ.
εν εκεινω γαρ, ΤΩ ΤΔΑΤΙ δηλονοτι, ες'ιν εκεινος, ηγην,
ο Μιλων.

Ibid. τῇνος] Milon puta. unde constat, Daph-
nin hic loqui, non Menalcam. Daphnis enim
Milonem amabat, ut e vi. 47. constat. Menalcas
autem se puellæ amore captum versu 43. profi-
tetur. — καὶ deest
foli ZC. in texto. sed in scholiis habet. Μίλω dat
Aldina sine iota subscripto, item Stop. et Schol.
cum eo, Μίλω, HSt. cæteri omnes Μίλων, unde
effeci Μίλων' cum apostropho, ut sit pro Μίλωνι.
Possit tamen Μίλω hætenus ferri, ut habeatur
pro contracto Μίλωι, post ejectum ν. et adscri-
pserat annotator Vimar. ἀποκοπή δωρικῇ. verum,
sintne tales contrahendorum nominum pro-
priorum modi Græcis usurpati, vehementer du-
bito. Flor. Μήλω. Reiskius.

Ibid. Boves, capros, arietes, quibus cornua
vel nulla vel mutila erant, κόλως et κολάκρες voca-
bant. Hesych. Κόλον, κολυγόν. τὸν μέγαν τράγον κέ-
ρατα ἐκ ἔχοντα. δε. Τουρ. Animadvers. in Schol.
Theocrit. ad hunc ver.

Ibid. ———— Locus ———— Theocriti
ita scribendus est:

Καὶ λέγε Μίλων,
Ὡς Πρωτεύς Φώκας, καὶ θεὸς ὦν, ἔνευε.

Quod et Cl. Reiskio suboluisse video. Nimirum syllaba postrema τῷ Μίλωνι in sequentem voculam transfertur. id quod jampridem monuimus ad Suid. iii. p. 136. Haud aliter Homerus, Il. E. 265.

Τρώεσσιν ἀρηγέμεν εὐρύσπα Ζῆν'
Ὡς Ηρακλῆος πᾶρι χῶσατο.

Quod plane gemellum est. Confer Isaacum Vossium, virum doctissimum, ad Catullum, p. 12. et Cl. Heinsum in Dissertat. ad Horatium, p. 10. *Τούρ. ibid.*

Ibid. — Iθ', ὦ κολε, &c.) This does not seem to be spoken to the same goat, to the *viro gregis*; but to some other, *cui aut nulla, aut mutila erant cornua*: Vide Scholl. — Daphnis is poetically represented, as ordering his whole flock to go with him to the place, where Milo is; and sending one of his goats before, with a message to Milo.

Ibid. Calliergus legit Μίλων. Unde, quod in proclivi erat conjicere, conjeci legi etiam posse Μίλων', i. e. *Miloni*. — Wartonus.

Ibid. Μίλων',) Vide Schol. Edit. Warton. Heinsf. Lectt. Theocritt. ad loc. V. 47. hujus Idyll. *Edwards.*

Ibid. V. 53. — 55. Daphnis's real character is that of a neatherd; but he gives himself in this and his next song, the fictitious ones of a goatherd and shepherd. And thus Damœtas in the

the 6th Idyll. assumes the character of the Cyclops; and Menalcas personates the same character in the 9th.

V. 56. *Φῶνας*] *vitulos marinos*. prodit etiam hoc, Daphnin, bubulcum, hic loqui, non Menalcam, caprarium. Qui enim deceat caprarium, qui convenit, artis suæ exercitium laudare atque ab opprobrio liberare, commemoratione exempli a deo repetiti, quem deum nil puduerit vitulos pascere? Quid vituli ad caprarium? —————

————— *Reiskeus*.

Ibid. But Daphnis, as is just observed, has two characters: a real one of a neatherd; a fictitious one, in this song, of a goatherd. Daphnis therefore according to Reiske's reasoning, can no more speak here, than Menalcas. The truth is, the argument is not at all founded upon the particular kind of animals Proteus took care of, *sea-calves*, nor upon Daphnis's particular occupation, that of a *herdsman*; but upon the one being a *God*, and the other *only a man*: "If it is not beneath Proteus, *who is a God*, to feed *sea-calves*, it can be no discredit to Daphnis, *who is but a man*, to feed goats."

Ibid. *εὐμεν.*) Imperfectum pro Præsenti. It should therefore have been turned, *pascit*. Vide Viger. Idiotism. cap. 5. sect. 3. p. 218. Hoogveen. not. 4.

V. 57. *ῥῥῥῥ*. P. Ald. et Stobæus p. 391. 44. ed. Gesneri. (nam locus hic plane ab exemplo Trin-cavelli abest.) *ῥῥῥῥ*. ZC. et omnes eum insecuti. E Stobæo sagaciter et feliciter collegerat cl. Valckenaer Ep. ad M. R. p. IX. *ῥῥῥῥ* corrigendum

dum esse, in quo ita nunc ei assentior, ut etiam inferre in hanc nostram editionem nil dubitarim, tametsi olim ab eo dissenseram. ἔδατα sunt h. l. pecora lac præbentia, ut ovillum, bovillum, caprillum genus. Virgilius satis habuit, locum hunc imitatione aliqua adumbrare, verbum verbo reddere nil curavit. *Reiskius.*

Ibid. Δένδρεσι μὲν χειμῶν φοβερόν κακόν, ὕδασι δ' αὐχμὸς.) Hæc male sollicitarunt viri doctissimi. Ὑδατα sunt fontes aquarum, quibus inimicus est αὐχμὸς. Recte Schol. Πρὸς τὰ δένδρα μὲν ἐστὶ κακὸν φόβον ἔχον ὁ χειμῶν. πρὸς τὰ ὕδατα δὲ ἡ ἀνομβρία, ὅτι ἀποξηραίνει καὶ ἀφανίζει αὐτά. Antigonus Carystius, Hist. Mirab. cap. XV. Ἐστὶν αὐτοῖς ἀνακειμένη ἀμαζα χαλκή, ἣν, ὅτ' ἂν ΑΥΧΜΟΣ ἦ, σείοντες ΤΑΔΩΡ αἰτύνουσι τὸν θεόν, καὶ φάσι γίνεσθαι. Qui locus notandus.

Toupius.

Ibid. Δένδρεσι μὲν χειμῶν, &c. —) Virgilius, Ecl. III. 80.

Triste lupus stabulis, maturis frugibus imbres,

Arboribus venti: nobis Amaryllidis iræ.

In altera parte hujusce versiculi, vulgabatur apud Stobæi Florilegium, ἔδασι pro ὕδασι. Tit. LXI. Unde suspicatur L. C. Valckenarius, aliis præterea rationibus nonnullis adductus, reponendum debere ἔδασι. "Siccitas metuendum malum fertilitati camporum fatorum." Οὐθαρ ἀρεπης, est, quod Latini dixerunt, UBER agri. Epist. ut supr. pag. 9, 10.

In nonnullis Vat. habetur αὐχμοι.

Wartonus.

V. 58. ὑπ' αὐτῶν] meminit hujus loci et vocabuli Eustathius ad Dionys. Perieget. v. 121. ἀγρομένοις Stop. *Reiskius.*

V. 59. ——— ἀπαλας ποθοῦς. ———) Legit Heinſius, c. XV. ποτοῦς, non ποθοῦς. Contenditque nimirum Virgilium, qui vertit, *Nobis Amaryllidis iræ*, ita legiſſe: mutando, elegantia ſibi peculiari, παρθενικας in proprium nomen Amaryllidos. Atqui verbum verbo non ſemper, in Theocrito referendo, reddidit Virgilius. Alius eſt imitator, alius interpres. In nono Vaticanorum Codice, videtur legi, nam literæ fere obſoleverunt, παρθενικας ποθοῦς ἀπαλας. ———
Wartonus.

Ibid. ποθοῦς) Vide Toup. Cur. Poſterior. in Theocrit. Idyll. 15. v. 98. p. 30. *Edwards.*

Ibid. ——— Ω πατερ, ω Ζευ, &c.) Vide Warton. ad loc. *Edwards.*

V. 57. ——— 59. ——— μὲν ——— ὃ ——— ὃ ——— δε ——— δε ———) Hoogevenus, Doctrin. &c. Cap. 26. Sect. I. § 11. 12. 13. "Quando oratio eſt τριώκωλος, h. e. tribus conſtans membris, primo additur μὲν, reliquis duobus δε. &c."

12. "Quando oratio pluribus conſtat membris, ſufficit ſemel primo appoſuiſſe μὲν, ſequentibus omnibus δε adjicitur. Τετραώκωλος orationis exemplum habet Lyſias, Orat. fun. pag. 490. &c."

13. "Πεντάκωλον orationem habet Dem. de Falſ. Legat. ſub principium: &c." ———

— "Et Theocr. Idyll. VIII, vs. 57.

“ Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερόν κακόν· ὕδασι δ’ αὖχμός·

“ Ορνισιν δ’ ὑσπλαγξ· ἀγροτέροις δὲ λίνα·

“ Ἀνδρὶ δὲ παρθενικᾷς ἀπαλᾷς πόθος. —

“ *Arboribus tempestas metuendum malum: rivis vero siccitas: avibus laqueus: feris retia: et viro teneræ virginis desiderium.*” Edwards.

Ibid. et V. 60. hi duo versus aperte docent, Menalcam hic loqui, puellæ amore captum. *Reiskius.*

Ibid. Sententia hæc recurrit Idyll. 13. Conf. Callimachi epigr. 56. Adscripserat annotator Vimariensis [Hanc vocem vix fert Pollux l. VI. p. 351.] *Reiskius.*

Ibid. γυναικοφίλας.) Vide Eratosth. Scholast. carmen a nobis supra allatum, Idyll. 1. v. 85. Vide et Wartoni not. ad loc. *Edwards.*

V. 61. vehementer urebar pruritu, γᾶν, quod est in libris omnibus in τᾶν, id est, τὰ ἐν mutandi. et pœnitet profecto nunc importunæ meæ timiditatis. τὰν Πέλοπος sunt τὰ ἐν Πέλοπος βασιλείῃς κήματα. In altera tamen hujus ejusdem versus parte plus animorum sumpsi, et lectionem vulgarem librorum omnium, χρυσεῖα τάλαντα, mutavi cum χρυσεῖ’ Αταλάντας. Primus de loci vitio admonuit Pierſon Verosimil. p. 47. et poterat profecto illa, qua usus est, emendandi ratio veræ vicem fungi, ni melior et certior suppetere. Conjecit nempe Κροισοῖο τάλαντα. Sed videtur poeta Atalantæ nomine delectatus esse. vid. Idyll. 2, 120. et 3, 40. et versus proximus perspicue docet, cum hæc scriberet, Atalantam
ejus

ejus animo esse obversatam. In χρυσεία subau-
ditur μήλα. aurea poma Atalantæ in historia
fabulari perquam sunt nota. Conf. Lili Giraldi
dialogismum 20. et P. Victorii Var. Lect. 37. 13.
Reiskius.

Ibid. Πελοπος, &c. —) Super his limatissimi
judicii vir, J. Pierſon, modo citatus, ita differit.
Frigida sunt hoc loco χρυσεία ταλαῖα, cum ali-
quid specialius dicere debuisset poeta. Quod li-
cet fatendum sit hemistichium esse Homericum,
vel sic tamen reponendum putem :

Μη μοι γὰν Πελοπος, μη μοι ΧΡΟΙΣΟΙΟ ταλαῖα
Εἴη εἶναι, μηδε, &c.

&c. — Vide apud *Wartonum* ad loc. Legerem
hic omnino Χροισοιο ταλαῖα. Locutionem pro-
verbialem puto. Procopius sophista in epistolis.
Και εἶγε μοι ΧΡΟΙΣΟΤ κεικομικε ΤΑΛΑΝΤΑ. *Et si*
mibi Cræſi talenta adportasset. pag. 444. edit.
Cujac. *Warton.* Addend. &c. ad hunc ver.

Ibid. — χρυσεία ταλαῖα, &c.) Elegan-
tissimam Tibullus in hoc argumentum contexuit
elegiam, Lib. III. 3. Vide ſis etiam Lib. I. 1. 41.
ſeq. Et ibid. 70. ſeq. *Wartonus.*

Ibid. γὰν Πελοπος,) Vide Eufſath. ad Dionyſ.
Periegeſ. v. 403. Cellar. Geograph. Antiq. lib. 2.
cap. 13. Tom. 1. p. 752. nec non quæ habent
viri doctiſſimi, Thomas Munckerus et Auguſti-
nus Van Staveren, ad Hygini Fabb. cap. 84. p.
163. not. 8. *Edwards.*

Ibid. χρυσεία) I would by all means read Χροί-
σοιο — ΤΑΝ ΠΕΛΟΠΟΣ, — ΧΡΟΙΣΟΙΟ
ΤΑΛΑΝΤΑ,

ΤΑΛΑΝΤΑ, ————— Who sees not, that the emendation is just, as well as ingenious?

V. 62. ————— μηδὲ προσθε θειν ανεμων.) Vide Virg. *Æneid.* 7. v. 807. Cerdam ad loc. nec non Ovid. *Metamorph.* 2. v. 158. ————— 160. *Edwards.*

V. 63. αγκας εχω τυ,) Schol. ————— εχων σε τον Μιλωνι εις τας αγκαλας μυ, —————

Ibid. ΑΛΛ' υπο τα πτερα τας ασουμα, &c.) If we read *ποθος* in the preceding song, there is then a beautiful contrast between Daphnis's happiness, when he should have Milo with him, and Menalcas's unhappiness on account of his girl **BEING FROM him**; a pleasing opposition between the wished for presence of the one, and the lamented absence of the other. I doubt not therefore but *ποθος* is the true reading.

V. 64. εις hic loci idem est atque προς vel παρα, apud mare Siculum. ut Idyll. 5, 123. εις τον Αλεντα, apud Alentem. σύννομα μάλα sunt greges ovium eodem in loco pascentes. *Reiskius.*

Ibid. ————— ταν Σικελαν ες αλα.) Vide et omnino Port. Lex. Dor. in v. μαλον. *Ovis.* *Edwards.*

Ibid. V. 61. — 64. Μη μοι γαν, &c.) Dorvilius de campis Hyblæis. "Prospectus in mare
"Siculum patentissimus ab oriente; ab occidente
"in colles, omnis generis arboribus et fruticibus
"vestitos, oculos quaquaversum conjicis. Odo-
"riferarum herbarum halitus sensus recreat, et
"continua ramorum umbracula ardorem solis
"temperant. Ut Sículus pastor mihi in hoc
"vel simili loco refedisse videretur, dum canebar,
"Μη

“Μη μοι, &c.” SICULA, Cap. X. pag. 171. Sane descriptionibus Theocriteis multum suavitatis obtigisse credibile est, quod amœnissimæ fertilissimæque regionis, insulæ nempe Siciliæ, poeta ipse esset incola, cujus utique scenas pulcherrimas in carmina manifesto transtulit. *Wartonius.*

V. 65. *μεν ὦν*) Hoogevenus, Doctrin. &c. Cap. 26. Sect. 4. § 10. “Atque ita plana fit *μελάεσσιν*, quoties ab una ad aliam partem transitur. “Talis est illa Theocriti Idyll. VIII, vs. 61. ubi “exacto Daphnidis et Menalcæ per alterna carmina certamine, transit ad postremam Menalcæ cantionem ita:

“Ταῦτα μὲν ὦν δι’ ἀμοιβαίων οἱ παῖδες αἰετοῦν
“Τὰν πυμάτων δ’ ὠδὴν ἔτις ἐξάρχε Μενάλκας.

“*Hæc igitur alternis quidem pueri cantabant: postremam vero cantilenam sic exorsus est Menalcas*” &c. *Edwards.*

Ibid. δι’ ἀμοιβαίων) *alternatim*: Adi Hoogeveen ad Viger. cap. 9. sect. 2. reg. 6. p. 327. not. 81. Vide et Schol. *Edwards.*

Ibid. et V. 66. Vide Reisk. animadvers. *Edwards.*

V. 68. ——— *ὅτι μικρὸς εὖν πολλοῖσιν ὀμαρτω.*) Latine reddiderim, ——— *quod parvus sim, et multas sequar.* Vide Viger. Idiotism. cap. 6. sect. 1. reg. 14. Optime vertit Creechius noster,

“For I am little, and my fold is great.”

Edwards.

V. 69.

V. 69. ——— βαθυς ὕπνος. ———) De usu et significatione V. βαθυς, prolixè et doctè egit vir Cl. Ez. Spanhemius ad Callimach. Tom. II. pag. 84. 85. Ubi et hoc adduxit. *Wartonus.*

V. 70. Vide Schol. XPH. Vide et Reisk. animadvers. ad hunc ver. *Edwards.*

Ibid. ——— Σὺν παιδὶ probum est. παῖς etiam Idyll. 20, 39. *bubulcum* significat Stobæus versu 64. pro τῶν τοκάδων dat τῶν ἐρίφων, et versu 64. ἀδικῆς et μικρὸς et πολλοῖσιν. *Reiskius.*

V. 72. κάμηθ' Flor. ὄκταν (id est ὄκτα ἄν) rectè dat medicus quartus. *Reiskius.*

V. 73. Σιτῖα, νεμεσθε. ———) Vide Warton. ad loc. *Edwards.*

V. 74. tres medicei ἔχοντι. *Reiskius.*

V. 75. f. δεύτερος αὐτὲ Δάφνης. prima in hoc nomine potest corripì. v. vñ. 82. *Reiskius.*

V. 76. Καμ') Vide omnino Schol. ad hunc ver. Confer et Idyll. 5. v. 90. *Edwards.*

Ibid. Aldina σύνοφρυς prima litera majore exaratum dat, raro exemplo. nam literæ majores raræ in ea occurrunt. quasi nomen proprium esset. Videtur poëta puellam tristem et superbam perstringere, quæ vitam pastorem contemneret, nobiliorisque alicujus conditionis admiratione duceretur, cui opponit vitæ rusticæ commendationem versibus 76. ad 80. *Reiskius.*

Ibid. ——— Συνοφρυς κορα. ———) Juncta supercilia inter præcipuas vultus formosi veneres ponebant Antiqui. &c. Delectabantur et densis superciliis, non raris illis et tenuibus. &c. *Wartonus.*

V. 77.

V. 77. Τας δαμαλας παρελθὼν, —) Confer Idyll. 5. v. 89. — Hæc ibi habet Cl. Toupius: "Ad hunc locum respexit Longus, Pastoral. iii. p. 109. Αὕτη ὁρῶσα τὸν Δάφνιν ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΑ ΤΑΣ ΑἶΓΑΣ, ἔωθεν εἰς νομὴν, νύκτωρ ἐκ νομῆς, ἐπεθύμησεν ἱρασθῆν κηρύσσασθαι, δώροις δαλεῖσασθαι. Quæ Theocriti lectionem vulgatam unice confirmant." *Edwards.*

Ibid. ἦμεν Lips. *Reiskius.*

Ibid. — Καλον, καλον ημες εφασκεν.) Vide Warton. not. et Addend. &c. ad hunc ver. *Edwards.*

V. 78. λόγων HSt. e Scholiasta, qui etiam alteram vulgarem lectionem, λόγον, quæ in aliis omnibus libris obtinet, commemorat. Sententia est: Puellæ huic, me per speciem laudationis subsannanti, nihil omnino respondi, ne acerbum quidem quicquam. — *Reiskius.*

Ibid. — Literæ — M et Π non raro permutantur. hinc corruptus Theocritus, VIII. 74.

Οὐ μὰν ὑδὲ λόγον ἐκρίθην ἅπο τὸν μικρὸν αὐτῆ.

Lege, τὸν μικρόν. ne verbulum quidem respondi. Quod vernile est. Idem vero vidit D. Heinfius: et nihil verius hac emendatione. — *Toup.* Epist. de Syracus. v. 89. p. 337.

Ibid. — Πικρον.) — Stephani textus habet λογών, a scholiis petitus. Est et in Codicibus. Antiquiores omnes ut nos. *Wartonius.*

Ibid. μικρον) μικρον is the true reading.

V. 79. Αλλα καλῶ βλεψας, &c.) A natural modesty and bashfulness, and an unconsciousness of the
the

"pulcrum esse dixit: non tamen illi quiequam res-
 "spondebam; ne verbum quidem amarum, sed dejectis
 "in terram oculis, iter persequabar. &c." Vide
 § 16. *Edwards.*

V. 80. ἀδία φωνά (duobus vocabulis) Ald. cæ-
 teræ tribus ἀδία φωνά. *Reiskius.*

Ibid. Aldus hæc expressit ἀδία φωνά. Quæ —
 lectio ——— constat in pluribus Vaticanis. Ita
 fere Aldus, sed ubi sensus paulo diversus requir-
 ritur, Idyll. I. 65. Singulari dulcedine conditur
 et aspergitur hæc Daphnidis oratio. Conferas
 Idyll. IX. 7. &c. *Wartonus.*

Ibid. et V. 81. Ἀδία α φωνά τας πορῆος, &c.)
 Confer Idyll. 9. v. 7. 8. Vide et eximiam Cl.
 Wartoni Dissertat. de Poes. Bucol. Græcor. p. 34.
Edwards.

V. 82. αἰθριοκοίτην Flor. melius. *Reiskius.*

Ibid. ——— Αἰθριοκοίτην.) Florentina αἰθριοκοί-
 την. Juxta membranas. *Wartonus.*

Ibid. Ἀδία δὲ τῷ θέρει &c.) Confer Idyll. 9. v. 9.
 These vs. 80. — 82. it should be observed, are
 not in the least connected with the preceding
 four: nor the two next vs. with these three.
 The songs manifestly consist of little detached,
 independent parts: and Daphnis passes from one
 subject to another, just as Menalcas speaks first
 to the wolf; then to his dog; and then to his
 sheep. — I wish I had pointed out these parts
 in the Greek Text, by greater distances between
 the lines 68. 69. — 70. 71. — 79. 80. and
 82. 83.

V. 83. Sententia est, res quasque in genere suo
 bonas et honestas esse, si usus ex iis existentis
 ha-

habeatur ratio; quæ cum aliis collatæ honestioribus et excellentioribus, videri possint viles et turpes: sic non magis vaccas pastorem dedecere, quam glandes quercum. *Reiskius.*

Ibid. Τα δρυι, &c. —) Virgilius, Ecl. V. 32.

Vitis ut arboribus decori est, ut vitibus uvæ,
Ut gregibus tauri, segetes ut pinguibus arvis.

In proximo versiculo — Aldus Ο μούσχος. Cæteræ α. — *Wartonus.*

V. 84. ὁ μούσχος Ald. — α μούσχος
ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. — *Reiskius.*

Ibid. α μούσχος,) Vide Cl. Toup. Cur. Posterior. in Theocrit. Idyll. 27. v. 63. *Edwards.*

Ibid. Τα δρυι ται βαλανοι κοσμος, &c.) Haud dissimiliter Callistratus apud Scholiaft. ad Sophocl. Ajac. v. 293. — ὡς περ γὰρ τὰ φύλλα κοσμον τοῖς δένδρεσι φέρει, τὰ δὲ ἑρία τοῖς προβάοις, ἡ δὲ χαίτη τοῖς ἵπποις, ἡ δὲ γυνεὶας τοῖς ἀνδράσιν· ἡ τῶ καὶ ἡ σιωπὴ κοσμον ταῖς γυναῖξιν φέρει. *Edwards.*

V. 88. placuit Scaligero et Valckenario τὰς σύριγγας. sed vulgata bene habet. Theocritus λά-
ζεσθαι τι in accusativo usurpat; et victor, non unam fistulam, sed duas pro præmio auferebat, alteram Menalcæ, alteram suam, quæ, cum pignori opponeretur, exhibat ex ejus potestate, et in jus neutrius concedebat, donec constaret, utrius esset futura. *Reiskius.*

Ibid. — unus Codex Benedictinus habet συρίγγος. *Wartonus.*

Ibid. Λαοῖο τας συρίγγας,) Confer Idyll. 1. v. 149. *Edwards.*

V. 89. Αἰ δὲ τί λῃς με ΚΑΙ αὐτὸν — διδάξαι,) The order of the words seems to be, Αἰ δὲ λῃς ΚΑΙ διδάξαι με αὐτὸν — τί, &c. q. d. "And as "you have sung yourself, if you will teach TOO "me — if you will ALSO teach me — "something — if you will ALSO give me some "instructions — about singing," &c. The English idiom exactly answers to the Greek. — Recte Scholiastes, Εἰ δὲ θελεῖς καὶ ἐμε αὐτὸν διδάξαι τί ἀμὰ σοὶ τὰς αἰγὰς βοσκοῦντα, &c.

V. 91. Eustath. ad Iliad. v. p. 1018. 24. ὁ μὲν τοι παρὰ Θεοκρίτῳ ἀμολγεὺς ποιμενικὸν ἀγγεῖον ἐστίν, ὃ ἁμέλγεσιν. v. etiam p. 1625. 5. ad Odyss. — Reiskius.

Ibid. — ὑπερ κεφαλᾶς — τὸν ἀμολγεῖα πληροί.) Vide Porti Lex. Dor. ὑπερ κεφαλᾶς τὸν ἀμολγεῖα πληροί. Ruæum ad Virg. Georg. 2. v. 528. Potter. Archæolog. Græc. lib. 4. cap. 20. col. 765. E. F. 766. A. Edit. Lat. Lugd. Bat. 1702. folo. Edwards.

V. 94. κατεσμυχθῇ,) Vide Stephan. Thesaur. Ling. Græc. in v. Κατασμυχω. Edwards.

Ibid. λύπη Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. λύπη sola Commelin. Reiskius.

V. 95. — Γαμηθεῖς.) Aldus, et post eum nonnullæ vetustiorum, dat γαμηθεῖς. Quod est et Codicum. Necnon ὡς pro ἔτω. Hodierna lectio Calliergi est, et post eum Stephani. War-tonius.

V. 92. — 95. Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχαρῇ, &c.) Perturbata et depravata hæc ita restituenda:

Ὅς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνῆλθε καὶ πλάσσειεν
Νικήσας ἔτως ἐπὶ μητέρα νεβρὸς ἄλλοιο.

Ὅς δὲ καλεσμύχθη καὶ ἀντραπέιο φρενα λύπη
Ἄτερος ἔτω, νύμφα γαμηθεῖσ' ὡς ἀκάχοιο.

ὅς μὲν, ὅς δὲ poetice, ὁ μὲν ὁ δέ.

Scaliger.

Ibid. — Locum, qui paulo post intricatior circa finem videtur, puto optime sibi constare posse, si pro ὡς in priore membro ὡς scribamus. Sicut Daphnis exiliit, ita hinnulus ad matrem saltarit. Ut alter doluit, ita nova nupta doleret. inverso ordine, pro, ut hinnulus ad matrem saltarit, ita ille. Sed melius illustris Scaliger. *Heinsius.*

Ibid. ὡς et ἔτως inter se permutavit interpres. sed obtinent etiam hoc loco ista verba consuetam suam vim, ὡς, quemadmodum, ἔτως, sic. Pari modo v. 90. ὡς (cum accentu) est sic, et v. 91. ὡς (sine accentu) quemadmodum. Scaliger locum aliter constituit. *Reiskius.*

ἄτερος ὡς καὶ νύμφα γαμηθεῖσ' ἀκάχοιο Aldina, Sallam. Farr. Brubach. ἄτερος ἔτω καὶ νύμφα γαμηθεῖσ' ἀκάχοιο ZC. HSt. revocavi lectionem Aldinae, nisi quod eam syllaba auxi. nam γαμηθεῖσα literis integris exarari curavi, illud extremum α a cæsura producitur, α contra in νύμφα corripitur. *Reiskius.*

Ibid. “ Insolentius Theocritus non solum, “ inverso ordine ἀπόδοσιν, præfixo ὡς, præmittit, “ sed illud ὡς acuit, sequente ἔτως, cum optativo, “ suppresso, opinor, ἀν, ita ut duæ videantur “ esse ἀποδόσεις sine protasi. Verba sunt Idyll.
“ VIII,

“VIII, vs. 88. ubi Daphnidis victoris, in cer-
 “tamine cantandi, lætitiā comparat hinnulo
 “saltanti, et Menalcæ victi tristitiā luctui
 “sponsæ recens nuptæ.

“ΩΣ μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνῆλθο, καὶ πλατῆγχε

“Νικῆσας, ΟΥΤΩΣ ἐπὶ μητέρα νεβρός ἄλοιο.

“ΩΣ δὲ καλεσµύχθη καὶ ἀνείραπέο φρένα λύπε

“Ὀτρεος, ΟΥΤΩ καὶ νύμφα γαμεθεῖσ ἀκάχοιο.

“Pro ὡς νεβρός, ἄλοι' ἂν, ὡς ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνῆλθο

“ὡς δὲ νύμφη ἀκάχοι' ἂν, ὡς ὁ ἔτερος καλεσµύχθη. Ut

“binnulus matrem saliendo petit, seu peteret, sic puer

“gævisus exiliit et plausum edidit: et ut sponsa

“nupta tristis est, ita alter dolore cruciabatur, et

“animum mærore demisit.” Hoogevenus: Doctrin.

&c. Cap. 57. Sect. 11. § 6.

Ibid. I read in the 92d and 94th ver. ὡς with-
 out an accent. I read likewise in the 95th ver.
 κτω and γαμεθεῖσ', as in the common editions.
 Some of the MSS. and printed copies for κτω,
 have ὡς with, or ὡς without an accent; and for
 γαμεθεῖσ', γαμηθεῖσ'. But these readings cannot
 be genuine, as they corrupt and spoil the metre:
 For φα in νύμφα, which, sequente consonante, is
 necessarily long, (as all, who are acquainted
 with the first elements of the Greek prosody,
 well know,) is made short; and a long syllable
 is wanted to begin the fifth foot:

Ὀτρεος, | ὡς καὶ | νύμφᾱ γα | μηθεῖσ' | — ἀκα | χοῖο.

Reiske indeed has eeked out γαμηθεῖσ' with an α; and tells us in his note, — “illud extremum
 “α a cæsura producitur, α contra in νύμφα cor-

"ripitur." But these are mere *Ipse dixits*: and Reiske, though learned in other respects, was either totally unacquainted with the laws of prosody; or, if he knew them, looked upon them, as trifling and unimportant: "ignoravit," to use his own words, "et, si novit, contempsit" "illa prosodica grammaticorum commenta." *

— If he was really ignorant of them, he was deserving of the highest censure: — "Qui — "poetæ cujusvis," as a learned Critic justly observes, "vel integra scripta vel fragmenta in se edenda recipit, cum tamen in metrorum ratione et syllabica verborum quantitate plane sit hospes; summæ, ut nequid gravius dicam, temeritatis venit arguendus." †

Nor is the verse, as Scaliger would read it, metre: for he too makes φα in νυμφα short:

Ωτερος κτω, νυμφᾶ γάμνηθεις ὡς ἀκαχοῖο.

Heinsius seems to have given the plain and obvious reading, and sense of the passage. And had he not had such a strange passion for subtle and far-fetched criticisms, and forced and unnatural interpretations, he would not have been dis-

* Animadvers. ad Idyll. 5. v. 149. ubi haud sane vulgaria tradit: adi loc. amice lector, meque, quod res est, dicere, facile fateberis. Sed et æque mira, et, ut Toupîi verbis utar, "nova et digna" scilicet quæ posteris tradantur," ad Idyll. 27. v. 68. scripsit vir μετρίωτατος. — Poetæ tyrannidem in metrum exercebant, neque metrum admodum callebant, neque magnopere curabant, aut ulla ejus religione tenebantur. — "Huic homini," pergit Toupîus, "poetas Græcos edendos committas, si quid recte curatum velis?"

"Partem aliquam, venti, Divum referatis ad aures!"

† Dawes. Miscellan. Critic. p. 216.

dissatisfied with his own remarks, and preferred those of Scaliger. But as Le Clerc very truly says of him, ——— “passim aberrat, et inanes “argutias captat;” ——— “dum acumen per- “petuo sectatur, sæpe inanem quandam ακριβειαν “ostentat.” *

Though I cannot agree with the learned Hoo-geveen in accenting *ὧς*, I am entirely of his opi-nion, that *αν* is understood before *αλοιτο*, and *ακαχοιτο* and I would recommend to the reader's attentive and careful perusal the admirable ob-servations he makes upon *ὧς ατονον* and *οξυτονον*, Doctrin. &c. Cap. 57. Sect. 1. § 2. 4. Sect. 11. § 2. 3. 5.

I shall only farther observe upon this passage, ——— that in the expression, ——— *ὧς δε* answers to *ὧς μεν* ——— *ὧς* ——— *ετω* ——— v. 94. 95. to *ὧς* ——— *ετως* ——— v. 92. 93. ——— *κατε-σμυχθη*, ——— *Ωτερος*, ——— to ——— *ο παεις εχαρη*, ——— *και ανετραπελο* ——— to ——— *και ανηλατο*, ——— and ——— *νυμφα ακαχοιτο*. ——— to ——— *νεβρος αλοιτο*. ——— that in the sense, ——— *κατεσμυχθη*, ——— *Ωτερος*, ——— is opposed to ——— *ο παεις εχαρη*, ——— *και ανετραπελο φρενα λυπα* ——— to ——— *και ανηλατο, και πλαταγησε*, ——— and ——— *νυμφα γαμβεισ ακαχοιτο*. to ——— *επι μητερα νεβρος αλοιτο*. ———

V. 96. *πρωτος* Lips. *Reiskius*.

Ibid. *Κακ τετω Δάφνις παρα ποιμέσι πρωτος εγεντο*.)

T 3

* Prefat. in Hesiod. edit. Ar. Crit. P. 1. C. 3. § II. 3. p. 70. Vide et Reisk. Prefat. in Tom. 1. Theocrit. edit. p. 25. Not. ad Idyll. 5. v. 121. p. 179. Warton. Prefat. in Theocrit. edit. p. 16.

ἐγεντο.) Hunc versum laudat Synesius, Epist. 127. *Touptius*.

V. ult. — ἀκρηγος εὼν. —) Vide Warton not. et Addend. &c. ad hunc ver. *Edwards*.

Ibid. — ἀκρηγος εὼν ἐτι, —) This I would, upon second thoughts, render, — *quum primam adhuc pubem haberet*, — *quum in prima adhuc pubertate esset*, — “when he was as yet” but — “when he was as yet only” — “in the beginning of puberty,” — Daphnis was *impuer*, (v. 3.) when he contended with Menalcas: and married Nais, *quum primum pubesceret*. — ἐτι shews, that this is the sense of ἀκρηγος here; and that it cannot mean *in summo pubertatis*. See Steph. Thesaur. Ling. Gr. v. ἀκρηγος. Taylor’s Elements of the Civil Law, p. 254. — 260. Schol. ad v. 3. et Schol. inedit. ad hanc voc. Edit. Warton.

Ibid. Ναῖδα) — *Neis* five *Neias* est nomen puellæ, quam amavit Daphnis. Quod ex *Florentina* constat. in qua personarum nomina Δάφνης et Νηῖς. Idem autem Ναῖς et Νηῖς, Ναῖας et Νηῖας.

Huc egregie facit Theocritus VIII. 93.

Καὶ τέτω ΔΑΦΝΙΣ παρὰ ποιμέσι πρῶτος ἔγεντο,
Καὶ νύμφαν, ἀκρηγος εὼν ἐτι, ΝΑΙΔΑ γάμεν.

—— *Toupt.* Cur. Posterior. in Theocrit. Idyll. 27. v. 62.

 N O T Æ.

 I D Y L L. IX.

PRÆFIXI hujus Idyllii versibus his, primo, quarto a decimo, et primo a vigesimo, personam pastoris, rei natura, et titulo ipso id demonstrante. *Reiskius*.

V. 1. Βυκολιασδεν, Δαφνι, &c.) Vide Warton. Dissertat. de Poef. Bucol. Græcor. p. 32. *Edwards*.

V. 2. ΩΔΑΣ ΑΡΧΕΟ. Το σχημα επαναφορα. &c. *Scholiast*. Edit. Warton.

Ibid. ἐφαψάσθω ex Aldina, Salamandrina, Farreana, Brubach. item e marginibus ZC. et HSt. scholiisque revocavi. Nam ZC. et HSt. in texto, item Stop. dant ἐφαψάσθω. ἐφάπτεισθαι est, *sese annectere*, et velut agglutinare alicui seu rei, seu homini, eumque sequi præeuntem, et vices ejus suscipere. De mirifico errore, qui ex annota-

tione marginali Romanæ editionis, per inscitiam correctoris typographici, in editiones illas duas Venetas, Salamandrinam et Farreanam, irrepsit, exposui in præfatione. Flor. dat Δάφνι συναψάσθω. *Reiskius.*

Ibid. Ωδας αρχεο, &c.) Virgilius, Ecl. III. 58.

Incipe, Damæta: tu deinde sequere, Menalca.

Wartonus.

Ibid. — Εφειψασθω. —) Aldus εφειψασθω. Cum Codicibus quibusdam. Calliergus et Stephanus ut legitur hodie. *Wartonus.*

V. 3. Initio noni (Idyllii) cum ait poëta, Μόσχως βωσὶν ὑφέντες, placet Eustathio sumptum id esse ab Homëro, qui Od. ι. dixit, — καὶ ὑπ' ἑμ-
Ερπον ἦκεν ἐκάσῃ. *Casaubonus.*

Ibid. ὑπὸ στείραισι Ald. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. sed prætuli ἐπὶ, quod est in sola ZC. editione, qui tamen in margine annotavit, pro ἐπὶ alios codices dare ὑπὸ. Sententia est: ὑφέντες ταῖς βωσὶ τὰς μόσχους, καὶ ταῖς στείραις ἐφέντες ταύρους. postquam subjeceritis vitulos foetis vaccis, matribus suis, tauros autem immiseritis vaccis sterilibus, quæ nondum pepererunt, foeturationis ergo. ἐπὶ cum ὑπὸ passim permutari a librariis, admonet Ernesti V. C. ad Callimachi H. in Delum vs. 62. Damnat tamen Scholiastes lectionem ἐπὶ, et ὑπὸ tantundem, atque illud, h. l. significare contendit. quod mihi quidem haud facile persuaserit. βωσὶν Flor. Eustathius ad Odyss. ι. p. 1627. 31. μόσχους βωσὶν ὑφέντες. *Reiskius.*

Ibid. — Ὑπο. —) Ita Aldus, et post
cum

eum Stephanus. Calliergus, ——— ἐπι. ———
Wartonus.

Ibid. *στειραις*) Vide Polluc. Onomastic. lib. 3.
 cap. 2. segm. 15. Jung. et Seb. Nott. 80. 81.
 Vide etiam Schol. ——— ΣΤΕΙΡΑΞ δὲ εἶπε &c.
Edwards.

V. 4. *χοὶ μὲν* sola Commelin. cæteri *χοὶ μὲν*.
Reiskius.

Ibid. *Χοὶ*. ———) Hoc, quaecunque est Dorismi, primus hic in textum subinvexisse videtur Heinsius noster, in editione sua. Quod mirum est ad posteros, præsertim nostros Oxonienses, non dimanavisse. Quorum quidem omnes, cum vetustioribus et probatoribus editionibus, habent *Χ' οἱ*. *Wartonus.*

Ibid. *Χ' οἱ μὲν*) Edit. Oxon. 1676. habet *Χοὶ μὲν*. *Edwards.*

Ibid. *Χ' οἱ μὲν αἰᾶ βοσκοῖν*. ———) Illud *αἰᾶ* vox nulla est. Scribendum *αἶμα*. Librarii autem, versui metuentes, istam formam nobis procuderunt. In quo frustra fuerunt. Idem vitium, XI. 39.

————— *Αἰᾶ κῆμαυλὸν αἰείδων.*

Scribe *αἶμα*. Quæ forma restituenda Pindaro, Olymp. iii. p. 32.

Καὶ μεγάλων αἰθέλων αἶγνάν κρίσιν

Καὶ πενταετρίδ' αἶμα

Θῆκε ζαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς Αλφεῦ.

Ita scribendum, non *αἰᾶ*. Quod ex præcedenti strophâ patet. Hesychius. "Αμα. ὁμᾶ. *Toupius.*

Ibid. *Χ' οἱ μὲν αμα βοσκοῖν*, &c.) *Atque utinam*
bi

bi simul pascantur, &c. Vide Bos. Ellips. in voc. Eibē p. 379. — 381. Heins. Lectt. Theocritt. cap. 11. p. 96. col. 2. — 97. col. 1. Edit. Oxon. 1699. Edwards.

Ibid. — *και εν φυλλοισι πλανωντο,*) Vide, sis, Virg. Georgic. 3. v. 131. 175. 528. Rei Rusticæ Scriptores, — Catonem, cap. 30. 54. Varronem, lib. 2. cap. 5. segm. 11. Columellam, lib. 6. cap. 3. — 11. cap. 2. segm. 82. 99. 100. 101. Palladium, Mart. tit. 11. segm. 7. denique Bodæum ad Theophrast. Hist. Plant. p. 215. col. 2. p. 216. col. 1. Edwards.

V. 5. *ατιμαγελευνης*) Vide Port. Lex. Dor. in v. *ατιμαγελευν*, et Erasmi. Adag. p. 44. col. 2. p. 45. col. 1. *Abiit et taurus in sylvam.* Edwards.

V. 6. *ἐμποθεν* (cum spiritu aspero) revocavi ex Aldina; nam cæteri omnes vitiose dant *ἐμποθεν* cum spiritu leni. *ἐν ποθ' ἐν* Flor. quæ vera est lectio, quam revocassem, si citius comperissem. id est, *ἐν πρὸς ἐν. ἐν μέλος πρὸς ἐν μέλος.* si Daphnis canat unum distichon, canet Menalcas pariter unum. si ille tetrastichon, tum alter tantundem, si octastichon ille, hic item canet totidem versus. Invenio nunc quoque locum hunc ab Is. Vossio ad Catul. p. 140. tractatum, cujus Vossii hæc sunt verba: [*Εν ποθ' ἐν ἄδειν* alias est *ἀμειβαίνως*. Vulgo apud Theocritum legitur *ἐμποθεν*. Sed altera lectio fuit olim probatior, ut colligo ex scripto Georgii, Metropolitæ Corinthiorum, de quinque dialectis, cujus auctor inepte vulgo Corinthius vocatur.] Quid in editione HSt. sit, satis dignosci nequit, in illo quidem exemplari, quo usus sum. Sed sine dubio ille, qua erat minu-

minutiarum grammaticalium linguæ græcæ perititia summa, dedit, ἔμποθεν. quod verum est. * inter se enim opponuntur ἔμποθεν, id est, ἐξ ἐνός ποθεν τόπου, et ἄλλωθεν. ex altera parte, et ex altera. Sic sæpe erratur in ἔμπεδον et ἔμπεδον. illud est, ad unum instar, pari modo, hoc constans, vel constanter, firmiter. illud ἐμ est ex ἐν, adjectivo, alterum ἐμ est ex ἐν præpositione. * Sola Commeliniana dat ἄλλωθεν δὲ ποτικρίνοιτο. cæteræ omnes ἄλλωθεν δὲ γ' ὑποκρίνοιτο. [Stellis intercepta pro non scriptis haberi volo. Repugnant enim, prius exarata, superioribus, posterius exaratis. Cum tamen essent in se bona, tametsi ab hoc loco aliena, plane expungere nolui.] Reiskius.

Ibid. Εμποθεν. —————) ————— Florentina, ἐν ποθ' ἐν. ————— Sensus est, "Cane carmen pro carmine *alternatim*." ———— Stephani textus exhibet ἔμποθεν, cum spiritu leni. ———— Commelinia habet, in altera versiculi parte, ἄλλωθεν δὲ ποτικρίνοιτο, quod Heinsii est; contra cæteras omnes, quæ dant ἄλλωθεν δὲ γ' ὑποκρίνοιτο. &c. Wartonus.

Ibid. Εμποθεν, ———— I would render *Ex hac*, or *Ex altera, parte*; ———— It cannot mean *alternatim* here: For ———— 1. According to the nature of the Amœbæan, or Responsive Verse, ———— Εμιν δὲ τυ βωκολιασδευ Εμποθεν, ———— would have been with much greater propriety addressed to the Second finger, than to the first. ———— 2. If Εμποθεν, ———— signified *Alternatim*; ———— ἄλλωθεν ———— *ex altera parte* ———— which should regularly answer to some Greek word, that signifies *ex hac parte*, would be a very improper, incongruous,

gruous, and aukward expression: and therefore the Poet would not have used it. — 3. As Daphnis and Menalcas sing but one song a piece, unless there were originally more amœbæan songs in the Idyllium, Daphnis cannot be said *alternatim* canere. — 4. As — αλλωθεν — is manifestly opposed to Εμποθεν, — Εμποθεν, — must have such a sense given it, as that opposition requires; which can only be *Ex hac parte*; —

Ibid. υποκρίνοιτο) Edit. Winterton. ἀποκρίνοιτο. *Edwards.*

V. 7. αἰδὺ μὲν ὁ μῶσχος — Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. αἰδὺ μὲν αἰ' μῶσχος HSt. αἰδὺ μὲν χω' μῶσχος Schol. *Reiskius.*

Ibid. et V. 8. Confer Idyll. 8. v. 80. 81. Vide et Warton. Dissertat. de Poef. Bucol. Græcor. p. 34. *Edwards.*

V. 9. Εντι δε μοι &c.) Confer Idyll. 8. v. 82. *Edwards.*

Ibid. Εν δε) Schol. — εν ΑΡΤΗ: δε, ΤΗ: ΚΟΙΤΗ: δηλονοτι, νενασαι, &c. Vide et Port. Lex. Ion. in εν *præpositio sine* &c. — Dor. in εν δ', *Poetice* &c. Hoogeveen. ad Viger. p. 179. 180. *Edwards.*

V. 10. Λευκαν εκ δαμαλαν καλα δερμαζα, —) *ALBARUM JUVENCARUM pulchræ pelles*; — Vide not. nostr. ad Idyll. 1. v. 139. 140. Recte Schol. — δερματα καλα ΔΑΜΑΛΩΝ ΛΕΥΚΩΝ. — *Edwards.*

V. 11. Αψ, &c.) Circumstantia pulcherrime subtexta: quam Siciliæ scilicet insulæ natura, montibus altissimis abundantis, pascendis capris

capris aptissimis, opportune dictabat. *Wartonus.*

Ibid. ————— τας μοι απασας

Ληψ κομαρον τραγοισας &c.) ————— ηκει δε
τις, ait Pheraulas apud Xenophontem, η των προ-
βατων λελυκωμενα φερων, η των βοων ΚΑΤΑΚΕΚΡΗ-
ΜΝΙΣΜΕΝΑ, η νοστον φασκων εμπεντωκεναι τοις κη-
νεσιν ————— *quidam vel oves a lupis laniatas*
adfert, vel boves IN PRÆCIPITIUM ACTOS,
vel morbum pecudes invasisse narrat: —————

Cyr. Institut. lib. 8. p. 606. Edit. Hutchinson.
4to. Vide quæ notavit ad loc. *Edwards.*

V. 12. Θέρπυς revocavi ex Ald. et reliquis ve-
tustis, itemque omnibus medicis. sola Commel.
Θέρπυς. *Reiskius.*

Ibid. ————— Θέρπυς —————) Heinsii est, in sua
Commeliniana, pro Θέρπυς. Cæteræ omnes, cum
membranis, Θέρπυς: ut in epigrammate Meleagri,
a me primum edito, ad Idyll. II. 125. *War-*
tonus.

V. 13. ἐρῶντι est in omnibus meis. ego tamen
nil dubitavi, ἐρῶν tu rescribere. *quantum tu, amore*
captus, curas præceptis patris et matris morem ge-
rere. In ἐρῶν tu subauditur a communi repeten-
dum μελεδαίνεις. solus HSt. ἐρῶν τι duobus voca-
bulis distinctis dedit. ἐρῶντα Flor. *Reiskius.*

Ibid. ————— Ερῶντι. —————) Stephanus ἐρῶν τι.
————— Florentina legit ἐρῶντα. Com-
mode possis etiam rescribere ἐρῶν τε. Sensu ma-
nifesto. Scholiastæ certe præ oculis habebant
hodiernam lectionem, qui V. παιδες subintelligi
monent. Ita esset, "Quantum *amant* pueri,
" &c." Hinc Virgilius, Ecl. VII. 51.

Hic

Hic tantum Boreæ curamus frigora, &c.

Poterat etiam respexisse ad v. 20. inf. *Wartonus*.

Ibid. Τῇ δὲ Θέῳ φεύγοντος ἐγὼ τόσον μελεδαινώ,
 ὅσον ἐρῶντι πατὴρ μύθων καὶ μητρὸς ἀκάνει.) Editio Florentina, ἐρῶντα. Neutrum verum. Scribendum, ΕΡΩΝΤΕ. Puer scilicet et puella. Sensus est, *Mihi vero æstatis æstus non magis cura est, quam puero et puellæ, qui se invicem amant, parentum præcepta.* Viris doctissimis sæpius fraudi fuit numerus dualis. De quo nos ad Suid. Emendat. i. p. 135. *Toupius*.

Ibid. ἐρῶν (τι)) Conjecturæ Reiskii et Wartonianæ non sunt. Neque a me impetrare possum, ut ἐρῶντε veram lectionem esse putem. Omnino legerim, τι deletο, ἐρῶν num. sing. ——— νιδος enim, v. 21. optime et ad amussim respondet τῷ ἐρῶν τῷ ἐρῶντε non item, Recte etiam se habet metrum:

Ὅσον ἐρῶν πατὴρ &c.

Syllaba πα debili, quam vocant, positione producitur. Vide Voss. de Art. Grammat. lib. 2. cap. 16. p. 220. &c. Bowyer Præfat. in *Veteres Poetas Citatos* &c. a Leedes, p. 77. Edit. 2. Dawes Miscellan. Crit. p. 146. 147. Morell Prologod. &c. cap. 5. p. 40. 41. *Edwards*.

Ibid. Ὅσον ἐρῶν &c.) Vide, sis, *Westerhovium* ad Terent. *Heautont.* 2. 1. 10. (*Erasm. Adag.*) p. 322. col. 1. *Surdo canis, Surdo fabulam narras.* *Edwards*.

V. 15. μάτηρ h. l. est nominativus. *Aetna est mater*

mater mea, h. e. natus sum illo in monte, et altus.
Reiskius.

Ibid. *Αἴτω μάτερ· εἰμᾶ, ———) Schol. ———*

Αἴτην ἡ θρεψασα με. ταυτην γὰρ καὶ τροφὸν καὶ μητέρα καλεῖ. ——— *μάτερ*, as Reiske justly observes, is the nominative case here. ——— “At first,” to use the words of the very learned Mr. Bowyer, “the nominatives of the fifth declension of the Greek, uniformly ended in Σ, and the genitive “was formed only by inserting O before it:”

——— The genitive *μητερος* then shews, that the present *μητηρ* was antiently and originally *μηῒΕρΣ*. Drop now the Σ in *μηῒΕρΣ*, and you have *μηῒΕρ*. Change the Ε into an η in *μηῒΕρ*, and you have *μητηρ*. ——— See the excellent Mr. Markland De

Græcorum quinta declinatione imparisyllabica, &c. at the end of his Edit. of Euripides's *Supplices*: See too Bowyer's Preface to Leedes's *Veteres Poetæ Citati* &c. p. 86. 87. Edit. 3. ———

And *μητηρ*, I shall just farther remark, does not differ from *μηῒΕρΣ*, so much as *υδΩΡ* does from *υδαΤΣ*, *γαλα* from *γαλαΚΤΣ*, *γυνΗ* from *γυνΑΙΚΣ*, &c.

Ibid. *άντρον*) Vide not. nostr. ad Idyll. 6. v. 28.

——— *άντρα ——— Edwards.*

V. 16. 17. ——— *εχω δε τοι οσσ' εν ονειρω Φαινονται, &c.)* Vide Schol. Edit. Warton. ad loc. et Erasmi. Adag. p. 732. col. 1. *Quæcunque in somnio videntur.* Edwards.

V. 18. *medicei omnes προς ποσι.* *Reiskius.*

Ibid. *Ων μοι προς κεφαλα, &c.)* Vide Warton. not. ad loc. *Edwards.*

V. 19.

V. 19. χορία) Vide Port. Lex. Dor. in hac voc. *Edwards.*

V. 20. χειμαινοντος) Vide Bos. Ellips. in voc. *Χρον.* p. 257. *Edwards.*

Ibid. et V. 21.) Lego in eodem, (Idyllio,)

ἔχω δὲ τοι εἰς ὅσον ὦραν

Χείματος, ἢ νωδὸς καρύων ἀμύλοιο παρόντος.

non ut est editum, ἢ νωδὸς κ. ἢ valet, *quemadmodum*: et εἰς ὅσον, accipiendum *δεικτικῶς*, pro εἰς ὀλίγον: ut et Latine *non tanti*. hæc confirmantur auctoritate scholiorum non editorum, quæ locum sic explicant: ἐκ ἔχω δὲ εἰς μικράν φροντίδα χειμῶνος, ὥσπερ εἰς νωδὸς ἀνὴρ καρύων κ. καρυδίων, παρόντος αὐτῷ ἀμύλοιο, ἤγυν πλακέντος. — *Casaubonus.*

Ibid. ἢ, quod, post *Casaubonum*, mihi dudum in mentem venerat, inveni postmodum in *Aldina*, et inde revocavi. cæteræ dant ἢ. Sententia est: Hyemis ne in mentem quidem mihi venit, pari modo, atque edentulus, apposita pulte amy-lacea, nucum ne cogitationem quidem ullam mente concipit. ἢ, *perinde atque*. εἰς ὅσον, *ne tantillum quidem*. integre dixeris εἰς ὅσον ἔξῃς-ιν εἰπεῖν, εἰς ὅσον ἄξιόν ἐστι λόγῳ. *Reiskius.*

Ibid. ————— Οὐδ' ὅσον ὦραν

Χείματος, ἢ νωδὸς, &c.) *H. Stephanus*, probante *Heinsio*, c. XV. barbarum quiddam et absurdum sonare το ὅσον contendit. Itaque posuit ε τοσόν *Heinsius*. *Casaubonus*, in altero versiculo, bene rescribit ἢ, *quemadmodum*, c. X. —
Ea lectio constat in *Aldina*. Extat etiam in
Bene-

Benedictinis Codicibus. Οὐδ' ὅσον, illud si teneas, est, *Ne tantulum quidem*. Mens poetæ clare illustratur in scholio, quod nos nunc primum suis restituimus. *Wartonus*.

Ibid. ———) Η νωδὸς καρῦν. ———) Scribendum, ἢ νωδός. Constructio hujus loci, quam nemo vidit, hæc est. *Equidem non tantam curam habeo byemis, quanta ea est, quam habet edentulus nucum pulte adposita*. Nimirum litera ν absorpta erat sequenti. Hinc alii ἢ, alii ῥ. Sed nostra lectio verissima et planissima est. *Toupius*.

Ibid. αμυλοιο) Vide Warton. Adi et Casaubon: Animadvers. in Athenæum, lib. 14. cap. 17. 925. 54. 60. 926. 10. Catonem de Re Rust. cap. 87. Gesner. ad loc. Hesych. in vocc. Αμυλος et Αμυλος. Albert. nott. ad locc. Stephan. Indic. in Thesaur. Ling. Græc. v. Αμυλος. *Edwards*.

Ibid. εδ' ὅσον) εδε ΕΙΣ — ΚΑΤΑ — ΤΟΣΟΥΤΟΝ ΜΕΤΡΟΝ, ὅσον ΕΣΤΙ ΒΑΙΟΤΑΤΟΝ, ΟΛΙΓΙΣΤΑΤΟΝ, ——— Aut simile quidpiam. *Edwards*.

Ibid. ῥ) Vide Bos. Ellips. in voc. Οδός. p. 155. Integra locutio esse videtur, — ΕΝ ΕΚΕΙΝῃ ΟΔῳ, ΕΝ ἡ ——— *Edwards*.

Ibid. ———) ἡ νωδὸς καρῦν, αμυλοιο παρόντος.) Post νωδὸς repetenda ἀπο κοινῆς, εχει εδ' ὅσον ὠραν. Vide Bos. Ellips. p. 394. et seqq. *Edwards*.

Ibid. V. 20. 21. Schol. ——— ο ——— νῆς τοιῆτος. τετεσι, τοσῆτον φρονιζῶ τε χειμῶνος, ὅσον ο ἐξηρημένος ὀδόντων φρονιζεῖ καρῦν, μαλακῆς τροφῆς παρῆσης. τελο γὰρ ἐστὶ το αμυλοιο. *Edwards*.

V. 23. Δαφνιδὶ μὲν κορυνα, ———) Vide Warton.

ton. ad loc. Adi Hesych. et Suid. in v. Κορυνή.
Polluc. lib. 10. cap. 29. segm. 131. Edwards.

V. 24. ἰσως) ——— “Sciendum est autem et
“ ab Aristotele et ab aliis interdum ἰσως adhiberi
“ locis quibusdam ubi alioqui de re minime du-
“ bia agitur: adeo ut addi videatur ad loquen-
“ dum modestius.” ——— Stephan. Thesaur.
Ling. Græc. in v. ἰσως Tom. 1. col. 1728. E. F.
Fere and Prope are used in the same manner
in Latin:

Quis paria esse FERE placuit peccata, —

Atque ipsa utilitas, iusti PROPE mater et
æqui.

Horat. 1. Sat. 3. v. 96. 98.

“Le mot *fere*, says Dacier in loc. n’ est pas
“ pour affoiblir ou diminuer cette proposition
“ universelle. Car il est vrai que les Stoïciens
“ soutenoient, que toutes les fautes étoient
“ égales, sans aucune exception. Les Latins se
“ servoient de *fere* et de *prope*, pour affirmer les
“ choses plus modestement.” ——— Upon second
thoughts, however, I would now render ἰσως by
the more common word *fortasse*.

V. 25. ἑρῶ Ald. vitiose. Reisius.

Ibid. καλον ὁργανον, ———) Vide Warton.
Edwards.

Ibid. Τηνω, &c.) Miram jucundissimamque
simplicitatem secum ferunt hæc dona, quibus ob
cantilenarum suarum suavitatem insignem, pa-
storibus

floribus merito gratificatur Menalcas: Clavam scilicet, agro patrio recisam, affabre dedolatam; conchamque perpulchram, ingentem, e scopulis Icaris a seipso detractam, ejus caro quinque tum presentibus in cibum suffecerat. Pastor autem, recepta concha, ei protinus præ lætitia insonuit. Donum postremum dictabatur a littorali loci situ. *Wartonus.*

V. 26. σιτηθῆναι Ald. Flor. *Reiskeus.*

Ibid. δοκεύσας,) "cum eam observassem," as Portus rightly explains it, "atque cepissem:" Δοκεύειν is here one of the *verba prægnañtia*, as they are called: See Merrick's Annotations on the Psalms, p. 117. 188. 189. 234. and on St. John, p. 122. 123.

V. 27. Πεντε ταμῶν πέντ' ἔσιν —) Plene, ΕΙΣ ΠΕΝΤΕ ΜΕΡΙΔΑΣ, ΜΕΡΗ, aut ΜΟΙΡΑΣ ταμῶν ΑΝΘΡΩΠΟΙΣ πέντ' ἔσιν ——— Vide Bos. Ellips. in vocc. Μερὺς, Μερὺς, Μοῖρα, Ἀνθρώποι, et Ἀνθρώπος. p. 128. 137. 144. 18. 19. Scholiast. v. 25. Aut, si mavis, reddi possit, *Quinque partes secans quinque presentibus:* — Anglice, *Cutting five shares for five persons present:* — Quæ nostratium loquendi ratio eadem fere est, quæ Græcorum. — Sed et melius forsitan verteris, *Quinque partes secans hominibus, qui quinque numero erant:* — *Cutting five shares for persons being* — vel — *who were* — *five in number:* — h. e. *Cutting five shares for five OF US:* — Quod superest, vide quæ habemus ad Idyll. 1. v. 112. ——— ἑσθῆ, ——— 1010α,) p. 182. 183. *Edwards.*

Ibid. V. 25. 26. 27. ————— κ κρεας ΑΤΤΟΣ
ΣΙΤΑΘΗΝ, (—————)

Πεντε ταμῶν πεντ' ἑσίν. —————) 'Tis very clear and plain, that THE SHEPHERD cut one of the five shares for himself; and consequently that the other shepherds, (v. 29.) who partook of the shell-fish with him, were only four.

Ibid. κοχλῶ.) Vide Hesych. in v. Κοχλος. Albert. ad loc. Virg. Æneid. 6. v. 171. Ovid. Metamorph. 1. v. 333. 334. Meurs. Commentar. in Lycophron. Cassandr. v. 250. Turneb. Adversar. lib. 28. cap. 44. Port. Lex. Dor. v. Φυσαιεῖς. Tourp. Addend. in Theocrit. Idyll. 22. v. 75. Edwards.

Ibid. Sequitur,
————— ὁ δ' ἐγκαναχήσατο κόχλῳ.

ubi non probo scholiastæ expositionem, ἐπὶ τέτῳ ἡδέως ἐγέλασε. nam concha accepta lætum intonuisse illum, significat. Sic alibi de Amyco,

ἦ ῥ' Ἀμυκος, κ' κόχλον ἐλὼν μυκήσατο κοῖλον.

et Lycophron, Στρόμβῳ τὸν αἵματηρὸν ἐξάρχων νόμον. et passim poëtæ. Casaubonus.

V. 28. φαίνετε) in medium proferte — exhibete — efferte — h. e. " mihi in memoriam re-
" vocate, et facite, ut ego in medium proferam
" — exhibeam — efferam — canam —

Adi, sis, Casaubon. Lectt. Theocritt. ad Idyll. 7. cap. 9. p. 95. Edit. Reisk. Edwards.

Ibid. Βωκολικαὶ Μῶσαι, &c.) The shepherd
having

having praised and rewarded Daphnis and Menalcas for their singing, had a mind to let them hear, how he could sing himself; and therefore requests the Muses to bring to his memory the song he chanted to the four shepherds, who partook with him of the flesh of the shell-fish: Which song begins at v. 31. and ends with the Idyllium.

V. 29. *ἢ τήνοισι* redit ad illos quinque convivas, quos vs. 27. commemorat, nil muto. sed tum Idyllio huic nono totum decimum erit adijciendum, et cum eo copulandum. Eo enim illa continetur cantio, quam ut Musæ proferant, h. e. menti poetæ injiciant, et ex ingenio ejus extundant, eas rogat versu 28. Me vero nondum pœnitet suspicionis, a vs. 28. ad 36. exordium seu præfationem esse decimi. *τήνοισι* sitne probum et sanum, an vitiosum, haud liquet. facile sit in *αἰτναίοις* mutare. sed sustineo h. l. sententiam. Offendit quoque *παρῶν*. num *χαρῶν* aut *γαθῶν*. sed ecquis dixerit, nihil h. l. hodie desiderari, unde apta sint illa *τήνοισι* et *παρῶν*; quibus nil moveremur, si illa, hodie deperdita, adhuc exstarent, et totus locus integer uno filo legi posset. Non caret hoc carmen locis Theocrito dignis. Contra tamen insunt ei haud pauca, quæ videantur a grammatico quodam ex aliis locis Theocriteis repetita, alia adumbrata imitatione et assimilata aliis, et sic in hunc centonem confarcinata. Verum tamen rursus extra dubium est, poëtas haud raro delectari quibusdam caris, quas veluti in oculis et in sinu

gerant, sententiis, easque iterum atque iterum retractare, neque id pari semper felicitate, neque eodem ætatis et ingenii vigore. Aliter ipsorum juvenilis levitas cecinit, aliter senilis infirmitas. *Reiskius*.

Ibid. Vide et Warton, ad hunc ver. *Edwards*.

Ibid. ——— παρὼν αἶσις νομεῦσι) Legebam, πρῶτον αἶσις. Quod quidem verisimile est. Sic Noster VII. 51.

——— Πρὸν ἐν ὄρει τὸ μελῦδριον ἐξεπύνασα.

Sed jam nihil muto. Noster XXII. 152.

——— ΕΝΩΠΙΟΣ ἀμφοτέροισι

Αὐτὸς ἐγὼ τὰδ' εἶπα ———

Quod perinde est. Quid quod sic solet Theocritus. Παρὼν αἶσις ——— λαβὼν ἔκλεψα, de quo nos supra ad V. 19. Quod Græcæ abundantia est. Quare recte Interpres, Quod ego quondam coram pastoribus illis cecini. Et hoc verum. *Toupius*.

V. 30. ——— Non ——— video quomodo versiculus iste locum habeat in contextu. Eam ob causam, ut mihi videtur, prorsus omittitur a Daniele Heinsio, in metrica hujus Idylli versione. *Wartonus*.

Ibid. This verse cannot certainly have any place here; and therefore uncinis cinxi.

V. 31. ad h. l. adscripserat annotator Vima-riensis locum [Nazianz. ἐν ὑποθήκαις παρθ. πῶλοι μὲν

μὲν πάλαισι φίλοι, ἱλαφαί τ' ἐλάφοισι καὶ ψῆρες ψήρεσσιν,
ἀγνοῶ δὲ τε τίμιος ἀγνός.] *Reiskius.*

V. 33. ————— Πλεῖος. —————) *Calliergus*
πλοῖος. *Incuria certe, aut errore praeli. War-*
tonus.

Ibid. Τας —————) scil. ὠδας ————— *Quibus* —————
cantibus ————— *utinam tota dec.* Τῷ πρώτῳ. *Τῷ πρώτῳ.*
In ver. præcedente “ prius ordine verbum est ”
Μωσα, “ posterius ” ὠδα. In hoc et seqq. de po-
steriore (de *cantibus*) prius, de priore (de *Musis*)
posterius dicitur. Et quod hic facit Theocritus
noster, idem nonnunquam faciunt optimi quique
scriptores, tum Græci, tum Latini. *Edwards.*

V. 34. etiam hic offendo. Quid est ἔαρ ἐξα-
πίνας vel ἐξαίφνης? qui potest ver subito exoriri?
Sententia postulat ejusmodi quid: ἔχ' ὕπνος ἐκ
καυμάτων, ἔδ' ἔαρ ἐκ χειμῶνος γλυκερώτερον, ἢ ἐμοὶ αἱ
Μῦσαι εἰσιν. ἔδ' τὰ ἄνθη ταῖς μελίσσαις ἔως ἐς φίλα,
ὡς αὐταὶ ἐμοὶ. Num autem hæc sententia vulgari
verborum infit constitutioni, aut ex ea extundi
possit, penes doctiores esto judicium. *Reiskius.*

Ibid. ————— *Ἐαρ ἐξαπίνας.* —————) —————
————— quid est, ver subitum, vel subito appa-
rens? Nisi forte velis intelligere, “ Ver citius
“ adveniens quam expectabatur, et quasi ex im-
“ proviso apparens.” Quod ideò dulcius esse
solet. Audacter Heinsius reposuit *εργατιναίς*. c.
xv. “ Nec ver est *Messoribus* jucundius.” Suo
quidem more. *Wartonus.*

Ibid. Οὐτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον —————)
Hæc frustra sollicitarunt viri eruditi. Recte
Schol. τὸ ἔαρ ἐξαίφνης ΕΛΘΟΝ. *Hippocrates de*

Aere p. 287. Οπόταν γὰρ ΤΟ ΠΝΙΓΟΣ ΕΠΙΓΕΝΗ-
ΤΑΙ ΕΞΑΙΦΝΗΣ, τῆς τε γῆς ὑγρῆς ἕσης ὑπὸ τῶν ὀμ-
βρων τῶν ἱαρινῶν καὶ ὑπὸ τῷ νότῳ, ἀνάγκη διπλόον τὸ
καῦμα εἶναι. *Ubi calor æstivus derepente supervene-
rit, terrâ tum ab imbribus vernis, tum ab austro
humectatâ, æstum conduplicari necesse est.* &c.
Theocritus XXVI. 14.

Σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδους ὄργια Βάκχε
ΕΞΑΠΙΝΑΣ ΕΠΙΟΤΣΑ —————

Euripid. *Iphig. Taur.* 1394.

Δεινὸς γὰρ ΕΛΘΩΝ ἄνεμος ΕΞΑΙΦΝΗΣ, νεῶς
ὀθρεῖ πάλιν πρυμνήσια —————

&c. Tournius.

Vide et Indic. ad Cur. Posterior. in Ἐρχεται ἐξα-
πίνης.

Ibid. et V. 35. In all the editions of Theo-
critus I have hitherto seen, γλυκερωτερον is point-
ed only with a comma: but it should certainly
have a colon after it: The passage is elliptical;
and its true and genuine sense, suppletis mani-
festo supplendis, is this: ————— ἔτε γὰρ ὑπνος,
ἔτ' εἰς ἐξαιφνης ΕΛΘΩΝ, ΕΜΟΙ γλυκερωτερον ΕΣΤΙΝ,
ἢ ὩΔΗ ΕΣΤΙΝ· ἔτε μελισσαις ἀνθη ΤΟΣΩΝ, ὡς
ΤΟΣΟΥΤΟΝ ΕΣΤΙ ΦΙΛΑ, ὅσον ἐμοὶ Μῆσαι ΕΙΣΙ
Φίλαι· ————— See Bos's Ellips. p. 226. 227.
Hoogeveen on Vigerus, p. 131. not. 80. p. 157.
not. 16. and his Doctrin. &c. Cap. 59. Sect. 3.
§ 1.

Ibid. ἔς γὰρ ὀρεῖσθαι γαθεῦσιν. Ald. ZC. in texto,
Salamandr. Farr. Brubach. HSt. ἔς γὰρ ὀρεῖτε καὶ
ὀρεῦντι

ὄρευντι margo HSt. ὡς μὲν ὀρῆτε Schol. ZC. ὄρευντι
 medicei tres. quod si amplectare, tum legendum
 erit γαθεῖνσαι. Sed bene habet vulgata. quos blan-
 dae et propitiae adspiciunt Musæ. Adspectus Mu-
 sarum poetis est, ea, si cui contigit, ingenii fe-
 licitas, ut commentando, legendo, audiendo,
 discendo, inveniando scitum aliquid et doctum
 gaudeat, eaque in re solers sit et dexter, feliciter-
 que rem gerat. Callimach. Epigr. 22. μῦσαι γὰρ
 ὅσους ἴδον ὀμματι παῖδας ἀρχεῖες, (f. sic leg.) πολὺς
 ἐκ ἀπέθεντο φίλους. id est, quibus a principio na-
 scendi contigit ingenii solertia, iis ea manet
 usque ad canam senectutem. Comparari possit
 illud notum: *Der Herr lasse sein Antlitz leuchten
 über dir.* h. e. Deus lætis te propitiisque oculis
 adspiciat. h. e. res tuas omnes fortunet. Qui-
 bus enim numen delectatur et favet, iis omnia
 secunda eveniunt. Adscripserat annotator Vi-
 mar. hæc: (ὀρῆτε Flor. Hanc lectionem agnoscit
 etiam Eustathius ad Odyss. ξ. ἀπὸ ἐνεστῶτος ὀρημι,
 ἔχρησις παρὰ Θεοκρίτῳ. Al. ὡς μὲν ὀρῆτε. al. ὄρευντι.)
Reiskius.

Ibid. — (ὀρώσαι.) Ita Aldus et Calliergus;
 ac deinceps Stephanus. Stephani margo dat
 ὀρητε, et ὄρευντι. Primum habuit a scholiis et
 Florentina. Alterum si mavis, tunc erit legen-
 dum γαθεῖνσαι. Eodem fere sensu. Utrumque
 nostri Codices adtulerunt. Probat ὀρευντι
 Valckenarius ad Hippolytum, v. 1339. Quod
 dant, ut videbis, mei Codices. *Wartonus.*

ult. δηλῆσ. Flor. *Reiskius.*

Ibid. δαλησαλο) lædit Vide not. nostr. ad Idyll.
 4. v. 27. ηρασσαο.) *Edwards.*

Ibid.

Ibid. ~~_____~~ ες γὰρ οὐρανὸν

Γαθευσιν, τῶς δ' ε &c.) Vide, sis, Schol. ad loc.
 Vide et Hesiod. Theogon. v. 81. 82. &c. &c.
 Græv. Cleric. Robinson. ad loc. Heskin ad Bion.
 Idyll. 4. v. 11. Dacer. ad Horat. 4. Carm. 3.
 v. 1. *Edwards.*

NOTE.

N O T Æ.

I D Y L L. X.

V. i. **I** NITIO decimi, non scholiastes tantum de vocis βεκαῖε expositione ambigit: sed et Hesychius, cujus hæc sunt, βεκαῖος, βεκόλος, οὐ δὲ θερεισῆς. Nicander initio Theriacorum,

σε δ' ἄν πολυεργὸς ἀροτρεὺς,
Βεκαῖός τ' ἀλέγοι.

Vetus enarrator, βεκαῖος, θερεισῆς, βεκόλος, ζεύγεσι βοῶν ἐπόμενος, ἢ γαιοπόνος ἀπλῶς. At Eustathius in Il. v. et βᾶκον et βεκαῖον generaliter ἄγροικον explicat. *Casaubonus.*

Ibid. Εργατινα βεκαῖε,) Vide quæ scripsimus ad Idyll. i. v. 86. ἀιπαλῶ ἀνδρὶ) *Edwards.*

Ibid.

Ibid. τι νυν,) *quid tandem*, Vide Hoogeveen. Doctrin. &c. Cap. 32. Sect. 3. § 6. ———

τι νυν, ὦ ζυρε, πεπονθεις; ——— *pray now, what's the matter with you, poor fellow?* Edwards.

Ibid. οἷζυρε Aldina, ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. ὦ ζυρε HSt. βρυαῖος et βρυκαῖος videntur idem vocabulum esse, idemque significare, scilicet eum, quem Latini *pastorem* appellant, hoc est, hominem rusticanum, rus colentem. vid. Schol. ad Idyll. 7, 6. Casaubon. ad h. l. et Schol. Nicandri *Theriac.* 5. et 349. ubi fragmentum hoc Nicandri affertur: βρυκαῖοι ζυγέουσιν ἀμφοβευέσιν ὀρήων. Designat hunc locum Etymolog. M. v. βρυκαῖος. et Eustathius ad Iliad. ζ. sub fin. p. 660. 17. et p. 962. 12. ubi multa hoc de vocabulo disputat. *Reiskius.*

Ibid. ——— Ωι ζυρε. ———) Ita Stephanus, Dorice. Commune est ὦ οἷζυρε. Aldina et Calliergi tantum, οἷζυρε. *Wartonus.*

Ibid. ὦ ζυρε,) Vide Dialect. Dor. in Scap. Lex. p. 26. Port. Lex. Dor. in οἷ *diptongus propria saepe in impropriam ὦ &c.* Mattair. Græc. Ling. Dialect. p. 159. *Edwards.*

V. 2. In secundo versu scribendum, Οὐθ' ἐὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνα. hæc scriptura est antiqua, elegans; et vera. *Casaubonus.*

Ibid. εἰθ' ἐὸν sola Commelin. cæteræ omnes εἰτε τὸν ὄγμον. εἰτε ἐὸν Stop. et Schol. *Reiskius.*

Ibid. Ουθ' ἐὸν. ———) Ita feliciter Heinsius in editione sua, ex correctione Casauboni. Cæteræ editiones, saltem probatæ, εἰτε τον. *Wartonus.*

Ibid. ογμον) Scholl. Ογμος κυριως, η απο τε αρστρος τομη. ηγεν, η αυλαξ, απο τε διοιγεσθαι την γην

υπο τε αροτριωντος. νυν δε κειται ο λογος, επι της κατ' ευθυ ταξεως τε θερисμυ. ————— κυριως δε η επ' ευθυ τε αροτρε τομη. κ' εστιν ογμος, οιον απο τε διοιγεσθαι την γην υπο τε αροτριωντος. νυν δε κειται η λεξις επι της εις ευθυ ταξεως τε θερисμυ. &c. ————— ογμον hic sonat lineam vel ordinem manipulorum demessorum: lineam rectam a messoribus factam, manipulos desectos ponentibus in terra. Vide Hom. Iliad. 18. v. 552. Suid. in v. Ογμος Edit. Kuster. Camerar. ad Sophocl. Philoctet. Edit. Steph. Μελον παλαι. p. 229. Edwards.

Ibid. Ουθ' εαν ογμον αγειν ορθον δυνα —————) Libri veteres, Ουτε τον ογμον. Recte. Schol. Ουτε την ευθειαν ταξιν, ως προτερον, διατηρεις. Deinde sequitur,

————— τας τον ποδα κάκλος ετυψεν.

Ubi notanda vox κάκλος. quæ Sicularum est. Antigonus Carystius Hist. Mirab. cap. 8. Ουχ ητλον δε τέτε θανμαςον, καθωμιλημενον δε μαλλον, το περι την εν τη Σικελία ακανθαν, την καλυμενην KAKTON, εις ην &c. Tournius.

Vide et Cur. Noviss. in Suid. p. 122.

Ibid. ————— ως τοπριν αγες,) We are to suppose, that Milo had not worked with Battus, after he fell in love, till now; or, perhaps, that he had not worked with him since the last year's harvest.

V. 3. απολείπη mediceus primus, secundus et quartus. v. Eustath. ad Iliad. β. p. 193. το δ' αυτο (scil. ληιον, arvum) κ' λαιον δωρικως λεγεται. διο συνελων αυτο Θεοκριτος λαιον λεγει, ως περ αυθις τα ληια ληια ποιει η συναίρεσις. repetit eadem p. 862. 55. Reiskius.

Ibid.

Ibid. ——— Αλλ' ὑπολείπη.) Vaticanī quidam Codices dant ἀπολείπη. *Wartonus.*

V. 4. τὰς sola Commelin. ἀς reliqui omnes. *Reiskius.*

Ibid. καλός) "Cactus ——— herba est " spinosa et aculeata, quæ, ut Plinius ait, in Sicilia tantum nascitur. Itaque ejus Theophrastus meminit in quodam edyllio. Ea folio est " lato et spinoso, ut describitur a Theophrasto. " Carduum eum qui cinara dicitur putat esse " Athenæus." Turnebus, *Adversart.* lib. 7. cap. 20. Vide et Theophrast. de *Hist. Plant.* lib. 6. cap. 4. p. 613. ac Bodæi *Nott. et Commentar.* p. 627. et seqq. Dioscorid. de *Alexipharmac.* cap. 33. et quæ ibi adnotavit Saracenus, p. 132. *Plin. Nat. Hist.* lib. 21. cap. 16. *Salmas. ad Solin.* p. 160. ——— de *Homonym. Hyl. Iatr.* p. 3. 63. 76. 77. *Edwards.*

V. 2. — 4. Poor Battus being over head and ears in love, and thinking of nothing but his mistress, could neither lay his swarth in a strait line, nor keep up with the rest of the reapers.

V. 5. δειλόν) Vide Viger. *Idiotism.* cap. 3. sect. 4. reg. 5. " Est ——— ὑσπερον πρωτερον," ut recte observat Portus, "meridies enim vesp̄eram antecedit. *Qualis (circa) vesperum, et in medio diei eris?* pro, *Qualis tandem meridie, ac vesp̄e futurus es?*" *Lex. Dor.* v. Δειλόν. *Edwards.*

Ibid. non improbo ἐν μέσῳ ἡμέρας. placeret tamen magis, mihi quidem, ἐκ μέσῳ ἡμέρας, *statim a meridie.* *Reiskius.*

V. 6. ἀρχόμενος) scil. τῷ ἔργῳ vel τῷ λαιστομεῖν.
Satius

Satius tamen erit, existimare, τῶς αὐλακος sic esse in medio positum, (ut multa talia sunt in utroque sermone sic in medio posita) ut tam ad ἀρχόμενος referri debeat, quam ad ἐκ ἀποθρώγεις repeti. De dictione τῆς αὐλακος ἀποθρώγειν, de sulco aliquid morsu decerpere, pro, in opera arandi nonnihil proficere, vid. Casaub. L. T. ad h. l. Reiskius.

Ibid. Ὁς νυν ἀρχόμενος τὰς αὐλακος ἐκ ἀποθρώγεις;) Legit Heinsius, c. XVI. ἀρχόμενος, scil. ἀματος. "Qualis eris in medio die, qui nunc incipiente " nihil efficis?" — Porro scribit Heinsius αὐλακος, ut Doricum magis. Notandum enim est, inquit, totum hoc Idyllum accuratissime Δωριζειν. Scholiastes tamen agnoscit αὐλακος. — Wartonus.

Ibid. I understand τὸ ἔργον, or τὸ λαϊδομενόν, after ἀρχόμενος.

Ἀρχόμενος is the true reading. — Ἀρχόμενος is one of Heinsius's injudicious and unhappy alterations. —

As the passage stands in the Greek Copies, — δειλὸν — μέσῳ ἀματος — and — νυν ἀρχόμενος — are to be pronounced with emphasis: — ΝΥΝ ΑΡΧΟΜΕΝΟΣ — is opposed both to — ΔΕΙΛΑΝ — and — ΜΕΣΩΙ ΑΜΑΤΟΣ — and the sense and construction are compleat and regular.

As the passage stands in Heinsius's Lectiones Theocriteæ, — δειλὸν — μέσῳ — νυν ἀρχόμενος — are emphatical: But — ΝΥΝ ΑΡΧΟΜΕΝΩ — being opposed to — ΜΕΣΩΙ — only, and not to — δειλὸν — an

an opposite contradistinctive term to *δειλαν* is wanted: and consequently the sense and construction are lame and imperfect; and the established rules of accurate writing are broken and violated. — The Poet most certainly would either have put in an *αντιθετον*, or would have left out *δειλαν*. — Whoever reads the place, and pronounces *δειλαν*, *μεσω*, and *αρχομενω*, with a proper tone of voice, will be immediately sensible, that these observations are founded on truth.

Besides, — The *αντιθετα* — ΜΕΣΩΙ and ΑΡΧΟΜΕΝΩ — would most probably have been expressed in the same manner; in the genitive case absolute: * For thus the diction seems more simple and natural, more uniform and correct; and is perhaps more elegant. †

Quæ cum ita sint, non est dubium, quin *αρχομενος* vera sit lectio; quam quidem, præter Hein- sium, nemo unquam sollicitasset.

Ibid. Interpres ad illud, τὰς αὐλακος ἔκ ἀποτρώ- γεις, exponit αὐλακα, ὀρδίνιον, voce ejus semibar- bari seculi, e Latino detorta. plane idem est ac *versus*. quare etiam ἀντὶ σίχῃ ea sunt usi. Eu- stathius, ὁ δελός ἐστὶ γραμμὴ τις εὐθεία, προσηυμένη μὲν σίχων, ἥτοι ὀρδίνων ἔξω. est autem venustissime dictum ἀποτρώγειν τῆς αὐλακος. ut apud Latinos *depassci* de igne. et *ⲁⲡⲏⲗ* apud Hebræos *pugnare*, a *ⲁⲡⲏⲗ* quod est *comedere*. Casaubonus.

Ibid.

* ——— μισω αματος ——— may be evidently part of a verse, as well as ——— εν μισω αματος ———

† See Warton's Dissertation *de Poesi Bucolica Græcorum*, prefixed to his Edition of Theocritus; p. 29. 30.

Ibid. αὐλακός) Stuid. Αὐλαξ. ἡ ἐπιμορφῆς τὸμὴ τῆς γῆς ἐξ ἀροτρῦ. Vide et Hesych. in hac voc. Albert. ad loc. Here it means *the strait row, or column of corn*, which Battus was to cut down: and part of which, from his not keeping pace with his fellow-reapers, was standing by itself.

Ibid. ἀποτρῶγεις;) Schol. — ος νυν ἀρξάμενος, καὶ μείοις καὶ ἐλαττοῖς τὸν σίχον τε θέρως; τὸ γὰρ ΑΠΟΤΡΩΓΕΙΣ τὸτο δῆλοι. Recte. The sense of *lessening or diminishing* is obviously connected with, and necessarily implied in the other more usual significations of the word.

Ibid. — τὰς αὐλακὸς ἐκ ἀποτρῶγεις;) Ad verbum, — *a serie non abrodīs? — de serie non derodīs? — de serie non decerpīs?* Edwards.

V. 7. ἀτεράμνε Ald. Flor. cæteræ ἀτεράμνω; Reisius.

Ibid. πετρας) Salmas. ad Solin. p. 851. a. D. — “Veteri — Græciæ πετρα idem quod “rupem significat. Theocritus:

“ — πετρας ἀποκομὴ ἀτεράμνω.”

— Edwards.

V. 8. συνίβη Ald. Flor. in qua Aldina etiam, (ut et in Salam. et Farr.) ἐδάμῃ constanter cum circumflexo exaratum conspicitur. Reisius.

V. 9. — τῶν ἐκτοθεν. —) Res externas. Intelligit omnia, præter victum et vestitum. Homini mercenario quid aliis opus? War-tonus.

Ibid. τῶν ἐκτοθεν) “*things alien and foreign*” — “*things he has nothing to do with*” — “*things that no way concern him*” —

V. 10. *νυν* recte sine accentu solus HSt. exhibet, ut erat in ejusmodi rebus acer et perdiligens, ceteræ omnes *νῦν* cum circumflexo. Ego vero Henricum secutus sum. Est enim h. l. encliticum itaque, igitur, vel saltem, minimum. Si nunquam alicujus absentis desiderium te tetigit, at tu tamen nonne saltem noctem aliquam pervigilasti? vid. Anna Fabri ad Callimachi Lav. Pall. v. 4. *Reiskius*.

Ibid. Ουδαμά νυν συνελα &c. Nunquamne igitur — Vide Hoogeveen. Doctrin. &c. Cap. 32. Sect. 1. § 5. Ουδαμά νυν συνελα &c. Did it never then fall to your share — Was it never then your fortune — Was it never then your lot — to lie awake for love? The English exactly answers to the Greek; and the enclitic *then* corresponds to the enclitic *νυν*.

V. 11. Scribe — cum veteribus, — χαλεπὸν χορίω κύνα γεῦσαι. sine causa recentiores mutarunt in χορίων, reclamante scholiaste. Plinius extulit hoc proverbium Lucianus in libello Πρὸς ἀπαιδεύτον. εἰδὲ γὰρ κύων ἀπαξ παύσαιτο αὖ σκυτοτραγεῖν μαθῆσα. alii aliter. &c. *Casaubonus*.

Ibid. μηδε γε συμβαίη mediceus tertius et quartus. non male. χορίω dant medicei tres et Scholiastes. sed χορίων dat etiam Suidas, qui locum hunc, tacito auctore, v. χαλεπὸν recitat. Et præfert hanc lectionem *Casaubonus* L. T. h. l. quasi vulgaris esset deterior. *Reiskius*.

Ibid. Μηδε συμβαίη. —) Codicum Vaticanorum nonus — μηδε γε. — *Wartonus*.

Ibid. — Χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦσαι.) — χορίω — dat scholiastes, et Vaticanus quartus.

Nec-

Necnon Benedictini, alique: — *χοριων* ^{adi}
in quibusdam Codicibus occurrit. Speciatim
Politiani, inter Laurentianos. Vid. Adrian. Tur-
neb. XXVI. 31. Hoc Proverbium &c. *Wartonus*.
Adi et ejus Addend. &c. ad hunc ver.

Ibid. — *Χαλεπον χοριων κυνα γευσαι.*)
Vide Suid. in *Χαλεπον χοριων* &c. et in v. *Χοριον*.
Polluc. Onomastic. lib. 2, cap. 4. segm. 223.
Hesych. in vocc. *Χορια*, et *Χορειον* nec non Vale-
sium ad v. *Χορια*. Edit. Albers. — Horatius,
2. Sat. 5. v. 83.

Ut canis a corio nunquam absterrebitur uncto.

Vide Dacerium ad loc. Adi et Turnebi Adver-
sarr. lib. 26. cap. 31. p. 76. Erasmi Adag. p. 294.
col. 1. *Perculosum est canem intestina gustasse.*
Edwards.

V. 12. Annotator Vimariensis [citatur Moseho-
pulus *περί σχεδών.*] *Reiskius*.

V. 13. *αντλεις* omnes præter ZC. qui in texto
dat *ανλεις*, in scholiis autem promiscue modo hoc,
modo illud. Correctior vetustis usurpata di-
cendi ratio flagitabat *εδ' αλεις δευς* in genitivo,
quod etiam est in Salamandr. et Farr. sed obti-
nebat ea ætate nominativum aut accusativum
cum *αλεις* copulare, quod patet ex poetarum Theo-
criti æqualium similibus locis. Ita Apollonius
Rhodius 2, 424. *αλεις πομπηες εσονται.* et 3, 329.
βρωσιν αλεις κ' ειματ' εδωκαν. Callimachus H. in
Jov. 84. *εν δε ρυηφενιην εβαλεις σφισιν, εν δ' αλεις ολβον.*
(ubi v. Ernesti) et p. 578. fragmento 454. *εκ δ'*
αρετες σιπινηθεν αλεις κατεθηκεν ελυσσα. *Reiskius*.

Ibid. *Εκ πίθων ἀντλεις δηλον.* —) Reponit Joannes Uptonus *πηλον*. Quæ vetus est vox pro *Vino*. Conjectura quidem certissima. Critic. Observat. in Shakesp. pag. 256. Edit. 2. —
Wartonus.

Ibid. *δηλον*.) — “Hesychius: Πηλός, οἶνος.
“ *Ἴωνες.* — Quod vero Ionibus *πηλός*,
“ idem Siculis, ut mihi quidem videtur, *δηλός*.
“ Theocritus, Idyll. X. 13.

“ *Εκ πίθων ἀντλεις ΔΗΑΟΝ*· ἐγὼ δ’ ἔχω εὖδ’ ἄλεις ὄξος.
“ Ita scribendum, et de vino intelligendum.
“ quod vel ex opposito ὄξος satis liquet.” —
Toup. Emendatt. in Suid. P. 2. p. 66. —
Vide et ipsum Suidam in v. *Καπηλεις*, ac Albert.
ad v. *Πηλος* apud Hesych. *Edwards.*

Ibid. — *Εγὼ δ’ ἔχω εὖδ’ ἄλεις ὄξος.*) Non *οἶνος*,
casu genitivo. *Ἄλεις* sæpe nominativum sibi ad-
jungit. Vide Callimach. Hymn. in Jov. v. 84.
Et ibidem Spanhemium. Necnon Ernesti, nu-
perum doctissimumque Callimachi editorem.
Legitur *οἶνος* in Vaticanis. *Wartonus.*

Ibid. *Εκ πίθων ἀντλεις &c.*) Vide Erasmi Adag.
p. 600. col. 2. *E dolio hauris*. p. 567. col. 1. *Ne
aceti quidem satis*. Vide et Casaubon. Lectt.
Theocritt. ad Idyll. 27. cap. 21. p. 137. Edit.
Reisk. *Edwards.*

V. 14. omnes *μεν*. sed Schol. *μοι*. quod præfe-
ram. *ἀσκαλα* interpretatur Hesychius *ἀκαθάρα*.
quod hujus loci sententiæ bene convenit. sed in
ἀπὸ σπόρων adhuc hæreo. Dixerat Battus, se jam
in diem undecimum amare. Ergone hic dies
a fatu erat undecimus? atqui jam metunt, et
Milo

Milo Battum reprehendit, quod de ordine satis florente nihil derodat. Qui convenit hoc? Num itaque ἀπὸ σποδῶ, id est, ὑπὸ σποδῶ? ante fores omnia mihi sunt spurca, plena cinerum, propterea quod, amoris meo intentus, nil curavi domum et aulam purgare. σποδὸς omne genus sordium et purgamentorum domesticorum complectitur. Reiskius.

Ibid. ——— Μευ ἀπο σπορῶ ἀσκαλα πάντα.)
——— Legerem in principio versiculi, ex Vaticanis tribus.

Τοιγαρτοὶ προ θυρῶν ΜΟΙ. ———

Sequentia mecum per literas communicavit Cl. Toupius.

“ Idyll. X. 14. ——— προ θυρῶν μευ ἀπο σπορῶ
ἀσκαλα πάντα.

Scribendum proculdubio,

——— ἀπο ΣΠΟΔΩ ἀσκαλα πάντα.

Quod et vidit Cl. Reiskius. Plautus apud Gellium, XVIII. 12.

——— Exi tu Dave,

Age, sparge: mundum esse hoc VESTIBULUM
volo.

Venus ventura est nostra. Non hoc PUL-
VERET.”

Wartonus.

Ibid. ἀπο σποδῶ) præ sorde ———

V. 15. prætulι τοι ex Ald. Salam. Farr. cæteræ dant τυ. usitatus dicitur λυμαίνεσθαι τινι, quam
τινα, tametsi hoc quoque satis usitatum novi, τῶν

παίδων omnes. Schol. ZC. τῶν παίδων. Prætulit formam masculinam, quia latius patet, et sexum muliebrem quoque complectitur, fœmininum autem genus angustius est, et masculinum excludit. παῖς h. l. idem est, atque τὰ παῖδά, corpus amatum, cujusque sexus. *Reiskius.*

Ibid. Τίς δὲ τὴν τῶν παίδων λυμαινέται; ———) Aldus τοι. Etsi τὴν sit ab antiquis etiam, ——— Τῶν παίδων est ex scholiis; cum τὼν præferant editiones fere omnes. *Wartonus.*

V. 16. πρὶν et ἱπποκύνει solus ZC. ἱπποκύνει margo HSt, e Scholiasta et Flor. Cæteri omnes πρὶν et ἱπποκύνει. v. Idyll. 6, 41. ἱπποκύνει dat medicus primus, ἱπποκύνει duo alii medici. Scholiastes dat προσήλει e schollo interlineari. *Reiskius.*

Ibid. ——— ἱπποκύνει. ———) Idem versiculus occurrit, Idyll. VI. 41. ——— *Wartonus.*

Ibid. ——— Ποταυλεῖ.) Scholiastæ προσήλει. Sive illud est Calhergi, vocem in textu explicantis. ——— e Codicibus,

————— ΠΟΚ' αὐλεῖ.

Wartonus.

V. 17. Εὐρὲ θεὸς τὸν ἀλιτρον' ἔχεις παλαιὸν ἐπε-
δυμεις.) These are two general proverbial ex-
pressions, applied by the poet to the particular
case of Battus: q. d. "Why then you'll be as
"miserable and unhappy, when you have that
"old maid, as a man is, who suffers severe punish-
"ment for his sins; or, as it frequently happens,
"a person is, who has what he wanted; who is
"in

"in possession of what had been the object of
 "his most ardent wishes and desires." — The
 second is an *English* proverb, as well as a Greek
 one: and he, who finds inconveniences and dis-
 advantages arising from a thing, he was deter-
 mined at all events to have, is generally told by
 some body, or other, "*You have what you want-
 ed, and you must make the best of it.*" Vide
 Erasmi Adag. p. 718. col. 1. 2. *Reperit deus no-
 centem. Habet.*

V. 18. *χροίζεται* præfert e schollis Casaubonus
 ad h. l. verum illa lectio ibi non est, sed primum
 quidem *χροίζεται*, ut est in libris vulgaribus, de-
 inde vero *χροίζειται καλαμαία*, quod præfert
 Valkenar Ep. ad M. R. p. LXI. v. Suid. v. *Αρ-
 ραία μάντις*, et Leopard. Emendat. 5, 21. ubi
 Suidæ locum e v. Γραῦς σέριφος affert, huc egregie
 facientem. *Reiskius.*

Ibid. *Μαντις τοι ταν νυκτα χροίζεται α καλαμαία.*)
 ————— Habetur in Cod. *χροίζεται*.
 Unde fecerim reposuerimque, *χροίζειθ' α καλαμαία*.
 ————— Unus Benedictinorum dat *χροιζεται*.
Wartonus.

V. 20. ————— *μηδεν μεγα μυθευ.*) Vide Erasmi.
 Adag. p. 584. col. 1. *Ne magna loquaris.* —————
μηδεν μεγα μυθευ. h. e. "Don't make game of me;
 ————— "I wou'd n't have you make game of me;
 "for fear you should get over head and ears in
 "love with an old maid yourself."

V. 22. *Και τι κορας φιλικον μελος αμβαλεν.* —————)
 Id est, *μελος περι κορας.* ————— *Wartonus.*

Ibid. *αμβαλεν*.) Vide quæ diximus ad Idyll. 6.
 v. 20. *ανεβαλλεθ.*) *Edwards.*

Ibid. *Και τι κορας Φιλικον μελος ἀρβαλει* ———) This is said in a flouting jeering manner. Milo is represented v. 40. 56. as thinking it foolish and ridiculous for a poor reaper, who was to earn his bread by the sweat of his brow, and had nothing but hard labour to depend upon for a livelihood, to talk of, and sing about love.

Ibid. ——— scribendum sub initium, ——— ἄδιον ἐτῶς Εργαζῆν et sub finem, ——— πιαίνεται ὁ σάχυς ἐτῶς. Eustathius *Ιλιάδ. ζ. Δωριεὺς καὶ τὸ καλῶς, σοφῶς, δυνατῶς, φασὶ καὶ ἐτῶς. οἶον, πιαίνεται ὁ σάχυς ἐτῶς.* ——— Casaubonus.

Ibid. Casaubonus ἐτῶς ut magis Doricum commendat, et *παιῖδ* v. 25. neutrum est in libris meis. et sic quoque versu 47. *Reiskeius.*

V. 23. ——— *Και μαν πρότερον ποκα μουσικός ηἴσθα.*) ——— *Quin antehac musicus eras.* q. d. "And "there is the more reason why you should sing "a song; as you used to be a songster." Milo speaks this too in a sneering way; and makes a joke of poor Battus on account of his singing, as well as for his being in love.

V. 24. *ραδιναν*) Vide *Idyll. 11. v. 45. schol. ad voc. Idyll. 27. v. 45. Lex. Græco-Lat. &c. G. Budæi, &c. Stephan. Indic. in Thesaur. Ling. Græc. v. Ραδινός. Edwards.*

V. 25. Auctores habeo veteres grammaticos, Doras non *παιῖδα* scripsisse, verum *παιῖσδα*. quare scribo in hoc carmine, ——— *συναείσατε τὰν ραδινὰν μοι Παιῖσδα.* et ita alibi restituendum. *Casaubonus.*

Ibid. ὦν καίχ' αἰψείσθε P. Ald. ὦν γὰρ αἰψείσθε *Salam. Farreana.* ὦν γὰρ καὶ αἰψήσθε *ZC. HSt. (et sic quoque*

quoque Flor. nisi quod γ' pro κ' habet) ὦν γὰρ χ' αἰψέσθαι Brubach. Rescripsi ὦν κ' λαψέσθαι. λαβεσθαι τινός, *alicui succurrere, eum protegere, curare, ornare.* Forte tamen præstiterat, Aldinam reddere ὦν καὶ χ' αἰψέσθαι. sed non veniebat tum in mentem mihi, χ' illud natum esse ex κα vel κεν, illo poetico ἄν. ποιεῖτε tres medicei. *Reiskius.*

Ibid. ——— ὦν γὰρ χ' αἰψέσθαι. ———) Ita ——— Calliergus, quem sequitur Stephanus. ——— Rescripserat Reiskius, ὦν καὶ λαψέσθαι. ——— Longe tamen elegantius est, "Quæcunque Vos, O Musæ, vel ATTINGITIS tantum, omnia pulchra et amabilia efficitis." *Wartonus.*

V. 27. ἰσχυρὰν, αἰλιόπαινον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον) Scholiastes legisse videtur μελίχρων, licet ejus scholiorum editio habeat μελίχλωρον, ut hic. exponit enim εἰκευῖαν κατὰ τὸ χρῶμα μέλιτι. &c. &c. *Stephanus.*

Ibid. Longam de v. μελίχλωρον disputationem nectit Henricus Stephanus. quam legat, si cui volupe est. mihi quidem, ut verum fatear, multa Henrici subtiliora sunt, quam ut intelligam, quid sibi velit. ——— *Reiskius.*

Ibid. ——— Εγὼ δὲ μόνος μελιχλῶρον.) Pæne hic dissertationem Stephanus elaboravit. Quam qui possint explicent, et qui velint legant. Legerem μελιχρῶν. Sensus est, "Alii te vocant SOLE ADUSTAM; concedo, fusca es quidem, sed fusca sicut mel." Color mellis nunquam fusco est propinquior; qualem contraxerat hæc nostra puella, in agris, tempore messis, occupata. In bonam partem vox ea ad-

adhibetur. Notum est Lucretii, quod et hic affert Stephanus, *Nigra*, μελιχρως est. Lib. IV. 1154. ——— Expositio nostra confirmatur ex imitatione Virgiliana totius contextus, Ecl. X. 38.

————— Quid tum si FUSCUS Amyntas?

Et *nigræ* violæ sunt, et vaccinia *nigra*.

Ita quoque puerum quendam, nomine Theocritum, Callimachus commendat. Epigr. LVI.

Τὸν τὸ ΚΑΛΟΝ ΜΕΛΑΝΕΥΝΤΑ Θεοκρίτον, εἰ μὲν
ἐμ' ἔχθεις, &c.

DULCE NIGRANTEM *Theocritum*, si quidem
me odit, &c.

Vide et Aristenæt. p. 126. edit. Pauv. &c. *War-tonus*. Adi, sis, et ejus Addend. &c. ad hunc ver.

V. 26. 27. Βομβυκα χαριεσσα, &c.) Confer Idyll. 6. v. 18. 19. Adi et Turnebi Adversarr. lib. 26. cap. 31. p. 75. 76. *Edwards*.

Ibid. *μονος*) This is the true reading; not *μονον* (Stephan. not. in fin.) ——— *μονος* ——— is manifestly opposed to ——— *παντες*, ———

V. 28. *νακινθος*.) Adi omnino Bodæum ad Theophrast. de Hist. Plant. p. 710. et seqq. nec non Turnebi Adversarr. lib. 12. cap. 7. p. 392. *Edwards*.

Ibid. ——— *α γραπτα νακινθος*.) Vide Mosch. Idyll. 3. v. 6. 7. Virg. Eclog. 3. v. 106. 107. Ovid. Metamorph. 10. v. 215. 216. Heins. ad loc. *Edwards*.

V. 29. Vocabula duo τὰ πρῶτα in Aldina ejusmodi

simodi vinculo versui subjecto copulata sunt, cu-
jusmodi vinculis Terentius Roberti Stephani
vocabula copulanda vincit. Adverbialiter ita-
que accipienda videbantur curatori Aldinae, *pri-
mo loco*. Reiskius.

Ibid. τα ἀρώματα) Adi Hoogeveen. ad Viger.
cap. 3. sect. 2. reg. 2. not. 73. p. 60. b. p. 61. a.
Vide et ipsum Vigerum, cap. 3. sect. 10. reg. 14.
nec non Stephan. Thesaur. Ling. Græc. in v.
Ἀρώματα Tom. 3. c. 565. g. h. et 566. a. Potest sub-
audiri αὐτῶν — “are called the principal flowers.”

— Vide Barnesium ad Anacr. Od. 34. v. 551.
Edwards.

V. 31. Α γέρανος τῶροτρον —) Vide —
Warton. not. — Toup. Addend. in Theo-
crit. — ad loc. Edwards.

Ibid. Α γέρανος τῶροτρον. —) Ἀροτρον
idem hic significat, quod ἀροτρος apud Hesiodum,
Εργ. καὶ Ημέραι — “Tertiam arationem,”
inquit vir summus, Claudius Salmasius, ad So-
linum, p. 513. b. F. G. “qua sata inarantur,
“Hesiodus ἀροτρον proprie vocat. De prima dixit,
“ἐὰν πολεῖν. De secunda, ὁπτος δὲ νεμμένη, quæ
“est νεασις, vel iteratio. De tertia, ἀροτρον, qua
“voce sationem ubique intelligit, καὶ τοῦ σποροῦ,
“quia simul serebant, arabantque tertio. Sic
de gruis adventu:

“Ἡ τ' ἀροτροῖο τε σημεῖα φέρεῖ καὶ χεῖμαλός ὤρην.

“Ubi ἀροτρος τοῦ σποροῦ significat. Et paulo
“post:

“Ἀσπὴν, καὶ διερὴν ἀρώων ἀροτροῖο καθ' ὤρην.

“Ἦος

“Hoc est, ξηραν και υγραν σπειρων κατα την τε σπο-
 “ρε ωραν. Ita alibi apud eundem αρεν est serere:

“Ε: δε καν ηελιοιο τροπαις αροης χθονα διαν

“Ημενος αμησεις.

“Vetat terram conseri circa brumam.” Et quæ
 sequuntur. Vide, sis, etiam Clerici Notas in
 Hesiodum, v. 450.

Α γερανός τωροτρον (διωκει) “Grus sationem five
 “sementem,” aut, si mavis, “sationis five sementis
 “tempus sequitur; h. e. amat:” ——— Babrius
 apud Suidam, in Πυρινῷ σιτῷ.

Γερανοί γεωργε καλινεμοντο ΤΗΝ χωραν
 Εσπαρμενην νεως: πυρινῷ σιτῷ.

*Grues depascebantur agrum agricolæ,
 In quem semina tritici recens sparsa erant.*

Rescribit Toupius, et recte quidem, ΤΗΝ χωραν.
 Vide Emendatt. in Suid, P. 3. p. 100. ———
 Bochartus in Hierozoico, P. 2. lib. 1. cap. 11. col.
 79. l. 4.

“Nec est, quod quisquam gruem miretur esse
 “in avibus mundis potius quam ciconiam, vo-
 “lucrem illi simillimam, cum serpentibus
 “vescatur ciconia, grus frugibus, et seminibus.
 “Vetus auctor apud Suidam, Γερανοί γεωργε καλινε-
 “μοντο χωραν εσπαρμενην νεως: πυρινῷ σιτῷ, Grues
 “agricolæ agrum tritico nuper satum depascebantur.
 “Ælianus libri secundi capite primo, Σπειροντας
 “δε της Αιγυπτους καταλαμβανουσιν, και τραπιζαν, ως
 “αν ειποις, αφθονον την εν ταις αρεραις ευροντες, ειτα
 “ακλητοι ξενιων μεταλαγχανουσιν” *Ægyptios semen-*
 “tem

“tem facientes offendunt, et in arvis, ut ita dicam,
 “mensam cibis affluentem invenientes, hospitalitatis
 “jure non vocata fruuntur. Proinde Mela Pyg-
 “maeos scribit pro satis frugibus contra grues
 “dimicasse: et Antipater Sidonius, ubi supra, in
 “Aucupis Epitaphio,

“Ο πριν εγω και ψηρα και αρπακτειραν ερυκων
 “Σπέρματος υψιπετη Βισονιαν γερανον.

“Ego qui prius a semine (id est a granis) prohibens
 “sturnum, et altivolam Bistoniam gruem. Mundæ
 “igitur grues fuerint ex Aristeæ definitione, qui
 “pro mundis habet των πληρων τα πυροεις και ροσπει-
 “οις χρωμενα προς την τροφην, eas aves, quæ tritico
 “et leguminibus nutriuntur.” — Quod
 reliquum est, hunc Theocriti locum ita imitatur
 Virgilius, Eclog. 2. v. 63. — 65.

Torva læna lupum sequitur: lupus ipse ca-
 pellam:

Florentem cytisum sequitur lasciva capella:

Te Corydon, o Alexi: —

Edwards.

V. 32. revocavi lectionem Ald. Salam. Farr.
 fed ZC. Brubach. HSt. dederunt αἰθε μοι ἦσαν,
 ὅσα Κροῖσον ποκα φαντὶ π. Flor. αἰθε μοι ἦς, ὅσα
 Κροῖσον ἔχειν ποκα φαντὶ πεπᾶσθαι. quæ vitiosa est
 lectio. nam ἔχειν et πεπᾶσθαι idem dicunt. Rei-
 skius.

Ibid. Αἰθε μοι ἦσαν ὅσα Κροῖσον ποκα φαντὶ. —)
 Ita Calliergus et Stephanus. — Aldina:
 Αἰθε μοι εἰησαν ὅσα Κροῖσον φαντὶ: Vitio manifesto
 Florentina laborat. — Wartonus.

Ibid.

Ibid. Αἶθε μοι ἦσαν ὅσα Κροῖδον ποικίλῃ φαντὶ πεπλάσθαι.) Edit. Florentina, Αἶθε μοι ἦς. omnino recte, Quare iste versiculus ita rescribendus est,

Αἶθε μοι ἦς ΟΣΣΑ Κροῖδον ποικίλῃ φαντὶ πεπλάσθαι.

Poteris etiam scribere, Αἶθε μοι ἦς ἂν ὅσα. Sed illud verius. Theocritus, IV. 49.

Εἰδ' ἢν μαι ῥοικόν τὸ λαγωζόλον.

Scribe, Αἶδ' ἦς. Quod ex more et consuetudine Dorum est. Noster, II. 140.

Καὶ παρὺ χάρις ἐπὶ χαρῇ πεπαινέτο, καὶ τὰ πρόσωπα θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε.

Idem, VII. 1.

ἦς χρόνος αἰνέ' ἐγών.

Ita scribendum, non ἐγώ. Vid. VII. 131. &c. Tournius. Vide et Addend. &c. Idyll. 2. v. 78. Epigram. 11. v. 4.

V. 33. ἀμφοτεροί τ' ἀνακείμεθα τῇ Ἀφροδίτῃ Ald. Flor. cæteri ἀμφοτέροι κ' ἀνεκείμεθα τὰ Ἀφροδίτῃ. Reiskius.

V. 34. Τὰς αὐλας μὲν ἔχοισα, καὶ ἡ ῥόδον ἢ τύγαν μᾶλλον.) Scribe ἢ ΤΥΓΑ μᾶλλον. Quod Dorum est, Vide quæ scripsimus ad I. 148. Tournius.

V. 35. Σχήμα est vestis exterior, quæ induitur quoties opus εὐσχημονεῖν opifices fere nullam gestabant, erantque tunicati: ne ditiores quidem intra ædes, aut in remissione. &c. Casaubonus.

Ibid. σχῆμα quid sit, docet Casaubonus ad h.

l. et Du Fresne Gloss. utroque v. σχῆμα et Schema. Reiskius.

Ibid. ————— Quod ad v. Σχῆμα attinet ——— pro quo σχοιμί male legunt Scholiastæ, vide Casaubonum: vel potius Du Fresne, in Glossariis longe doctissimis et refertissimis, cum Græco tum Latino. —————

Hinc illa Virgilii, Ecl. VII. 32.

Puniceo stabis furas evincta cothurno.

Et, ibid. 36.

————— Aureus esto.

————— Wartonus.

Ibid. ————— Quod sequitur, σχῆμα δ' ἐγώ, aliter exponit Casaubonus, aliter Berglerus ad Alciphron. p. 141. Quocum et facit Scholiastes. Mihi hic locus nonnihil suspectus est, atque ita fortasse restituendus.

Τῶς αὐλῶς μὲν ἔχοισα, καὶ ἡ ῥόδον, ἢ τὴν γὰρ μάλον.
STEMMA δ' ἐγώ, καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύ-
κλας.

Ac tu quidem stares, in una manu tibiam tenens, in altera rosam vel malum: ego vero coronam gerens, et Laconicum in modum calceatus. Nostram emendationem unice commendat Suidas. ΑΜΥΚΛΑΙ κόσμιόν τι ὅπερ ἐν ποσὶν εἶχεν Εμπεδοκλῆς. εἶχε γὰρ χρυσὴν STEMMA ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ ΑΜΥΚΛΑΣ ἐν τοῖς ποσὶ χαλκᾶς. Quem locum perperam sollicitavit Joannes Meursius.

Atque hæc scripseram: sed nihil temere mutandum. Videor enim in ipsum locum incidisse ad

ad quem respexit Theocritus. Respexit autem ad Aristoph. Vesp. 1152. — 1165.

B. Ἀγε νυν ἀποδύε τὰς καταράτας ΕΜΒΑΔΑΣ,
Τασθε δ' αὐύσας ὑπόδοθι ΤΑΣ ΔΑΚΟΝΙΚΑΣ.

Ἀνυσὸν ποθ' ὑποδυάμενος· εἴτα πλυσίμε
Ὡδὶ προβάς, τρυφερόν τι διασταλακωνίσον.

Φ. Ἰδὲ θεῶ τὸ ΣΧΗΜΑ, καὶ σκίψαι μ' ὅταν
Μάλις· εἰκα τὴν βαδίσιν τῶν πλυσίων.

Qui locus diligenter perlegendus est. Nam ad Theocritum intelligendum plurimum facit. Tourpius.

Ibid. Σχημα) Vide Pitisc. Lex. in v. Pallium. Edwards.

Ibid. ἐπ' ἀμφοτέροισιν) Vide Bos. Ellips. in voc. Πρ; p. 185. 186. Edwards.

Ibid. ἀμυκλας.) Hæc vox calceorum genus quoddam elegans et sumptuosum, denotare videtur. Ἀμυκλαι dicti sunt, ut tradunt Pollux, Hesychius, aliique, ab Amyclis, urbe Lacônica; quod ibi nimirum conficerentur. Vide Polluc. Onomastic. lib. 7. cap. 22. segm. 88. Kuhn. et Jungerman. ad Ἀμυκλαῖδες Hesych. in v. Ἀμυκλαῖδες Albert. ad loc. Adi, sis, et Suid. in v. Ἀμυκλαι Cellar. Geograph. Antiq. lib. 2. cap. 13. Tom. I. p. 773. 774. Edwards.

V. 32. — 35.) — Sensus est: Si mihi opes suppeditarent, Veneri consecrarem et tuam et meam imaginem: ac tu quidem tibias tenens, fertis redimita stares: ego autem, non habitu isto hominis rustici et pauperis: sed vel habitu citharœdi cum syrmate, vel ut aliquis proce-
rum

rum palliatus, et eleganter calceatus. *Casau-
bonus.*

V. 36. ————— οἱ μὲν πόδες ἀσπραγαλοὶ τῶν,
————— *pedes tui tali sunt; Not white as dice,*
as some have understood it; (for Battus had
himself owned, v. 27. that Bombyce was in some
degree of a tawny complexion;) but *as exactly*
and nicely made as dice; ————— “*talorum in-*
“*star, ad amussim, ad unguem, facti et for-*
“*mati;*” ——— vel ——— “*tam ad amussim, tam*
“*ad unguem facti, quam sunt tali; atque adeo*
“*elegantes, pulchri, et venusti;*” ——— Verna-
cule dicimus, *as even as a die:* Quæ quidem lo-
cutio in proverbium etiam abiit. Eodem itaque
recidit sensus, ac si poeta dixisset, ——— εὐσφύρος
καλλισφύρος ἴσσι, ——— Vide omnino Pitisc. Lex.
in vocc. *Tesseræ lusoriae* et *Talus:* Herodot. Histor.
I. 94. Edit. Gronov. Polluc. Onomastic. lib. 9.
cap. 7. segmm. 99. 100. Prateum ad Pers. Sat. 3.
v. 48. 49. ——— Wartonus ad v. 24. hujusce Idyll.
————— “*Pedum etiam et tibiæ pulchritudi-*
“*nem suspiciebant. Ita Battus noster, inf. v. 36.*
“*Breviter et apposite Rufinus, de virgine lepi-*
“*dissima. Anth. VII. 128.*

“ ————— Ἐρατοχρὸς, εἰαρομασθὸς,

“ ΕΥΣΦΥΡΟΣ, εὐμηκής, εὐσφύς, εὐπλοκάμος.

“ ——— *Amabili cute, vernantibus papillis,*

“ *Pulchris tibiis, procera, pulchris superciliis,*

“ *pulchris comis.*

“ Confer et Philodemum, Ibid. 100.” *Ed-
wards.*

V. 37. *τεύχος* dat margo HSt. e scholiis et Flor. quæ pro δ αὖ dat μάν. *Reiskius*.

Ibid. — *Τρυχνα*. —) Stephanus in margine *τρυχνος*. E codicibus. Totam hanc Batti orationem falsam atque ironicam credit *Reiskius*. Laudat, inquit, Battus amator puellam suam, aspectu turpem; ita, ut nescias ingeniosiusne vitia ejus tegat atque excuset, an derideat jocosius et falsius. Quod docto viro minor in mentem venisse. Plana est et aperta, eademque suavis et elegans, puellæ commendatio, quam verus ex amino suo profert amator. Si totum contextum diligenter expendes, nihil hic tectum, vel oblique dictum, reperies. Siqua in puella sua deformia essent, ea pulchra vel putat Battus hic noster, vel honesta saltem facit. "Vocem suavem et jucundam comparat Trychno. De eduli et hortensi intelligendum." *Salmas. Hyl. Iatr. cap. LV. p. 65. Wartonus*.

Ibid. *τρυχνα*) Vide *Suid.* in v. *Τρυχνον* et in *Απαλωτερος τρυχνης. Edwards*.

V. 38. *ἄμμι ποῶν ἐλελήθη* Ald. Flor. *ἄμμι ποῶν ἐλελήθει* ZC. *ἄμμι ποῶν ἐλελήθη* Salam. Farr. *Bru-bach. ἄμμι ποῶν ἐλελήθει* HSt. *Reiskius*.

Ibid. — *καλας* — *αιοιδας*) — "such charming songs:" This and the following verse are manifestly spoken in an ironical sneering manner.

V. 39. *τὰν ἰδεάν*) *Ἰδεα* hic significare videtur *pulchritudinem*: — *pulchritudinem harmoniæ* — h. e. — "pulchram" — five — "dulcem harmoniam" — versuum scil. *Adi Idyll. 29. v. 6.* Vide *Hoogeveen. ad Viger. cap.*

3. sect. 1. reg. 9. not. 69. p. 50. 51. Clerici Art. Crit. P. 2. S. 1. C. 12. § 6. ——— Sic apud Anacreontem, Od. 37. v. 8.

Νεφελων σκιαι δονεῦνται

Nubium umbræ dispelluntur:

h. e. Νεφελαι σκιαραι δονεῦνται “Nubes umbrosæ
“*dispelluntur:*”

————— *tenebrosa ut nubila lætus*

Sol fuget, —————

ut recte vertit Trappius. — In expressions of this kind the subject is governed by the accident, adjunct, or attribute; and the governing substantive is put for an adjective. See Johnson's Preface to his *Noëtes Nottinghamicæ*: p. 17. — 19.

Ibid. τας αρμονιας) See Manwaring's Stichology, chap. 3. 6. 7. 14. p. 10. — 12. 20. — 27. 54. — 58. Horace's *Ars Poetica*, v. 274. with Dacier's Remarks in loc. Foster's Essay on Accent and Quantity, chap. 5. p. 140. — 165. chap. 8. and Postscript to it, p. 282. — 315.

V. 40. medicus secundus et tertius ἐνέφυσας. *Reiskius.*

Ibid. Ω μοι, τω πωγωνος, —————) Τω, ni fallor, est genitivus Ionici relativi τος, *ille*, non articuli præpositivi, ο, η, το. Vide omnino Hoo-geveen. Doctrin. &c. Cap. 57. Sect. 11. § 2. Ante τω πωγωνος supple ενεκα. Adi iterum Hoo-geveen. Doctrin. &c. Cap. 33. § 1. 3. 6. 7. *Hei mihi, propter illam barbam!* ——— ob *illam barbam!* Nos vernacule, et satis quidem apposite, dicimus, “*Ab me, that beard!*” Edwards.

Ibid. ————— *ou αλιθίως ἀνεφύσας.*)
 ————— *quam stulte, stolide, sive frustra, in-*
cassum, inaniter genuisti, procreasti, produxisti, &c.
h. e. quam frustra aluisti; aut pavisti, ut loquitur
Horatius, 2. Sat. 3. v. 35.

————— *tempore, quo me*
Solatus jussit sapientem pascere barbam,
 —————

Edwards.

V. 41. ad hunc versum adscripserat annotator
 Vimariensis (Athen. p. 306.) *Reiskius.*

Ibid. ——— Refingi tamen adhuc, et aliter
 explicari, nec illepide quidem, possit iste locus.
 Tribuatur versus primus post quadragesimum
 Batto. Rursum, tres ultimi Miloni. Hoc sensu.
 Inquit Milo, ut prius videmus, "Quam belle
 "cantas, &c." Reponit Battus, "Si ea quæ ce-
 "cini non placent, vide hæc quæ cecinit et ipse
 "Lytiersas." Tunc postquam Battus finem
 fecit Cantilenæ illius Lytiersæ, Respondet Mi-
 lon, "Talia, quæ nunc cantas, mēstiores canere
 "decet: Illam alteram cantuunculam tuam, ri-
 "diculam illam quidem, flocci facio." ———

Warton. ad v. 42.

Ibid. *δι καί*) "Ex primaria Particulæ *δι* no-
 "tione, inquit Cl. Hoogeveenus, qua tempus
 "sive actum maturatum indicat, sponte fuit
 "ejusdem usus adhortandi; qui enim hortatur,
 "monet, ne quid alter differat." ———

"Hæc potestas tamen clarius sese exerit,
 "quando imperandi modus adest, ut apud De-
 "mosth. de Fals. Legat. p. 221, lin. 25. *Λίγυς δι*

"*ε*

“ ἢ τὴν ἑτέραν μαρτυρίαν. *Age, recita et alterum*
 “ *testimonium.* Aristoph. Acharn. vs. 1101. Κα-
 “ μοὶ δὲ δὴ, παῖ, θρόν. *Heus, puer, adfer mihi*
 “ *etiam salsamenti adipem.* Similiter apud Plat.
 “ in Phædro, Socratem Phædrus, ut progredia-
 “ tur, hortatur, p. 229, lin. 8. Πρώτῃ δὲ καὶ σκό-
 “ πει, ὅτε καθιζήσομεθα. *Perge, et vide, ubi con-*
 “ *sessuri sumus.* Sic ad audiendum excitans ait
 “ pag. 230, in fin. Ἄγε δὴ. Sic pag. 268, lin. 7.
 “ Εἰπὲ δὲ μοι. *Age dic mihi.* Cui simile pag. 271,
 “ lin. 28. Ἄγε δὴ. Confer pag. 237, init. in Eu-
 “ thyrphr. pag. 5, lin. 34.” ——— Doctrin.
 &c. Cap. 15. Sect. 2. § 1. 2. Ex ipsis itaque par-
 ticularis satis constat, hunc versum Batto tribuen-
 dum esse. *Edwards.*

V. 42. Δαματὴρ &c.) Vide Wartoni not. et
 Addend. &c. ad loc. Vide et Xenophon. Oeco-
 nomic. cap. 5. sect. 20. p. 43. Edit. Oxon. 1750.
 Edit. vero Stephan. p. 485. *Edwards.*

Ibid. Δαματὴρ πολυκαρπεῖ, &c.) This song con-
 sists of seven distichs. ——— And the little poem
 seems *formam* habere *dramaticam*. In the first
 distich, if I mistake not, ——— A Farmer, or
 Husbandman, begs Ceres's blessing upon the
 corn, which he is beginning to plow in. ———
 In the second, third, fourth, and fifth, ——— A
 sharp niggardly Bailiff, or Steward, is lecturing
 his labourers, as they are sheafing; or ———
 reaping; or ——— threshing. ——— In the sixth,
 ——— One of them makes a reply; but directs
 it to his comrades: and ——— In the seventh,
 ——— Another of them makes one, and directs

it to the steward himself. Adi, si ita libeat, Lowth. Prælect. &c. 30.

But I cannot help suspecting, that the 2d. 4th. and 5th. distichs are luxated, and out of their proper places. As the song properly begins with *plowing and sowing*, so, one should think, *reaping, binding up the sheaves, and threshing*, should be introduced according to their natural order. I am therefore for transposing the distichs thus:

1.

“ Δαματερ πολυκαρπε, πολυσταχυ, τελο το λαιον
“ Ευεργον τ' ειη, και καρπιμον οτ'ι μαλιστα.

2.

“ Αρχεσθαι δ' ΑΜΩΝΤΑΣ, εγειρομενω κορυθαλλω,
“ Και ληγειν, ευδονιος, ελινγυσαι δε, το καυμα.

3.

“ Ες βορεην ανεμον ΤΑΣ ΚΟΡΘΟΥΣ Α ΤΟΜΑ
“ υμμιν,

“ Η ξεφυρον, βλεπειω· πιαινειαι ο σταχυς υτω.

4.

“ ΣΦΙΓΓΕΤ', ΑΜΑΛΛΟΔΕΤΑΙ, ΤΑ ΔΡΑΓΜΑ-
“ ΤΑ, μη παριων τις

“ Ειποι, — Συκινοι ανδρες, απωλετο χ' υτος ο
“ μισθος.

5.

“ ΣΙΤΟΝ ΑΛΟΙΩΝΤΑΣ ΦΕΥΓΕΙΝ, το μεσαμβρινον,
“ υπνον

“ Εκ καλαμας αχυρον τελεθει τημοσδε μαλιστα.

Vide

Vide Clerici Art. Crit. P. 3. S. 1. C. 13. § 4. —

10. Heinsium ad Hesiod. Op. et D. v. 750.

Ibid. V. 42. 43. Δαμαίερ πολυκαρπέ, πολυσάχυ,

τὸ το λαίον

Ευεργον τ' εἶη, καὶ καρπιμον στί μαλίστα.) This passage may be illustrated by the counsel, which Hesiod gives, Op. et D. v. 465. — 471.

ΕΤΧΕΣΘΑΙ δὲ Διὶ χθονίῳ, ΔΗΜΗΤΕΡΙ ὧ' ἀγνῇ,
ΕΚΤΕΛΕΑ βριθεῖν Δημήτερος ἱερὸν ἀκλῆν,
ΑΡΧΟΜΕΝΟΣ ΤΑ ΠΡΩΤ' ΑΡΟΤΟΥ, ὅταν ἀκρον
ἐχέτλης

Χεῖρι λαβὼν, ὀρπηκὰ βοῶν ἐπὶ νωτὸν ἱκῆαι,
Ἐνδρῶν ἐλκόντων μεσάων. Ὁ δὲ τυτθὸς ὀπίσθεν
Δμῶς, ἐχὼν μακελήν, πονὸν ὀρνίθεσσι τίθει,
ΣΠΕΡΜΑΤΑ ΚΑΚΚΡΥΠΤΩΝ. —

SUPPLICA vero Jovi infero, CERERIQUE
castæ,

Ut matura grandescant sacra Cereris dona,
UT PRIMUM INCIPIIS ARARE, cum ex-
tremum sive

Manu capiens, stimulum boum terga attigeris,
Temonem trahentibus loris. Juvenis autem pone
Servus, ligonem tenens, negotium avibus facessat,
SEMINA ABSCONDENS. —

Vide Grævii Lectt. ad hunc loc. Adī a nobis notata ad v. 31. hujusce Idyll. Salmasii Exercitatt. in Solin. p. 509. — 517. Clerici Nott. ad Hesiod. Εργ. καὶ Ημερ. v. 462. 463. 470. 479. — Ευεργον is here taken passively; and is the same as εὐ ἐργασμενον. Vide Portum in v. Ευεργος. It means, "well ploughed in:"

and it may be literally rendered in English, "WELL WORKED IN"; our idiom exactly answering to the Greek: See note on v. 57. of this Idyll.

Ibid. Δαματερ πολυκαρπε, πολυσαχυ, ———)
Callimachus, Hymn. in Cererem, v. 2.

ΔΑΜΑΤΕΡ, μεγα χαιρα, ΠΟΛΥΤΡΟΦΕ, ΠΟΤΑΤ-
ΜΕΔΙΜΝΕ.

CERES, *multum salve*, ALMA, FRUGIFERA.

Vide viri summi, Ezechielis Spanhemii, Observationes in loc. *Edwards*.

V. 44. ἀμαλλοδεταί (uno λ) Aldina, ZC. Salamandr. Farr. Brubach. cum duplici HSt. *Reiskius*.

Ibid. ——— αμαλλοδεταί, τα δραγμαζα, ———)
Δραγμα est *manipulus*; sive tantus spicarum numerus, quantum messor manu sinistra adprehendit, dum dextra culmos secatur: Vide Scholiast. ad loc. Polluc. Onomastic. lib. 2. cap. 4, segm. 147. lib. 1. cap. 12. segm. 222. Hesych. in v. Δραγμα, et Δραγματα. Albert. ad Δραγμα.

——— Αμαλλα *multorum manipulorum fascis*, aut *fasciculus*, esse videtur: Vide iterum Scholiast. ad loc. Polluc. Onomastic. lib. 1. cap. 12. segm. 222. Jungerman. ad αμαλαι. Hesych. in v. Αμαλλα. Nott. ad loc. Etymolog. M. in v. Αμαλλα. ———

Αμαλλοδετης est, *qui manipulorum fascies obligat*: (Hebr. מַעֲבִיד: Ps. 129. v. 7.) Vide Polluc. Onomastic.

maſtic. lib. i. cap. 12. ſegm. 222. Seber. Kuhn.
 et Jungerman. ad ἀμαλλοδετηρες. Heſych. in v.
 Αμαλλοδετηρες. Albert. ad loc. Suid. in Αμαλλοδετηρ.
 ——— Cæterum omnino adeundus Homerus,
 Iliad. 11. v. 67. — 69. ——— 18. v. 550. —
 556. Adi, ſis, et Heſiodum, Op. et D. v. 479.
 — 481. Cl. Jac. Merrick, Annotat. in Pſalm.
 p. 251. 252.

Posterior locus Homericus, ut hoc obiter mo-
 neam, docet, alios, (pueros ſcil.) *manipulos a*
meſſoribus ſectos collegiſſe, alios *inde faſces feciſſe*,
 et *vinculis conſtrinxiffe*. Nullus tamen dubito,
 quin moris etiam eſſet, ut iidem operarii tum
 manipulos colligerent, tum manipulorum faſces
 vincirent.

Vide Toup̃ii Addend. in Theocrit. Idyll. 3.
 v. 33. *Edwards*.

Ibid. Σφιγγει, αμαλλοδεται, τα δραγματα, —)
 Similiter Virgilius Georgic. 1. v. 316. 317. ut
 nonnulli locum interpretantur :

———— cum flavis meſſorem induceret
 arvis
 Agricola, et fragili jam ſtringeret hordea
 culmo,

Verum rectius multo, et accuratius poetæ men-
 tem exponunt Servius, Burmannus, et Martyn:
 Quos, ſi ita videatur, adeat lector. *Edwards*.

V. 45. Συκινοι ανδρες,) “ Lignum ficulnum, ut
 “ fragile, atque ad omnia ferme inutile, prover-
 “ biis aliquot locum fecit. Nam ανδρα συκινον, id
 “ eſt, virum ficulnum appellant mollem atque
 “ in-

"inutilem." ut Theocritus in Ergatinis: &c! Erasmus. Adag. p. 95. col. 2. *Ficulnus*. Vide et Stephan. Thesaur. Ling. Lat. in v. *Ficulnus*: Dacer. ad Horat. 1. Sat. 8. v. 1. *Edwards*.

Ibid. ———— ἀπώλετο χ' ὅτος ο μισθος.) Ουτος hic indefinite ponitur: ———— *et hæc*, quæcunque fit, *deperit merces*. Vide Hoogeveen. ad Viger. cap. 4. reg. 16. not. 55, p. 184. b. — "What "idle good-for-nothing fellows! they don't earn "one half-penny of their wages." *Edwards*.

Ibid. ———— μη παριων τις
Εἰποι, ———— Συκινοι ανδρες, απωλετο χ' ὅτος ο
μισθος.)

Psaltes, Ps. 129. v. 8.

ולא אמרו העברים

ברכת יהודה אליכם

ברכנו אתכם בשם יהודה:

Neque dicunt transeuntes,

"*Benedictio Jehovæ vobis adsit;*

"*Benedicimus vobis in nomine Jehovæ.*"

(Ita hunc locum in versiculos metricè divisit Vir Summus et Celeberrimus, *Franciscus Harius*, haud ita pridem Episcopus Cicestriensis; MAGNUS ILLE veræ et genuinæ veterum Hebræorum poeseos INSTAURATOR.)

Hesiodus de tenui messe, Op. et D. v. 482.

——— παυροι δε σε θησονται.

——— pauci vero te suspicient.

Edwards.

V. 46. τας κορβους) Κορβυς est στωπος, *acervus*:

Vide

Vide Hesych. in v. Κορβος. Hesych. et Suid. in v. Κορβουται. Pro *manipulo* hic, nisi fallor, sumitur: Vide Hesych. in v. Κορβουας. Manipulus in terra positus est *parvus* aristarum *ACERVUS*. Numerum vero singularem, ut fit, pro plurativo adhibet poeta: Vide ad Idyll. I. v. 31. ελιξ.) *Edwards.*

Ibid. τομή Ald. Flor. P. cætera τομά. *Reiskius.*

Ibid. υμμιν,) Dativus prominis primitivi pro pronomine possessivo: h. e. υμμιν ponitur pro υμετερα. Vide supra ad Idyll. I. v. 18. —
α τομα υμετερα, —

Ad ventum Boream MANIPULORUM. sectio VESTRA,

Aut ad Zephyrum spectet: —

h. e. "Manipulos Boream, aut Zephyrum intuentes secate:" — Superstitiosa quadam opinione hancce niti formulam, nemo non videt. Opiniones vero superstitiosæ et febricitantium deliramenta eodem loco habenda. Adi, si ita libeat, Hesiodum, Op. et D. v. 744. — 747. 750. — 752. et Clerici Nott. ad locc. Vide, sis, etiam Catonem de Re Rustica, cap. 83. 132. 134. 139. 141. 160.

In diversa abit a Lytiera nostro Xenophon in Oeconomico: Αταρ εν, εφην εγω, εκ τετε αρα θεριζειν ειχος. διδασκε εν (ει τι εχεις) με και εις τετο. ην μη γε φανης, εφη, και εις τετο ταυτα εμοι επισημενος. οτι μεν εν τεμνειν τον σιτον δει, οισθα. τι δ' ε μελλω; εφην εγω. ποτερα εν τεμνεις, εφη, σας ΕΝΘΑ ΠΙΝΕΙ ΑΝΕΜΟΣ, η ΑΝΤΙΟΣ; ΟΤΚ ΑΝΤΙΟΣ, εφην εγωγε.
χαλιπον

χαλοπον γαρ, ομαι, και τοις ομμασι, και τοις χερσι,
γιγνεται αντιον αχυρων και αδερων θεριζειν. Cap. 18.
§ 1. p. 126. 127. Edit. Oxon. 1750. Edit. vero
Steph. p. 502.

*Sed enim, inquam, ab hoc jam tempore fruges erunt
demetendæ. Quamobrem (si quid habes) hac etiam in
parte doceto me. Nisi quidem, ait, appareat heic
etiam eadem te scire, quæ mihi cognita sunt: fruges
quidem ressecandas esse, nôsti. Quidni nosses? in-
quam. Num igitur eas ita ressecas, ut stes UBI
VENTUS SPIRAT, inquit, an CONTRA VEN-
TUM? Non certe CONTRA, inquam. Nam et
oculis, et manibus, molestum arbitror, si quis adversus
paleas et aristas metat. — Quæ quidem, ut hoc
in transcurso dicam, non anili superstitioni, sed
rationi superstruuntur. Edwards.*

V. 47. — Pertinet ad hunc locum, quod
Columella ait, *Frumenta si tempestive fuerint de-
cisa, postea capere incrementum.* id enim est, quod
Theocritus πιαίνεσθαι dixit. et eam ob causam
in epigrammate Bacchylidis Zephyrus dicitur
πιοτάτος ανέμων. Casaubonus.

Ibid. adscripserat annotator Vimariens. [Bac-
chylides lib. VI. Antholog. tit. ἀπὸ γεωργῶν. τῶν
πάντων ανέμων πιοτάτῳ ζεφύρῳ.] Reiskius.

Ibid. — Πιαινεται. —) Confer Cl. Jac.
Merrick, Annotat. in Ps. p. 196. Wartonus.

Ibid. — — — — — πιαίνεται ο σαχυς πτωγ.)
Vide Columellam de Re Rust. lib. 2. cap. 21.
segm. 2. Gesner. ad loc. Vide, sis, et Palladium
de Re Rust. Jun. Tit. 2. segm. 1. Edwards.

V. 48. Σίτον αλοιῶντες Φεύγειν τὸ μεσάμβριον
ὑπνον.) Legendum,

Σίτον

Σῆτον ἀλοιῶντας φεύγειν τὸ μεσάμβριον ὕπνον.

Nam τὸ μεσάμβριον est adverbiale, ut Grammatici loquuntur. *Scaliger.*

Ibid. nil erat, cur Scaliger illo, seu nominativo, seu vocativo, ἀλοιῶντας offenderetur. nil frequentius est in libris græcis ista nominativorum cum infinitivis compositione, cum volunt imperare, cujus exemplum est in ipso Theocrito Idyll. 24. 93. ἀψ δὲ νείσθαι [pro νείσθω] ἀσπετος. Subauditur μέμνασο, aut μεμνάσθω, aut μέμνασθε, aut μεμνάσθωσαν. memento, mementote, meminerint. v. Dorvillii Vann. Crit. p. 341. Mirabar aliquando, virum summum hujus loquendi moris immemorem fuisse, cujus exempla singulis quibusque paginis græcorum auctorum occurrunt, et qui proinde ignotus ei esse nullo modo poterat. Sed inveni postmodum, Hugoni Grotio quoque idem contigisse, qui p. 131. Florilegii Stobæani in fragmento Bionis αὐτὸν τεχνᾶσθαι male reposuit, *tuiipse solerter excogita et para*, pro quo alii omnes libri αὐτὸς præbent. *tu ipse comminisci, machinari*, scil. memento. τὸν μεσαμβρινὸν ὕπνον Scholiastes dat. quod possit verum esse, me quidem non offendat, qui ν et ς in fine vocabulorum, tametsi exararentur, elisa tamen et absorpta inter pronuntiandum suspicor fuisse. Et saltus ejusmodi poetis illis vetustis æque crebro usurpabantur, atque nostris hodie, et olim majoribus nostris. *Reiskius.*

Ibid. Ego quidem XPH subaudiri puto; et legerem, cum Codd. ΑΛΟΙΩΝΤΑΣ. *Wartonus.*

Ibid. το μεσαμβρινον,) Confer Idyll. 1. v. 15.

Vide

Vide et quæ ibi habemus. Virgilius, Georgic.
I. v. 298.

Et medio toſtas æſtu terit area fruges.

Vide, ſis, et lib. 3. v. 132. — 134. *Edwards.*

Ibid. ——— Φευγειν το μεſαμεινον ὑπνον.) Vide
Warton. ad loc. *Edwards.*

Ibid. αλοιωντας) As I make no doubt, but that
αλοιωντες in the com. copp. here, and αμωντας V.
50. were originally in the ſame caſe; either the
nominative, or the accuſative; ——— and as
ſeveral of the MSS. have αλοιωντας, but not one of
them αμωντες, ——— I would by all means read
αλοιωντας in the accuſative, and underſtand *χρη*.
Otherwiſe, as Reiſke and D'Orville juſtly ob-
ſerve, with the nominative caſes the infinitive
moods would be put for imperative.

V. 49. καλάμας ſola Commel. cætera καλάμης.
Reiſkius.

Ibid. καλαμας) Καλαμη, ſi modo Lexicis vul-
gatis adhibenda eſt fides, proprie ſignificat *cul-
tum*, *ſtipulam*. Scholiaſtes ad loc. ait eſſe το
κατωτερω τε ſαχυος, οſον τε ſυν τῷ ſαχυϊ τεμνεται,
και οſον εν τη γη ατμητον υπολιμπανεται. Hic au-
tem *ſpicam* ſonet, neceſſe eſt. Vide Suid. in v.
Ut pars pro toto, ita pars pro parte ponitur.
Frumentum, ut omnes norunt, in tres partes
dividi ſolet: *ſpicam*, *culmum*, et *radicem*. ———
Vide Salmaſ. ad Solin. p. 585. a. B. C. *Edwards.*

Ibid. αχυρον) In vulgatis Lexicis hæc vox red-
ditur *palea*, *acus*, *feſtuca*. A Budæo exponitur
etiam *folliculus tritici*. Clericus ad Mat. 3. v.

12. Το δὲ αχυρον. ——— “significatur” ———
 “gluma, involucra, nempe, granorum, et spi-
 “carum fragmenta, quæ a Græcis αχραι dicun-
 “tur.” ——— Vide eum. In hoc Theocriti
 loco *GRANUM tritici*, ut sensus clare osten-
 dit, significat. Nimirum de iis, qui frumentum
tritulant, non de iis, qui ventilant, sermo est.
 Cæterum, in hac voce enallage est num. sing.
 pro plur. et metonymia *rei continentis* pro re con-
 tenta. *Edwards.*

Ibid. Εκ καλαμας ——— τελεθει ———) Ad ver-
 bum, *Ex spicis* ——— *veniunt* ——— *exeunt* ———
 h. e. “E spicis grana excutiuntur ——— exte-
 “runtur” ——— τελεθει, ut nemo non videt,
 hic reddendum est *veniunt*: quomodo et *αμυ*
 cum præpositione *εκ*, sæpius vertitur; certe
 verti debet.

Quod superest, quatuor hosce versus, 46.—49,
 pessime exponunt tum Latini Interpretes, tum
 veteres Scholiastæ Græci. *Edwards.*

V. 50. δ' abest ab Aldina et Stop. non male.
 omnes enim hæ gnomæ vel præcepta sunt so-
 luta, sparsa, vinculo nullo inter se copulata.
κορυδαλλῶ dant omnes. (v. 7, 23.) Scholiastes *κο-*
ρυδαλλῶ. (uno λ) *Reiskeius.*

Ibid. Δ'. ———) Deest Aldinæ. Nonnullis
 et Vaticanis. Quod facit cum Heinio; qui vult
 in fine singuli distichi sensum terminari. *War-*
tonius.

V. 51. verbum *ἐλινύειν* simplici, an geminato
 cum *ν* debeat exarari, dubitatur et quæritur, in
 magna librorum hoc in vocabulo inconstan-
 tia et doctorum discordia. vid. Ernesti ad Calli-
 machi

machi H. in Cererem vf. 48. et Leopard. Emen-
dat. 1, 25. Etymolog. M. v. ελινύειν citat ελίνυσι
δὲ τὸ καῦμα. vitiose. *Reiskius*.

Ibid. ——— Ελιννύσαι δὲ τὸ καῦμα.) ———

Ejus (τε ελιννύσαι) de scriptione disputatur. Vid.
Spanhemium ——— ad Callimach. Hymn. in
Cerer. v. 48. ——— *Wartonus*.

V. 53. ἐκχεῦντα Ald. ZC. Salam. Farr. Bru-
bach. ἐγχεῦντα solus HSt. *Reiskius*.

Ibid. ——— Εγχευντα. ———) Stephanus ———
habet ἐγχευντα. ——— Aldus et Calliergus
ἐκχευντα. *Wartonus*.

V. 52. 53. ——— π μελεδαινει

Τον το πειν ἐγχευντα, ———) ———

“non curat aliquem, qui ——— “non sollicitus

“est de aliquo, qui ——— h. e. “ ——— non

“desiderat aliquem, ——— qui potum (ei)

“infundat;” ministret;” ——— *Edwards*.

Ibid. ——— παρες, γαρ αφθονον αυτω.)

——— “abunde enim illi adest.” ———

“copiose enim illi suppetit.” *Edwards*.

V. 54. τὼς φακὸς Ald. et reliqui. τὸν φακὸν
Schol. ZC. et Scholiastes Aristophanis ad Plu-
tum, p. 65. edit. Hemsterhus. quem ibi v. Re-
citatur etiam hunc locum Stobæus cap. 16. sed in
editione Bartolomæi Zanetti legitur τὸ φακὸν
ἔχειν. *Reiskius*.

Ibid. ———

Τον φακον habet Scholiastes et Calliergus.
Quod est et in multis Vaticanis. Ita quoque
legerat Scholiast. ad Aristophanis Plutum, p. 65.
edit. Hemsterhusii, quem ibi videas. Editio Ve-
neta, A. D. 1539. legit τὸ φακον ἔχειν. ———
Wartonus.

Ibid.

Ibid. ——— Cæterum hac occasione explicandus Theocritus, Idyll. X. 54. cujus venustatem viri doctissimi minus perspectam habuerunt:

Κάλλιον, ὦ 'πιμελητῶν φιλάργυροι, ΤΩΣ ΦΑΚΟΣ
ΕΨΕΙΝ.

Μὴ 'πιλάμης τὰν χεῖρα κατὰπρίων τὸ κύμινον.

Verba κάλλιον, ἄμεινον, λῶϊον, non sine singulari elegantia usurpant Græci. Notum illud Hesiodi:

Μήδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν, ΟΥ ΓΑΡ ΑΜΕΙΝΟΝ.
Qua formula non semel utitur Herodotus. Quare Bucolici nostri (et noster fortasse erit) sensus est: *Quin tu POTIUS id agis, ut lentes coquantur, et ventri probe consulatur. You had BETTER go home, master, and boil the pot for supper; and take care you don't cut your fingers in MINCING the matter.* Verba sunt messoris ad operis dispensatorem, hominem perparcum, et qui genium suum defraudaret. Sed in Theocrito sexcentæ sunt verner, quas nemo adsequitur. *Toup.* Emendatt. in Suid. P. 3. p. 273.

Ibid. Καλλιον,) Voces ἀμεινον et λῶϊον valent *melius, satius, utilius, potius, &c.* Homerus, Iliad. I. v. 116.

Ἀλλὰ καὶ ὡς εἶδω δομεναὶ παλιν, εἰ τοῦ' ΑΜΕΙ-
ΝΟΝ.

Sed et sic volo reddere, si hoc est MELIUS:

————— v. 229.

Ἡ πολὺ ΛΩΙΟΝ ἐστὶ κατὰ στρατὸν εὐρυν Ἀχαιῶν
Δωρ' ἀποαιρεσθαι, ———

Z

Certe

*Certe multo MELIUS est per exercitum latum
Achiuorum*

Dona auferre, —————

Dacierius, "IL VAUT bien MIEUX" &c.

———— 6. v. 338. 339.

———— δοκεει δε μοι ωδε και αυτω

ΛΩΙΟΝ εσσεσθαι' —————

———— videturque mihi sic et ipsi

MELIUS fore: —————

Dacierius, ——— " que c' est ce que je puis
" faire DE MIEUX," —————

Vide et Odyss. 1. v. 376. ——— 2. v. 169. He-
siod. Εγρ. και Ημερ. v. 433. 570. 750.

Καλλιον sonat *pulchrius, honestius, laudabilius,*
decentius, &c. Homerus, Iliad. 24. v. 52.

———— ε μην οι το γε ΚΑΛΛΙΟΝ, εδε τ' ΑΜΕΙΝΟΝ

———— *haud tamen ei hoc HONESTUM est, ne-
que UTILE:*

Dacierius, ——— " ne fait point D'HONNEUR
" a son courage;" ——— Vernacule, *This is nei-
ther to his HONOR, nor for his INTEREST, or
ADVANTAGE:*

Μη, αγαθω περ εοντι, νεμεσσηθωμεν οι ημεις

Cavendum enim est, *Ne, forti licet, succensea-
mus ei nos:* Dacierius, ——— " qu'il prenne garde
" de ne pas attirer" &c. *For let him take care
he does not bring the wrath of heaven upon his head:*
Ratio redditur, cur non sit utile.

Odyss.

— Odyss. 6. v. 39.

Και δε σοι ὡδ' αὖτ' ἡ πολὺ ΚΑΛΛΙΟΝ, ἢ ποδεσσιν
Ερχεσθαι. —

*Quippe tibi sic ipsi multo HONESTIUS erit,
quam pedibus*

Ire: —

— *it will be much more becoming — it will
be much more in character for you to go so, than on
foot: — it will have a much better look —
it will be much more proper for you &c. Et sic
vocem hic verterim: Σοι αὖτ' εἴη, aut simile quid-
piam, supplendum videtur: “Καλλίον σοι αὖτ' εἴη,
— “It would be more for your credit, —
“It would better become you, — You would
“do better, — to go home, master, and boil
“the lentils, than stand preaching to us here:”*

— *Edwards.*

*Ibid: ὡ' πιμελήλα Φιλαργυρε,) Vide Schol. Ed-
wards.*

*Ibid. τως φακος) Suid. Φακαι. το εἴημα τε φακῆ.
Θηλυκῶς, ἢ εἴηθεισα. αρσένικῶς δὲ, ἢ ανεψῆτος. —
καὶ φακος, το ὤμον οσπριον. Φακαι. Lentescit.
Nam fæminino genere, φακῆ, vel φακῆ, dicitur lens
cocta. At masculino genere, φακος, lens cruda. —
Et φακος, lens cruda. Vide et Seber. ad Polluc.
Onomastic. lib. 1. cap. 12. segm. 247. Φακῆ]
Spanhem. ad Aristoph. Plut. v. 192.*

*In hocce autem Suidæ loco — scribe cum
Toupio, ΦΑΚΗ. το εἴημα &c. — Corrigere et
mecum, Ο ανεψῆτος. Utramque emendationem
firmant Schol. ad Aristoph. Plut. v. 192. et E-*

tymol. Magn. Schol. Φακος εστιν, Ο ανεψητος. ΦΑΚΗ
δε, η εψημενη.

Etymol. Magn. Φακος μεν, Ο ωμος. ΦΑΚΗ δε, η
εψηθεισα.

Η ανεψητος prava est lectio, et absurda. *Edwards.*

Ibid. ————— τως φακος εψειν.) Menander
εν Καρχηδονιω apud Athenæum, lib. 9. cap. 8. p.
385.

Επιθυμησας τω Βορεα ιδιον οψαριον εδε εν
ελαβον, ΕΥΗΣΩΝ ΦΑΚΗΝ.

Flante hoc Borea tametsi cuperem suavius ali-
quod οψαριον, id est, obsoniolum,
Nullum adeptus sum: itaque lenticula mihi eli-
xanda.

Fragmentum autem hoc corruptum est, et emen-
datione indiget. Legit ο πανυ Casaubonus,

————— επει δε θυσας τω Βορεα ηδιον
Οψαριον εδεν ελαβον, ΕΥΗΣΩΝ ΦΑΚΗΝ.

Bentleius ille magnus emendat,

Επιθυμιασας τω Βορεα λιβανιδιον,
Οψαριον εδεν ελαβον, ΕΥΗΣΩΝ ΦΑΚΗΝ.

Cum Boreæ turis quiddam adolevissem,
Pisciculum nullum cepi, lentem cocturus.

Cl. Toupus, *haud ulli Criticorum acumine se-*
cundus, scribit,

————— Επει δ'
Επιθυμιασας τω βορεα λιβανιδιον,
Οψαριον εδεν ελαβον, ΕΥΗΣΩΝ ΦΑΚΗΝ.

“Piscator,”

—— “*Piscator, cum nihil opsonii haberet, lente*
“ vescēbatur. Quod solent scilicet. Επιθυμῶν
“ autem est verbum solenne in hoc negotio.”

—— Vide Casauboni Animadverss. in Athenæum, lib. 9. cap. 8. col. 664. 50. 60. Bentleii Emendatt. in Menandri et Philemonis Reliquias, num. LXXXIV. p. 42. 43. Toupîi Emendatt. in Suidam, P. 3. p. 321. Adi, sis, et Cur. Noviss. in Suid. p. 127. *Edwards.*

V. 55. τὴν χεῖρα Ald. sola. cæteri τὰν χεῖρα. *Reiskius.*

Ibid. Μη'πιταμης ταν χεῖρα, ——) Vide Bos. Ellips. in vocc. Βλεπεῖν, Οραω, Σκοπεῖν, Φρονιζω, Ἰνα, et Οπως. p. 281. 307. 310. 311. 314. 315. 382. 388. 389. Βλεπε, — Ορα, — Σκοπεῖ, — Φρονιζε, — Ἰνα — vel — οπως — μη'πιταμης ταν χεῖρα, —— See too note on Idyll. I. v. 112. p. 182.

Ibid. —— καλαπριων το κυμινον.) Vide Warton. ad loc. Erasmi. Adag. p. 82. col. 2. *Cumini sector*: Stephan. Indic. in Thesaur. Ling. Græc. in v. Κυμινον. nec non Vossii Etymolog. Ling. Lat. in v. *Cuminum*. *Edwards.*

Ibid. 52. —— 55. Ευκτος α τω βατραχω, &c.) The 2d. 3d. 4th. and 5th. distichs of this song, as I have observed, note on v. 42. are what, we are to suppose, a sharp niggardly steward says to the reapers, and other laborers at work in the field; telling them what they ought to do, and how diligent they ought to be: The 6th is what —— One of them (when the steward's back is turned, and he is out of hearing) says to the rest:

"What a happy life, lads, a frog's is! it can
 "have its bellyfull of drink, when ever it will:"
 We must supply, "But this pinching dog won't
 "give us a drop."

The 7th is what — Another of them says
 to the steward himself:

"It would be more for your credit, old skin-
 "flint, to go home, and get us our suppers, than
 "stand preaching to us here: But take care
 "you don't cut your fingers in mincing beans,
 "and splitting hairs."

V. 56. Ταῦτα —) Ταῦτα hic ad ταῦτα v. 41.
 manifesto respicit; voxque cum emphasi pro-
 ferenda est. Dixerat Battus,

Θασαι δὴ καὶ ταῦτα, —————

Age igitur, vide et hæc, —————

"Well come then, mind these" —

Carminibus auditis, respondet Milo,

TATTA χρη μοχθευντας &c.

Imo, *HÆC viros sub sole laborantes canere decet:*

"Ay, THESE are fit for reapers to sing:"

"HÆC messorum occupationi conveniunt:"

"HÆC in eorum sortem quadrant:"

Battus.

Milo.

Θασαι δὴ καὶ ταῦτα, — TATTA χρη μοχθευντας &c.
 Hanc ipsissimam esse Poetæ mentem, meque rem
 acu tetigisse, lector naris paulo emunctioris fa-
 cile sentiet. *Edwards,*

V. 57. *λοιμηρόν* Ald. Salam. Farr. Brubach. *λυμηρόν* ZC. *λιμηρόν* HSt. quæ vera est lectio, tametsi reliquæ etiam defendi quodammodo possint. *Reiskius*.

Ibid. — *Λιμηρον ερωλα*.) Aldus legit *λοιμηρον*. Calliergus *λυμηρον*. Stephanus, ut nos, — Quicquid legas, vox est contemptus; quasi dixisset, "*miserabiles* tuos amores." — Tres ultimi versiculi Miloni tribuuntur, in Vaticanorum nonnullis. Confer Misc. Obs. Vol. V. Tom. 3. p. 12. *Wartonus*.

Ibid. *λιμηρον ερωτα*) — *ερωλα* hic, ut ex sensu abunde constat, significat *canticum de amore*; *canticum amatorium*. (Vide Stephan. not. in Idyll. 30. v. 45.) Perinde est, ac *μελος περι ερωτος*, idemque quod *ασμα ερωλικον*, aut *μελος φιλικον*, (Vide v. 22.) ut Græci loquuntur. — *Substantivum* itaque *prægnans*, ut hoc obiter moneam, haud immerito vocari possit; cum duas habeat subjectas notiones, et pro duobus substantivis ponatur. In Græca et Latina dictione cum verba prægnantia, tum substantiva etiam prægnantia occurrunt. — *λιμηρον* est *famelicum*, *pauper*: Nostri homines, "*a poor hungry song about love*:" quod Græcis ad amussim respondet. (Vide ad v. 43.) Et sane nos Angli, ut recte observavit Cl. Toupius, nescio quomodo semigræci sumus. Vide Epist. Crit. p. 90. nec non Emen-datt. in Suid. P. 1. p. 103. — Verti etiam, ut nonnulli fecerunt, hic possit, *miserum*: "*a miserable wretched love-song*:" Sic et Virgilius:

Stridenti *miserum* stipula disperdere carmen.
Edwards.

V. 58. Μυθισθεν —) Μυθισθεν — respondet
τω αειδεν· v. 56. *Recitare* — seu potius, ut
postulat sensus, — *Canere* — *Cantare* —

Cæterum in ultimis hisce versiculis contra-
posita quodammodo esse videntur, ut cum
Quintiliano loquar, et αντιθετα, — Ταυτα —
et Τον τεον λιμνηρον ερωτα — μοχθευσης εν αλιω αν-
δρας — et — τα ματρι κατ' ευναν ορθρευοισα.
hoc est, — *Divina Lyttersæ Carmina*, et *Je-
juna* et inepta *Batti* de amore *Cantiuncula*, —
Viri laboris et solis patientes, et *Anicula otiosa*,
opponuntur. *Edwards.*

COLLATIONES
CODICUM MANUSCRIPTORUM,

COLLATIONES
CODICUM MANUSCRITORUM

LECTIONES Variantes insigniores trium Codicum Bibliothecæ Bodleianæ. videlicet, Baroccii, Cod. 109. 216. Laudi, 731. Habent hi Codices octo tantum priora Idyllia.

IDYLL. I.

V 1. Barocc. *τηνα*, et sic semper. 9. *ῥῖδα*. 11. *ἀξης*. 15. *σοιμην*. 21. *ἰσδυμιθα*. *ibid.* *τη τε Πριητων*. 23. *σημανικος*. 29. *σοτι* pro *περι*. 30. Laudi. *κικοιμινος*. 33. B. *ἀμπικι*. 38. B. et L. *κυλοιδιοντες*. 41. L. *κρατιρον*. 42. B. et L. pro *αι δι*, leg. *ῶδι*. 51. L. *καθιξη*. 55. B. *περιτιτλιαται*. 60. B. et L. pro *κιν*, leg. *και*. 61. B. *φιλον*. 63. B. *φυλαξης*. 66. B. *ση*. 72. B. *χω*. *ibid.* *ἰλκαυσι*. 75. B. *δαμαλις*. 81. B. *ἀνηρωταν*. 85. B. et L. *ζατιυσα*. 87. B. *ῶπολος*. 90. B. *παρθινως*. *ibid.* B. *γελιυντι*. 92. B. *σοτιλιξασθ'*. *ibid.* *αὐτων*. 97. B. *κῆφα*. 98. B. *ἦρ'*. *ibid.* *ἀργαλιη*. 100. B. et L. *πολαμιςιτοι*. 101. *νιμισητα*. 102. B. et L. *ἄλιος*. *ibid.* B. *διδυκει*. 110. B. et L. pro *τάλλα* habent *πασια*. 112. B. et L. *αὐθις*. 115. B. *ῥρια*. 126. B. et L. *ἀγατον*. 130. B. *αἶδαν*, pro *ἄδαν*. 133. B. *ἀρκιυθμοισι*, pro *αρκιυθοισι*. 136. B. *κᾶξ*. 147. B. et L. pro *δι* leg. *τοι*. 151. B. *χιμαροι*.

IDYLL. IV.

V. 5. B. et L. *ῶυτος*. 11. B. *λυκως*. 12. B. *ποθιντι*. 23. B. et L. *το μαλιμινος*. 26. L. *ταλας*. 28. B. *ἰπαξα*. 32. B. *Ζακινθος*. 39. B. *τοσον*. 51. B. leg. *τον* pro *το*. 53. B. *χασμωμινος*.

IDYLL. VI.

V. 5. B. *ωρατος*. 12. B. et L. *αἰγιαλοισι*. 16. B. *θιετος*. *ibid.* L. *φρυγι*. 17. *deest* in B. 22. B. *ποθορωμαι*. 25. B. *κνιζω*. *ποθορωμαι*. ita leg. B. 216. 36. B. *ἱμοι*. 41. B. *ωρεν*. *ἰσποκισι*.

IDYLL.

IDYLL. VIII.

V. 15. B. omittit γ' et θ' post ποχα et χαλιπος. 33. B. ἀγλια.
39. B. πιαινίλαι. 41. B. νομη. 45. B. ὄις. 73. B. παριλινία αἶμας.
74. B. L. λογων. 83. B. μιλομιναν. 90. B. καλομινχθη.

N.B. Frequentius accusativos plurales in ως desinentes per ως proferunt, et syllabam ως corripunt. Ex. Gr. Idyll. 5, v. 106. pro
ὅς λυκός ἀγχι. MSS. λυκός. v. 114. τὼς κανθαρός οἱ τὰ φιλωδα,
MSS. τὼς κανθαρός. — Quod in reliquis quoque factum.

Collatio Codicis Bibliothecæ Harleianæ, apud Museum
Britannicum, cum Edit. Oxon. 1699. Cod. scil. 5691.
Habet quinque tantum prima Idyllia.

IDYLL: I,

V. 11. πῆς. 15. αμμι. 19. ἡδε. αλγιαειδι, fors pro αλγι' αηδε.
20. μοισας. 22. τῶν κραιδων. 23. ποιμνικός. 32. τις. 49. πηρα.
51. καθιξιν. 56. αιπολικον. 60. και τοι. κιντοι, marg. 62. τοι. 65.
αδια. 76. παλιν. 78. τοι. 79. παλιν. 80. βυται. — ὑπολοιτ'. 81.
αηρωτων. 84. παλιν. 85. ζατισσα. 86. μιν. 92. ποτιλιξαθ'. 97.
λιγυξιν. 98. ηρ'. 100. ποταμινειο. 102. φραξι. — αλιος. —
διδυκει. 110. παλιν. 122. παλιν. 124. συ. 133. κομασσαι. 135.
δησκει. 136. καξ. 140. κενψι, — μοιρων. 143. μιν. 149. ηρι.
152. σκιρτησθι.

IDYLL. IV.

V. 3. τας. 4. φησι. 5. αυτος. 8. ερισδιν. 9. τμμις. 10. ικαθι.
— τετοθι. 11. λυκω. — λυσσιν. 12. μηκωμιναι. 15. τοι omit-
titur. 20. αιδι. 22. κακοφρασμων. 24. ηθαθον. 25. ιγνιπυρος. 28.
πειξω. 29. πισσαν. 31. κη υμιν. 37. βοκολος. — εξυγλασιν. 38.
δανσης. 39. λασσιμισθ'. — αιγαις. 41. θαρρην. — Omittun-
tur 41. et 42. Sed inseruntur alia manu. 45. σιθ'. 46. σιθ'. 48.
τετοθιν. 49. η. 53. χασμωντες. 54. τι. 56. οχ'. — ανηλιπος. 58.
μιλλιν. 59. κιναν. — ποτι κισθη. 63. ερισδοι.

CODICUM MANUSCRIPTORUM. 363

Collatio Codd. duorum Bibliothecæ Monasterii Benedictini B. Mariæ Virginis, Florentiæ, cum Edit. Aldi, impressa Venetiis, 1495. Quorum alter Recentior, alter Vetusior, dictus.

IDYLL. [I.] ΘΥΡΕΙΣ.

Pag. 1. Edit. Ald. Ver. 6. ἴσι κ' ἀμιλξης. R. ἴσι κ' ἀμιλξης. V. Ver. 9. οἶδα. R. V. Ver. 11. ὕψιον ἀξης. R. ἀξη. V. Ver. 13. ἰς τοῖς. V. Ver. 17. κικμαιως. R. Ver. 19. ἀλλὰ τὴ γὰρ Θυρεση. R. Ver. 20. μωσας. R. V.

Pag. 2. Ver. 2. κρανιδων. R. κρανιδων. V. Ver. 3. ὁ ποιμηνικός. R. V. Ver. 9. τῷ. V. Ver. 10. κικοιμηνός. V. 12. γυναι. R. 14. ἀμοιβαδί. R. 16. γιλωσα. V. 17. ἄλλοτε δ' αὖ. R. 26. βιβρυθιν. R. 27. κυρός. R. 29. ἐπὶ πηρα. V. 30. ἀησιων. V.

Pag. 3. Ver. 1. καθιξην. R. καθιξην. V. 2. ἀκριδοθικαν. V. 3. αἰ-πολικον τι θαυμα. R. 10. ἀχραντον. τῷ μη τοι. R. V. 11. αἰσος. R. αἰσος. V. 12. κ' ἔτι τοι φθονω. V. 13. ἔτι πα εἰς αἶδα τον. R. εἰς αἶδαν τον. V. 15. ὤξ. R. ἰδ. [Quid sit in Vetusiori non eruō.] ib. αἶδε α' φωνα. R. V. 16. πα ποκ' ἀρ' ἡσθ' δκα. R. ἡθ' ὅτι. V. 18. πῶλα-μω εἰσχιλ' ἀναπν. R. In Glossa superlineari αναπν. 21. ἤρισαντο. R. 22. λῶν ἐκλαυσεν. R. V. 25. δι δαμαλαι. R. V. 28. τοσον ἱρασαι. R. 27. περτωτος ἀπ' ὤρεος.

Pag. 4. Ver. 1. ἀηρωλεων. R. V. ibid. περιητος. V. 2. τι νυ τακται. ibid. αἶδε τι. 3. κρανας. 5. ζαλοισ'. α' δυσιεως τις. R. ζατινσ' α'. V. 10. παρθενος. 11. μετα τοισι χορευεις. V. 15. και α' κυπρις. 16. βαρυ δ' ἀνα. R. 17. κήφα. τὴ θην τον ἱρῶλα καλυχο δαφν λιγυζην. R. 18. ἦρ. ἐκ αὐτος ἱρωτος ὑπ' ἀργαλειω ἱλυγιθης. R. 21. νιμισηται. V. ibid. κυπρι διατοισει παχθης. R. διατοισει. V. 22. ἀμμι διδυκει. R. ἀμμι διδυκει. 23. κ' ἐν αἶδα ἱρωτι. R. αἶδαο. V. 26. ποτ' ἀγχισαν. τῆς δρυς, ὡς κυπριον. R. 27. ποτι σμαιοσι. R. 30, τ' ἄλλα. R. V.

Pag. 5. Ver. 2. ἄσον ἴσα. R. V. Post illa, ἄλλα μαχινμοι, adnectitur statim ὠλυκος, absque versu intercalari, qui subnectitur versui huic. [viz. vers. Idyll. 115.] R. V. 13. λυκαιω. 16. ἀγατον. V. 19. ἐκ' καρῶ. V. 20. εἰς αἶδαν ἱλκομαι. 23. ὑπ' ἀρκειυθοισι. V. 24. δ' ἀναλλα γνωιτο ἱνικοι. R. In glossa interlineari ἱνικαι. R. V. 25. ἐπὶ διασκει. ib. τας. ibid. ἱλαφος. 26. κήξ. 28. ἀππαυσασα. R. V. Supra scriptum est in R, ἀππαυσασατο. 29. λιλοιτ. R. λιλοιτω. V.

Pag. 6. Ver. 3. ὡς μιν ἀμιλξας. R. 4. σπινσ. R. 7. πληρης τοι. V. ibid. τραγοις. 9. ἡνιδε τοι δειπας. R. 11. χιμάραι.

IDYLL.

IDYLL. [VI.] ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

Pag. 22. Ver. [Idyll.] 2. συνογαγον. R. 4. ηματι. 5. πρωτος. R. ibid. και πρωτος.

Pag. 23. Ver. [pag.] 2. α' τιν. R. ατοι. V. 4. επ' αἰγιαλοις. V. 5. φραδιο. R. ibid. επι κταμην. V. 6. αμυξη. R. 7. αυτοθι. V. 8. φρυγι. V. 12. τω δ' επι ο δαμοιτας. V. ibid. και ταδ' αἰδιον. V. 13. ιβαλλιν. 14. α' ποθορμαι. V. α' ποθορημαι. R. 18. φημι γυναι ιχιν. V. ibid. αδ' αἰησαι. R. 19. ικ δι θαλασσης. V. 20. ποτι ποιμιναν. 21. συγα δ' υλαχλιν και. R. 22. παρ' ισχια. superius notatum eadem manu, ποτ'. R. 23. ισορευσα. R. ibid. ποιυντα. V. ποθιυντα. R. 24. κλαξω. R. ibid. ισι κ' ομοσση. 25. αυται μι. V. 28. καλα δε μοι. R. 29. ως παρ' ιμοι. R. 30. λευκοτεραν αυγαν. R. V.

Pag. 24. Ver. 3. α' περι αμαντισσι. V. ibid. παρ' ιπποκιωνι. V. ιπποκιωντα. R. 7. ωρχωντ'. R. 8. νικα μι. superius νικα. V.

IDYLL. [VIII.] ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

Pag. 30. Ver. 3. τωγ' ητοι πυρεβριχων. R. 7. φημι. V. 10. ετι νικασεις. R. 10. παθης. R. 12. deest in V. 13. και τινα θησιμυθ'. R. ibid. οςις αμιν' αρκιος. R. οκιν αμιν αρκιον. V. 14. τυ δι θεις γ' ισομα-
 τος' αμνοι. V. θεις τ' ισοματορα. R. 16. χ' αμνη. V. χ' α' ματη-
 prius scriptum erat μητη, sed reformatum postea in ματηρ. R. 17.
 τι δι πλιον. postea τι δι, reformatum in το δι το. V. 18. ποιησα.

Pag. 31. Ver. 1. ταυταν. R. ibid. καταβιην. V. ibid. τα δι πα-
 τρος. R. 5. καλαμος μι. R. 6. ΜΕΝΑΔΚ. ΑΛΛΑ, &c. V. ibid. ισοσι'
 αμμιν. R. 7. ΔΑΦΝ. Ω ποτι, &c. V. 9. ΘΕΟΚΡ. Χ' α' μιν παιδεις.
 ibid. επακυσας. R. V. 10. χ' α' μιν παιδεις. V. ibid. αἰσαν. R. ibid.
 κρινιν. R. V. 11. πρωτος. R. V. ibid. ιυκτας. R. 12. αμειβαιν. V.
 αμοιβαιαν. R. 12. αἰδαι. 13. βυκολικαν. V. 13. πρωλος. V. πρωλος,
 reformatum in πρωτος. R. 15. συρικτας. R. V. 16. βοσκιτ' ικ. R. V.
 18. γλυκiera φυτα. R. 19. μυσισδι. R. 22. παντ' ιαρ. V. 23. πλη-
 σθσι. R. V. 24. η καλη. V. ibid. επινισσεται. V. ibid. αφιεποι. R.
 25. ποιμην. R. ibid. χ' α' βοταναι. V. 27. πληρευσι. V. πληρευτι.
 R. 28. αφιεποι [ut supra] R. 29. χ' α' βοις. V. 30. α' βαθος υλας.
 V. R.

Pag. 32. Ver. 2. και λεγε μιλων. ultima litera postea deleta, et
 iota recenti manu subscriptum. V. και λεγε μιλωνι. 3. ημιν. V. 7.
 ται σικιλικαν. R. 11. ου μοιον. V. 12. ΘΕΟΚΡ. Ταυτα, &c. ibid. δι'
 αμειβαιων. 14. ταν ιριφων. R. ibid. ταν τοκαδων. R. 15. μικρος. R.
 18. μηδ'. R. V. 19. καμηθ'. R. 20. ημισθαι. ημισθι. R. 21. ιχοσι.
 R. ibid. το δ' ως ταλαρος. R. 22. ΘΕΟΚΡ. Δευτερος, &c. 23. συνο-
 φρες α' παις ιδοισα. R. 24. παριλαντα. R. ibid. ημιν. V. ημιν. R.
 25. λογων. R. V. το σικρον. R. 26. ταν ημιτεραν. V. 29. αδυ τω θι-
 ριας.

CODICUM MANUSCRIPTORUM. 367

ρίας. V. *ibid.* ἀθροίσκων. reformatum postea in αἰθροίσκων. R. V. 30. τα μαλιστα. V.

Pag. 33. Ver. 2. ΘΕΟΚΡ. Ως οἱ, &c. 3. το γομάτω. R. 6. αἱ δε κί λης. R. 9. ΘΕΟΚΡ. Ως, &c. *ibid.* πλάταγρον. V. 10. ἰπὶ μέσῃ. V. ματιστα. R. 11. λύπα. V. 12. ὅτιρος ὕτω καὶ θυμῷ. R. V. 13. κ' ἀκτὺν περὶ τοῦ. R. κ' ἀκτὺν. V. *ibid.* δαφνὶς ἰγνύτο. R.

IDYLL. [IV.] NOMEIΣ.

Pag. 33. Ver. [Idyll.] 1. Συκολιασθῶ. V. *ibid.* πρῶτος. V. 2. πρῶτος. V. περὶ τοῦ δαφνὶς. R. 3. ἔσιν. V. 4. χ' ὅ μιν αἶμα. V. *ibid.* πλανητο. R. 5. Συκολιασθῶ. V. 6. ἱμπεροσθῶ. R. *ibid.* ἄλλοθι δὲ ποτὶ κρινόιτο. R.

Pag. 34. Ver. [pag.] 1. ἄδω χ' ἄβω. V. 2. χ' ὁ Συκολος. 3. ἰστὺν παρ' ὕδαρ. V. 4. τὰς μοὶ ἀπ' ἀκρας. R. 7. ὅσων ἰσὺ τῷ. V. *ibid.* ἡ μητρος. R. 8. ὕτω. V. 9. κ' ἦγον. R. V. *ibid.* ἰσοκίω. R. 11. φαίνονται. R. 12. καὶ πρὸς ποσσὶ. R. καὶ ποσσὶ. V. *ibid.* κίται. R. 13. αὐα. 14. ὅσων. V. ὅσων. R. 15. ἰνῶδες. R. V. ἡ ἰνῶδες. V. *sed ibi* τοι, alia manu, in ἡ. 16. ἐπιπλάτατῃσα. R. ἐπιπλάτῃσα. V. 18. αὐτοφυῆ. R. V. *ibid.* μωμαιοῦται. V. 19. γρομῶ. R. V. 20. σῖνιθῃ. R. 21. ἱκαναχῆσατο. R. 22. μοισαί. V. 22. φαίνεται δ' ἄδαν. R. φαίνεται ἄδαν. V. 23. τὰς ποτ' ἰγνύ. R. τὴν ποτ' ἰγνύ. V. 24. γλωσσῆς ἀκρας. R. φουσῆς. V. 26. ἰρῆκας δ' ἰραξίν. R. καὶ ἄδῃ. V. 27. πᾶς πλῆθος εἴη. 28. ἰξαπῆς. R. 29. μοισαί. R. V. ὅς μιν ὀρευνῇ. R. V. 30. δαλῆσατο. R. κερκῇ. V.

IDYLL. [X.] ΘΕΡΙΣΤΑΙ.

Pag. 35. Ver. [Idyll.] 1. τί νῦν ὦ θυρε. R. τί νῦν ὦ ξυρε. V. 2. ἄδ' ἰόν. R. V. 3. τῷ πλάσιον. V. ἀπολιπῇ. Super a recentiori manu scriptum v. V. 4. ἰτυψι. R. V. 7. οὐδέματα. V. ἀτρεαμῶ. R. V. 8. συνίσα ποθῆσαι. V. ποθῆσαι. R. 9. ἰργατῇ. V. 11. χορίω. R. V. 13. ἐκ πιδων. *Sed, alia manu intrusum.* 14. περὶ θυρε. V. μοι. R. V. 19. τίς δὲ τῷ ταν παίδων. R. V. 16. ἄ περ. R. V. 16. παρ' ἱποκίω ποτ' αὐλῇ. R. ποτ' αὐλῇ.

Pag. 36. Ver. 1. μηδὲ μέγα. 5. συναισθῆ. R. 6. ὡ γὰρ χ' ἀφῆσθαι. R. ὡ γὰρ. V. 6. ποιοῖτε. V. 9. μέλαν. V. 10. ἱμπερ. V. 11. ταν κυτίσιν. 13. αἶτε μοὶ ἦσαν ὅσα κρείσσειν ἔχουσιν ποτα φαίνονται πειρασθῆ. V. αἱ διμῆς ἦ ὅσα κρείσσειν ἔχουσιν. R. 14. κατακίμῃδα. V. κ' ἀνακίμῃδα. R. τὰ ἀφροδίτα. 15. ἡ μάλλον τῷ. V. R. V. χῆμα. *Sed alia manu i super a.* R. 17. χαρῖσσοι. R. χαρῖσσοι. V. 18. ἀφῆσθαι δὲ τρυχῶς. V. τρυχῶς. R. *Sed τῷ o supra scriptum a.* τοῖ μιν τρυχοῖ. R. V. 19. ἀμμι ποῶν ἱλιηθῇ. R. V. 21. τῷ πωγῶτος, ὡς. V. ὄν. R. ἀνιφύσας. V. ἀνιφύσα. R. 23. πολυγαχί. 26. ἰπῇ. V. 27. ἀ τομά.

μα. V. 28. πικαινται γαρ ὁ φαχυς. V. ὕως. R. V. 29. ἀλοιωτάδ.
R. τοι μισημερινοι ὕπνοι. V. μισαμερινον. R. 30. ἐκ' ἀλαμας. V. R.
Pag. 37. Ver. 1. ἀρχισθαι δ' ἀμωτας. R. V. κορυδαλῶ. R. V.
2. ἰλιυσθαι. R. V. 5. τοι φακον. R. V. 7. ἀνδρας αἰιδν. V. 8. τοι δ'
δουκαμ. V. λημνοι ἰεῖνται. V. 9. τα μητρι. R. κατ' εἰνῃν.

Variantes Lectiones, quas habet Codex Mediceus, sive
Laurentianus, bonæ notæ: num. 37.

ΘΤΡΕΙΣ IDYLL. I.

V. 1. τηνα. 2. πηγαισι. *ibid.* ἀδν. 6. χιμαρῶ. 7. Ἀδιορ. 9. οἶαδ'.
10. λαφῇ. *ibid.* αἶκα δ' ἀρισκη. 14. τῶδε. 17. κικμηκός. 19. *deest.*
ibid. ἀλγῇ αἰιδς. 22. τῶν κρανίδων. 23. πωμυρικός. 24. ἀβας. 28.
γλυφατοί. 30. ἰλιχόρῳ κικουμικός. 33. Ἐτοσθι. 36. τῆσ. γιλασαι.
40. ἡ. 42. γυνι. 43. ἀδκαλι. 43. ἀβας. 46. γαφυλαιοιν. 49. φαίη.
σηρα. 51. κρατισον. καδιξι. 53. μῆλλει. 55. Παντῇ περιπνιγται.
56. θαῦμα. *pro* το, τοι. 59. *deest.* 60. τῶ κη τοι. 62. Κῶτι τοι.
63. πα. 65. ἀδῃ ἡ. 66. Πη. ση. 67. πολλὰ, *pro* καλὰ. 71. Τῆσ.
τῆσ. *ac deinceps.* 72. ἀν' ἐκλαυσι. 73. *In intercalaribus, ab hoc ad*
ultimum, παλιν pro φιλαί. *exceptis* 76. 111. 119. 75. δῖ *pro* δ' αὖ.
80. ὅπολοι. 81. δ' ἀνερῶτοι. 83. Πασας αἶα κρῶνας. 84. *Sine pa-*
renthesi. 87. ἰσορει. 91. Ὀφθαλμῶς. τῆσι. 92. εἰ δὲ ποτ' ἰλιξασθ'.
ibid. αὐτῶ. 96. Λαθρία. 97. Κῆφα τι. 100. καὶ ὁ Δαφνὶς ποταμιεὺς.
102. διδυκιν. 103. ἰρωτι. 106. ἀδῃ. *ac deinceps.* 112. ἰῶσα. 113.
ἐνταν. μαχιυμαι. *Post* 115. *ponitur iterum versus intercalaris.*
118. Ουδριδός. 120. ὠδῇ. *ac deinceps.* 125. Λυκαίων. 126. αἶγατον.
128. γι. 130. αἶδαν. 134. γνοιτο. ἰνικοι. 136. Κ' ἡξ. γηρυσαντο.
139. λιλοίπηα. *quasi ambas agnosceret lectiones.* 141. μοισαι.
ἱπαχθῇ. 145. ἄσσω. 148. ἀδῃς. 152. αἶατῇ.

ΒΟΤΚΟΛΙΑΣΤΑΙ IDYLL. VI.

V. 4. Εξομιοι. Πρατος. 8. εἰ ποθ' ὄρησθα. καθησαι. 9. Ἀδία.
παλιν ἀδῃ τῇ. 11. μιν. 12. Ἠσυχὰ. 13. ὄρησῃ. 14. ἀμυξῇ. 15. αὐ-
τοθι διαθρυπτεται. 16. φαιμι. 19. Πολυφημί. πιφαντι. 20. ἀνδραλ-
λито καλον αἰιδν. 21. τῶν ποιμνιον. 22. ὦ ποθ' ὄρημαι. 24. Ἐχθρα φι-
ροίτο ποτ' οἶκον. φυλασση. 25. κηζῶν. ποθ' ὄρημαι. 29. Σιγα. *vi de-*
est. 30. f. ἰκνυζιῖο. παρ' ἰσχια. 31. ἰσοροισα. περιφοι. 32. κλαζῶ.
34. ἔτ'. 35. πρην. ἰσβλιτον. 37. *Deest parenthesis.* 40. Κοίτυταρῆς.
41. πρην ἀμαντισσι παρ' Ἰπποκωνια. 42. ἱπκῶν. ἰφιλησι. 43. χ' α.
εἰ bis. 46. μιν.

NOMEIS.

CODICUM MANUSCRIPTORUM. 369

NOMEIS. IDYLL. IV.

V. 2. ἰδωκιν. 3. ἀμιλγυς. 4. φυλασσιν. 5. Αυτος. ὠχίτο. 6. Αλ-
φιοι ὠχίτο. 7. τῆνος. 8. Κρατος. 9. μητηρ. ἰμιν. X' ὠχίτ'. τυτοθι.
11. λυσσαν. 12. ὠδε. 14. τι. 16. Τω' για. πρῶκα. 19. βαθυσχινον.
Λαταμνον. 20. μιν. 21. τοι οἱ δαμόλαι. 22. δημος. 23. ἰς στομαλιμον.
24. ὅπη. 25. κνίζα. 26. βατινίαι. 27. Ες. 28. πικ'. 29. γιγ. Πισαν
ἰφιερω. 30. ἰμοι νιν ἰλιπιν. 31. Κιὺ. ἀνικρηνομαι. post Πυρρῶ, solum-
modo comma. 32. ita legitur. Αἰνω. ἀτε Κρόνω καλα πολισ. ἀτε Ζα-
κυνθος. 33. ποτα'ων Λακινιον ἀπτε. 34. μαζας. 37. ἀηῦσαν. 39.
τοσσον ἀπιστας. 40. με λιλογχη. 43. X' ὠ. αἰθιριος. 44. Θαρσα βαλι
κατωθι. 45. θαλον. σιτ' ὅ. 46. Σιτ' ὠ Κναιθα. 47. νη. 48. ἡδ' αὖ
παλιν ὠδε ποδ' ἱεπι. 49. Εἰδ' ἡν. το λαγοβολου. Nota, a v. 44. ad v.
53. inclusive, omnia Battus loquitur. 50. ποττω Διος. 51. ὠδ. τῶν
σφυρον. 52. ἀτρακτυλλιδις. 53. Ες ταυτην. ἡ ἀρα λωσσαι. 54. τι νιν,
ἰδε. 55. δαμαζι. 56. ὅχ' ἱεπις. ἀηλιπος. Nota, post hunc versum
nulla fit personarum distinctio. 58. Εἰπ' ἄγι μ' ὠ Κορυδων. ἰν τοι
μυλλι. 60. πρῶαν γιμαν. 61. τὰ μανδρα. ἄμος. 62. φιλοιφα.

ΒΟΤΚΟΛΙΑΣΤΑΙ. IDYLL. VIII.

V. 3. πυρρῶιχο υχ' ὠ. 9. Ποιμην. 10. ἰ παθιοις. 11. δ' deest. ἔν
pro ὦν. 13. Καί τινα θησειμισθ' ὄγισ; ἄμιν ἀρκιος ἰη. 14. θησω. ἰσο-
ματορα. 16. μητηρ. 19. κηρόν. 20. Ταυταν καταθειην. τω deest. 21.
x' αγω. 22. κηρόν. 23. νιν pro νιν. 25. ἄμιν. 26. καλισωμιν. 27. Ω.
28. ὁ δὲ πολος ἡδ' ἰπακυσας. 29. κρινιν. 30. ἰύκτας. 31. ἀμοιβασαι.
33. Αγγια. 37. κραιαι. γλυκιρα φυτα. 38. Μυσιζοι. 39. βωκολιον.
40. Τιν δ' ἀναγαγοι. 41. Παντα, ac deinceps. νομαι. 42. πλεθυσι.
43. Ενθα. αἰ. ἀφιεροι. 44. X' ὠ ποιμην. 46. Σμητια πλαριντι. 47.
ἀφιεροι. X' ὠ. 49. ὄντε αἰγαν. 50. δευτε. 51. Μιλων. 52. ἰμιν. 58.
ὁσπληγξ. 59. παρεθικης ἀπαλης. ultimum ὠ deest. 60. ἀρασθην. τι
pro τυ. 62. δ' αὐδαν. 63. Deest signum personæ. ταν ἱεριφαν. 67. μηδ'
ὕμμ' ὀκησθ'. 68. καμησθ'. 70. ὠρεῖς ἰχόηι. 73. Κάμικ τῶντρῶν ἡ παίς
συνοφρὺς ἰδοισα. 73. παριλαντα, ἰμιν. Αδεια. ἄδν. Derivativa sem-
per in hoc Codice tenuem habent spiritum. Quod semel moneo.
77. X' ὠ. 81. ὠδε. 83. λιχιν. 84. Λαζιο. 87. αἰ. πλαροι. 88. ἀνα-
λατο. 89. ἀλλοιτο. 91. Ω τρεος. γαμηθις. 92. Κάκ τῶντρῶν πρῶτος
παρεθικης ἀπαλης. ultimum ὠ deest. 60. ἀρασθην. τι
pro τυ. 62. δ' αὐδαν. 63. Deest signum personæ. ταν ἱεριφαν. 67. μηδ'
ὕμμ' ὀκησθ'. 68. καμησθ'. 70. ὠρεῖς ἰχόηι. 73. Κάμικ τῶντρῶν ἡ παίς
συνοφρὺς ἰδοισα. 73. παριλαντα, ἰμιν. Αδεια. ἄδν. Derivativa sem-
per in hoc Codice tenuem habent spiritum. Quod semel moneo.
77. X' ὠ. 81. ὠδε. 83. λιχιν. 84. Λαζιο. 87. αἰ. πλαροι. 88. ἀνα-
λατο. 89. ἀλλοιτο. 91. Ω τρεος. γαμηθις. 92. Κάκ τῶντρῶν πρῶτος

NOMEIS. IDYLL. IX.

V. 1. βωκολιαζιο. 2. Πρῶτος αἰνδι Δαφνι, συναψασθω δι Μιναλκας.
3. γιγισι. 4. πλανιυντο. 5. ἀτιμα γιλιυντις. 6. Εμποσθι αλλοσθιν.

7. ὁ μοςχος. 10. τας μοι ἀπ' ἀκρας. 13. ἡ pro και. 14. ἡμιν, ὡτως, 15. ἰοικιω. 16. πειτραισιν. 17. Φαινοντι. 18. κακια κινται. 22. Ante scribitur ΠΟΙΜΗΝ, qui loquitur usque ad v. 27. ibi iterum Menalcas incipit. ibid. ἰδωκα. 24. Αὐτοφυν. μωμησικιτο. 26. Σιτηθιν. 28. δ' ὠδας. 29. τας. 30. γλωσσης. ὀλοφυγδοί ἀφυσσης. Sed ambigua lectio, quia deest apostrophus. 32. Ιρηξ δ' ἰρηξιν. ἀμιν. 34. ιαρ' ἔα-πινας. 35. ἱμοι. ὀρευντι. 36. Γαθεισι της.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ. IDYLL. X.

V. 1. ὠζυρε πιπεινης. 2. δυνη. 4. ετυψε. 5. διλακει, pro διλαντι. 8. Οὐδαμα, ac deinceps. 9. ἰκτοσθιν. 10. Deest ιιν. συνίση. 11. Μη-δε γι συμβαιη. χοριω. 14. Τοι γαρ τα. μοι. ταν παιδων. 16. περι. παρ' ἱπποκωνι ποκ' αὐλει. 22. ἀμβαλλειν. 23. γαρ pro μιν. 24. Με-σαι. 25. παντα καλά. 27. ἀλικοαυτον. 29. τω ριφανω. ληγοιτι. 32. ἡς pro ἦσαν. 34. ῥοδον ἡ μαλον τυ. 35. Σχοιμι δ' ἰγω. 36. χαριεσσα. 37. τον μιν τροπον. 38. ἔγκος. 39. ἱμῖρησι. 41. Hæc inclusive ad v. 55. tribuuntur Baccho; reliqua ad finem Miloni. 43. Ευεργον. 44. ἀμαλοδεται. 48. ἀλοιωντας. τον. 49. εκ καλαμας. 50. κορυδαλω. 51. ἱλινυσαι. 53. ἐκχιυῖα. 54. τον φακον. 55. Μη τοι ταμης την. τον pro το. 56. ἀλιω. 57. λυμερον. 58. εὐνη ὀρεθυοιση.

Sylloge quarundam Lectionum Variantium, trium Codd. Laurentianorum, Florentiæ: scil. 37. 43. 46. nec non duorum Codd. Benedictinorum, quorum prius habetur integra Collatio, signat. A. C. 4. A. C. 12. ut et Codicis prædicti Laurentiani, 37.

IDYLL. I.

V. 1. Punctum non compareret in omnibus tribus post ἀδυ τι, nec in 4. 12. V. 2. Αδυ δε, omnes tres. V. 3. Τυρισδεις, postea mutatum in συρισδεις, 46. V. 6. ἴσι κ' αμιλξεις, cum spiritu denso, 37. 46. ibid. ἴσι, 43. V. 13. pro ὡς vel ὦ, εις, 4. ibid. ὡς τε καταντις, omnes tres. V. 18. κικμακως, 43. 46. 12. κικμηκως, 37. κικμαως, 4. V. 36. Αλλοκα, 43. 46. 12. Αλλ' ὀκα, 37. 12. V. 43. Αἱ δε, 37. Ωδε, 4. 12. V. 51. καθιξιν, 4. καθιξη, 12. 43. 46. καθιξει, 37. V. 53. εἰτε τι, 4. 12. 43. 46. εἰτε τι, 37. Δαημα 43. 46. V. 61. ἰφιμερον, omnes tres. V. 62. φθονει, omnes tres. V. 65. ἀδι α, 4. 12. 43. ἀδι ἡ φωνα, 37. ἀδ' α φωνα, 46. V. 82. ἀδι τι, 12. ἀδι τι, 37. V. 85. Ζατινσ' α, 12.

CODICUM MANUSCRIPTORUM. 371

12. 43. Ζηλοῖσ' α', 37. sic et in 47. sed refectum alia manu in Ζηλιουσ' α'. V. 102. Ἡδὴ γὰρ φρασθεὶς πανθ' ἄλιος αἶμμα διδυκεν, 4. διδυκει, 12. Ἡδὴ γὰρ φρασθεὶς πανθ' ἄλιος. αἶμμα διδυκει Δαφνίς, 46. 43. διδυκειν, 37. V. 110. πῶκας, omnes tres. V. 125. ῥιον, omnes. V. 143. διδε, omnes. V. 147. αἰγίλῳ, omnes.

IDYLL. IV.

V. 7. ὀπωπῃ, 12. sed videtur prius scriptum fuisse ὀπωπῃ, ut in 4. et mox factum ὀπωπῃ. ita et 46. V. 16. πρῶκας, omnes. V. 23. φομαλιμνον, 37. V. 28. ἱπαξας, 12. 43. ἱπαξα, mox reformatum in ἱπαξω, 46. ἱπαξα, 37. V. 60. πρῶαν, 4. 37. πρῶαν, 12. In argumento, Οὐ παντὺς ὁ Θεοκρίτος κατὰ τῆς αὐτῆς χρόνης γιγνοῦς Μίλωνι, μεμνηται αὐτῷ. Ἀλλὰ πολυνιωτερος, εἰγὶ Μίλων τῇ ἰσοδόμῃ Ολυμπιαδὶ παλῇ νικᾷ. Θεοκρίτος, ὥσπερ ἰδειζαμένη, κατὰ τὴν καὶ Ολυμπιαδὰ ἡκμασιν, 43. In Cod. 37. ἀρχαιοτερος δὲ ὁ Μίλων Θεοκρίτου. Nec amplius addit.

IDYLL. VI.

V. 2. συνηγαγον, 4. συναγαγον, 12, et sic omnes. V. 8. ποθορησθα, 4. 12. ποθ' ὀρησθα, 43. ποθορησθα, 46. V. 22. ποθορημαι, 4. 37. ποθορωμαι, 12. ποθορημι, 46. V. 31. ἰσοριυσα, 4. ἰσορῶσα, 12. 43. 46. ἰσοροισα, 37. V. 32. κλαξω, 4. 37. κλασω, 12. 43. 46. Ibid. ἰς κ' ὁμῶσθ', 4. ἰς κ' ὁμοσση, 12. ἰς 46. 37. ἰς 43. V. 33. τασθ', 4. 12. et sic omnes.

IDYLL. VIII.

V. 6. ἱπιωρι. V. 34. συρικτας, 4. 12. 46. συρικτα, 37. 43. V. 49. ὦ βαθος, 4. 12. 37. ὦ, 46. sed in 12. illud ὦ, quod primæ est scripturæ, refingitur in ὦ, ut etiam ὦ σιμαι, addita glossa ὦ, ὄπῃ. Ita refingitur quoque in 43. ibid. ἀνερ αἶγαν, 43. V. 50. Μυριοι ὦ, 37. ὦ 46. V. 51. ὦ κολι, 4. 12. 37. 43. ὦ κολι, 46. V. 56. ταν Σικιλικαν, 4. Σικιλιαν εἰς ἄλλα, 12. et sic omnes. V. 59. ποθος, 4. 12. παρθενικῆς ἀπαλῆς ποθος, 37. παρθενικας ἀπαλας, 43. 46. V. 74. πικρον, 4. 12. et sic omnes. V. 84. συριγγος, 4. 12. alii omnes, τας συριγγας. V. 88. Ως, omnes: ut et deinceps. V. 93. Καὶ νυμφα, 4. 12. νυμφ' αἰ γαμηθῖς' ἀναχοίτο, 43. Νυμφα γαμηθῖς', 37. 46.

IDYLL. IX.

V. 20. ὅδ' ὅσσαν, 43. ὅσον, 46. 37. ὅσσαν ὄραν, 12. V. 21. ἡ reformatum in ἡ, 12. ἡ, 4. V. 34. ἰξαπνῆς. 4. ἰξαπνας. et sic omnes.

IDYLL. X.

V. 2. *δυνη*, et *deest* *εσθον*, 37. *δυνα*, 43. Ούτε τον *ὄγμον* *ἀγιν* *δυνα*, 46. V. 6. *αρχομινος*, 4. 12. et sic omnes. *ibid.* *αυλακος*, 4. 12. et sic omnes. V. 10. *νυν*, 4. 12. *Οὐδαμα συνίβα*, 43. *συνίβη*, 37. *τοι συνίβη*, 46. V. 11. *χοριω*, 4. 12. Ubi glossa, *χωριω*. *χοριων*, 46. *χοριω*, omnes reliqui. V. 15. *δε τυ*, 4. *δε τυ*, 12. et hoc rectum. *Τις δε τυ*, omnes Laurent. V. 18. *χρηίζεται*, 4. *χρωίζεται*, 12. *χροίζεται*, 46. *χροίζεται*, reliqui. V. 25. *παιδ'*, omnes. V. 35. *Σχημα τῷ α* *supra-* *scriptum est* *ῖ*, 4. *Σχημα*, 12. ubi glossa, *ἰχαν*. V. 47. *ἔτως*, omnes tres. V. 48. *ἀλοιωντας*, 4. hoc melius. *ἀλοιωντας*, 12. *ἀλωντας*, 37. *ἀλοιωντες*, reliqui duo. *ibid.* *μισαμβρινον*, omnes.

Variantes Lectiones Codicis Bibliothecæ reverendi admodum Patris, Cardinalis Ottoboni, Romæ. Habet ille Codex Idyllia priora octodecim.

IDYLL. I.

Ver. 1. *ἀδν*. *ἀ* *πιτυς*. 2. *ἀδν*. 4. *ἰλη*. *λαψη*. *fine iota*. 5. *λαβη*. *ἰς* *καταρρη*. 6. *ἀ*. *χιμαρῶ*. *ἰς* *κ'* *αμιλξης*. 7. *ἀδιον*. 9. *οἶδα*. *ἀρενα* *δε*. *ὄιν*. 13. *ὥς*. 18. *ἀιι*. 19. *Deest* parenthesis. *ibid.* *ἀλγία* *ἰιδις*. 20. *ἑωλικας* *μωσης*. 22. *των κραναδων* *κατ'* *ἱναντιον* *ἀπιε*. 24. *ὥς* *ποκα*. *λιβυαθι*. 25. *ἀγα* *τι* *τοι*. 26. *ἀ* *δν'* *ἰχοισ'* *ἰρι*. 27. *ἀδι*. 29. *τη*. 32. *τις*. 36. *ἀλλεκα*. 40. *ἰλκει*. 41. *ὁ*. *ἰοικως*. 43. *ὠδι*. *ἰις*. 45. *ἀλιτρευ-* *τοιο*. 46. *ἀλωα*. 48. *ἡμιος*. 49. *φοιτα*. *πηρα*. 51. *πειρη*. *κατιξιν*. 55. *ὕγρος*. 56. *αἰπολικον* *τι*. *και* *τυ*. 58. *ὠνον*. 59. *ὠδι* *τι* *πω*. 60. *και* *τοι*. *ἀρεσαιμην*. 63. *κ'* *υ*, *τοι* *τοι*. 65. *ὠξ*. *θυρεῖδος* *ἀδεα*. 66. *ἰκα*. *ποκα*. 71. *μανθως*. 72. *χ'* *ὠκ*. 77. *ἡνθ'*. 78. *ἱρασαι*. 79. *παλιν*, *pro* *φιλαι*. 80. *ἡνθον*. *εεται*. 81. *ἀνηρωτων*. *πειραπος*. 84. *παλιν*. 85. *ἀ* *δυσπερως* *τῆς*. 87. *ὠ* *πολος*. 90. *ἰσορεις*. *παρθινως*. *γιλωντι*. 92. *ποτι-* *λιξαθ'*. 95. *ἡνθε*. 96. *αναθυμον*. 97. *τυθην*. 100. *χ'* *ὠ*, *πολαμειδικο*. 102. *ἀλιος*. *δειδυκη*. 105. *ἰδαν*. 106. *ἀγχισην*. 107. *ὠδι*. 101. *χ'* *ὠδωνις*. 110. *παντα*, *pro* *ταλλα*. 113. *μαχιυμοι*. 115. *ἀνα*, 116. *χαιρισθ*. 118. *τοι*. 120. *ὠδι*. 122. *παλιν*. 124. *ἡνθ'* *ἱπινασον*. 125. *λιπεριον*. 126. *μακαρεσιν* *ἀγατον*. 134. *γινουιτο*. 135. *θνησκει*. 136. *κ'* *αξ*. 138. *χ'* *ὠ*. 140. *μοιρων*. *χ'* *ὠ*. 141. *μοισαις*, *non* *νυμφαισιν*. 143. *ὠσκι*. 147. *τραχοις*. 148. *τυγα*. 151. *χιμαραι*.

IDYLL. IV.

V. 1. αἶ. ἦρα. 2. ἔκ. 4. γερὸν. 5. ὤντος. 9. κῆμ'. 12. ἄδι. 13. διλαίαι γ'. 14. διλαίαι γ'. 17. ἔδαν. 20. μιν. χ' ὦ. πυρρικός. 23. το μαλιμον. 27. ἰς. 28. χ' α'. ἱπαξα. 30. δωρον ἱμιν. 31. πυρρῶ. 33. ἀπὲρ. 36. τας. κηδὼκ'. 37. χ' ὦ. 38. ὦ. 41. θαρρῖν. 42. ξῶοισιν. 48. ἄδι. 49. μοι. 50. θασαι. 51. ἀρμοι. ὠσδ'. ὑπο. 53. ἰς. χασμωμινος. 54. τι, προ γι. ἄδι. 55. ὁσσιχον. 56. ὁχ'. ἀηλιπος. 58. εἰπ'. ἦρ ἱτι. 59. κυανοφρυν. 61. ἄμος.

IDYLL. VI.

Ver. 2. συηγαγον. 3. πυρος. 8. ὁ εὖ ποθορησθα. καθησθα. 12. πιαλοισι. 13. τας. 15. αὐτοθε. 20. καλον. 22. εὖ ὦ. 29. κυνι. 30. κινυζατο.

IDYLL. VIII.

Ver. 3. ἦσιν. πυρροτριχῶ. 5. περὶος. 7. νικασην. 8. χ' ὦ. 9. ὅων. 10. αἰδων. 11. καλῖσθαι. 13. ὅμιν. 14. θις. 15. χαλιπος. 16. χ' α'. 18. ἱποησα. 24. διασχισθις. 25. ἦμων. 28. χ' οἱ. ἦ ἱπακυσας. 29. χ' οἱ. 34. συρικτα. 35. αμιαδας. 41. παντα. 43. ἰνθα. αἰδὼ ἀφιεπη. 44. χ' ὦ. χ' αἰ. 47. αἰδῶναφιεπη. 48. χ' ὦ. χ' αἰ. 52. προίους. 57. ἔδασι. 67. οἰς. 69. πληθιτι. 76. ἄδεια. 77. χ' ὦ. χ' α'. 80. εὖ ὦ. 82. φωνα. 88. ὠς. 89. μιτερα. 90. λυπη. 91. ὠς. γαμηθις.

IDYLL. IX.

Ver. 2. εἴψασθω. 3. ταυρας. 4. χ' οἱ. 6. ἱμπροσθιν. δι γ' ὑπακρινοιτο. 7. ὦ. χ' α'. 8. χ' α' συριξ χ' ὦ. 12. θιρις. μελιδαν. 13. μητρος. 26. εἰτηθη. 32. ὠδα. 36. δηλησατο.

IDYLL. X.

Ver. 1. οἰζυρι. 2. εὖ τι τον. 3. πλατιων. 4. ἄς. 5. διλαν γι. 7. κομ' ἀτεραμν. 8. ἔδαμα συνιθη. 9. ἔδαμα. 10. ἔδαμα. 15. τις. τυ των. 17. αλιτρον. 18. χροῖζεται. 25. ἀψισθι. 28. ἰσι. ἀγραπτα. 30. αἰξ. 32. εἰησαν. 33. ἀνακμιδα τη ἀφροδιτη. 35. και κανας ἀπ'. 38. ἀμμι ποιων ἱλιθη. 44. ἀμαλοδετα. 45. ἔτος. 46. τομη. 49. καλαμης. 53. ἐκχιυῖα. 55. την. 57. λοιμηρον.

Variantes Lectiones Codicum Vaticanorum. (Vide Warton. Theocrit. Edit. Tom. 2. p. 362. 364. 365. 371. 377. 380. 383.)

IDYLL. I.

V. 1. ἄδυ. 3. τυρισδες. 6. ἰσι. ἀμιλξης. 7. ἄδιον. 8. την. 9. μοι-
σαι. 11. ἀξη. 12. ταν. 13. ἰς. μυρικαι. 14. τυρισδιν. ἰγω. νομιεσω.
deest in nonnullis. 15. μισημβρινον. 16. τυρισδιν. πανα. 17. κικμη-

ως. γη. 19. θυρη. deest nonnullis. ἀλγ᾽ ἀνδεις. αἰδα. 20. μοισας.
ut utramque agnoscat. 22. των. κραναδων. κρανιδων. κρα-
ναιδων. ὤπερ. 23. ποιμηνικός. αἰσις. αὔσεις. 24. ὡς ὅκα πρὸς τον ἐκ
λίβυς. λίβυαδι. ἦσας ἦρισδων. 25. γι. δι. pro τε. δωσω. 26. ποτ'
ἀμιλξεται. 37. ἀδῖ. κηρω. 29. τε. ποτι. 30. κικονιμιος. 31. ἰντοσθι
i. sic. ἰντοσθι. γυναι τις. γυνη τις. 35. νικισ'. ἰπικι. ποτι διεκίται.
γίλησα. γίλωσα. 38. κυλοιδιωντες. 39. τε ante γιρω deest nonnul-
lis. και πιτρεα. 43. ὦ δι. ὦδε δι. ὦδε. 44. ἦσας. 45. οσοι. 46. καλας.
46. κυρος. 47. ἀλλωπικις. 48. φοιτα. σινομεινη. πηραν. 50. τον ἀνη-
σιν. 51. φαντι. πρηνη. καθιξη. καθιξι. καθιξη. καθιξι. 52. ἀκριδοθη-
καν. 53. μιλλαι. πηρας. 54. αἰτε. ὅσον. γαθη. 55. παῖλα. παῖλα. 56.
αἰπολιων. θαῦμα. τοι, τι, pro τυ. 57. τω. ἰδωκα. 58. μιγα. 60. και
τοι μαλα τοι. ἀρεσαιμην. 61. αἰκιν. αἰκιν. αἰκει. αἰσις. 62. κ' ἔτοι τοι.
κῆσι τοι. κ' ἔτοι κερτομειω. κ' ἔτοι τοι φθονειω. κ' ἔτοι κερτομειω. ποτ' ἰγ'.
ὦ γαθε την. 63. ἔτι. πα. αἰδα. φυλαξης. γι deest nonnullis. μοισαι.
ac deinceps, in versic. intercalar. 65. ἰξ. αἰδα. αἰδα. 66. πη. ηδ.
πη. 68. ποταμῖω. 71. ὠδυραντο. 72. χ' ὦ δρυμοιο. ἐκλαυσι. 73. πα-
λιν, ac deinceps. 74. παρα. 75. δι. δαμαλεις. 77. ἱερμης. πρωτιτος.
ἱριος. 78. ἱρασαι. 80. ἦλθον, bis. βυται ὦ πολοι. 81. ἀνηρῶν. πρι-
απος. 82. νυ. τοι, τι, et γι, pro τι. 83. πασας. κρανας. φορηται. 85.
ζατοισα δυς. ζατευσα δυς. 86. μιν. ιοικα. 87. ὁκ'. βατευντι. 88. ὀφ-
θαλμος. ἰγνιτο. 90. παρθινως. γιλαντι, vel γιλιυντι. 91. οφθαλμης.
τησι. τοισι. 92. ποτ' ἰλιξατ'. ποτ' ἰλιξαθ. ποτιλιξαθ'. αυτω. μοι-
ρας. 95. γι deest nonnullis. 96. ἰχυσα. 97. κ' ἰπι. κῆφα. λυγιξη.
98. Ηρ'. ἰλυγισθης. 100. χ' ὦ. ποταμικιτο. ποτ' ἀμειψατο. ποτ'
ἀμειβιτο. 101. θνητοισιν. θανατοιση, ἰπαχθης. 102. ἀλιος. διδυκει.
103. κ' ην. 105. βυκολος. 106. ἀχισιν. ὦδε. κυπιρον. 107. ὦδε. ὦδε.
σμηνησσι. 109. χ' ὦ δωνις. χ' ὦ ἀδωνις. μαλα. 110. παντα. 112. αὐ-
θις. γαση. γαση. ἰεσα. 113. και λιγιει μοι βωταν. βωταν. μαχιωμα.
115. ἀνα. ἀν'. 116. ὑμμιν. ἀν'. 120. ὦδε deest nonnullis. ὦδε. ὦδε.
121. ταβως. 123. λυκαιω. καλα τ' ὄρεα. 124. τι. 126. ἀητον. ἀη-
τον. 128. ταν γι. 129. κηρω. 130. ἀδαν. αἰδαν. αἰδην. 132. δ' ἰα.
ἀκαιθοι.

CODICUM MANUSCRIPTORUM. 375

ἀκάνθοι. 135. διασκιν. ὄλαφος. ἰλκη. ἰλκιν. 136. κ' αἶ. γαρυσσαῖο. γαρησαιτο. γ' ἀρυσαιτο. 139. μιν. μιν. λιλοῖπιν. 142. ἰπαχθῆ. 143. κιν pro μιν. 145. α' διον. 147. σχαδαίων. τραγοῖς. 146. τυγ' ἀφιλιτιρον. 152. ἰπαιαση.

IDYLL. IV.

V. 3. πα. ποθ' ἰσπικα. ἀμιλγίς. 5. ὡτός. 7. ἐν ὀφθαλμοῖσιν. ἰλαιοῖς ὄπῳπῃ. 9. ἰφατο μῆρ. 10. ἰκοτι. τυτοδι. 11. λυκῶς. 14. κ' ἐκ' ἰτι. 15. πορτυς. 17. ε' γαν. νομῖων. 19. βαθυσκυμῖον. λαταμον. 23. το μαλῖμον. μαλῦμον. ναυαῖδον. 25. κινζα. 26. ταλας. 28. παλλυνται. ἰπαξα. ἰπηξας. 29. ἰφιρπον. 31. κ' ἰν. ἀνερνομαι. ἰερνομαι. 32. κροτων ἀ καλα πολὶς ἀτι. 40. ἰλιλογχη. 41. θαρσην. 45. θαλον. 46. κιναιθα. 50. ποττω. 53. ἡ ῥα τί. ἡ ἄρα. λιυτης. 58. ὦ γι μ' ὦ. ἡρ'. 62. φιλοῖφα.

IDYLL. VI.

V. 1. χ' ὦ. 8. ποθ' ὀρησθα. καθησον. καθησθαι. 16. φρυγη. φρυγη. φρυγι. 20. καλὸν αἰδιον. 22. ποθ' ὀρωμαι. ποθορημαι. ποθορημαι. πε deinceps. 24. φυλασσοι. 30. κινζατο. 31. ποθιυντα. वोιυντα. 32. ἰγι. κλαξω. κλαξω. 41. ἰπποκῖων. 46. ἀνασστα' οἰδ'.

IDYLL. VIII.

V. 10. παθης. τυ δ'. 18. ἰποησα. 24. διασχίθεις. διασχισθεις. 28. ἰπακυσας. 30. ἰύκτας. 35. ἀμνιδας. 39. ποιμαῖνιτε. 41. παντα. νομαι. νομη. 42. πηδῶσι. 43. ἰνθα. ἀναφιρπη. ἀφιρποι. 46. πλαρῖυντι. υψοτῖραι. 49. ἀνερ αἰγων. ὦ ante βαθος. 50. ὦ. 51. κοιν. ε' βυκολι. μιλων. 54. χρυσια. 56. σικελικαν. 57. ἔδασι. αὐχοι. 58. ἀγρομῖνοις. 59. παρθνικος ποδος ἀπαλας. 64. μικρος. 67. ὦ μ. ὦ μ. pro ὦ μμῖς. 73. παριλαντα. 74. το μικρον. 76. ἀδεια. 78. αἰδρηκοιταν. 89. μητιρι. 91. γαμηθῖσα καγχοιτο. 92. ποτος. πῖρι. δαφνις ἰγντο.

IDYLL. IX.

V. 2. ἰφαψασθῶ. 5. ἀτιμαγῖλυντες. 6. ἰμποςθιν. ἰμποςθιν. 6. ἀλλοθι δ' αὐθις ὑποκρῖνοιτο. 10. ἀπ' ἀκρας. 12. θῖρις. ὅτως. bis. 26. σιτασθῆν. ἰνὶ καριαισι. Glossa Vat. 9. Εἰν τῇ Καρια ἡσῶ. Eandem habet et Glossam Vat. 5. Editi Scholiastæ intelligunt scopulos ad Icarium pelagus. Vera est hæc lectio. Non quod Caria sit insula: sed est regio maritima minoris Asiæ, ex adverso Rhodi. 32. ἰρηκίς ἰρηξιν. 35. ὀρῖντι.

IDYLL. X.

V. 1. ὦ ζυρε. οἰζυρε. 2. ἔτι τον. 3. το πλατιον. ἀπολιπη. 5. τυ και ix'. ἴσσι. 9. ἕδαμα. 11. μεδη με συμβαιη. χοριω. 13. ὄξυς. 14. τα προδυραν. 15. τις δι τοι. 16. ἱπποκουτα. ποτ' αὐλι. ποκ'. 18. χροῖζεται. χροῖζεται. χροῖζεται. 25. ποιιτι. ποιητε. 27. μελι χλωρον. 29. λιγόντι. 32. εἴσαν. 34. ἡ μαλον τυ. 35. σχοιμι. 36. χαριισσα. 37. τρυχος. μαν, et μιν, pro δ' αὐ. 40. ἀληθως. ἀλαθως. ἐμφυσας. 41. τῷ θειω. λυτιερσα. λιτυερσα. 44. ἀμαλοδιται. παρων. 48. ἀλοιωντας. φινγι το μισαμδρινον ὑπνος. Homines messiem trituant, ἀλοιωντας, meridiē fugit somnus. sc. κατα το μισαμδρινον. Habet Glossa Vat. 4. et 5. Oī in ἄλωνι συντριβοῦντες τον σιτον φυῖσαι τον ὑπνον. Glossa vero Vat. 3. κρη supplet, post ἀλοιωντας, ut etiam legit. Glossa Vat. 3. etiam subintellexit δι post ἀμωντας, ad v. 50. Qui pars autem videtur esse contextus, 50. ἀρχισθ' ἀμωντας. κορυδαλῳ. 51. ἰλινυσαι. 53. ἐκ χειρῆα. ἀφθονος. 54. τον φακον. 58. ὀρθρευσα.

Quæ sequuntur Variæ Lectiones, eas in Codice quodam MS. Bibliothec. Colleg. Emmanuel. Cantab. qui duo tantum Idyll. neque illa quidem integra, continet, reperi.

IDYLL. VIII.

V. 1. αφιδι. 2. μιλακας. 3. ηστην. 5. πρωτος. 7. οσιν. 10. νικασεις μι. 11. κρηζεις. κρηζειν. 12. κρηζω. κρηζω. 13. θησινμιθ'. ημιν. 15. ποκα αμνον. omisso γ'. χαλιπος ο. omisso δ'. 16. χα μηταρ. 18. ιγων. 20. καταδιην. τε pro τω. 21. κηγων. 24. καλαμος γι διασχισθεις. 25. ιπακνος. 26. καλισωμιν. 28. χοι μιν. ηλθ' pro ηθ'. ιπακυσας. 29. χοι μιν. 30. πρωτος. 31. αμειβαιην. 32. πρωτος. 33. αγγια. 34. ασαι. 35. αμναδας. 39. βωκολιον. πιαινεται. μιλακας. 41. ιομη. 42. πληθουσι. 43. ιθα καλα. αν φερπη. 45. οιος. 46. πληγεσι. 49. θαδος pro βαθος. 52. ως ο πρωτους. 54. προσθη. 63. τω τοκαδων. 69. πλησσαι. 70. ιχοντι. 73. παριλιυτα. ιιμις ιφασκι.

ADDENDA

A D D E N D A

ET

C O R R I G E N D A.

I D Y L L. I.

V 1. Vide Warton. Addend. &c.
 • Ibid. πινυς) *Pinus* est *picea*, non *pinus*; ut satis ostendit vir doctissimus, Joannes Bodæus, in Nott. et Commentar. in Theophrast. Hist. Plant. p. 163. col. 2. p. 164. col. 1. *Edwards*.
 V. 2. παγαισι,) Num. plur. pro sing. Sic apud Homerum, *Iliad*. 1. v. 13. 23. ἀποινα *pretium-liberationis*: v. 45. Τόξ'. *Arcum*: v. 205. *His* υπεροπλησι' *Sua superbia*: (Vid. Clark. not. ad v. 14.) —
 3. v. 8. μινά' *robur*: v. 17. καμπυλα τόξα' *incurvum arcum*: v. 29. ἔχων' *curru*: v. 45. Φρεσιν' *animo*: 55. κοιησι' *pulvere*: v. 73. 94. 105. 107. 252. 256. ὄρεια' *sædus*: v. 145. 149. Σκαίαι πυλᾱι' Σκαίησι πυλᾱσι' *Scæa porta*: *Scæā portā*: ——— *Pindarum, Olymp.* 2. v. 81. δόμοις' *domui*: ——— *Anacreontem, Od. 6. v. 5. 6. βρυοντας θυρσους*: *plenum thyrsus*: v. 9. Στομάτων πνεοντων' *Ore spiranti*: ——— 7. v. 9. μετωπα' *frontem*: Vide et *Od. 21. v. 7.* ——— 15. v. 8. ——— 17. v. 8. ——— *Oppianum, Cyneget. 2. v. 247. σωματισσιν' ore*: Vide et v. 439. 625. v. 276. αναϊδιησι' *impudentia*: v. 480. σφιτιεθσιν ατασθαλιησι' *proprio furore*: ——— 3. v. 44. 45. 236. 332. 399. ——— 4. v. 254. ——— *Bionem, Idyll. 1. v. 33. τα πινθα*: *luctum*: Vide et *Nostrum. Idyll. 11. v. 11. 42.* ——— 20. v. 26. ——— 30. v. 14. *Merrick ad Psalm. 74. p. 157. 158. Edwards*.

Ibid.

Ibid. ————— Codices Benedictini dant *αδν τι*, in versiculo secundo. *Αδν δε*, tres omnes Laurentiani. *Wartonus*.

V. 3. ————— *μιτα Πανα &c.*) Vide egregiam Cl. Wartonii Dissertat. de Poet. Bucol. Græcor. p. 34. 35. *Edwards*.

V. 4. Vide ibid. p. 35.

V. 6. ————— *κηης*. —————) Vide not. Sanctamand. MS. in Warton. Addend. &c.

V. 9. 10. Vide Warton. Dissertat. &c. p. 35.

V. 15. ————— 17. Vide Warton. Dissertat. &c. p. 35.

Ibid. ————— *Αμπαυιται*. —————) Vide Warton. Addend. &c.

V. 18. α) The reciprocal pronoun is frequently put in Greek for the relative. ————— See Homer, *Il.* 1. v. 381. ————— 3. v. 195. 300. 338. 372. 408. Pindar, *Olymp.* 2. v. 28. 74. Oppian, *Cy-neget.* 4. v. 98. *Ælian.* de Nat. Animal. lib. 3. cap. 21. —————

ο, τι λεων περιβαλων ΟΙ την υραν, ηγει αυτοι, ————— atque leo IPSUM cauda amplexatus ducebat, ————— και ωριξιν ΟΙ, ————— eamque ILLI porrexit, ————— lib. 7. cap. 48. ————— ιατρεια ΟΙ ικτινων ————— ιερικο ΟΙ παρα τοις ποσιν. ————— αφηδη ΟΙ και παρδαλις. ————— immissa est in IPSUM etiam pardalis: ————— Vigerus, cap. 4. reg. 6.

Ibid. Not. *Casaubon.* Adde Græcorum tamen antiquissimi, non de ira tantum sic loquebantur, sed aliis quoque gravioribus concitati animi motibus. &c.

V. 24. ————— *Ασας ιρισδων*.) Vide Warton. Addend. &c.

V. 27. de *κισσυβίω* vid. ad Callimachum fragm. 109. p. 481. *κεκλισμίνον* sola ZC. male. *Reiskius*.

Ibid. ————— *Κεκλυσμενον* —————) Calliergus *Κεκλισμενον*. Sed stet vulgata lectio. *Κεκλυσμενον*, a *κλυζω*, *tego* vel *oblino*, ita ut quod tegitur omnino lateat. *Wartonus*.

V. 29. Not. *Casaubon.* Adde &c.

Ibid. *κισσυβιον*.) Vide Warton. Addend. &c.

V. 31. Not. *ελιξ*.) Adde

————— *Noster*, Epigram. 9. v. 5. 6.

Εμπορε, ω Κλειονικε, δυσιν δ' υπο ΠΛΕΙΑΔΟΣ αυτην,

Ποσιπορων ΑΤΗΙ ΠΛΕΙΑΔΙ συγκαλιεης. — συγκατεδυς.

Mercator, o Cleonice, sub ipsum PLEIADUM occasum,

Mare transiens cum IPSIS PLEIADIBUS occidisti.

Vide Græv. Lectt. Hesiod. cap. 21. p. 333. Edit. Robinson. *Reisk.* Animadverff. Warton. Nott. Toup. Addend. Vide et Hesiod. Op. et D. v. 619. Clericum ad loc.

Pindarus,

———— Pindarus, Olymp. v. 128. — 130.

———— ἠδ' αὖ μακάρων

ΝΑΣΩΝ ὠκίανδης

Αὐραὶ περιπνευστῶν ———

———— Ubi beatorum

INSULAS oceanitides

Auræ perspirant : ———

Vide Scholl. et not. ad Νάσω, Edit. Oxon.

— V. 35. ——— Τα δ' ὕφ' ἑνὸς ἀπὶ ταῦτα.) Vide, sis, Warton. ad loc.

— V. 41. ——— Καμνοῦσι τοὺς κατὰ τὸν αἶθρα.) Vide, sis, Warton. ad loc.

— V. 46. Πυρρῶν τ' αἰὲς καλὸν βίβειν ἄλκιον.) Vide Warton. ad loc.

— V. 51. ——— Etiam hic versus ex eodem loco varie legitur.

———— πρὶν ἢ ἀκράτῃσι ἐπὶ ξηροῖσι καθίξοι.

fere tamen vel καθίξοι vel καθίξῃ. quorum utrumque est vitiosum: scribendum est enim, vel admonente scholiaste, cui subscribunt et veteres quædam editiones, καθίξῃ. Nam Doræ, ut ex Leptine docent Græci, τὰ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων ὁμοίως ἡμῶν ἐκφίρῃσι: quem canonem, ut alios multos Doricam dialectum χαρακτηρίζον-τας, neglexere passim, qui hunc poetam descripserunt. Possumus etiam καθίξῃ legere: quam lectionem in codice chirographo inveni. Est vero perelegans et Græcorum proprium loquendi genus καθίξῃ ἀκράτῃσι, pro reddere, efficere, et ut iidem dicere solent, τιθῆναι. Sic κλαίοντα καθίξῃ, efficere ut aliquis fleat: de tragicis histrionibus dictum sæpius ab Atticissimis scriptoribus. Plato in Ione, ὡς ἰὰν κλαίοντα αὐτὸς καθίξῃ, αὐτὸς γιλάσομαι ἄρ-γύριον λαμβάνων. Xenophon in Symposio, ὃς ὑπερσιμῶνται ὅτι δύ-ναται πολλὰ κλαίοντα καθίξῃ. utitur et alibi. Non longe abest ab hac elegantia Plauti illud in Aulularia,

———— Scio quam rem agat:

Ut me deponat vino, eam affeiat viam.

Plane vino deponere est καθίξῃ οἰνωμένον. Casaubonus.

Ibid. pro ἀκράτῃσι dat codex Fulvii Urfini apud Niclasium, ἀνεί-ρον, quod Niclas pro scholio habet. καθίξῃ Aldina; et margo Salam. atque Farreana. καθίξῃ duo medicei, Lips. Salam. Farreana, Brubach. καθίξῃ (gemino accentu) ZC. καθίξοι HSt. καθίξῃ et καθίξῃ varietas lectionum Brubachianæ subjecta. καθίξῃ duo medicei. Dictionem ἐπὶ [ξηροῖσι καθίξῃ] illustrat Ernestius ad Callimachum p. 253. verba sunt poetæ Cyrenæi, ἀλλ' ὅτι τὸν] βαθὺν οἶκον ἀνιξήσαναι ὀδόντες sed postquam lautam rem familiarem absumpserant dentes. quem ad locum haud male Vulcanius

Vulcanius admonet, sibi simile ductum a puteis vacue factis et exhaustis videri. In Nostri loco potest ad ξηροῖς subaudiri, sive σκιν-αρίοις, sive ἰδίσµασι. aliquem deponere super aridis eduliis, sive super siccis, parum unctis ollis, id est, ei nihil relinquere præter siccum panem, vel præter vacuum inanem peram. Potest quoque λιδοῖς subaudiri. super aridis, nudis saxis, id est, in loco duro et incommodo, vehementerque molesto collocare. Reisius.

Ibid. ————— Καθιξοί.) Legit καθιξή Scholiastes, —————
Similiter Calliergus, gemino tamen accentu, ————— καθιξήν
textus est Aldini. ————— Καθιξοί Stephanus.
Si lectio stet hodierna, forte ἐπὶ ξηροῖσι, Latine veritas inter siccis, nempe famelicos. Vel subintellige λιδοῖς. ————— Proverbiale quiddam contextui videtur inesse, ————— Codex Medicus, ————— notat. 37, dat Κρατισόν ————— Wartonus.

Ibid. ————— περι η &c.) Vide Port. Lex. Dor. in καθιξήν ἐπὶ ξηροῖσι. Hesiod. Op. et D. v. 750. Guet. et Cleric. ad loc. Edwards.

V. 52. Eustath. ad Iliad. τ. p. 1206. 7. ἀνθίρικος ὁ τῆς ἀσφοδίλης καρπὸς ἢ καυλὸς (quæ est prioris lectionis emendatio) ἢ δι' ἡρῆσις (vel ἑρῆσις) καὶ παρὰ Θιοκρίτῳ. Reisius.

Ibid. Αὐτὰρ οἱ ἀνθιρικισσὶ καλὰν πλοκὴν ἀκριδοθῆσαι.) Vide War-
toni not. ad loc.

Ibid. ἀνθιρικισσὶ) Not. nostr. Adde Vide et Hesych. in ν. Ἀνθι-
ρικας. Albert. ad loc. Suid. in Ἀνθιρικας. Port. Lex. Ionic. et Do-
ric. in ν. Ἀνθιριξ. Stephan. Thesaur. Ling. Græc. in vocc. Ἀνθιριξ,
et Ἀνθιρικος.

V. 53. ————— Οὐτε τι πηρὴς.) ————— dedit unus Bene-
dictinus ἐτι τι. Tres Laurentiani quorum unum maximi facio,
ἐτι τι ————— suppeditant. Wartonus.

V. 55. In Warton. not. post arcum &c. lineola deleta, Adde Quin et
latius per metaphoram patet hujusce vocis significatio. Apud Pin-
darum, &c. Vide et ejus Addend. &c. in hunc ver.

V. 57. 58. Not. Casaubon. post τέτυ. lineola deleta, Adde &c.

Ibid. In not. Toup. ad

————— ἀγά τ' ἰδωκα
Ωνον, καὶ τυρόντα μέγα λευκοῖο γάλακτος.)

post præcepit Sophro. Inscere ————— Philodemus in Epigram.
Anthol. 1. p. 76.

————— καὶ ἀρτιπαγὴς ἀλλ' ὑρὸς,

V. 60. ————— Τῷ κιν. —————) Calliergus καὶ pro κιν —
————— Wartonus.

Ibid. ————— μαλα —————) Nonnulli codices Vaticani
————— τοι post μαλα ————— Wartonus.

V. 61. ————— apud Idyll. VIII. 82. epithetum illud
εφίμερος

ἱφιμερος conjungitur cum φωνα. ————— Ut fileam codices omnes, quos vidi, scriptos, legere ἱφιμερον. Quin et apud Theognida habemus, Athen. Caf. p. 310.

Εἰτ' ἰησα καλὴν μιν ΕΦΙΜΕΡΟΝ ΥΜΝΟΝ αἰδῶιν.

————— Wartonus.

Vide et ejus Addend. &c.

V. 63. πω Ald. ZC. Salam. Farr. Brub. HSt. πα margo HSt. malim ὃ δῆμῳ εἰς ——— ubi ὃ et εἰ in unam syllabam inter pronuntiandum collescunt. *Ris/kins*.

Ibid. Οὐτὶ πω εἰς Αἶθρην. —————) ————— Margo Stephani dat πα. ————— Wartonus.

V. 64. In Warton. not. post versus. Adde Quin et ejusdem Eclogæ formam et compagem &c. Vide et ejus Addendd. &c. Ad v. 64. p. 14. ——— Ad v. 64. p. 15.

Ibid. Αἰχίτι βωκολικας, Μωσαι φιλας, &c.) Vide Warton. de Poef. Bucol. Græcor. p. 35.

V. 65. ————— Οδ' ὡς Αἰτνας. —————) Ita bene Calliergus et Stephanus. Ex membranis, uti videtur, optimis. Cum apud Aldum et Florentinam lectum fuisset ὀδ' ἰξ. Wartonus.

V. 66. In not. Warton. post Aganippe. Adde ——— Hunc vero Theocriti locum pulcherrime Miltonus nostras imitatur, &c. Aldina dat ητ'. Nos ut Calliergus et Stephanus. &c.

Ibid. ————— Πα ποκα Νυμφαι.) Calliergus legit νυμφα. Certe perperam. &c. Wartonus.

V. 69. Not. Casaubon. post fines lineola deleta, Adde &c.

Ibid. In notam nostram Ακιδος) post 625. Adde Warton. ad loc.

V. 72. ————— Αικλαυσι —————) Stephanus in margine ικλαυσι, &c. Wartonus. Vide et ejus Addend. &c.

V. 73. In not. Warton. post φιλαι lineola deleta, Adde &c.

V. 74. Not. Warton. post circum, &c. lineola deleta, Adde, " In illis, inquit Scaliger, fane decrefcit oratio:

" Πολλαι οι παρ' ποσσι ΒΟΕΣ. —————

" &c.

V. 80. Ηἰδον τοι βωται, &c.) Vide Warton. de Poef. Bucol. Græcor. p. 30. ——— 33.

V. 82. ————— Simile est paulo post, ————— ἃ δέ τι κώρα. Πᾶσαν ἀνὰ κρ. ————— τυ ————— γι ————— apud Icho- liaften ————— et quædam editiones habent: ————— τι ————— et in scripto codice inveni, et extat in Florentino. Reperio etiam in membranis Ζατιῦσα· δυσεως. non ut hodie edunt, Ζαῖοῖς· ἃ δυσ. cum membranis facit scholiastes etiam scriptus. Casaubonus.

Ibid. ————— Quod Casaubonus profert supra, viz. τι κώρα, Stephani est. Aldus ————— τι. ————— Τοι pro τι, vel τι, dat Vaticanus unus. Wartonus. (ad hunc ver. et ad ver. 53.)

Ibid.

Ibid. et V. 83. 85. ——— A δε τι κωρα &c.) ——— *Sed et puella*
 ——— Vide Hoogeveen. Doctrin. &c. Cap. 55. Sect. 2. § 14. 15. 16.
 ——— Sect. 3. § 5. ——— This passage is addressed to Daphnis by the
 Author of the Song; and not by Priapus. See Heinsius's note, v. 87.

V. 85. *Post Reiskii notam Inferre*

Ibid. ——— Aldus habet juxta multos Codices meos, et
 pungit, Ζατιυσα, δυσιρω. Calliergus Ζατιυσ' α' δυσιρω. Stepha-
 nus Ζατοις' α'. &c. *Wartonus.*

Ibid. Ζατῶσ') Vide Hesych. et Suid. in v. Ζατῶσαι. Etymolog,
 Magn. in v. Ζατῶ. ——— Ζατῶ, ὦ particip. Ζατῶσα, Ζατῶσα.
 Dorice, Ζατῶσα. Vide Port. Lex. Dor. in u in o infinitivis verbo-
 rum &c. *Edwards.*

Ibid. δυσιρω.) Vide Idyll. 6. v. 7. *Edwards.*

Ibid. αμηχανος.) Vide Stephan. Thesaur. Ling. Græc. in hac
 voc. *Edwards.*

V. 86. Βετας μαν ελεγεν, &c.) Vide Warton. de Poef. Bucol.
 Græcor. p. 32. 33.

V. 88. Vide Warton. Addend. &c.

V. 96. Sola Aldina dat βαρην, ——— *Reiskius.*

Ibid. ——— Βαρην. ———) ——— Aldina Βαρην, ———
Wartonus.

V. 100. Ταν δ') Vide omnino Clark. ad Homer. Il. 8. v. 160.
 Edit. Winterton. Martin. et Warton. recte habent Ταν Δ' αρα —
 ——— *Edwards.*

Ibid. ——— Ποταμιψατο.) Aldus et Calliergus ποταμιψατο.
 Quod et agnoscit margo Stephani. Idem vero edidit ut nos.
Wartonus.

V. 102. *Not. Casaubon. post emendatum. lincola deleta, Adde &c.*

Ibid. Ηδη γαρ φρασδι &c.) ——— Ita legit ac interpungit
 Stephanus, in textu suo.

Ηδη γαρ φρασδι παιδ' αλιος αμμι' διδυκει
 Δαφνις, &c.

Ita quoque Calliergus et Aldus: sed punctum ponunt post αλιος.
 ——— Eandem interpunctionem sequitur editio Rad. Winterton,
 Cantab. 1671. Hac interpretatione. "Jam enim indicat
 "omnia Sol nobis. Occidit Daphnis." Similiter interpungunt
 Codices duo Laurentiani. Quorum Liber notat. 37. probatissimus
 ille quidem, dat διδυκει. Per multa variant Vaticani. Quorum
 ita primus et secundus.

————— Αλιος αμμι' διδυκει
 Δαφνις' κην, &c. ———

————— Codex Cardinalis Ottoboni dat αλιος et διδυκει.
 Confer D. Heinf. Exercitat. Sacr. Lib. iii. cap. 1. pag. 138. edit.
 Elzev. 1638. *Wartonus.*

Ibid.

Ibid. et V. 103. With regard to the parenthesis, see v. 19. 20. of this Idyllium; where there is a similar one.

Daphnis owns, that Love had been too strong for him here; but threatens to have his revenge, and to be a plague to him even in the shades below.

V. 113. *Not. Reisk. post "experiri." lineola deleta, Adde Florent, μαχιῦμαι. &c.*

Ibid. ——— Florentina μαχιῦμαι. *Wartonus.*

V. 115. Φωλαδης) in lustris latentes ——— Vide Hesych. in v. Φωλαδης. Suid. in v. Φωλαδι. *Edwards.*

V. 118. ——— Θυμειδος ὕδωρ.) ——— Stephanus opposuit in margine Δυμειδος, quod puto petiit e Scholiis; &c. *Wartonus.*

V. 124. Vide Warton. Addend. &c.

V. 125. Cum ait Theocritus,

——— ἴδ' ἐπὶ νᾶσσι τὰν Σικιλῶν: et alibi
——— ἰσορῶν τὰν Σικιλῶν ἰς ἄλλα.

accipit το πρῶτότυποι ἀπὸ τῆ παραγῶγῃ: alia est enim Græcorum in hac voce, alia Latinorum ratio, qui possessivum cum gentili, ut sæpe, confundunt. Græci hoc non faciunt, ut notat Priscianus libro II. sed hæc est poetarum licentia. Sic dixit Æschylus &c. *Casaubonus.*

Ibid. ——— Ελικας δὲ λιπὲ ῥιον. ———) Occurrit Helice in Idyll. XXV. 165. Adi locum. Neenon, ibid. 180.

Ita de hoc loco L. Bos. In utraque lectione ῥιον et Ελικη leve mendum esse mihi videtur; et pro Ελικας legendum Ελικα, et pro ῥιον, ηριον. Hoc modo.

——— Ελικα δὲ λιπ' HPION αἰκυ τὲ σαμα
Τηνο Λυκαονιδας. ———

"Linque autem monumentem et sublime illud sepulchrum Elicæ filii Lyconis. &c. Optime igitur junguntur ηριον et σαμα, ut apud Hom. Iliad. Π. "Τυμῶντι γηλητι." &c.

——— Sensus Casauboni confirmatur a Strabone, Lib. 8. "Ἐστὶ τὸ μὲν PION τῶν Αἰαίων ἀλιτινῆς ἀκρᾶ." &c. *Wartonus.*

V. 128. Φερ' εὐπακτοιο, &c.) ——— Mira hic suavitate, nec minus παθητικῶς, fistulæ suæ valedicit pastor moriturus. *Wartonus.*

V. 139. 140. *Not. nostr. Adde*
Tribull. lib. 1. Eleg. 8. v. 1. 2.

Hunc cecinere diem Parcæ fatalia nentes
Stamina, non ulli dissolvienda Deo.

Vide Broukhuf. ad v. 1.

V. 144. Σπισσὼ ταις Μοισαῖς; &c.) Vide Warton. de Poet. Bucol. Græcor. p. 35.

V. 147. *Post Palmer. not. Adde*
Vide et Warton. not. et Addend. &c. in loc.

IDYLL.

IDYLL. IV.

Hujus Idyllii characteres *Mercenarii* sunt, infimum pastorum genus, quibus utique familiare fuit et proprium dicteria spargere. *Wartonus*.

Vide et de Poef. Bucol. Græcor. Dissertat. p. 31. not. 1.

V. 6. et 10. *Notis Casaubon. lineolis deletis, Adde &c.*

V. 31. ἀγκυρομαί,) Vide Port. Lex. Dor. in voc. Fawkes ad Idyll. 8. v. 22. p. 82. 83.

V. 45. *In not. nostr. ad ὁ Διπαργος*) lin. 19. dele “αὐτῇ,” et lege ἀναξ, ——— dele itidem, lin. 25. 26. “Viger. Idiotism. cap. 7. “sect. 11. reg. 5. Hoogeveen. not. 9. p. 413.” et lege Euripid. Iphigen. in Aul. v. 2. Edit. Barnes.

V. 51. βαδισαί) Vide Spanhem. ad Callimach. Hymn. in Apoll. v. 65. p. 118. 119. ——— Hymn. in Cerer. v. 114. p. 806. Edit. Ernest. *Edwards*.

V. 56. 57. ορος ——— ορει ———) Num. sing. pro plur. Vide not. ad Idyll. 1. v. 31. *Edwards*.

IDYLL. VI.

V. 2. Τὰν ἀγίλαν) Num. sing. pro plur.

V. 15. *Not. nostr. ad Ἀδὲ καὶ αὐτοῖς τοῖς διαδρευήταις,* ———) *Adde Philostratus, Icon. II. 18. ΚΥΚΛΩΨ. ——— ἔρα γὰρ τῆς Γαλατίας, ΠΑΙΖΟΥΣΗΣ ἰς τῆτι το πηλαγος, &c. ἡ δὲ ἐν ἀπαλῇ τῇ θαλάσῃ ΠΑΙΖΕΙ, τῆτῳ &c. ——— Galatæam namque amat juxta illud LUDENTEM pelagus, &c. Ipsa vero in molli LUDIT æquore, delphinorum &c. 840. 841. Edit Olear.*

V. 18 *Pro H lege n, et in vers. Lat. pro Nam scribe nam; literis minusculis.*

V. 34. *In not. Warton. post incolenti. lineola deleta, Infere &c.*

IDYLL. VIII.

V. 67. Vide Schol. ad hunc ver.

IDYLL. IX.

V. 9. 10. Vide Warton. de Poef. Bucol. Græcor. Dissertat. p. 34.

V. 11. κομαρον) See Martyn on Virgil, Eclog. 7. v. 46. *Georgic. 1. v. 148. ——— 3. v. 300. ——— 2. v. 69. ——— pro arbutum in Vers. Lat. lege arbutos: Num. sing. pro plur.*

V. 17. 18. Vide Warton. de Poef. Bucol. &c. p. 34.

IDYLL.

V. 1. *Βεκαίη*,) Vide Hesych. in *ν. Βεκαίης*. Albert. ad loc. Etymolog. Magn. et Port. Lex. Dor. in *ν. Scholiast. et Warton. ad voc. nec non not. Sanctamand. MS. in Warton. Addend. &c. Edwards.*

V. 18. *Μαντίς* ——— *α καλαμαία*,) Vide Hesych. in *Μαντίς*, *Καλαμαία*, et *Γρανὺς Εριφός*. Albert. animadvers. ad locc. Suid. in *Αεγραία μαντίς*. *Μαντίς*. *Γρανὺς σιριφός*. et *Σιριφός γρανὺς*. Kuster. ad *Γρανὺς σιριφός*. Stephan. Thesaur. Ling. Græc. in *Μαντίς*, et *Καλαμαίος*. nec non in *Σιριφός γρανὺς*. Indic. Port. Lex. Dor. in *Καλαμαία*. Vide et Leopard. Emendat. lib. 5. cap. 21. Scholiast. et Heins. ad loc. Le Jardine des Racines Greques, p. 255. Erasm. Adag. p. 19. col. 1. — 549. col. 2. — 601. col. 2. — 703. col. 1. *Anus Eriphus. Rusticis locusta. Locusta stipularis. Mantis se videt.* Bochart. Hierozoic. P. 2. lib. 4. cap. 1. col. 450. l. 6. *Edwards.*

V. 25. *ὡς γὰρ χ' ἀψήσθι*,) *quæcunque anim vel attingitis*,

Ibid. ποιῇσι,) Editt. Winterton. et Oxon. 1676. *ποιῇσι*.

V. 27. *μυλιχλωρός*,) *mellis instar flavam. aut, si mavis, mellis instar fuscam.* “Eodem fere redit,” as Warton justly observes, in not. ad hunc ver. “*utervis lectio, μυλιχλωρός et μυλιχρώος.*” — See Oppian, *Cyneget.* 1. v. 65.

APPENDICULA I.

BEING sensible, that many of the learned are warm sticklers for the Greek Accents, and much displeased with any Greek book, that is published without them; ——— to prevent the objection being made to this Edition, which would otherwise have certainly been made to it, I have affixed the Accentual Marks to the Greek Text; and to all the Notes: Mr. Warton's, and my own excepted. I did not affix the Marks to Mr. Warton's Notes, as they were printed at Oxford without them: And I thought myself at full liberty to omit the Marks in my own Notes; and that the omission of them could not possibly give any offence. I frankly acknowledge myself one of those, who cannot see, what real utility these Notations of the Antient Tones are now of. Dr. Foster in his Essay on Accent and Quantity, p. 340. 341. writes thus:

"I offer not this use of our marks in discovering the quantity of the following syllables as a thing of any great utility, but only as a fact: neither do I choose to mention another use of them, which has been sometimes urged in their favour, that they serve to distinguish the different senses of homonymous words; because it is certain this difference may be discerned without any such helps. Other languages have words, which express at different times, without any difference of accent, not only different, but sometimes opposite ideas: and yet the particular meaning of them in a sentence may with common attention be collected easily from the context. The consideration therefore of accentual marks, as being necessary on such occasions, I readily waive, and rather confine myself here to this single point and question, whether these marks are faithful notations of the ancient tones."

And to the objection, "that if we should retain these marks, we can never apply them to their proper use in practice," he replies, "Who can affirm that with certainty? An English voice was capable of doing this in the time of Henry VIII. and why not now? Sir John Cheke declares it is not only practicable, but was actually practised; that he knew many persons who could express these sounds, consistently with quantity, perfectly well. I know
"one

“one person, who after a few trials is now able to do the same.
 “But even if an English voice could *not* at present express these
 “tones, yet persons of another age, or country, into whose hands
 “our printed copies of Greek may come, may be able to apply
 “them.”

But even supposing, that an English voice could with the utmost facility, and at the very first trial, express these tones, yet still his argument is beside the purpose. To prove the accents to be of real utility, it should have been founded on the expression of the tones by the *ANTIEN*T GRECIANS; not on the expression of them by the *Moderns*: which may be widely different. The *Moderns* may express the tones with elevations, depressions, and undulations of the voice, very different from those, with which the *Antients* expressed them. Before the Accentual Marks can be applied to their *real* and *proper* use in practice, some of the old Grecians must be raised from the dead; they must pronounce the tones to us; and we must learn to pronounce them in the same manner by IMITATION. But this point I have largely and fully discussed in some *Miscellanæ Criticæ*; which will some time or other see the light: and therefore I shall say no more here.

APPENDICULA II.

The common way of scanning Hexameters in Greek and Latin by dactyls and spondees, is erroneous: It destroys and annihilates the cæsuras, or pauses; and consequently the harmony of the numbers: It is the reason, why the generality of scholars in reading Hexameters violate quantity more, or less; and exceed the legitimate number of twenty four times: making the times in a verse to amount to twenty six; twenty eight; thirty; or, perhaps, more. — In an hexameter there is one principal cæsura, or greater pause; which divides the verse into two hemistichs: and one or two less cæsuras, or pauses. — In a Perfect hexameter the principal cæsura, or division of the verse, is after the fifth half foot; the fifth half foot ends a word; and the cæsura is between two words: the former hemistich is to be scanned by half feet, or long syllables, anapæsts, and spondees; the latter by half feet, or long syllables, pyrrhics, molossuses, dactyls, and spondees: In a Perfect Hexameter too, the half feet, or long syllables, and the whole feet, are so many distinct words: and the last syllable of the first hemistich is common; just as the last syllable of the second hemistich, or of the whole verse is. — All Perfect Hexameters are exem-

plans and standards, by which the less perfect are to be scanned and read. — If we scan Hexameters in this manner, and then read them, as we scan them, observing likewise the cæsuras, or pauses, we shall read them harmoniously; we shall neither violate the quantity, nor exceed the legitimate number of times.

The common way of scanning Pentameters, Asclepiads, Sapphics, Alcaics, &c. is as erroneous, as the common way of scanning Hexameters.

In the Greek Metre, the reason, why a long vowel, or diphthongue at the end of a word, cannot be short, when the next word begins with a consonant, is, that the second component vowel of the long vowel or diphthongue, cannot be cut off per Apostrophum, aut Synalopham; as it may be, when the next word begins with a vowel:

Ἀνδρα μοι ἔννεπε, —————

Ἀνδρα μο' ἔννεπε, —————

Πλαγχθῆ, ἐπεὶ Τροίης —————

Πλαγχθῆ', ἐπεὶ Τροίης —————

Vide Bentleii Animadverss. in Callimach. Hymn. in Jov. v. 87. p. 4. — 7. Edit. Ernest.

But these, and many other Observations respecting the Latin, and more particularly the Greek Prosody, I have copiously explained and illustrated in the *Miscellanea Critica*: and also considered the Objections, I imagine likely to be made to some of them. Hic itaque verbum non amplius addam.

ERRATA

In Textu:

IDYLL. Ver. Lege

I.	24.	Αἰῶνι
	32.	τίτυ-κται,
	70.	ΑΟΙΔΑΝ
IV.	48.	18,

In Versione:

IDYLL. Ver. Lege

I.	27.	o-blitum,
	151.	i-psam:
IV.	10.	ferens,
X.	41.	igitur,

In Notis:

PAG. Lin. Lege

116.	27.	HSt.
119.	25.	HSt.
120.	8.	τηδὲ ἢ τῆδὲ χυρᾶ
Dele
125.	24.	Edwards.
		Lege
157.	9.	loco Hesychii
160.	29.	φθίνω. ———)
161.	Not. Reisk.	"Niclas vulgarem &c. infero
post not. nostr. ad ALEX) V. 61. p. 160.
164.	Not. Warton.	"Πόλεμος μὲν γὰρ ———)
&c. sequi debet Not. Reisk. "πολεμῶ γὰρ &c. p. 163.
168.	15.	γίγαι.
180.	18.19.	em-
ptum,
181.	24.	ωρεοσθ.
183.	28.	ισσα.)
184.	8.	again;
	16.	particula,
	17.	9.)
185.	26.	quæ
186.	15.	cap. I,
187.	26.	again;

ERRATA.

191.	1.	— Ald.	— κομᾶσαι. — ZC.
211.	24.	observe,	
231.	17.	φουρι.	
	18.	Alexandra	
236.	9.	conans,	—
313.	33.	ηρασσαι)	
331.	14.	τῆς τριτον.	—
	17.	τῆς τριτον,	—
349.	9.	νίσθω)	
350.	28.	folet;	
358.	2.	belly full	

Sold by J. Woodyer,

An English Translation of the Psalms from the original Hebrew reduced to Metre by the late Bp. *Hare*.

The Doctrine of Irresistible Grace proved to have no foundation in the Writings of the New Testament.

Prolegomena in Libros Veteris Testamenti Poeticos.

Epistola ad Robertum Lowthium, S.T.P.

Two Dissertations: The First on the Absurdity and Injustice of Religious Bigotry and Persecution: The Second on the Principal Qualifications and Canons, necessary for the right and accurate Interpretation of the New Testament. With a Postscript: being an Answer to some Remarks in Dr. Lowth's *Larger Confutation of Bishop Hare's System of Hebrew Metre*.

Dux Dissertationes: In quarum Priore probatur, Variantes Lectiones et Menda, quæ in Sacram Scripturam irreperunt, non labefactare ejus Auctoritatem in rebus, quæ ad Fidem et Mores pertinent: In Posteriore vero, Prædestinationem *Paulinam* ad Gentilium Vocationem totam spectare.

A Sermon preached before the University of Cambridge, on Sunday, June 29, 1776. being Commencement-Sunday.

These by THOMAS EDWARDS, D.D.

